CLIVE CUSSLER

ve Craig Dirgo

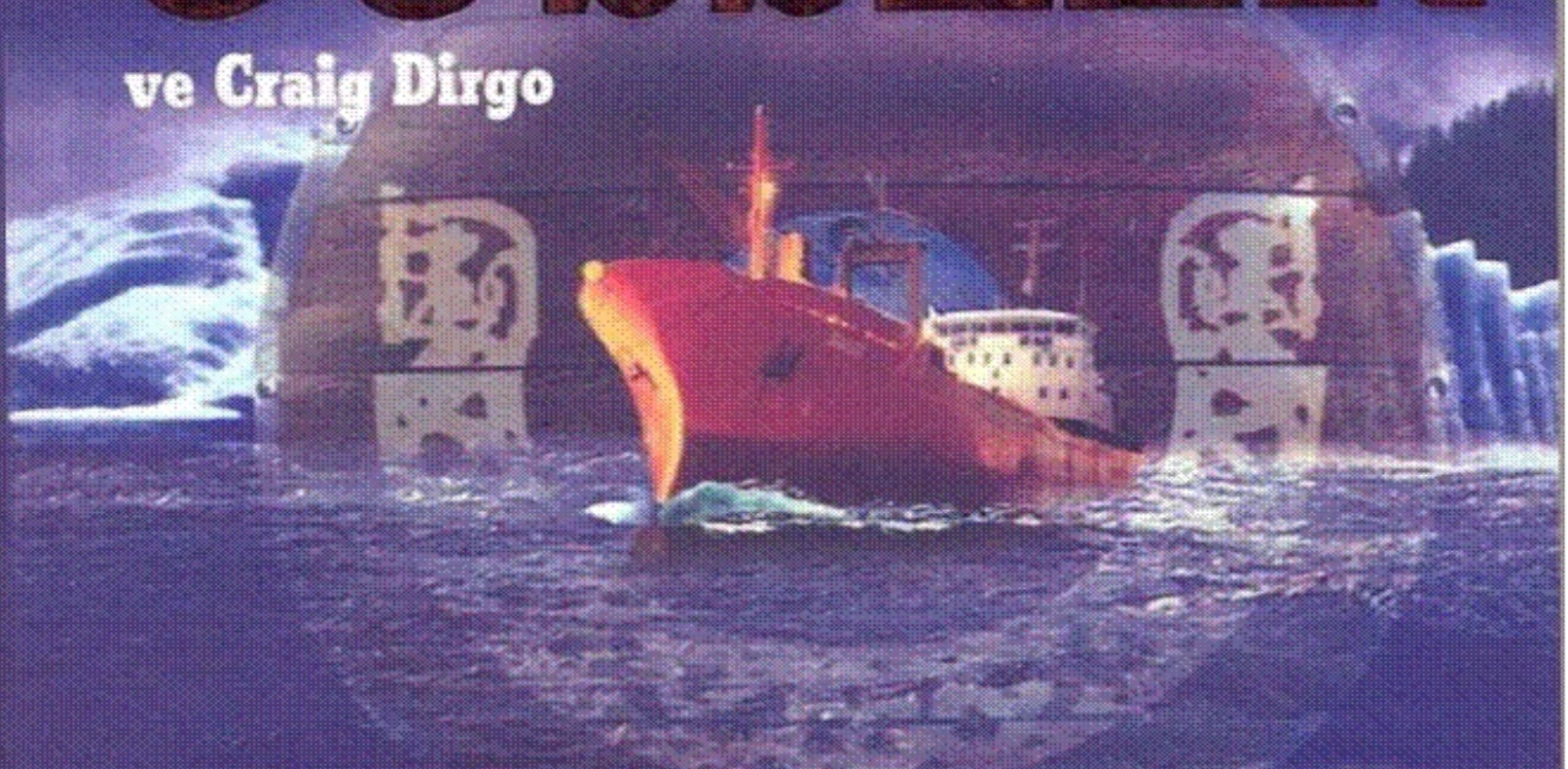

KUTSAL TAŞ

ALTIN KITAPLAR

KİŞİLER

JUAN CABRILLO: Şirketin yönetim kurulu başkanı
MAX HANLEY: Şirket başkanı
RICHARD TRUIT: Başkan yardımcısı

ŞİRKET ELEMANLARI

(Alfabetik sırayla)
GEORGE ADAMS: Helikopter pilotu
RICK BARRETT: Aşçı yamağı
MONICA CRABTREE: İkmal ve lojistik koordinatörü
CARL GANNON: Operasyon görevlisi
CHUCK “TINY" GUNDERSON: Sabit kanatlı uçaklar şef pilotu
MICHAEL HALPERT: Finans ve muhasebe
CLIFF HORNSBY: Operasyon görevlisi
JULIA HUXLEY: Sağlık görevlisi
PETE JONES: Operasyon görevlisi
HALI KASIM: Operasyon görevlisi
LARRY KING: Keskin nişancı
FRANKLİN LINCOLN: Operasyon görevlisi
BOB MEADOWS: Operasyon görevlisi
RUDY MICHAELS: Pilot
MARK MURPHY: Operasyon görevlisi

KEVIN NIXSONN: Sihirli dükkan uzmanı

TRACY PILSTON: Pilot

SAM PRYOR: Jet motoru mühendisi

GUNTER REINHOLT: Jet motoru mühendisi

TOM REYES: Operasyon görevlisi

LINDA ROSS: Güvenlik ve operasyon görevlisi

EDDIE SENG: Kara operasyonları direktörü

ERIC STONE: Kontrol odası operatörü ve operasyon görevlisi

DİĞERLERİ

LANNGSTON OVERHOLT IV.: Şirkete işveren CIA başkam

HALIFAX HICKMAN: Milyarder sanayici

CRIS HUNT: Afganistan'da öldürülen ABD subayı

MICHELLE HUNT: Chris'in annesi

KIZIL ERIC: Efsanevi kâşif

KATAR EMİRİ: Katar ülkesinin lideri

JOHN ACKERMAN: Grönland göktaşını bulan arkeolog

CLAY HUGHES: Grönland göktaşını çalması için tutulan kiralık katil

PIETER VANDERWALD: Güney Afrikalı ölüm taciri

MIKE NEILSEN: Hughes'i Forel Dağı'na götürmesi için tutulan pilot

WOODY CAMPELL: Cabrillo'ya kar düzleme aracını kiralayan ayyaş

ALEMİ YN EL HALIFA:Londra'yı bombalamak isteyen terörist

SCOTT THOMSON: Free Enterprise ekibinin başı

THOMAS DWYER: Göktaşının tehlikesini açığa çıkaran CIA bilim adamı

MIKO "MIKE”NASUKI: Dwyer'ın yardımcısı NOAA gökbilimcisi

SUUD EL-ŞEYH: Suudi hac organizasyon sorumlusu

JAMES BENNETT: Göktaşını Faeroc Adaları'ndan İngiltert'ye götüren pilot

NEBILE LABABITI: Londra operasyonu görevlisi terörist

MILOS COUSTAS: Bombayı İngiltere'ye getiren Larissa gemisinin kaptanı

BILLY JOE SHEA: Cabrillo'nun 1947 model MG'sini ödünç aldığı kişi

ROGER LASSITER: Göktaşını Maidenhead'e teslim eden gözden düşen CIA ajanı

ELTON JOHN: Efsanevi müzisyen

AMAD: Bombayı patlatacak Yemenli genç

DEREK GOODLIN: Londra'da randevuevi sahibi

JOHN FLEMING: İngiliz Gizli Servisi MI5 başkanı

DR. JACK BERG: Thompson'u konuşturmayı başaran CIA doktoru

WILLIAM SKUTTER: Medine'deki ekibi yöneten Hava Kuvvetleri yüzbaşısı

PATRICK COLGAN: Riyad'daki seccadeleri almakla görevli gedikli erbaş

ÖNCESİ

Elli bin yıl önce ve Dünya'dan milyonlarca kilometre uzakta bir gezegen sanki yok oluşunu haber verircesine şiddetle seğiriyordu. Gezegenin yaşlı olması sonunun böyle olacağını gösteriyordu, çünkü kutuplarının sürekli yer değiştiriyor olması onu sık sık şekli değişen bir küre haline getirmişti.

Gezegenin özü metaldi ve kaya ile magmadan oluşmaktaydı. Milyonlarca yıl içinde şeklini alıp soğuduktan sonra çevresinde argon, helyum ve biraz da hidrojenden oluşan bir atmosferi oldu. Gezegenin yüzeyinde, en basit biçimiyle bir mikrop halinde yaşam da başlamıştı.

Gezegenin daha karmaşık yaşam biçimleri geliştirmesi hiç mümkün olmadı. Mikroplar çoğalmak için oksijen moleküllerini tükettikçe yüzey de ve atmosferde evrim yapabilecek hücrelerin barınmasına imkân vermediler. Güneşin etrafında yaptığı her döngü onu bu muazzam fırına daha çok yaklaştırırken yüzeyindeki kaya yapısı da çok fazla ısınmış ve pelte haline dönüşmüştü. Gezegen Dünya gibi kendi ekseni etrafında değil de, yuvarlanan bir fıçı gibi döndüğü için kutupları yer değiştirdikçe erimekte olan kaya yüzey' tıpkı bir yanardağdan akan lavlar gibi etrafa saçılıyordu.

Geçen her saat, her dakika, her saniye onu güneşine doğru yaklaştırdıkla. ilerisi daha çok soyulmaktaydı... sanki Tanrı'nın eli tel bir fırçayla yüzeyini kazıyordu.

Soyulan kabuğu kepek gibi atmosferine doğru savruluyor, bu gaz tabakasının eşiğine varınca güneşin etkisiyle akkor haline gelip binlerce nükleer bomba gücüyle infilak ediyordu. Yerçekimi saçılan parçalan kendine çektikçe tekrar yere düşüyor ve zaten harap olmuş yüzeyden daha çok parça koparıyordu. Kabuğu tükenmekteydi.

Gezegenin artık çok az ömrü kalmıştı.

Koruyucu kabuk tamamen yok olduktan sonra metal özün sıcaklığı soğumaya devam etti ve içindeki küre dönmeye başladı. Yüzeyde geniş çatlaklar belirirken büyük yarıklar oluştu ve içinden büyük kitleler halinde erimiş kayalar püskürmeye başladı. Bu sırada gezegenin metal özü müthiş bir yoğunlukla genleşmekteydi. Derken her şey bir anda oluverdi. İç tarafta, güneşe en yakın konumda olan dev bir kaya dilimi göçünce kutuplar son bir kez yerinden oynadı ve gezegen deli gibi dönmeye başladı.

Sonra da patladı.

Uzaya saçılan milyonlarca metal küre muazzam ısı altında erirken, talihli birkaç tanesi güneşin çekim alanına girmeden uzayın sonsuzluğuna doğru yollarına devam etti.

Kimsenin bilmediği bu gezegenin patlayıp kalıntılarını evrene saçmasından beri on binlerce yıl geçmişti. Mavimsi bir renk alan bu döküntü yığını içinden tek bir parça düzgün bir küre biçiminde belirdi. Diğer parçalar uzaydaki başka gezegenlerin çekimine girerlerken bu parça daha uzun bir mesafe katedip Dünya adındaki gezegene doğru yöneldi.

Bu tek metal küre Dünya'nın atmosferine batıdan doğuya uzayan bir eğri çizerek girdi. İyonoslerde yusyuvarlak, saf metal olan küçük bir parçası koptu. Ana parça 35. enlem boyunca inişe geçti. Bu enlem genelde kuru ve sıcaktı. Daha küçük ve hafif olan yavru parça, yüzeyin buz tabakası ve karla kaplı olduğu kuzeydoğuya, 62. enleme doğru çekilmekteydi.

Aynı gezegenin farklı iki çevresi iki farklı sonuç yarattı.

Ana parça bir kıyı şeridi boyunca yol aldıktan sonra kıraç bir çöle doğru inişe geçti. Yüz metre çapında, 63.000 ton ağırlığındaki bu nikel-demir karışımı gülle müthiş bir şiddetle yeryüzüne çarparak kuru toprak üstünde 2 metre çapında bir oyuk açtı. Yükselen toz bulutları hemen Dünya'nın etrafını sarmaya başladı. Bu toz bulutunun tekrar Dünya yüzeyine inmesi aylar sürecekti.

Yavru parça gümüş grisi ve katıksızdı. İlk patlama sonrasında moleküllerinin yeniden düzenlenmesi ve uzaydaki yol alışı boyunca kusursuz bir küre biçimini almıştı. Pürüzsüz yüzeyi Dünya'nın atmosferinden geçerken hiçbir engelle karşılaşmadı. Giderek alçalan bir golf topu gibi tepesi buzla kaplı küçük bir adanın kıyısı üzerinden geçti. Çok geçmeden 30 santimetre çapı, 50 kilo ağırlığındaki yavru küre buz kaplı bir dağın tabanına gömüldü.

"Bu da ne böyle?" diye sordu adam İzlanda dilinde. Elindeki sopayla yerdeki bir nesneyi dürtüyordu.

Adam kısa boylu olmasına rağmen, vücudu kaslarla kaplıydı. Saçları ve yanaklarını örten gür sakalları cehennem alevleri gibi kıpkırmızıydı. Üstünde beyaz bir kürk, altındaysa koyun yününden astarlı, fok derisi bir pantolon vardı. Adam öfke nöbetleriyle tanınırdı ve tam anlamıyla bir barbardı. 1982 yılında işlediği bir cinayet yüzünden İzlanda'dan kovulduktan sonra yanında bir grup yoldaşıyla soğuk denizi aşmışlar, halen yaşamakta oldukları bu buz kaplı adaya gelmişlerdi. Geçen on sekiz yıl boyunca adanın kayalık kıyısında bir köy kurup aveılık ve balıkçılıkla yaşamlarını sürdürmüşlerdi. Ama artık hayat sıkıcı olmaya başlamıştı. Kızıl Eric adındaki adam yeni yerler keşfetmek, kavmiyle birlikte

yeni topraklar fethetmek için büyük bir istek duyuyordu.

MS 1000 yılında adanın batı yönündeki iç itiraflarını keşfetmek üzere yola koyuldu.

Başlangıçta yanında on bir adamı vardı, fakat beş ay geçtikten sonra, ilkbahara girilirken sadece beşi kalmıştı. İki adamı buzdaki yarıklara düşmüşlerdi; Eric geceleri uyurken hâlâ onların çığlıklarını işitiyordu. Biri buzda kayıp başını bir kaya çıkıntısına çarpmıştı. Adam gözleri görmeden, hiç konuşamadan günlerce acı içinde debelendikten sonra bir gece ölüp kurtulmuştu. Başka bir adamı bir yerlerde bir ırmak sesi duyduğunu sanıp kamp ateşinden uzaklaşınca bir beyaz ayıya yem olmuştu.

İki adamı bir hastalığa yakalanıp ateşler içinde öksürük krizleriyle öldükten sonra geri kalanlar bu bölgenin habis ruhlar tarafından korunduğuna inanmaya başlamışlardı. Keşif ekibi eksiklikçe adamların ruh hali ile değişiyordu. Önceleri yeni bir şeyler bulma hevesiyle duyulan heyecan kaybolmuş, yerini, yaşamın sonuna gelindiğine inanan kaderci bir duyguya bırakmıştı.

Sanki bu keşîf gezisi lanetliydi ve adamlar bunun bedelini canlarıyla öder gibiydiler.

“Topu yerden kaldır," diye emretti Eric ekipteki en genç olanına. Adı Olaf olan bu genç bulundukları adada doğan ilk ve tek çocuktu. Kaya çıkıntısının üstüne sanki Tanrı'nın eliyle yerleştirilmiş gibi duran tuhaf gri küreye endişeli gözlerle baktı. Bu nesnenin tam kırk sekiz bin yıl önce gökten geldiğini bilemezdi tabi. Olaf çekine çekine küreye yaklaştı. Ekipteki herkes Eric'in şiddete olan eğilimini bilirdi... aslında adadaki insaflar arasında bunu bilmeyen yoktu. Eric kimseden bir şey istemezdi... sadece emrederdi. Bu yüzden Olaf bu emri tartışmaya kalkmadı. Zorlukla yutkunup küreyi kaldırmak için eğildi.

Korku içinde elini değdirdiği anda cismin ne kadar soğuk ve pürüzsüz oluşu dikkatini çekti. Kaldırmaya çalıştı fakat küre güçsüz kolları için fazla ağırdı.

"Yardım gerek," dedi Olaf.

"Sen," dedi Eric sopasıyla başka bir adamı göstererek.

Diğerlerinden daha uzun boylu, açık sarı saçlı ve mavi gözlü bir adam olan Katil Gro öne çıkıp kürenin bir ucunu kavradı. İki adam birlikte küreyi bel hizasına kadar kaldırıp Eric'e baktılar.

"Son avın postundan bir askı yapın," dedi Eric. "Onu mağaraya götürüp orada bir mabet yapacağız."

Eric başka bir şey söylemeden karlara bata çıka yürümeye başladı. İki saat sonra küre mağaranın içinde güvenli bir yere yerleştirilmişti. Artık bu nesnenin cennetteki tanrılar tarafından gönderildiğine inanan Eric hemen görkemli bir mabet planı yapmaya başladı.

Eric daha çok adam ve malzeme getirmek amacıyla köye doğru yola koyulup Olaf ve Gro'yu mağarada nöbetçi olarak bıraktı. Köye vardığında bir oğlunun daha olduğunu öğrendi. İlkbahar mevsiminin onuruna oğluna Leif adım verdikten sonra onu annesine bırakıp yanma seksen adam ile kazı malzemeleri aldı ve tekrar mağaraya doğru yola çıktı. Güneşin günün her saatinde görülebiliyor olması yazın yaklaştığını gösteriyordu.

Gro altında serili ayı postunun üzerinde yan dönüp ağzındaki kürkün kıllarını tükürdü.

Elini şöyle bir postun üstünde gezdirdi... avucunda kalan kılların topak topak oluşu onu şaşırttı. Gözlerini meşalenin titrek ışığında ışıldayan küreye çevrildi.

"Olaf," diye seslendi, hemen yanında uyuyan genç arkadaşına, "Artık yeni bir güne başlama zamanı geldi."

Olaf doğrulup Gro'ya baktı. Gözleri kançanağı gibiydi; derisi kabarmış lekelerle doluydu ve yer yer soyulmaktaydı. Hafifçe öksürüp loş ışıkta bir kez dana Gro'ya baktı. Gro'nun saçları öbek öbek dökülüyordu ve yüzü tuhaf bir renkteydi.

"Gro," dedi Olaf. "Burnun."

Gro elinin tersiyle burnunu şilince yine kanlı olduğunu gördü. Burnu gittikçe daha sık kanamaya başlamıştı. Elini ağzına götürüp ağrıyan dişini yokladı. Diş elinde kalıverdi. Yere atıp ayağa kalktı.

"Böğürtlenleri ben pişiririm."

Ateşi biraz eşeledikten sonra birkaç dal daha ilave etti. Kırmızı böğürtlenleri kaynatarak buruk tatlı bir sabah içkisi yapıyorlardı. Gro dışarı çıkıp erimekte olan bir buzulun suyunu yamulmuş demir tenceresine doldurdu. Mağaranın dış duvarında kazınmış işaretler vardı.

İki üç işaret sonra Kızıl Eric dönmüş olurdu.

Gro tekrar mağaraya döndüğünde Olafın üstü çıplaktı; bir sopayla sırtını kaşıyordu. Soyulan derisi yılın ilk karı gibi yere dökülmekteydi. Kaşıntısı geçtikten sonra yerden gömleğini alıp giydi.

"Bir terslik var," dedi Olaf, küreyi işaret ederek. "Her geçen gün ikimiz de daha çok hasta oluyoruz."

"Belki de mağaranın içindeki kötü havadandır," dedi Gro tencereyi ateşin üstüne yerleştirerek.

"Bence sebebi bu" dedi Olaf küreyi göstererek. "İçinde şeytan var."

"Dışarı taşınabiliriz," dedi Gro. "Bir çadır kurarız."

"Eric mağaranın içinde kalmamızı emretti. Geldiğinde bizi dışarıda bulursa gazabına uğramaktan korkuyorum."

"İşaretlere baktım," dedi Gro. "En çok üç gece sonra gelir."

"Gelişini görmek için sırayla nöbet tutarız," dedi Olaf alçak sesle. "Sonra yakalanmadan hemen içeri koşarız."

Gro kaynayan su içindeki böğürtlenleri karıştırdı. "Ya ani ölüm ya da ağır ilerleyen hastalık... bence en iyisi mutlaka olacağını bildiğimiz sondan kaçınmak; öbüründe ne olacağını tam bilmiyoruz."

"Zaten hepsi birkaç gün," dedi Olaf.

"Birkaç gün," dedi Gro. Böğürtlen suyunu iki kâseye boşaltıp birini Olafa verdi.

Mağara duvarına dört işaret daha kazındıktan sonra Kızıl Eric döndü.

"Fena öksürüyorsunuz," dedi iki adamın haline baktıktan sonra. "Diğerlerine bulaştırmanızı istemiyorum. Köye dönün, ama kuzeydeki kütük kulübeye yerleşin."

Olaf ve Gro ertesi sabah yola koyuldular... fakat köye varamadılar.

Önce Olaf öldü. Yola çıkmalarının üçüncü gününde giderek güçsüzleşen kalbi daha fazla dayanamadı. Gro'nun yazgısı da daha parlak değildi; artık yürüyemeyecek hale gelince mola verip kamp kurdu. Çok geçmeden kürklü hayvanlar başına üşüştüler. İlk baştaki ziyafetten arta kalan parçaları etrafa saçıldı ve çok geçmeden civardaki etoburlar bunları da silip süpürdüler. Gro'dan geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Eric iki adamının ölümünün ardından köyden getirdiği usta madencilerini, mühendislerini ve işçilerini mağaranın içinde topladı; zemindeki tozu biraz süpürüp sopasıyla çizerek planını anlattı.

Yaptığı plan çok iddialıydı, ama cennetten gelen bir armağana da daha azı

yakışmazdı.

O günkü ilk çalışma mağaranın bir haritasını çıkarmak oldu. Çok geçmeden mağaranın dağın içine doğru 2 kilometre kadar uzandığını ve aşağı doğru indikçe ısının arttığını gördüler. Daha derinlerde etrafı sarkıtlar ve dikitlerle çevrili büyük bir tatlı su göleti vardı.

Bir grup adam kıyıya gidip akıntının sürüklediği uzun kütükler aradılar. Geçitlerden aşağı inebilmek için merdivenler yapılmalıydı. Bir grup adam kayaları oyarak basamaklar yaptı. Kayalardan yapılan süslü bir kapı menteşeler üstüne oturtularak nesneyi hırslı gözlerden sakladı. Çeşitli

Clive Cıssler

süslemelere ve heykellere temiz hava gelen aralıklardan ışık yansıtıldı. Eric bütün bu çalışmaları kıyıdaki yerleşme alanından denetliyor, mağaraya pek ender gidiyordu. Bütün plan ayrıntısına kadar aklındaydı.

Adamlar gelip gittiler, çalıştılar, hastalandılar, öldüler, yerlerine yenileri geldi.

Çalışma bittiğinde Kızıl Eric kavminin nüfusu öylesine azalmıştı ki, koy bir daha kendine gelemedi. Oğlu Leif sadece bir kez bu görkemli abideyi gördü.

Eric mağara girişinin sımsıkı kapatılmasını emretti. Nesneyi bir daha kim bilir kim görebilecekti.

BİRİNCİ BÖLÜM

1

Teğmen Cnris Hunt geçmişinden pek söz etmezdi, ama birlikte görev yaptığı adamları onun davranışlarından geçmişi hakkında birkaç şey çıkarmışlardı. Bunlardan ilki Hunt'ın sırf dünyayı görebilmek için orduya katılan, ömrü dağlarda geçmiş bir köylü olmadığıydı. Hunt, Güney Californialı'ydı. Biraz ısrar ettiği zaman Los Angeles civarından olduğunu söyler, ama Beverly Hills'de yaşamış olduğunu açıklamaktan kaçınırdı. Adamlarının fark ettikleri ikinci özellik ise Hunt'ın doğuştan lider oluşuydu; üstünlük ve patronluk tasladığı hiç görülmemişti, fakat çok becerikli ve akıllı olduğunu da gizlemeye çalışmazdı.

Adamları onun üçüncü özelliğini bugün öğreneceklerdi.

Hunt'ın komuta ettiği takım geceyi geçirdikleri Afganistan vadisinde kampı toplamakla meşguldüler. Dağlardan sert bir rüzgâr esmekteydi . Hunt ve üç askeri bir çadırı katlamışlar uçlarını bir araya getirmeye çalışıyorlardı. O sırada Çavuş Tom Agnes kulağına gelen bir söylentiyi sormaya karar verdi. Hunt, ona çadırın bir ucunu uzatırken, "Efendim," diye başladı Tom Agnes. "Dediklerine göre siz Yale Üniversitesi'nden mezunmuşsunuz. Bu doğru mu?"

Askerlerin hepsinde renkli kayak gözlükleri vardı, fakat Agnes teğmenin gözlerindeki şaşkınlığı görebilecek kadar yakındaydı. Hunt bir an durduktan sonra gülümsedi. "Ah, en büyük sırrımı öğrendiniz."

Agnes çadırın ucunu katlamaya devam etti. "Pek asker yetiştirecek bir yer değil."

"George Bush da oradan mezundur," dedi Hunt. "O da deniz pilotu."

"Ben, onu Ulusal Muhafız diye biliyordum" diye lafa girdi uzman çavuş Jesus Herrara; çadırı Agnes'ten alarak.

"Ben Baba George Bush'tan bahsediyorum," dedi Hunt. "Başkanımız da Yale mezunudur ve evet, Ulusal Muhafız Birliği nde jet pilotuydu."

"Yale, ha?" dedi Agnes. "Sakıncası yoksa buıaya nasıl düştüğünüzü sorabilir miyim?"

Hunt eldivenindeki karları silkeledi. "Ben de senin gibi, gönüllü geldim."

Agnes başım salladı.

"Hadi, şimdi kampı toplayalım," dedi Hunt, eliyle yakındaki dağı göstererek. "Sonra şu tepeye çıkıp Amerika Birleşik Devletleri'ne saldıran o alçağı bulalım."

"Başüstüıe," dedi askerler hep bir ağızdan.

On dakika sonra sırtlarında yirmi beş kiloluk çantalanyla dağa tırmanmaya başladılar.

Güzel kadınlara adım başı rastlanan bir şehirde, kırk dokuz yaşındaki Michelle Hunt hâlâ erkeklerin dönüp bir daha bakacağı bir kadındı. Uzun boylu, yeşile çalan mavi gözleri, kestane rengindeki saçı ve hiçbir çaba göstermeden ince kalabilen bir vücuda sahipti. Dolgun dudakları ve düzgün dişleri vardı, fakat görenleri ilk etkileyen özelliği kusursuz cildi ve ceylan gibi gözleriydi. Çok güzeldi, ama Güney California'da güzel olmak güneşli günler ve deprem kadar sıradan bir şeydi.

İnsanları Michelle'e çeken, bir estetik cerrahının ya da giyim kuşam, makyaj, güzel görünme gayretlerinin yaratabileceği bir şey değildi. Kendisiyle barışıktı, mutluydu ve her zaman olumluydu... kadın olsun erkek olsun herkes onun yakınında olmak isterdi. Michelle Hunt'ın bu her zaman doğal olan hali, yeni açan bir çiçeğe arıların üşüşmesi gibi insanları çekerdi.

"Sam," dedi Michelle sahip olduğu resim galerisinin duvarlarını boyayan ustaya. "Eline sağlık, ne kadar güzel iş çıkardın."

Sam otuz sekiz yaşındaydı. Hafifçe kızararak, "Sizin için elimden gelenin en iyisini yaparım, Bayan Hunt," dedi.

Michelle resim galerisini beş yıl önce açtığı zamanda boya işini yine Sam yapmıştı. Sonra Beverly Hills'deki evi, Tahoe Gölü'ndeki tatil evini, şimdi de galerinin yenilenen boyası Sam'in eseriydi. Michelle her defasında adama övgüler yağdırmıştı.

"Coca Cola, su veya herhangi bir şey ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Tam o sırada galerinin ön tarafından sekreteri ona bir telefon geldiğini seslendi. Michelle ustaya gülümseyip yanından ayrıldı.

"Ne zarif bir hanım," diye mırıldandı Sam.

Michelle, Rodeo Drive Caddesi'ne bakan ofisine doğru yürürken temsil ettiği

ressamlardan birinin ön kapıya gelmiş olduğunu gördü. Michelle'in canayakın tavırları onu yaptığı işte de ödüllendiriyordu. Ressamlar aslında kaprisli ve huysuz olurlardı, ama Michelle ile çalışanlar ona hayrandılar ve başka galerilere pek gitmezlerdi. Hem bu özelliği hem de işe başlarken yüklü bir sermayeye sahip oluşu bugünkü büyük başarısını sağlamıştı.

"Bugünümün çok güzel geçeceğini biliyordum," dedi sakallı adama. "Ama eıı beğendiğim ressamınım ziyaretime geleceğinden haberim yoklu."

Adam gülümsedi.

"İzin verirsen şu telefona bir bakayım," dedi Michelle. "Sonra oturur konuşuruz."

Sekreter, ressamı kanepelerin ve küçük bir barın olduğu bölüme götürdü. Michelle koltuğuna oturup telefona uzanırken, sekreter de ressama bir kapuçino hazırlamaya başlamıştı.

"Buyurun, ben Michelle Hunt."

"Benim," dedi tanıdık bir ses.

Bu, Michelle yirmi bir yaşındayken, güneşli ve eğlenceli yeni bir hayat hayaliyle ayaklarını yerden kesen adamın sesiydi. Adamının kalıcı bir ilişkiye giremeyişi ve işi gereği sık sık uzun süreli yokluğu nedeniyle beraberlikleri kesintili sürmüştü, fakat Michclle'in yirmi dört yaşındayken ona bir erkek çocuk doğurmasına engel olamamıştı. Çocuğun nüfus kaydında adamın adı yoktu; her ne kadar doğum öncesi ve sonrasında birlikte yaşamamışlarsa da, birbirlerinden hiç kopmamışlardı. Adamın hiç kimseyle bundan daha yakın bir ilişkisi de yoktu zaten.

"Nasılsın?" diye sordu Michelle.

"İyiyim."

"Neredesin?"

Havayı ısıtmak için Michclle'in sorduğu beylik soruydu. Onca yıl içinde aldığı cevaplar Osaka'dan Peru'ya, Paris'ten Tahiti'ye kadar dünyanın dört bir yanını kapsıyordu.

"Dur bakayım," dedi adam. Hemen jetinin kokpitindeki hareketli haritaya bir göz attı. "Honolulu'dan 1100 kilometre ötede, Vancouver yolundayım."

"Kayak yapmaya mı?" diye sordu Michelle. Kayak, bir zamanlar birlikte çok zevk aldıkları bir spordu. "Gökdelen inşaatına başlıyorum." "Hep yeni işlere

girişirsin."

"Doğru," dedi adam. "Michelle, seni arama nedenim, oğlumuz. Duyduğuma göre onu Afganistan'a yollamışlar."

Michelle'in bundan haberi yoktu... sevkıyat gizli tutulmuş, emir geldiği zaman Chris'in bunu açıklaması da mümkün olmamıştı. "Eyvah; bu hiç iyi değil."

"Böyle söyleyeceğini tahmin ediyordum."

"Nasıl öğrendin?" diye sordu Michelle. "Böyle gizli bilgileri öğrenebilmen beni hep şaşırtmıştır."

"Şaşacak bir şey yok," dedi adam. "Bana borçlu o kadar çok senatör ve politikacı var ki..."

"Afganistan'da işlerin nasıl gittiği hakkında bir şey biliyor musun?" "Galiba bu görev başkanın öngördüğünden daha çetin çıkmış," dedi adam. "Öğrendiğim kadarıyla Chıis orada kötü adamları ortaya çıkarmak için savaşan bir yakala-öldür birliğinde görevli. Şu ana kadar çatışmaya pek fazla girmemiş, fakat kaynaklarım bu işin çok pis ve tehlikeli olduğunu söylüyorlar. Eğer bir süre seninle temas kurmazsa, merak etme." "Ona bir şey olacak, diye çok korkuyorum," dedi Michelle. 'Torpil yaptırmamı ister misin?" diye sordu adam. "Onu geri çektireyim mi?"

"Asla böyle bir şey yapmaman için seninle anlaştığını sanıyordum."

"Doğru," diye itiraf etti adam.

"O halde hiçbir şey yapma."

"Yeni bir şey öğrenirsem seni ararım."

"Yakınlarda buralara gelecek misin?" diye sordu Michelle.

"Gelecek olursam haber veririm," dedi adam. "Şimdi kapatsam iyi olacak, uydu hattında parazit başladı. Güneşten olmalı."

"Dua et, oğlumuza bir şey olmasın."

"Belki daha fazlasını da yaparım," dedi adam görüşmeyi bitirirken.

Michelle telefonu yerine bırakıp arkasına yaslandı. Eski sevgilisi endişelerini ve korkularını pek gösteren biri değildi. Ama bu kez oğlu için duyduğu kaygı çok belirgindi. Michelle, onun bu kaygısının yersiz olmasını diliyordu. Chris'in bir an önce evine dönmesi için dua etti.

Masasından kalkıp ressamın yanma gitti. "Bana güzel bir şey getirdiğini

söyleyeceksin, değil mi?" dedi.

"Dışarıda, minibüste," dedi ressam. "Çok beğeneceğini sanıyorum."

Gün doğduktan tam dört saat sonra, kamp yaptıkları yerden 300 metre yukarıda Hunt'ın takımı amansız bir düşmanla karşılaştı. Tepelerinde bulunan bir dizi mağaranın içinden yaylım ateşi başlamıştı... tüfek, roketle fırlatılan el bombaları, havan topu, tabanca ateşi aynı anda yağmur gibi üstlerine yağıyordu. Düşman kayaların heyelan yapması için dağda dinamit patlatmış, Hunt'ın askerlerinin sığınacağı yere de mayın döşemişti.

Düşmanın hedefi Hunt'ın takımını bir anda yok etmekti... ve neredeyse bunu başaracaklardı.

Hunt bir dizi kayalığın arkasına siper aldı. Seken kurşunlar dört bir yana saçılıyor, kayalardan kopan yongalar havada uçuşurken adamlarına isabet ediyordu. Gizlenecek bir yer olmadığı gibi ilerleme imkânı da yoktu. Geri çekilme yolu da heyelanla kapanmıştı.

“Telsizci," diye seslendi Hunt.

Takımın yarısı yirmi metre ötede, bir kısmıysa solunda kalmıştı. Neyse ki, telsiz görevlisi teğmenin yakınındaydı. Asker telsizi korumak için sırtüstü sürünerek Hunt'a yaklaştı. Bu çabasının karşılığı olarak, açıkta kalan dizkapağını bir kurşun sıyırdı. Hunt uzanıp askerini kayanın ardına çekti.

"Antencio," diye seslendi Hunt iki adım ötedeki adamına. "Lassiter in yarasına bir bakıver."

Antencio hemen sokulup telsizcinin pantolonunu kesti. Yara derin değildi; hemen adamın dizini sararken Hunt da telsizi ayarlamaya başladı.

"Yaran hafif, Lassiter," dedi Hunt telsizci askere. "Şimdi acil yardım istiyorum. Sonra seni buradan aldıracağım."

Askerlerin yüzü korku içindeydi. Çoğu, Hunt gibi, ilk kez çatışma içine girmişlerdi. Komutan olarak Hunt'ın durumu kontrol altına alması ve bir harekat planı yapması gerekiyordu.

"Kontrol, Kontrol, Öncü Üç arıyor," diye haykırdı Hunt mikrofona. "Mevkimiz üç sıfır bir sekiz. Acil destek gerek. Yoğun ateş altındayız." "Öncü Üç," diye hemen karşılık verdi "bir ses. "Durumu rapor et." "Olduğumuz yere mıhlandık," dedi Hunt. "Tepemizden ateş ediyorlar. Durum kritik."

Hunt konuşurken başını kaldırıp baktı; on, on beş tane sakallı adam cüppeleri

uçuşarak tepeden aşağıya koşmaya başlamıştı. "Şu tepeye ateş açın," diye haykırdı önde bulunan askerlerine. Bir süre sonra da adamları yaylım ateşe başladı.

"Öncü Üç, iki dakika uzakta bir Spectre var. İkisi kariyer, ikisi topçu dört helikopter üç dakika içinde havalanmış olacak. Bulunduğunuz yere varmaları on dakika sürer."

Topçu helikopterin devasa uskurunun sesi kilometrelerce aşağıda kalan kanyondan Hunt'ın bulunduğu yere kadar geliyordu. Hunt başını uzatınca sekiz düşman askerinin hâlâ tepeden inmekte olduğunu gördü. Ayağa kalkıp roket güdümlü el bombası attı. Patlama sesini duyduktan sonra otomatik silahıyla civarı taradı.

"Öncü Üç, cevap ver."

"Öncü Üç, anlaşıldı," diye bağırdı Hunt mikrofona.

Az önce sekiz kişinin olduğu yerde artık sadece dört kişi kalmıştı. Hunt süngüsünü taktı. Öndeki askerleri felç olmuş gibiydiler. Çok genç ve tecrübesizdiler; düşman onları ezmek üzereydi. Bulundukları kayalıkların yakınına düşen bir havan mermisi patlamasıyla birlikte tozu dumana kattı. Dağın üst kısmında beliren yeni bir düşman grubu tepeden aşağıya inmeye başlıyordu. Hunt ayağa kalkıp ateş açtı; sonra adamlarıyla olan yirmi metrelik mesafeyi koşup düşmanla kata kafaya kapıştı.

Üç kişiyi karnından vurarak öldürdü. Şarjörü boşaldığı için sonuncusunu süngüledi. Belindeki tabancayı çıkarıp yerdeki adama bir el sıktıktan sonra yere eğilip silahına yeni şarjör taktı ve ateş etmeye devam etti.

"Geri çekilin," diye seslendi askerlerine. "Kayaların arkasına geçin."

Adamları ikişer ikişer nispeten güvenli olan kayalıkların ardına kaçarlarken, kalanlar ilerlemekte olan düşmanlarına ateş etmeyi sürdürdü- ler. Düşman askerleri aldıkları haşhaşın etkisi ve tamamen yıkanmış bc- yinleriyle sarhoş gibiydiler; ölen yoldaşlarının kanlarıyla sulanmış tepeden aşağıya hiç umursamadan koşuyorlardı.

"Öncü Üç," diye cızırdadı telsiz.

Antencio telsize uzandı. "Burası Öncü Üç. Komutanımız radyodan uzakta; ben Uzman 367."

"Başka bir hedefe gitmekte olan bir B-52 bulduk," dedi telsize gelen ses. "Size yardım etmesi için gönderiyoruz."

"Anlaşıldı... teğmene bildiririm."

Fakat Antencio'nun bu bilgiyi iletmesi mümkün olmayacaktı.

AC-130 çatışma noktasına vardığında ön safta sadece Hunt ve yaşlı bir çavuş kalmıştı. Bir saniye sonra helikopterin her iki yanından 25, 40 ve 105 milimetrelik toplardan açılan ateş kurşundan bir dağ gibi yere boşalmaya başladı.

Çavuş daha önce de bir Spcetre'den yaylım ateşi açıldığını görmüş olduğu için hiç zaman kaybetmedi. "Hemen çekilelim, efendim," diye seslendi Hunt'a. "Birkaç saniyelik koruma ateşimiz var."

"Koş, koş, koş," dedi Hunt. Çavuşu çekip ayağa kaldırdı ve arkasından itti. "Arkandan geliyorum."

Spectre ateş eden topların sarsıntısıyla yan yan uçuyordu. Pilot dar kanyondan bir geçiş daha yapacaktı; dönmek için biraz yükseldiği sırada yedi düşman askeri ilerlemeye devam etti. Hunt, çavuşun arkasını korumak için yerinde kalmıştı.

El bombası ve otomatik silahıyla tarayarak beşini daha öldürdü. Bu sırada iki kişi ona iyice sokulmuştu. Tanı o da çekilmek üzere arkasını döndüğünde adamlardan biri onu omzundan vurdu.

İkinci adam hemen yanında bitip kıvrık hançeriyle boğazını kesti.

Yeni saldırı için dalışa geçmiş olan AC-130'un pilotu Hunt'ın öldürülüşünü görür görmez diğer hava araçlarına duyurdu. Hunt'ın askerleri de o sahneyi görmüşlerdi... bir anda bütün korkuları gitti ve yerini müthiş bir üfke aldı. AC-130 saldırıya geçmeden önce hepsi ayaklanıp o sırada mağaradan çıkmakta olan yeni düşman grubuna doğru koşmaya başladılar. Yerde yatan komutanlarının etrafında koruyucu bir çember oluşturup düşmanın ilerlemesini beklediler. O anda sanki sihirli bir değnek değmiş gibi veya Amerikan askerlerinin gözü dönmüş öfkesini sezdikleri için, düşman geri çekilmeye başladı.

Hedefe on dakika uzaklıkta ve 7 bin metre yükseklikte B-52'nin pilotu mikrofonunu kapatıp yerine bıraktı.

"Bunu herkes duydu mu?" diye sordu mürettebatına.

Uçakta motorun gürültüsünden başka tek ses çıkmıyordu. Pilotun aslında bu soruya cevap beklediği yoktu... onun duyduğunu tabi ki, herkes duymuştu.

"Bu dağı un ufak yapacağız," dedi. "Düşman cesetlerini toplamaya geldiğinde yanında sünger bulundurmak zorunda kalmalı."

Dört dakika sonra bütün helikopterler Öncü Üç uıı bulunduğu yere varmışlardı. Hunt'un cesedi ve yaralılar bir Kara Şahin'e nakledildi. Diğer askerler başları öne eğik, büyük bir üzüntü içinde ikinci araca bindiler. Az sonra AC-130 ve tüm helikopterler dağın yamacını topa tuttular; onları B-52 bombardımanı izledi. Tepeden aşağıya oluk oluk kan akarken düşman tamamen imha edildi. Ne var ki, bütün bu güç gösterisi Teğmen Hunt için çok geç kalmıştı.

Zaman içinde onun ölümü sadece bir intikam arzusu olarak akılda kalacaktı.

Bunun da işleme konması için yıllar geçecekti.

2

Oregon İzlanda'nın başkenti Reykjavik'te iskeleye bağlanmış halde beklemekteydi. Limanda balıkçı teknelerinden lüks gezi motorlarına, kadar her çeşit tekne vardı... hatta İzlanda için alışılmadık bir durum, birkaç tane çok büyük yat bile görülebiliyordu. Balıkçı tekneleri, İzlanda'nın en önemli sanayisinin destekleriydi; yatlann burada bulunma nedeniyse, o sırada Arap Barış Zirvesi'nin toplanmakta oluşuydu.

Oregon,'un son derece sakil bir görünüşü vardı. 170 metre uzunluğundaki bu yük gemisini, sanki her yanını saran pas tabakası tek parça halinde tutar gibiydi. Üst güverteleri çöp içinde, alt ve üst teknesi uyumsuz renklerde boyanmış, tam ortasındaki vinçleri ise her an suya devrilecekmiş izlenimini veriyordu.

Oysa Oregon'un bu görünümü tamamen bir aldatmacaydı.

Gemiyi saran pas içinde radarı etkisiz kılan bir boya vardı; bu sayede hiçbir radar ekranında gözükmeden süzülür giderdi. Güvertelerdeki çöpler ise sadece dekor amaçlıydı. Vinçlerin durumu da gayet iyiydi; bunlardan iki tanesi gerçekten vinç olarak kullanılırken birkaçı haberleşme anteni» bir kısmıysa füze atışı için destek ayaklarıydı. Alt güvertelerdeki kamaralar en lüks yatlarla yarışırdı. En yeni gereçlerle donatılmış bir haberleşme ve kumanda merkezi, bir imalat atölyesi, bir helikopteri, birkaç tanı; küçiik botu ve en güzel restoranlara rakip olabilecek bir yemek salonu vardı. Reviri pahalı bir özel hastane odasından farksızdı. Gücünü ikili manyetohidrodinamik ünitesinden alan gemi bir çita süratinde yol yapabiliyor, lunaparktaki çarpışan otolar kadar seri manevra yapabiliyordu.

Oregon yüksek teknolojiyle donanmış, mükemmel eğitim görmüş mürettebata sahip bir istihbarat aracıydı.

Oregon'un sahibi ve kullanıcısı olan Şirket, eski ordu ve istihbarat personelinden oluşmaktaydı. Bu insanlar uzmanlık hizmeti isteyen bireyler ve ülkeler hesabına çalışırlardı. Vicdanlarının sesine göre iş alan paralı askerlerden oluşmuş özel bir ordu gibiydiler. Amerika Birleşik Devleti hükümeti sık sık gizlice onların hizmetine başvururdu; çünkü kongre bunun hesabını soramazdı. Ne diplomatik korunmaları vardı, ne de gerektiğinde onlara sahip çıkacak bir devlet desteği... gölgede kalmış bir alanda varlığını ve faaliyetlerini sürdürmekteydi.

Şirket para karşılığı çalışan bir güçtü... fakat müşterilerini özenle seçerdi.

Son bir haftadır zirveye katılmakta olan Katar emirinin güvenliğini sağlamak amacıyla İzlanda'da bulunuyorlardı. Bu toplantılar için İzlanda'nın seçilmesinin çeşitli nedenleri vardı. Ülke küçüktü; Reykjavik nüfusunun 100.000 civarında oluşu güvenlik için çok elverişliydi. Nüfus homojendi; dışarıdan gelecck biri hemen belli olurdu ki, bu da barış toplantılarını sabote etmek isteyen bir teröristi saptama işini kolaylaştırırdı. Son neden de İzlanda'nın dünyadaki en eski seçimle gelen parlamentosuna sahip olmasıydı. Ülkede yüzyıllardan beri işleyen demokratik bir rejim vardı.

Bir haftadır süregelen toplantıların gündemini İrak'ın işgali, İsrail ve Filistin'in durumuyla yayılmakta olan köktendinci terörizm oluşturmuştu. Her ne kadar Birleşmiş Milletler veya başka bir dünya örgütünün yaptırımı yoksa da, zirveye katılan liderler bu görüşmeler sonucunda bir yönetmelik oluşturulması ve neler yapılacağına karar vermeleri gerektiğinin farkındaydılar.

Zirve'ye Rusya, Fransa, Almanya, Mısır, Ürdün ve bazı Ortadoğu ülkeleri katılırken, İsrail, İran ve Suriye daveti geri çevirmişlerdi. Katılımcılar arasında Irak'a giren müttefikler olarak Amerika, İngiltere ve Polonya ile birkaç küçük ülke temsilcisi de bulunuyordu. Yaklaşık yirmi beş ülkenin büyükelçileri, güvenlik ve istihbarat görevlileriyle çeşitli düzeylerdeki diplomatları bir gece hep birden İzlanda'nın başkentine üşü- şüvermişlerdi. Kentin küçük nüfusu içinde onlarca casus ve güvenlik görevlisi Reykjaviklilcr tarafından sanki dondurucu soğukta bikini giymişler gibi kolayca fark ediliyorlardı. İzlandalılar genellikle açık tenli, sarı saçlı ve mavi gözlüydüler... yerlilerin arasına kanşıp gizlenmeyi düşünen biri için bu görünümü sağlamak imkânsız gibiydi.

Karla kaplı zeminde parlak renkli ve alçak binalarıyla Reykjavik bir Noel ağacmdaki süslemeleri andırmaktaydı. En yüksek bina olan Hallg- rimskirkja Kilisesi üç katlıydı. Evlerin ve tüm binaların ısıtılmasını sağlayan jeotermal kaynakların çıkardığı buhar bulutları gerçekötesi bir görünüm yaratıyordu. Kaynaklardaki hidrojen sülfid havaya hafif bir çürük yumurta kokusu katmıştı.

Reykjavik kenti yıl boyu buzdan arınmış bir liman etrafında toplanmıştı. Limandaysa ülke ekonomisinin temel direği olan balıkçılık filosu barınırdı. Ülkenin adıyla çelişen bir gerçek, burada kış aylarının Ncw York'tan daha sıcak oluşuydu. İzlanda vatandaşlan hem çok sağlıklı hem de mutlu insanlardı. Mutlulukları hep olumlu düşünmelerine yorulabilirse, sağlıklı oluşları da sayısız kaplıca ve sıcak su havuzlarının varlığı olabilirdi.

Arap zirvesinin yapılmakta olduğu Hofoi binası 1986 yılında Mikhail

Gorbaçov ile Ronald Reagan'ın toplantısında da kullanılmıştı. Oregon'unbağlı olduğu iskele Hofoi den yarım kilometre uzaklıktaydı; bu da güvenlik için elverişli bir durumdu.

Katar emirliği Şirkete daha önceleri de iş vermiş, verilen hizmetten de çok memnun kalmıştı. İki taraf da birbirine saygı duyardı.

Zirvenin Hıristiyan katılımcıları düşünülerek Noel günü için toplantı planlanmamıştı; bu nedenle de Oregon'un mutfağında üç aşçıbaşından oluşan ekip ziyafet sofrasının son rötuşlarıyla meşguldüler. Ana yemek henüz fırında olan on iki kocaman kanatlıkarışımıydı. Bu yemek mürettebat için çok özeldi: Kemikleri çıkarılmış küçük tavukların içine mısır ve adaçayı doldurulmuştu; bu tavuklar, içi baharatlı ekmekle sıvanmış ve kemikleri çıkarılmış ördeklerin içine, onlar da yine kemikleri alınmış iri hindilerin içine yerleştirilmişti. Servis için hindi kesildiği zaman içinden üç kat farklı et çıkıyordu.

Aperitif tabakları çoktan masalara serpiştirilmişti. Buzlar içinde havuç dilimleri, turp ve kereviz salataları, çerez, meyveler, krakerler ve peynir çeşitlerinin yanı sıra, tepsi tepsi yengeç bacağı, ıstakoz, çiğ midye, balıklar, çorbalar, tatlılar ve türlü şaraplann boy gösterdiği muazzam bir açık büfe hazırlanmıştı.

Kimsenin bu sofradan aç kalkması mümkün değildi.

Juan Cabrillo lüks kamarasında saçlarını kuruladıktan sonra yüzüne tıraş losyonu sürdü. Kısa sarı saçlarına yapacağı bir şey yoktu, ama son haftalarda bırakmış olduğu keçi sakalını makasıyla düzeltti. Son bir kez aynaya baktı ve görünümünden memnun, gülümsedi. İyi dinlenmişti, sağlıklıydı ve her şey yolunda gidiyordu.

Gardırobundan kolalı beyaz bir gömlek seçti, Londra'daki terzisinin elinden çıkan gri yünlü takım elbisesini, ipek kravatını, açık gri yün çoraplarını ve pırıl pırıl cilalı siyah Cole-Haan makosenlerini çıkarıp yatağın üstüne serdikten sonra giyinmeye başladı.

Kırmızı mavi şeritli kravatını da bağladıktan sonra kamarasından çıkıp asansöre doğru yürüdü. Ekibi birkaç saat önce Katar emirine yönelik bir tehdit duyumu almıştı. Bunun üzerine hemen bir plan yapmışlar, eğer başarıyla sonuçlanırsa, bir taşla iki kuş vurmuş olacaklardı.

Bir de dünyanın diğer ucunda bir yerde çalınmış olan nükleer bombanın yerini belirleyebilirlere geride kalan yıl adamakıllı başarılı sonlanmış olacaktı. Cabrillo yirmi dört saat içinde buz kaplı çorak bir yere gitmek zorunda kalacağını ve

nehir kenarındaki bir şehrin kaderinin buna bağlı olacağını bilmiyordu.

3

Oregon'un güvertesindeki o sımsıcak hava ve zenginlik Grönland'da, Kuzey Kutup Dairesinin hemen kuzeyindeki Forel Dağı yakınında kurulmuş olan kampta hiç yoktu. Mağaranın dışında deli gibi uğuldayan rüzgârın hissettirdiği soğuk hesaba katılmadan, ısı -10 dereceydi. Keşif seferinin doksan birinci gününe gelinmişti ve artık işin hiçbir heyecanı kalmamıştı. John Ackerman bitkindi, cesareti kırılmıştı ve yenilgiyi kabullenmenin acısını tek başına yaşıyordu.

Ackerman, Las Vegas'taki Nevada Üniversitesi'nde doktora öğrencisiydi; ömrünün geçtiği çöl ortamından sonra şu anda bulunduğu ortam dünyalar kadar farklıydı. Üniversiteden onunla birlikte gelen üç yardımcısı sömestr biter bitmez geri dönmüşler, yenilerinin gelmesineyse daha iki hafta vardı. Aslında Ackerman'ın da biraz ara vermesi gerekirdi, ama peşine düştüğü düş artık onda bir saplantı haline gelmişti.

Kızıl Eric hakkında doktora tezini yazarken karşısına Tanrıların Mağarası hakkında kaynağı belirsiz bir ifade çıktığından beri bu mağarayı herkesten önce bulma tutkusu başlamıştı. Bunun sadece bir efsane olma ihtimali de yok değildi tabi, ama gerçekten var ise, Ackerman bu keşfin kendi adıyla anılmasını istiyordu... başkasının değil.

Mağaranın yanına kurmuş olduğu çadırın içindeki metal sobada ısıttığı fasulyesini karıştırdı. Edindiği bilgide, Kızıl Eric'in ölmek üzereyken sözünü ettiği mağaranın tanımı buna aynen uymaktaydı; ama aylarca uğraşmalarına rağmen, gerideki 7 metrelik tek parça duvarın bir karış ötesine geçememişlerdi. Yardımcılarıyla birlikte hem duvarı, hem de mağaranın içindeki zemini didik didik incelemişler, fakat hiçbir şey bulamamışlardı. Göründüğü kadarıyla mağaranın kendisi de insan elinden çıkmıştı, fakat Ackerman hâlâ kuşkuluydu.

Fasulyesi ısınırken dışarı bir göz attı; rüzgâr uydu telefonu antenini uçurmamıştı. Tekrar içeri girip elektronik postasına baktı. Ackerman bu günün Noel olduğunu unutmuştu; ailesinden ve dostlarından gelen mesajları okuyunca hatırladı. Bunları cevaplarken içine bir hüzün çöktü Kutsal bir gündü; çoğu Amerikalı aileleriyle ve dostlarıyla bir arada eğlenirlerken o, artık kendisinin bile varlığına pek inanmadığı bir hayal uğruna bu ıssız yerde tek başınaydı.

Yavaş yavaş üzüntüsü öfkeye dönüştü. Fasulyeyi bir yana bırakıp masadaki

feneri kaptı ve mağaranın uzak ucuna yürüdü. Burada dikilip homurdanmaya ve sövmeye başladı. Bu en kutsal gecede onu bu buz çölüne yönelten her şeye lanet etti. Mikroskopla yaptığı incelemeler, boya fırçasıyla topladığı tozlar... hiçbiri bir sonuç vermemişti.

Burada hiçbir şey yoktu... hepsi palavraydı. Yarın kampı toplayacaktı; çadırı ve malzemeleri kar motosikletinin ardındaki kızağa yükleyecek, hava biraz açar açmaz da yüz elli kilometre mesafedeki en yakın kasaba olan Angmagssalik'e yollanacaktı.

Tanrıların mağarası da yine bir efsane olarak kalacaktı.

Giderek artan bir öfke içinde elindeki gaz fenerini salladı, tam tavana çarpacak biçimde elinden bıraktı. Fener havalanıp mağaranın kaya tavanına çarptı. Camı parçalandı ve yanmakta olan gazyağı tavana ve yere saçıldı. Sonra çok ilginç bir şey oldu: tavandaki alevler yüzeyinde bulunan çatlaklar içine emilmeye başladı. Tavanda alevlerin çekildiği çatlaklar bir kare biçimi oluşturmuştu.

Mağaranın tavanı, diye düşündü Ackerman tavan kısmını hiç araştır-mamışlardı.

Mağaranın ön tarafına koşup oradaki tahta sandığı açtı ve içinden daha önce zemini incelemek için ızgara sermekte kullandıkları dört tane alüminyum tüp çıkardı. Her biri bir metre uzunluğundaydı. Bunları yapışkan bantla birleştirip dört metre uzunluğunda bir sopa yaptı ve hemen mağaranın içine döndü. Fenerin yere düşen parçası cam kısmının parçalanmış olmasına rağmen hâlâ yanıyor ve yeterince aydınlık veriyordu. Ackerman tavana bakınca artık sönmüş olan yakıtın kare biçiminde bir iz bırakmış olduğunu gördü. Sopasıyla bu alanı yavaşça dürttü. İnce bir taş örtünün altında bir ambar kapağı vardı. Ackerman sopasıyla bastırınca hemen açılıverdi.

Kapak açılır açılmaz da içinden mors postundan örülmüş bir merdiven sarktı.

Ackerman şaşkınlık içindeydi. Yerde halen yanmakta olan feneri söndürüp çadırına döndü. Fasulye kaynamış, taşıyordu. Tenceresini sobanın üstünden kaldırdı. Yanına el fenerini, ip ve dijital kamerasını alıp merdivene döndü ve kaderine doğru tırmanmaya başladı.

Kapaktan yukarı çıkınca gördüğü manzara tipik bir tavan arası gibiydi. Asıl mağara burasıydı işte. Yardımcılarıyla birlikte didik didik inceledikleri şey bunun özenle yapılmış bir sahtesiydi. Ackerman aşağıdaki mağaranın çıkış yönüne doğru yürüdü. Aynı mesafeyi yürüdükten sonra lam alttaki çıkış

noktasına gelince burada doğal bir heyelan görünümü vermek için üst üste yığılmış kaya parçalan gördü. İsterse daha sonra bu kayaları kaldırıp oradan dışarıya bakabilirdi, ama şimdilik yüzyıllardan beri olduğu gibi bu sahte heyelan büyük sırrı korumaya devam edecekti.

Sahte mağara amacına ulaşmış ve Ackerman'ı aldatmıştı.

Ackerman geri dönüp yerdeki deliğin kenarından geçtikten sonra ipinin ucunu yere bıraktı ve yavaşça boşaltarak koridor boyunca yürümeye başladı.

Duvarlar av sahneleri ve denize açılmış gemi resimleriyle süslüydü. Bu mağaranın içinde pek çok insanın yıllar boyu çalıştığı belli oluyordu. Mağara genişledikçe fener ışığında çıkış yerleri belirdi. Buralarda madenciler için kayalardan yapılmış yataklar, bunların üstündeyse, soğukta hiç bozulmamış hayvan postları istiflenmişti. Ackerman yatakhane denebilecek bu alan boyunca uzanan bir geçide girdi. Burada ana mağaranın birkaç küçük bölmesi görünüyordu. Duvarların yemek pişirme ateşiyle kararmış olduğu bir alana geldi. Tavanı oldukça yüksek olan bu bölümde yemek masaları vardı. Feneriyle etrafı tarayınca meşale yapmak amacıyla duvarların içine yerleştirilmiş fitiller ve balina yağı hazneleri gördü.

Burada rahatça yüz kişi barınabilirdi.

Ackerman havanın temiz olduğunu fark etti. Hatta çok hafif de olsa bir esinti bile vardı. Eric'in adamları temiz hava gelmesi ve kötü kokuların çıkması için kayalarda hava deliği açmayı becermiş olmalıydılar. Yemek salonunu geçtikten sonra kayadan yapma yalakların bulunduğu küçük bir odaya girdi. Yalakların içi buharı tüten suyla doluydu. Ackerman bunların hela görevi yaptığını bildiği halde, aradan bin yıl geçmiş, olduğunu düşünerek parmağını daldırdı. Su sıcaktı. Adamlar bir jeotermal akıntı bulup oraya yönlendirmiş olmalıydılar. Az ileride suyunu yalaklara bırakan genişçe bir havuz vardı. Bunlar da banyolardı.

Banyoları geçtikten sonra duvarları sarı, kırmızı ve yeşile boyanmış geometrik desenlerle süslü dar bir geçide girdi. Geçidin sonunda özenle seçilmiş taşların çevrelediği bir çıkış vardı.

Ackerman bu kapıdan geniş bir odaya girdi.

Duvarlar yuvarlak ve pürüzsüzdü. Yassılaştırılmış taşların döşendiği zemin dümdüzdü. Tavandan sarkan billurlu taşlar ve kristaller muhteşem bir avize gibi görünüyordu. Ackerman fenerini başının üstüne kaldırınca dehşet içinde soluğunu yuttu.

Odanın tam ortasında, yükseltilmiş bir platform üstünde gri renkli metal bir

küre sergilenmişti.

Billur taşları ve kristaller fener ışığını binlerce gökkuşağı halinde yansıtarak odayı renk cümbüşüne boğdu. Ackerman soluğunu bıraktığı zaman sesin yankılandığını fark etti. Göğüs hizasındaki platforma tırmanıp küreye baktı.

"Göktaşı," dedi yüksek sesle.

Dijital kamerasını çıkarıp gördüklerini belgelemeye başladı. Daha sonra bir Geiger sayacı ve metal analizi üzerine bir kitap getirerek kürenin yapısını belirlemeye çalıştı. Çok geçmeden bunu öğrendi.

Üst mağaradan indikten bir saat sonra Ackerman dijital görüntüleri ve Geiger sayacından çıkan göstergeleri bir e-posta paketi içinde topladı. Ardından bir saat daha uğraşarak kendisi hakkında yazdığı parlak bir basın bildirisini de pakete ekleyip onayı için sponsoruna gönderdi.

Cevabı beklerken zafer mutluluğu içinde arkasına yaslandı.

Londra dışında, Chatham yakınındaki Echelon İzleme İstasyonu'nda dünyada olan haberleşmelerin büyük bir kısmı kaydedilmekteydi. Bir İngiltere, ABD ortak çalışması olan kurum her iki ülkenin basın kuruluşları tarafından en ince noktasına kadar tetkik edilmişti. En basit tanımıyla Echelon devasa bir gizli dinleme cihazından başka bir şey değildi; dünyanın dört bir yanında gerçekleşen haberleşmelere ulaşıp bilgisayarında gözden geçiriyordu. Belirli sözcükler işaretliydi; bunlar herhangi bir mesajda yer aldığı zaman, mesajın bir insan tarafından incelenmesi için uyarı geliyordu. Sonra bu işaretli mesaj bir komuta zincirinden geçerek ya uygun istihbarat birimine iletiliyor ya da önemsiz olduğuna karar verilip bırakılıyordu.

Ackerman'ın Grönland'dan gönderdiği e-posta Amerika'ya ulaşmadan önce bir uydudan geçti. Dünyaya girişi sırasında Echelon buna ulaşarak bilgisayar incelemesinden geçirdi. Mesajda bulunan bir sözcük daha derin bir inceleme gerektiğini gösteriyordu.

Bu mesaj önce İngiltere'deki komuta zincirinden geçecek, güvenli bir hattan okyanusun karşısında, Maryland'daki Ulusal Güvenlik Örgü- tü'ne, oradan da Virginia, Langley'deki Merkezi İstihbarat Örgütü'ne, CIA'ye iletilecekti.

Ancak, Echelon içinde bir hain vardı ve bu mesaj fazladan bir adrese daha iletilecekti.

Forel Dağı'ndaki mağarada ise John Ackerman türlü fanteziler hayal etmekteydi. Belli başlı bütün arkeoloji dergilerine kapak olmuş ve arkeolojinin

Oskar'ı sayılacak ödülünü alırken yapacağı konuşmayı tasarlamakla meşguldü.

Bu buluş muazzam bir şeydi; yeni bir piramidin açılışı, o güne dek hiç bilinmedik ve bozulmadan korunmuş bir gemi enkazının ortaya çıkarılması gibiydi. Dergilerde yazacağı makalelerin, kitapların, çıkacağı televizyon programlarının sonu gelmezdi. Ackerman adımlarını doğru attığı takdirde bu buluşu ömür boyu sürecek bir kariyere çevirebilirdi. Arkeolojinin büyük ustası olarak kabul edilir, medyanın yorum için başvuracağı ilk bilim adamı olabilirdi. Büyük bir şöhret olurdu... ki, artık bu da başlı başına bir meslek haline gelmişti. Bir, iki küçük manevrayla John Ackerman adı büyük keşiflerle eşanlamlı hale gelebilirdi.

O sırada bilgisayarına bir mesaj geldi.

Mesaj çok kısaydı.

Şimdilik başka kimseye söyleme. İlan etmeden önce daha fazla kanıt gerek. Bunun için oraya bir adam gönderiyorum Bir, iki güne kadar orada olur. Sen buluşunu belgelemeye devam et. Harika bir iş çıkardın, John. Ama sakın kimse duymasın.

Ackerman mesajı ilk okuyuşunda sinirlendi. Sonra biraz düşününce sponsorunun bu buluşu bir medya bombardımanı haline getirebilmek için zamana ihtiyacı olduğuna inandırdı kendini. Belki de tüm yayın hakkını büyük kanallardan birine satmak istiyordu ve görüşme için zamana ihtiyacı vardı. Ya da haberi dergilerde, gazetelerde ve televizyonlarda aynı anda bomba gibi patlatmayı planlıyordu.

Çok geçmeden bu düşünceler ve hayallerle Ackerman'ın egosu kontrolden çıkıverdi.

Haber ne kadar gösterişli ve çok yayılırsa onun da gelecekteki ünü o kadar büyürdü.

Kabaran egosu Ackerman'ı ölümcül bir sona doğru sürüklemekteydi.

4

Kimi zaman talihli olmak akıllı olmaktan daha iyidir. Gözü kara insanların mekânı olarak tanınan bir şehirde, bir otelin en üst katında Halifax Hickman adındaki orta yaşlı adam bilgisayarındaki dijital resimlere bakıyordu. Birkaç saat önce çıkış aldığı ayrı bir raporu okuduktan sonra bir iki hesaplama yaptı ve tekrar ekrandaki görüntülere döndü. İnanılır gibi değildi. Sorununa harika bir çözüm bulmuştu... hem de en iyisinden bir çözüm.

Sanki tek kollu makineye bir çeyrek dolar atıp bir milyon dolarlık jackpot yapmıştı.

Hickman kahkahalarla gülmeye başladı... ama gülmesi mutluluktan değildi. Kahkahalarında bir habislik vardı ve sevinçle hiç ilgisi yoktu. Nefret ve öç duygularının kararttığı bir ruhun derinliklerinden geliyordu.

Gülmesi bittikten sonra telefona uzanıp bir numara çevirdi.

Clay Hughes Montana, Missoula'nın kuzeyindeki dağlarda kendi elleriyle yaptığı kulübede yaşamaktaydı. Sahip olduğu 160 dönümlük arazide bulunan kaplıca hem evinin hem de serasının ısınmasını sağlarken, güneş ve rüzgâr enerjisi elektrik ihtiyacını karşılamaktaydı. Uydu telefonu, ve cep telefonuyla da dünyanın her bir yanıyla haberleşmesi mümkündü. Bankada yüklü bir hesabı bulunan Hughes'in şehirde posta adresi olarak tuttuğu bir ofisi, üç tane pasaportu, her biri farklı isimlere ve adreslere çıkarılmış dört ayrı sosyal güvenlik numarası ve sürücü ehliyeti vardı.

Hughes göz önünde bulunmaktan hoşlanmazdı... ki, bu da kiralık katiller için alışılmadık bir şey değildi.

"Sana bir iş çıktı," dedi Hickman telefonda.

"Kaç para?" diye sordu Hughes lafı uzatmadan.

"Belki beş gün sürer; elli bin dolar. Ulaşımı da ben sağlıyorum."

"Birilerinin defteri dürüldü galiba," dedi Hughes. "Başka bir şey var mı?"

"İş bitince bir nesnenin bir yere teslimatı gerekecek," dedi Hickman.

"Davaya faydası olacak mı?" diye sordu Hughes.

"Evet."

"O halde teslimat için para almam," dedi Hughes.

"Jetim bir saate kadar orada olur," dedi Hickman. "Sıcak tutacak şeyler giyin."

"Altın isterim," dedi Hughes.

"Nasıl istersen," dedi Hickman ve telefonu kapadı.

Bir saat sonra bir Raytheon Hawker 800XP jet Missoula Havaalanı'na iniş yaptı. Hughes restore edilmiş 1972 model International Scout'un kontağını kapadıktan sonra arka koltuğa uzanıp çantasının fermuarını açtı ve silahlarını son bir kez kontrol etti. Eksiği yoktu; aracın kapılarını kilitledikten sonra bagaj kapağının altına eğilip hırsız alarmı olarak kullandığı patlayıcı cihazı kurdu.

Eğer yokluğu sırasında birisi aracıyla uğraşacak olursa, Scout infilak edecek, Hughes'e ait olduğunu gösteren tüm kanıtlar ve kişisel evraklar imha olacaktı. Hughes paranoyaktı. Çantasını omzuna atıp onu bekleyen jete doğru yürüdü.

Kırk yedi dakika sonra jet kuzeydoğu rotasından Kanada hava sahasına girmişti.

5

Grönland'dan gönderilen e-postanın ele geçirilmesinden bir gün sonra Langston Overholt IV. Virginia'daki CIA karargâhındaki, ofisin deydi. Göktaşının resmine uzun uzun baktıktan sonra iridyumla ilgili rapora bir göz attı. Elindeki ajan listesi yine yeterince adamı olmadığını gösteriyordu. Masasındaki kâse içinden bir tenis topu aldı ve karşısındaki duvara atıp tutmaya başladı. Bu hareket onu çok rahatlatıyordu.

Bu iş başka görevlerdeki ajanlarını geri çekmeye değer miydi? Risk almadan ödül de alınmıyordu. Overholt CIA laboratuvarından olası tehdide biraz daha ışık tutacak bir rapor bekliyordu, ama şu anda durum yeterince belliydi. Grönland'a gidip göktaşını emniyete alacak birine ihtiyacı vardı. Bu gerçekleştikten sonra tehlike geçmiş sayılabilirdi. Bütün ajanları başka görevlerde olduğu için eski bir dostunu aramaya karar verdi.

"İki beş iki dört."

"Ben Overholt. İzlanda nasıl?"

"Biraz daha balık yiyecek olursam İrlanda'ya kadar yüzebilirim," dedi Cabrillo.

"Duyduğuma göre komünistler hesabına çalışıyormuşsun," dedi Overholt.

"Eminim olayı biliyorsundur," dedi Cabrillo. "Ukrayna'daki güvenlik sorunu."

"Biliyorum," dedi Overholt. "Biz de o işin üstündeyiz."

Yıllar önce Cabrillo ve Overholt birlikte çalışmaktaydılar. Nikaragua'da ters giden bir olay sonunda sorumluluğu üstlenen Cabrillo CIA'deki işini kaybetmiş fakat Overholt u işin dışında tutmayı başarmıştı. Overholt bu iyiliği hiç unutmamış ve her fırsatta Cabrillo ve Şirket'e iş verilmesini sağlamıştı.

"Bütün bu terörizm sayesinde işler çok iyi gidiyor," dedi Cabrillo.

"Bir ek iş alacak zamanın var mı?"

"Kaç kişi gerekecek?" diye sordu Cabrillo, ellerinde sözleşmesi yapılmış bir hayli iş vardı.

"Sadece bir kişi," dedi Overholt.

'Tam ücretle mi?"

"Her zamanki gibi," dedi Overholt. "Patronum hiç ucuzcu değildir."

"Ucuzcu değildir, ama adam sepetlemekte eli çok çabuktur."

Cabrillo hâlâ günah keçisi olarak kurtların önüne atılışını unutama- mıştı. Kongrede hesap verirken adamakıllı silkelenmiş, o zamanki amirinden en küçük bir yardım görmemişti. O zamandan beri politikacıları ve bürokratları dişçi koltuğu kadar severdi.

"Bir koşu Grönland'da gidip oradan bir şey alacak birine ihtiyacım var," dedi Overholt. "En çok bir, iki günlük bir iş."

"Tam zamanını buldun," dedi Cabrillo. "Yılın bu döneminde orası buz gibi soğuk ve yirmi dört saat karanlıktır."

"Kuzey Işıkları çok güzel olurmuş," dedi Overholt.

"Neden CIA'deki adamlarından birini göndermiyorsun?"

"Her zamanki gibi, hepsi dolu. Bunu senin ekibine yaptırıp parasını ödemek daha çok işime geliyor."

"Burada en az birkaç günlük daha işimiz var," dedi Cabrillo.

"Juan," dedi Overholt. "Bunun tek kişilik bir iş olduğuna eminim. Bir adamını oraya göndersen, zirve bitmeden istediğimiz şeyi alıp döner."

Cabrillo bir an düşündü. Ekibindeki herkes emirin güvenliğini sağlamakla meşguldü. Son birkaç gündür kendisi Oregon'dan dışarı çıkmamış, şirket işleriyle uğraşmıştı ve sıkıntıdan patlıyordu.

"Tamam, ben giderim," dedi Cabrillo. "Adamlarım buradaki işle ilgilenirler."

"Nasıl istersen," dedi Overholt.

"Sadece gidip oradan bir şey alacağım, değil mi?"

"Hepsi o kadar."

"Neymiş bu şey?"

"Bir göktaşı," dedi Overholt.

"CIA göktaşını ne yapacak ki?" diye soıdu Cabrillo.

"Çünkü onun iridyumdan oluştuğunu sanıyoruz; iridyum da 'kirli bomba' yapımında kullanılabiliyor."

"Başka?" diye sordu Cabrillo şüpheyle.

"Onu bulan arkeologdan çalman gerekecek," dedi Overholt. "Ona fark

ettirmeden çalınmasını yeğleriz, tabi."

Cabrillo bir an durdu. "Son zamanlarda çukuruna hiç baktın mı?"

"Ne çukuru?" diye sordu Overholt oltaya takılarak.

"Yaşadığın yerdeki sürüngenler çukuru," dedi Cabrillo.

"O halde işi kabul ediyorsun."

"Bana aynntıları gönder," dedi Cabrillo. "Birkaç saat içinde yola çıkarım."

"Hiç merak etme... bu iş Şirket'in bu yıl kazandığı en kolay para olacak. Eski bir dosttan gelen Noel armağanı gibi düşün."

"Armağanla gelen dostlardan sakın," dedi Cabrillo telefonu kapamadan önce.

Bir saat sonra Juan Cabrillo son hazırlıklarını tamamlamak üzereydi.

Sihirli Dükkân'da Kevin Nixon ellerini sildiği bezi bir sıranın üstüne attı. Sihirli Dükkân Oregon'da görev için gereken birçok şeyin hemen imal edilebildiği bir atölyeydi; aynı zamanda çeşitli donanımların, özel elektronik cihazların, kılık değiştirmede kullanılan malzemenin ve kostümlerin bulundurulduğu yerdi. Yaratıcı bir mucit olan Nixon bu birimin sorumlusuydu.

"Tam ölçüleri bilmeden ancak bu kadarını yapabildim," dedi Nixon.

"Çok iyi görünüyor, Kevin," dedi Cabrillo. Nesneyi alıp bir kutuya koydu ve kapağını bantla kapadı.

"Bunları alın, bunları da," dedi Nixon, Cabrillo'ya paketler uzatarak.

Cabrillo aldığı paketleri sırt çantasına yerleştirdi.

"Tamam," dedi Nixon. "Soğuk hava giysileriniz, haberleşme cihazları, hayatta kalma yiyecekleri ve ihtiyacınız olabileceğini düşündüğüm her şeyiniz var."

"Sağ ol," dedi Cabrillo. " Şimdi yukarı çıkıp Hanley ile konuşmam gerek."

Yarım saat içinde Cabrillo ikinci komutanı olan Max Hanley ile Reykjavik operasyonun durumunu belirlemiş, Grönland'a uçmak üzere havaalanının yolunu tutmuştu. Basit gibi görünen bu iş giderek karmaşık bir hale gelecekti.

İş bitene kadar da bir ülke büyük bir tehdit altında kalacak, insanlar ölecekti.

6

Pieter Vanderwald ölüm taciriydi. Irkçı yönetim döneminde Güney Afrika Cumhuriyetinin DSP ya da Deneysel Silahlar Programı başkanı olarak birçok tüyler ürperten deney uygulamıştı. Bunlar arasında, yiyecek katkılarıyla kimyasal kısırlaştırma, toplu alanlara biyolojik silahlar ve zehirli gazlar yayma, kitleler üzerine sıvı halde kimyasal silahlar püskürtme gibi dehşet verici projeler vardı.

Nükleer, kimyasal, biyolojik, elektrik... her ne şekilde olursa olsun, eğer insan öldürmede kullanılabiliyorsa, Vanderwald ve ekibi bunu imal edebiliyor, satın alıyor veya tasarımını kendileri yapıyorlardı. Çok gizli yapılan deneylerde, birkaç kimyasal etmenin bileşimiyle Güney Afrika'lı siyah nüfusun binlercesini öldürebileceklerini görmüşlerdi. Bu proje biraz daha geliştirilince, Yengeç Dönencesi'nin güneyinde kalan korunmasız nüfusun yüzde doksan dokuzu ya da Afrika kıtası ucunun yarısı zamanla yok edilebiliyordu.

Bu çalışmasının karşılığında Vanderwald bir ödül ve iki maaşlık ikramiye almıştı.

ICBM veya SCUD gibi uzun menzilli füzeler olmadan, sadece sınırlı bir hava desteğiyle Vanderwald ve ekibi zehirli bileşimlerini büyük kitlelere yağdırabiliyorlar, daha sonra kurbanlar bunun yayılmasını sağlıyorlardı. İnsanları toplu halde yok etmek için öldürücü zehirleri su kaynaklarına bulaştırmak, havadan rüzgârın yardımıyla saçmak, gerektiğinde bunun için tankerler ve lop mermileri kullanmak gibi yöntemler planlamışlardı.

DSP bu oyunun en büyük ustasıydı, fakat ülkede ırk ayırımı biter bitmez bu ekip gizlice dağıtılmış, Vanderwald ve diğer bilim adamları işsiz kalmışlardı.

Ekipteki birçok adam tazminatlarını alıp emekli olmuştu, ama Vanderwald gibi birkaç tanesi bilgilerini ve uzmanlıklarını şiddetin giderek arttığı dünyada piyasaya sunmuşlardı. Ortadoğu'da, Asya'da ve Güney Amerika'da Vanderwald'ın uzmanlığını talep eden ülkeler bulunuyordu. Vanderwald'in bir tek kuralı vardı... bedava iş yapmazdı.

“İyi atıştı," dedi Vanderwald.

Deliğe doğru esen hafif bir rüzgâr vardı. Yirmi beş dereceyi bulan sıcaklıkta hava kuru ve pırıl pırıldı.

"Rüzgâr sayesinde," dedi Halifax Hickman, golf sopasını torbaya yer-

leştirdikten sonra akülü arabanın sürücü koltuğuna oturdu.

Parkurda ne yardımcı çocuklar vardı ne de başka golfçu. Çevredeki ağaçların dibinde bir görünüp bir kaybolan güvenlik elemanları, göletteki birkaç ördek ve ara sıra koşuşturan sıska bir tilki dışında kimsecikler yoktu. Havada geçen bir yılın anılarıyla yüklüymüş gibi tuhaf bir sessizlik hâkimdi.

"Bu insanlardan adamakıllı nefret ediyor olmalısınız," dedi Vanderwald .

Hickman gaz pedalına basınca akülü araba hareketlendi. "Sana bilgin için para ödüyorum, psikanaliz yapman için değil."

Vanderwald başını salladı ve tekrar elindeki fotoğrafa baktı. "Eğer bu sandığınız şey ise, elinizde çok değerli bir cevher var. Radyoaktivitesi çok yüksek; katı veya toz halinde olsun, son derece tehlikeli. Değişik seçenekleriniz olabilir."

Akülü araba Vanderwald'in topunun olduğu yere varınca Hickman frene bastı. Vanderwald araçtan indi, torbasından uygun sopayı seçtikten sonra topunun başında dikilip ısınmak için sopasının salladı. Ardından tüm dikkatini toplayıp atışını yaptı. Top yüz metre ötedeki deliğin on metre yakınında yere düştü.

"Demek ki toz halindeyken havadan atılırsa iş bitecek, öyle mi?" diye sordu Hickman.

Tabi, o civarda bir uçak bulabilirseniz."

"Daha iyi bir fikrin var mı?" diye sordu Hickman kendi topuna yönelirken.

"Evet," dedi Vanderwald. "Düşmanlarınızı tam kalplerinden vuracak bir şey. Ama size pahalıya patlar."

"Paranın sorun olduğunu mu sanıyorsun?" dedi Hickman.

7

Sıcaklık bazen fiziksel bir durum olduğu kadar insan aklının yarattığı bir şey de olabilir. Asfalttan yükselen sıcak dalgalarını gördüğünüz zaman aynı yolun iki yanı karla kaplı olduğu zamandan daha sıcak olduğunu düşünürsünüz. Juan Cabrillo için gördüğü manzarada hiçbir yanılsama yoktu. Danimarka Boğazı'nı geçip Grönland üzerinde yol alırken uçağın penceresinden gördüğü şey insanın yüreğini donduracak cinstendi. Grönland'ın dağlarla kaplı doğu kıyıları tamamen kıraçtı; binlerce kilometrekarelik alanda yaşayan nüfus beş bin kişiyi geçmiyordu.

Siyaha çalan lacivert gökyüzünde kar yüklü bulutlar vardı. Aşağıdaki beyaz köpüklü suların buz gibi olduğunu anlamak için kimsenin elini sokması gerekmezdi; içeriğindeki tuz sayesinde sıvı haldeydi. Kanatlardaki ince buz tabakasıyla ön camın kenarlarını çevreleyen kırağı zaten epey fikir veriyordu, ama insan en çok Grönland'ın tepelerini kaplayan kalın buzulları görünce ürperiyordu.

Cabrillo da elinde olmadan titredi ve yan camdan bakmaya başladı.

"On dakikalık yolumuz kaldı," dedi pilot. "Hava raporu rüzgârın elverişli olduğunu bildirdi. İniş kolay olacak."

"Tamam," dedi Cabrillo.

Bir süre iki adam da konuşmadan uçtuktan sonra Cabrillo motorun hız kestiğini fark etti. İleride havaalanının ana hatları belli olmuştu. Pilot uçağın gövdesini karşı rüzgâra göre ayarlayıp gerekli manevrayı yaptı.

Tutunun," dedi pilot. "Birazdan iniyoruz."

Cabrillo aşağıdaki buz çölüne baktı. Pisti belirleyen iki sıralı ışıklar öğleden sonra loşluğunda soluk bir aydınlık veriyordu.

İniş yaptıkları Kulusuk Havaalanında pist çakıldandı; çevresindeki küçük binalarda yaşayan dört yüz kişilik nüfus vardı. Buraya en yakın yerleşme merkezi helikopterle on dakikalık mesafede bulunan ve nüfusu Kulusuk'un üç katı olan Angmagssalik'ti.

Tüy gibi hafif bir inişle tekerlekler kar kaplı çakıl piste değdikten sonra pilot uçağı metal bir binanın önüne götürdü. Hızla uçuş sonu kontrollerini yapıp motoru susturdu ve eliyle binayı gösterdi.

"Benim yakıt almam gerek," dedi. "İsterseniz siz de içeri girin."

8

Cabrillo'nun Kulusuk Havaalanina indiği sırada Hawker 800XP'nin pilotu da Grönland'm batı kıyısında bulunan Kangcrlussuaq Uluslararası Havaalanina inmiş, motorlarını kapatmaktaydı. Bu havaalanının iki bin metrelik asfalt pisti vardı ve büyük jetlerle Avrupa'yı kat eden nakliye uçaklarının yakıt ikmali için kullanılmaktaydı. Forel Dağına neredeyse 600 kilometre uzaktaydı, fakat Hawker'ın iniş yapabileceği en yakın tesis burasıydı.

Clay Hughes yardımcı pilotun kapıyı açmasını bekledikten sonra yerinden kalktı. "Size ne talimat verildi?" diye sordu.

"Siz dönene kadar burada bekleyeceğiz," dedi yardımcı pilot. "Ya da patrondan gelecek habere göre havalanacağız." "Size nasıl ulaşabilirim?"

Yardımcı pilot, Hughes'e bir kartvizit uzattı. "Burada pilotun uydu telefonunun numarası var. Bizi arayın, hazırlanmamız için yarım saat süre verin."

"Gideceğim yere nasıl ulaşacağım konusunda size bir bilgi verildi mi?"

O sırada pilot kokpitten başını uzattı. "Uçağın önüne doğru gelen bir adam görüyorum," dedi ön camı göstererek. "Sizi karşılamaya geldi herhalde."

Hughes kartviziti parkasının cebine yerleştirdi. 'Tamam o zaman."

Buz gibi bir rüzgâr kuru toz halindeki karları konfeti gibi pist boyunca savuruyordu. Hughes uçağın merdiveninden inerken hemen gözleri yaşarmaya başladı.

"Forel Dağına götürmem gereken kişi siz olmalısınız," dedi adam elini uzatarak. "Adım Mike Neilsen."

Hughes, kendini sahte bir isimle tanıttıktan sonra göğe doğru baktı. "Hemen kalkmaya hazır mısın?"

"Sabaha kadar bir yere gidemeyiz," dedi Neilsen. "Siz ve pilotlar için otelde iki oda ayrıldı. Hava durulduğu takdirde gün doğar doğmaz kalkarız."

Birlikte terminale doğru yürürlerken, "Buradan Forel Dağına direkt uçabiliyor musun?" diye sordu Hughes.

"Durgun havada 900 kilometrelik menzilim var," dedi Neilsen. "Ama güvenlik için dağa yönelmeden Tasiilaq'da yakıt alsak iyi olur."

Terminal binasına girip uyuklamakta olan tek görevlinin bulunduğu metal bir masaya yürüdüler.

"Isnik," dedi Neilsen adama. "Çalışma zamanı."

Adam gözlerini açıp iki adama baktı. "Selam, Mike," dedikten sonra Hughes'e döndü. "Pasaportunuz, lütfen."

Hughes kendi resmi olan fakat sahte isimli resmi Amerikan pasaportunu uzattı. Isnik fazla kurcalamadan giriş damgasını bastı.

"Ziyaret nedeniniz?" diye sordu.

"Bilimsel araştırma," dedi Hughes.

"Galiba kimse buraya havası için gelmez, değil mi?" dedi Isnik giriş kaydını yaparken.

"Girişlerini yaptıktan sonra pilotlara otele gelmelerini söyler misin?" dedi Neilsen.

"Elbette," dedi Isnik tekrar ayaklarını masaya uzatarak.

Neilsen önden yürüyüp yol gösterdi. "Burası eski bir Amerikan Hava Kuvvetleri Üssü'ydü," diye açıkladı. "Gideceğimiz otel üs lojmanıydı. Çok güzeldir. Grönland'daki tek kapalı yüzme havuzu buradadır. Hatta altı şeritli bir bowling salonu bile var. Bu ülke için dört yıldızlı bir otel sayılabilir."

Hughes odasına yerleştikten sonra salona inip sıkı bir yemek yedi. Daha sonra yatmak üzere tekrar odasına döndü. Daha akşam bile olmamıştı fakat ertesi gün yapacak çok işi vardı ve iyice dinlenmiş olmak istiyordu.

9

Juan Cabrillo küçücük Kulusuk terminalindeki gümrük kontrolünden geçtikten sonra çıkış kapısı önünde durdu ve duvarda asılı haritaya baktı. Kısa yaz aylan boyunca Kulusuk'un dört yanı suyla çevriliydi. Sonbaharla birlikte ısı düşünce, deniz suyu donarak kalın bir buz örtüsü oluşuyordu. Bu buz tabakası her ne kadar bir lokomotifi kaldıracak kadar kalın değilse de, otomobiller, hatta, kamyonlar bile rahatça üstünden geçip anakaraya ulaşabiliyorlardı.

Kışın Kulusuk ada değildi artık; buz ile Grönland'a bağlıydı.

Cabrillo'nun bulunduğu yerden Kuzey Kutup Dairesi olan enleme 90 kilometrelik bir mesafe vardı; buradan da Forel Dağı yaklaşık 20 kilometre uzaklıktaydı. Yılın en kısa günü olan 22 Aralık daha birkaç gün öncesiydi. Her yıl o gün, Kuzey Kutup Dairesi tamamen karanlık olurdu.

Daire'nin kuzeyine doğru, ne kadar yol alındığına bağlı olarak, karanlık sabitti. Kuzeye gittikçe bu durum devam ederdi. Kuzey Kutup Dairesi ve güneyinde 22 Aralık bir dönüm noktasıydı. Kıştan ilkbahara geçilirken her geçen gün gün ışığı dakika dakika uzardı. Yaz olduğundaysa Daire'nin kuzeyinde gece yarısı güneşi çıkar ve uzun bir süre batmadan kalırdı.

Bu, milyonlarca yıldan beri süregelen bir döngüydü.

Dışarıda azgın rüzgârın savurduğu buzlu kar İaneleri terminalin camını dövüyordu. Cabrillo bu sevimsiz manzaraya bakıp ürperdi. Hâlâ binanın içinde olmasına rağmen parkasının fermuarını iyice çekti.

Kulusuk, Kuzey Kutup Dairesi'nin güneyinde olduğu için bugün birkaç dakikalık bir gün ışığı olacaktı. Forel Dağı ise tamamen karanlıktaydı. Birkaç gün soma dağların tepelerinde de ilk gün ışığı belirecek, aylar içinde dağların eteklerine doğru indikçe, bir piramidin tepesinden aşağı sarı boya boşaltılmış gibi olacaktı.

Ama şu anda pencereden bakarken insanın burada, herhangi bir zamanda güneş olabileceğine inanması çok zordu.

Cabrillo'nun karanlığı umursadığı yoktu; onun o andaki sorunu ulaşım sağlamaktı. Terminalin ucuna yürüyüp uydu telefonunu çıkardı ve bas-konuş düğmesine bastı.

Cabrillo, "Ne bulabildin?" diye sordu Hanley telefona cevap verince.

Overholt çok acele ettirdiği için Cabrillo gemiden ayrılırken Forel Dağına ulaşım konusunda net bir plan yapamamıştı. Hanley bu konuda endişe etmemesini, uçaktan inene kadar bir yol bulacağını söylemişti.

"Köpekle çekilen kızak kiralanabilir," dedi Hanley. "Ama o zaman sana kılavuz da gerekir... tanık istemeyeceğini bildiğimden bu seçeneği yok saydım. Tasiilaq'tan Kulusuk'a tarifeli seferler yapan helikopterler var, ama kiralık vermiyorlar ve zaten bu hava şartlarında tüm seferler iptal."

"Pek yürüyüş havası sayılmaz," dedi Cabrillo.

"Kayak havası da değil," dedi Hanley. "Her ne kadar iyi kayakçı olsan da..."

"O halde ne yapacağız?"

"Bilgisayarda bölgedeki araç kayıtlarını çıkardım... Kulusuk dört yüz nüfuslu bir yer olduğu için uzun sürmedi. Kar motosikletlerini hiç düşünmedim bile... hem kar altında ve soğukta korunmasız olacaksın hem de sık sık bozulma ihtimali var. Geriye sadece kar düzleme araçları, kalıyor. Bunlar yavaştırlar ve çok yakıt harcarlar ama, hem ısıtması vardır, hem de malzeme yükleme yeri bulunur. Bence en iyisi bu."

"Mantıklı," dedi Cabrillo. "Nerede kiralıyorlar?"

"Öyle bir yer yok," dedi Hanley. "Ama kayıtlardan bütün özel araç sahiplerinin adlarını ve adreslerini çıkardım ve birkaç telefon ettim. Kar düzleme araçları sahipleri arasında ev telefonu olan kimse yok, ama yerel kilisenin rahibini buldum. Aracım kiralamayı kabul edecek bir kişi olabileceğini söyledi... diğer bütün araçlar zaten kullanımdaymış."

"Adresi nedir?" diye sordu Cabrillo parkasından küçük bir not defteri ve kalem çıkararak.

"Adres, kiliseden sonraki altıncı ev, kenarları saıı çerçeveli kırmızı duvarları var."

"Bu kadar kuzeye geldin mi sokak adresi falan olmuyor, değil mi?"

"Herkes birbirini tanıyor olmalı," dedi Hanley.

"Buranın yerlileri canayakın insanlar galiba."

"Buna pek güvenme," dedi Hanley. "Rahip araç sahibinin kış aylarında adamakıllı içki tükettiğini söyledi. Ayrıca kasabadaki herkes ayılardan korunmak için ateşli silah taşırmış."

Cabrillo başını salladı. "Demek ki, yapmam gereken şey sarhoş ve silahlı bir

yerliyi traktörünü bana kiralaması için ikna edip yola koyulmak oluyor." Elini parkasının cebindeki yüz dolarlık paketlerde gezdirdi. "Çocuk oyuncağı."

"Bir şey daha var... adam yerli değil. Colorado'lu, Vietnam Sava- şı'nda askere alınmış. Öğrenebildiğim kadarıyla yaralanıp dönmüş ve birkaç yılını askeri hastanede geçirmiş. Sonra da herhalde Amerika'dan ne kadar uzaklaşırsa kazanç sayıp ülkeyi terk etmiş."

Cabrillo camdan dışarı baktı. "İstediğine de ulaşmış... sanırım."

“Üzgünüm, Juan," dedi Hanley. "İki gün sonra zirve sonlanacak; Bekleyebilsek Oregon[1] u istediğimiz yere çeker, Adams da seni helikopterle götürürdü. Ama şu anda başka bir şey yapamıyoruz."

'Sorun değil," dedi Cabrillo notlarına bakarak. "Kiliseden sonraki altıncı ev."

"Duvarları kırmızı," dedi Hanley. "Sarı çerçeveli."

'Gidip şu kaçıkla tanışalım bakalım."

Cabrillo malzemelerinin bulunduğu kutuları havaalanında bırakıp taksi olarak çalışan bir kar motosikletine yaklaştı. Sürücüsü olan genç yerli çocuk adresi duyunca şöyle bir kaşlarını kaldırdı, fakat bir yorum yapmadı. Danimarka parasıyla ücreti söyledi.

"Amerikan Dolarıyla ne kadar ediyor?" diye sordu Cabrillo.

"Yirmi," dedi çocuk hiç duraksamadan.

"Tamam," dedi Cabrillo, çocuğa parayı uzatıp.

Çocuk motosiklete binerken, "Garth Brooks'u tanıyor musunuz?" diye sordu. Kendi küçük köyünde olduğu gibi Amerika'da da herkesin birbirini tanıdığını sanıyordu.

"Hayır," dedi Cabrillo. "Ama bir zamanlar Willie Nelson'la golf oynardım."

"Vay canına. İyi midir?"

"Müthiştir," dedi Cabrillo motosiklet hareket ederken.

Kar yağışı altında motosikletin farı ancak biraz önünü aydınlatabiliyordu. Kulusuk köyü havaalanından yaklaşık iki kilometre ötede kümelenmiş evlerden ibaretti. Bacalardan duman ve buhar tütüyor, kapıların önünde gruplar halinde köpekler bekliyordu. Kar motosikletleri, kayaklar, kar ayakkabıları sıra sıra diziliydi.

Göründüğü kadarıyla Kulusuk'ta yaşamak adamakıllı çetin bir işti.

Köyün kuzeyine doğru anakaraya yönelen buz tabakası zorlukla görülebiliyordu. Buzun yüzeyi siyah ve kaygandı; rüzgârın savurduğu kar üst üste yığılıp durmaktaydı. Karşı taraftaki buzlu tepeler siyah fon üzerinde gri renkte bir siluet gibiydi. Manzara fena halde iç karartıcıydı. Motosiklet yavaşlayıp durdu.

Cabrillo araçtan indi.

Çocuk, "Görüşmek üzere," dedikten sonra dönüp gitti.

Cabrillo buz gibi karanlık içinde tek başına kalmıştı. Bir an eve bir baktıktan sonra ön kapıya doğru yürüdü.

10

Hickman emrinde çalışan hacker'ların Suudi Arabistan Satın Alma Ofisi verilerinden çaldığı bilgi raporuna uzun uzun baktı. Kayıtlar Arapçadan İngilizceye tercüme edilmişti, fakat kötü bir çeviriydi. Hickman listeyi tararken küçük notlar alıyordu. İlgisini çeken bir konu gördü. Suudiler yünlü çömelme örtüleri satın alacaklardı ve bunu sağlayan şirket de İngiltere'de, Maidenhead'deydi. Hemen sekreterini aradı.

"Nevada Oteli'nde benim için çalışan Bay Whalid adında biri olacak. Yanılmıyorsam, yiyecek içecek müdürü yardımcısı."

"Evet, efendim," dedi sekreter.

"Hemen beni aramasını sağlayın," dedi Hickman. "Ona bir şey sormam gerek."

Birkaç dakika sonra telefonu çaldı.

"Ben Abdul Whalid," dedi telefondaki ses. "Sizi aramam söylendi."

"Evet," dedi Hickman. "Şu şirketi ara," dedi Hickman telefon numarasını hızla bir çırpıda söyleyerek. "Suudi Arabistan'dan bir yetkiliymiş numarası yap. Bu şirket bir milyon dolarlık yünlü çömelme örtüsü siparişi almış. Yünlü çömelme örtüsü tam olarak nedir, bunu öğrenmek istiyorum."

"Nedenini sorabilir miyim, efendim?"

"Benim de dokuma tesislerim var," diye yalan söyledi Hickman. "Bu şeylerin ne olduğunu bilmek istiyorum, çünkü bunu eğer biz de yapabili- yorsak, adamlarımın neden teklif vermediklerini bilmek istiyorum."

Whalid bu açıklamayı mantıklı buldu. "Anlaşıldı, efendim. Hemen öğrenip sizi ararım."

"Çok iyi," dedi Hickman. On dakika sonra Whalid aradı.

"Efendim, bunlar seccadeymiş. Siparişin bu kadar büyük olmasının nedeni, Mekke'de bütün envanteri yeniliyor olmalarıymış. Göründüğü kadarıyla, bunu her on yılda bir yaparlarmış."

"Yaa, demek ki uzun bir süre daha çıkmayacak bir fırsatı kaçırmışız. Hiç iyi olmadı."

"Özür dilerim," dedi Whalid. "Ülkemde ihtilal olmadan önce benim bir dokuma fabrikası işlettiğimi biliyor muydunuz, acaba? Böyle bir işle çok ilgileneceğimi..."

Hickman, adamın sözünü kabaca kesti. "Bana özgeçmişini gönder, Whalid, ilgili kimseye iletirim."

"Anladım, efendim," dedi Whalid cılız bir sesle.

Hickman hiçbir şey söylemeden telefonu kapadı.

Pieter Vanderwald cep telefonuna cevap verdiği sırada California, Palm Springs'de direksiyon başındaydı.

"Benim," dedi telefondaki ses.

"Bu hat güvenli değil," dedi Vanderwald. "Sadece genel şeylerden söz edin ve görüşme üç dakikayı geçmesin."

"O konuştuğumuz madde var ya," dedi adam. "Aerosol halinde uygulanabiliyor mu?"

"Evet, uygulama şekillerinden biri de öyle. Böylelikle hava yoluyla aktarılabilir veya bir insan zinciri taralından dokunma ya da öksürük yoluyla dağılabilir."

Peki, bu madde eğer giysilerin üstündeyse, insandan insana bulaşabilir mi?"

Vanderwald kiralık otomobilinin dijital saatine baktı. Gözden çıkardığı sürenin yarısı geçmişti. "Evet, kumaştan ve insan cildinden aktarılabilir, hatta havadan bile mümkündür."

"Buna maruz kalan bir insanın ölmesi ne kadar sürer?"

Dijital saat sürenin dolduğunu göstermişti. "Bir hafta içinde, belki daha da az. Daha konuşmak isterseniz bu gece evdeki hattımdan arayın."

Hat kesildikten sonra adam arkasına yaslandı ve gülümsedi.

"Geçen yılın gelirlerine bakılırsa, iki milyon çok yüksek bir bedel," dedi avukat telefonda. "Ellerindeki sözleşmeyi tamamladıktan sonra geleceğe yönelik de pek bir şeyleri görünmüyor."

"Sen antlaşmayı yapmana bak," dedi Hickman. "Zarar edersek Docklands'daki mülkün kazancından düşerim."

"Patron sizsiniz," dedi avukat.

"Bak, bu doğru."

"Fonun hangi kaynaktan gelmesini istersiniz?"

Hickman bilgisayar ekranındaki verilere baktı. "Paris hesabını kullan," dedi. "Ama bütün işlemlerin yarın tamamlanmasını istiyorum. En geç yetmiş iki saat içinde de fabrikanın tüm mülkiyetini almış olmalıyım."

"Önümüzdeki birkaç gün içinde satılık İngiliz dokuma fabrikası kıtlığı mı olacak sizce?" diye sordu avukat. "Ya da benim bilmediğim bir şey biliyorsunuz."

"Senin bilmediğin pek çok şey biliyorum," dedi Hickman. "Ama hâlâ konuşarak zaman harcarsan işi halletmen için sadece yetmiş bir saatin kalacak. Sen maaşını hak et yeter. Planlamayı bana bırak."

"Hemen başlıyorum, efendim."

Hickman arkasına yaslandı ve gevşemeye çalıştı. Sonra eline büyülteci alıp masasında duran uydu fotoğrafını inceledi. Büyülteci bırakıp bir haritaya baktı. Son olarak da bir klasörün içinden çıkardığı fotoğrafları gözden geçirdi.

Bu fotoğraflar İkinci Dünya Savaşının sonunda Hiroşima ve Nagazaki'ye atılmış olan atom bombası kurbanlarını gösteriyordu. Resimler çok ayrıntılı ve rahatsız ediciydi, ama Hickman'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi. Öcümü alacağım, diye geçirdi içinden.

O akşam Vanderwald'i evinden aradı.

"Ben daha iyi bir şey buldum," dedi Vanderwald. "Havadan aktarılan ve akciğerleri etkileyen bir virüs. Son derece zehirli, ülke nüfusunun yüzde seksenini öldürür."

"Kaç para?" diye sordu Hickman.

"Size gereken miktar altı yüz bin dolar olur."

"Hemen gönder," dedi Hickman. "Yanında da bulabildiğin kadar C-6 Olsun."

"imha etmeyi düşündüğünüz yapının büyüklüğü nedir?"

"Pentagon kadar."

"O büyüklük için bir iki milyon tutar."

"Çek kabul eder mi?" diye sordu Hickman.

"Altın," dedi Vanderwald.

11

Cabrillo kapıyı süsleyen öküz boynuzlarına baktıktan sonra balık şeklindeki demir tokmakla kapıya vurdu. İçeriden ağır bir gövdenin ayak sesleri duyuldu, fakat sonra ses kesildi. Birden kapının üstünde bir karışlık bir delik açıldı ve bir yüz belirdi. Adamın avurtları çökmüştü; tütünden sararmış bir sakalı ve bıyıkları vardı; gözleri kan çanağı gibiydi. Ağzını açınca lekeli ve pis dişleri göründü.

"Delikten uzat."

"Delikten neyi uzatayım?" diye sordu Cabrillo.

"Jack'i," dedi adam. "Jack şişesini."

"Ben buraya kar düzleme aracınızı kiralamak için geldim."

"Köy bakkalından gelmiyor musun?" dedi adam hayal kırıklığı içinde.

"Hayır," dedi Cabrillo. "Ama konuşmak için içeri girmeme izin verirseniz, sonra gidip size bir şişe alınm."

"Jaek Daniel's alacaksın, değiL mi?" diye sordu adam. "O ucuz taklitlerinden değil."

Cabrillo iyice üşümüştü, her geçen an üşümesi artıyordu. "Tabi, Tennessee'de Lynchburg'da yapılanı, siyah etiketli olanı... ne demek istediğini anlıyorum. Şimdi kapıyı açar mısın?"

Delik kapandı ve adam kapıyı açtı. Cabrillo darmadağınık bir oturma odasına girdi. Masaların ve resim çerçevelerinin üstü geçen yazdan kalma tozlarla kaplıydı. Odaya bayat balık ve ayak kokusu hâkimdi. İki sehpanın üstündeki küçük lambalar, çoğu karanlıkta kalan odaya cılız sarı bir ışık veriyordu."

"Dağınıklık için özür dilerim," dedi adam. "Temizliğe gelen kadın iki yıl önce işi bıraktı."

Cabrillo daha içerilere girmek istemediği için kapıya yakın bir yerde kaldı. "Dediğim gibi, kar düzleme aracını kiralamak istiyorum."

Adam hayli yıpranmış bir koltuğa bıraktı kendini. Yanındaki sehpada dibinde bir parmak kalmış, litrelik viski şişesi vardı. Birden aklına gelmiş gibi şişenin dibindeki viskiyi kenarı tırtıkllı bir kahve fincanına boşaltıp bir yudum aldı.

"Nereye gitmeyi düşünüyorsun?" diye sordu adam. Cabrillo cevap veremeden

adamı bir öksürük nöbeti tuttu. Geçmesini bekledikten sonra, "Forel Dağına," dedi.

"Sen de o arkeologlarla birlikte misin?"

"Evet," diye yalan söyledi Cabrillo.

"Amerikalı mısın?"

"Evet."

Adam başını salladı. "Kabalığım için bağışla. Adım Woody Campbell. Köydeki herkes bana Woodman, der."

Cabrillo, ona doğru yürüyüp elini uzattı. "Juan Cabrillo."

El sıkıştıktan sonra Campbell oturması için koltuğu işaret etti. Cabrillo otururken Campbell hiç konuşmadan onu izledi. Uzun bir sessizlikten sonra Campbell, "Bana hiç de akademisyenmişsin gibi gelmedi," dedi.

"Arkeologlar nasıl olur ki?"

"Savaşta bulunmuş biri gibi değil," dedi Campbell. "Başka bir insanın hayatına son vermek zorunda kalan biri gibi değil."

"Sen sarhoşsun," dedi Cabrillo.

"Daha içmeye başlamadım," dedi Campbell. "Ama söylediklerimi inkâr ediyor da değilsin."

Cabrillo bir şey söylemedi.

"Kara Kuvvetleri miydi?" diye üsteledi Campbell.

"CIA, ama epey zaman önceydi."

"Arkeolog olmadığını tahmin etmiştim."

"CIA'in de arkeologları vardır," diye belirtmeden edemedi Cabrillo.

O sırada biri kapıyı vurdu. Cabrillo, adama yerinde kalmasını işaret ederek gidip kapıyı açtı. Elinde bir torbayla bir yerli duruyordu.

"Viski mi getirdin?" diye sordu Cabrillo.

Yerli başını salladı. Cabrillo torbayı aldıktan sonra cebinden yüz dolarlık bir banknot çıkarıp adama uzattı. '

"Paranın üstünü veremem," dedi yerli.

"Bu para bu şişe ve getireceğin başka bir tanesi için yeterli mi?" diye sordu

Cabrillo. "Ve zahmetin için de sana bir şey kalır mı?"

"Evet," dedi yerli. "Ama patronum Woodman'a günde sadece bir şişe getirmeme izin veriyor."

"O halde diğer şişeyi yarın getir, paranın üstü de sende kalsın."

Cabrillo kapıyı kapadı ve torbayı Campbell'e getirdi. Campbell hemen viski şişesini çıkarıp açtı ve fincanını doldurdu.

'Teşekkür ederim."

"Hiç etme," dedi Cabrillo. "Bırakman gerek."

"Bırakamıyorum," dedi Campbell gözlerini şişeden ayırmadan. "Denedim."

"Saçma. Seninkinden çok daha büyük sorunu olan insanlarla çalıştım... şimdi hepsi de iyi durumda."

Campbell bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Pekâlâ Bay CIA," dedi. "Sen, beni alkolden kurtaracak bir yol bul, kar düzleme aracı senin olsun. Aylardan beri kullanmadım... evden çıkamıyorum."

"Sen orduda görev yaptın," dedi Cabrillo.

"Sen ne iş yaparsın, be adam?" dedi Campbell. "Grönland'da hiç kimse bunu bilmez."

"Güvenlik ve istihbarat işleri yapan bir uzmanlık şirketim var... özel bir şirket. İstediğimiz her şeyi öğrenebiliriz."

"Yok ya?"

"Aynen öyle," dedi Cabrillo. "Ordudaki görevin neydi? Adamlarıma bunu sormaya gerek görmemiştim."

"Yeşil Bereli komando taburu, sonra Phoenix Projesi."

"Demek sen de CIA adına çalıştın."

"Dolaylı olarak," dedi Campbell. "Ama sonra bana sırt çevirdiler. Beni eğittiler, beynimi yıkadılar sonra da bir yana atıverdiler. Memlekete döndüğümde tek başına halletmem gereken bir eroin sorunu ve bir dolu kötü anıdan başka hiçbir şeyim yoktu."

"Anlıyorum," dedi Cabrillo. "Şimdi senin şu kar düzleme aracına bir bakalım."

"Arka bahçede," dedi Campbell evin arkasına açılan kapıyı göstererek.

"Bir kontrol edeyim," dedi Cabrillo kapıya doğru yürürken. "Bu arada sen bu illetten gerçekten kurtulmayı isteyip istemediğini düşün. Eğer istiyorsan ve aracın da işler durumdaysa, oturup konuşabileceğimiz bir fikrim var. Eğer kurtulmayı istemediğine karar verirsen, karaciğerin iflas edene kadar kaç şişe Jack Daniel's'lik kira parası ödeyeceğimi tartışırız."

Campbell bu sözleri sindirmeye çalışırken Cabrillo dışarı çıktı.

Kar düzleme aracı şaşırtıcı derecede iyi durumdaydı. 1970 Thiokol modeli, dört vitesli, altı silindirlik motoruyla arkasında düzleme yatağı olan bir kamyonete benziyordu. Tavanına hafif bir demir çubuk monte edilmiş, arkadaki yatağa fazladan bir yakıt deposu konmuştu, paletleri yeni gibiydi. İç kısımda, iki koltuk arasına tuhaf bir açıyla yerleştirilmiş olan vites kutusu, sürücü koltuğunun önündeyse direksiyon görevi yapan bir çift manivela vardı. Kontrol paneli metaldi ve sürücü tarafında birtakım göstergeler diziliydi. Isıtma çıkışları alttaydı. Koltuğun hemen arkasında iki taraftaki raflarda yüksek kalibreli bir tüfek, işaret fişekleri, içinde yedek parçalar olan onarım kutusu ve su geçirmez haritalar bulunuyordu.

Aracın boyası ve yağı yenilenmiş, tüm bakımı yapılmıştı.

Cabrillo denetimini bitirip eve döndü. Kapının önünde çizmelerinde biriken karları temizledikten sonra oturma odasına geçti. "Menzili nedir?"

"İlave yakıt deposu ve birkaç bidonla birlikte Forel Dağına gider gelirsin, geriye de yüz elli kilometrelik acil durum yakıtı kalır," dedi Campbell. "Onunla hiç düşünmeden her yere giderim. Bugüne kadar beni hiç yolda bırakmadı."

Cabrillo sobanın yanma gidip oturdu. "Pekâlâ, top sende."

Campbell bir süre sessiz kalıp viski şişesine baktı, sonra gözlerini tavana çevirdi. Düşünüyordu. Bu tempoda giderse belki bir yaz daha çıkarabilirdi. Sonra vücudu iyice çökerdi... ya da hiçbir hata affetmeyen bir arazide sarhoş kafayla hata yapabilirdi. Daha elli yedi yaşındaydı, ama kendini yüz yaşında hissediyordu. Yolun sonuna gelmişti.

"Tamam," dedi Campbell.

"O kadar kolay olmayacak," dedi Cabrillo. "Önünde çetin bir savaş var."

"Denemeye hazırım," dedi Campbell.

"Kar düzleme aracının karşılığı olarak seni buradan alıp detoks programına sokacağız. Ailenden hayatta olan birileri var mı?"

"Colorado'da iki erkek kardeşim, bir ablam var," dedi Campbell. "Ama yıllardan beri onlarla görüşmedim."

"Seçim senin," dedi Cabrillo. "Ya tedavi için eve dönersin ya da burada ölürsün."

Campbell yıllardan beri ilk kez gülümsedi. "Sanırım eve gitmeyi deneyeceğim."

"Önümüzdeki birkaç gün ayık kalman gerekiyor," dedi Cabrillo. "Önce şu haritalarda bana dağlara giden yolu göster, sonra da hazırlanmama yardım et. Bir sorun çıkarsa seni arayabilmem için yanına uydu telefonumu bırakacağım. Bunu yapabilecek misin?"

"Titremeler geldiği zaman bir şey yapamam," dedi Campbell dürüstçe. "O anda içmezsem kasılmalar başlar, belki de ölürüm."

"Senden tamamen içmemeni beklemiyorum," dedi Cabrillo. "Bunu tıbbi tedaviyle yapacaksın. Şimdilik sadece telefona cevap verip bana yardımcı olacak kadar ayık kalmanı istiyorum."

"Bu kadarını yapabilirim."

"O halde dayan," dedi Cabrillo uydu telefonunu çıkarıp Oregon'u ararken. "İşe başlıyoruz."

Campbell havayı kokladıktan sonra kuzey yönüne doğru baktı. Motoru rölantide çalışmakta olan kar düzleme aracı birkaç adım ötedeydi. Düzleme yatağının üstünde 20 litrelik birkaç bidon yakıtla Cabrillo'nun havaalanından getirdiği malzeme kutuları vardı. Açık kapısından kaloriferin sıcaklığı ile buhar çıkıyordu.

"Yakında bir fırtına geliyor," dedi Campbell. "Ama yarın öğleden sonrasına kadar buralara ulaşmaz."

İyi," dedi Cabrillo son kutuyu da yerleştirdikten sonra. "Uydu telefonunu nasıl kullanacağını hatırlıyorsun, değil mi?"

"Ben ayyaşım," dedi Campbell. "Ahmak değilim."

Cabrillo ilerideki karanlığa baktı. "Sence yolum ne kadar sürer?"

"Sabah olmadan oraya varırsın," dedi Campbell. "Eğer sana çizdiğim rotadan şaşmazsan."

"Elimde bir GPS, araçta bir pusula ve senin işaretlediğin haritalarım var. Sanırım yolu bulabilirim."

"Ne yaparsan yap, ama rotadan şaşma," dedi Campbell. "Yolun büyük bir kısmında buz tepesinin etrafından dolaşacaksın, ama bir yerde tepeye çıkman gerekecek. Yukarısı bayağı zorludur ve yüzeyi sürekli değişir. Eğer bir sorun çıkarsa veya araç ters dönerse sana yardım ulaştırmak çok uzun sürer... belki çok geç kalabilirler."

Cabrillo, adamın yanına gidip elini sıktı. "Kendine iyi bak, tedavine başlayana kadar da içkiyi kontrollü iç."

"Seni yolda bırakmayacağım, Bay Cabrillo," dedi Campbell. "Tedavi işini ayarladığın için de çok teşekkür ederim. Çok uzun zamandan beri ilk kez tünelin ucunda bir ışık görebiliyorum. Belki de bir ümit..."

Cabrillo başını sallayarak son kez veda ettikten sonra aracın kabinine girdi ve parkasını çıkardı. Sürücü koltuğuna yerleşip vitesi bire aldı ve ağır ağır evden uzaklaşmaya başladı. Aracın paletleri havaya kar savuruyordu.

Campbell kar düzleme aracının ışığı gözden kaybolana kadar kapı eşiğinde bekledikten sonra içeri girdi ve fincanına hesaplı bir miktarda viski boşalttı. İçindeki şeytanlar gerçek yüzlerini göstermeden önce sakinleşmesi gerekiyordu.

Cabrillo anakaraya giden buzla örtülü yola girmeden önce tepeden inerken emniyet kemerinin iyice gerildiğini hissetti. Buzlu yolu geçerken de bir metre altında sıfır derece soğuklukta yüzlerce metre derinliğinde su olduğunu hatırlayıp biraz daha ürperdi.

Kar düzleme aracı buzun ince olduğu bir noktaya rastlarsa Cabrillo'nun birkaç saniyelik ömrü kalmış demekti. Bu düşünceyi aklından çıkarıp gaza bastı.

Tepesindeki lamba yağan kan aydınlatıyordu fakat kuvvetli rüzgârın etkisiyle kar taneleri dans eder gibi döne döne geliyor yön kavramını allak bullak ediyordu.

Cabrillo zaman ve boyutların olmadığı bir dünyada kaybolmuş gibiydi.

Pek çok insan bu ortamda korkudan deliye dönerdi.

12

O sırada, Reykjavik'te iskeleye bağlı Oregon'da Max Hanley yoğun bir çalışma içindeydi. Arap Barış Zirvesi sona yaklaşmıştı; yarın yapılacak toplantılar da bittikten sonra emir özel 737'sine binecek, güvenlik sorumluluğu da onun personeline kalacaktı.

O ana kadar operasyon kusursuz işlemişti. Emir İzlanda'da islediği gibi özgürce dolaşabilmiş, onu koruyan güvenlik elemanları neredeyse hiç ortada görünmemeyi başarmışlardı. Şirket ekipleri bulundukları ortama uymakta çok ustaydılar. Emir bugün yakındaki doğal bir kaplıca olan Blue Hole'u görmek istiyordu. Bu havuz yeni bir jeotermal tesisi yapılırken oluşmuştu. Mineral yüklü sıcak su, büyük bir alanda volkanik kayalar üstünden akıyor, üstünü yoğun buhar bulutları örtüyordu. Suda bulunan insanlar bu sis dolu ortamda hayalet gibi bir görünüp bir kayboluyorlardı.

Emir havuzdayken Şirket'in altı kişilik güvenlik ekibi onun yakının- daydı.

Birkaç dakika önce Hanley emirin soyunma odasında olduğu haberini almıştı. Şimdi yapması gereken iş oradakilerin iki ayrı konvoy halinde emirin oteline dönüşlerini koordine etmekti.

Hanley, "Değiştirmeyi yaptınız mi?" diye sordu Seng'e uydu telefonuyla.

"Bir içeri, bir dışarı," dedi Seng. "Kimsenin nıhu duymadı.

"İşte bu karşı tarafı iyice şaşırtır."

'Tereyağından kıl çeker gibiydi," dedi Seng.

"İki konvoyun birkaç dakika arayla varmasına dikkat edin," dedi Hanley. "Otele arka kapılardan girin."

"Tamam," dedi Seng ve telefonu kapadı.

"Bütün düzenlemeler tamam mı?" diye sordu Hanley, sağlık görevlisi Julia Huxley'e.

"Detoks tesisi Colorado'daki Estes Park'ta," dedi Huxley. "Ncw York'tan Denver'e kadar olan uçuş sırasında ona eşlik etmesi için çok iyi İngilizce konuşan İzlandalı bir hemşire buldum. Denver'a indiği zaman Estes Park'a ait bir minibüs onu karşılayacak. Sadece Kulusuk'tan Reykjavik'e olan yolculuğunda yalnız olacak. Pilota ona Librium hapları vermesini tembihledim. Hemşire

devralana kadar haplar onu sakinleştirir ve kasılmaları hafifletir."

"Çok iyi," dedi Hanley. "Başkan onay verdiği an hemen harekete geçeriz."

"Bir şey daha var," dedi Huxley. "Göktaşını alırken patron radyasyona maruz kalacak. Gemide bir miktar potasyumlu iyot var, onu tekrar gördüğümüz zaman veririz, ama o nesneden ne kadar uzak durabilirse o kadar iyi olur."

"Önce plastikle örtüp eski bir battaniyeye sarmayı ve kar düzleme aracının arkasına, bir metal alet kutusu içinde taşımayı düşünüyor."

"Bu kadarı yeter herhalde," dedi Huxley. "Ama asıl dikkat etmesi gereken, soluyacağı toz olmalı."

"Hiç toz olmayacağını tahmin ediyoruz... fotoğrafında dev bir bilyeye benziyor. Üstünde ne kadar toz varsa tekrar girişi sırasında yanmış olmalı. Demek ki, Cabrillo küreyle çok uzun süre ve çok yakın temasta olmadığı sürece zarar görmeyecek."

"O zaman mesele yok," dedi Huxley.

Huxley tam odadan çıkacakken kapıda durdu. "Şef?"

"Evet, Julia."

"Bilmem hiç radyasyona maruz kalmış kimse gördünüz mü?" dedi Huxley. "Çok kötüdür. Patrona söyleyin, göktaşından mümkün olduğunca uzak dursun."

"Bunu söylerim ona," dedi Hanley.

13

Alemeyn El-Halifa faks mesajını bir kez daha okuduktan sonra resim bozulmasın, diye plastik bir zarf içine yerleştirdi. Bu bilginin Hammadi Örgütü'ne maliyeti altın halinde bir milyon İngiliz Sterlini'ydi. İnsanların hırsı ve açgözlülüğü El-Halifa'yı oldum olası şaşırtmıştı... uygun bir bedel karşılığında çoğu adam ülkelerini, gelecek yaşamlarını, hatta Tanrı yı bile satabiliyordu. Echelon'daki casus da bunlardan biriydi. Yığınla kumar borcu ve yapmış olduğu yanlış yatırımlar bu adamı da satın alınabilecek kıvama getirmişti. Yavaş yavaş baştan çıkarıp ihaneti karşılığı giderek artan miktarlarda ödemeler yaparak adamı artık iyice Hamın adi Örgütü'nün kontrolüne almışlardı.

İşte şimdi, aradan iki yıl geçtikten sonra, adam onlara büyük ikramiyeyi tepsi içinde sunuyordu.

Ne var ki, şu sıralarda El-Halifa'nın tabağı tepeleme doluydu. Yatın kamarasında, yanındaki adama döndü. "Allah tüm inananları korusun," dedi.

Salman Esky gülümseyip başını salladı. "Sanki dualarımızın karşılığı gibi. Her ne kadar bolluk zamanımıza denk geldiyse de..."

El-Halifa, ona baktı. Kısa boylu ve sıska bir adam olan Esky Yemenliydi, çok esmer ve pürüzlü bir cildi, sararmış, kahverengiye çalan renkte dişleri vardı. Ne emredilirse yapardı; pek akıllı değildi, ama davaya son derece sadıktı. Her eylemde onun gibi adamlara ihtiyaç duyulurdu. Hamle yapılacağı zaman piyonlar gerekliydi.

El-Halifa, onun tam tersine, uzun boylu ve yakışıklıydı; hareketlerinde nesiller boyunca liderlik etmenin ruhuna işlediği bir zarafet vardı. Ataları yüzyıllar boyunca tozlu Arabistan Yarımadasında kabile reisliği yapmışlardı. Son yirmi yıl içinde El-Halifa'nın babası Katar kraliyet ailesinin gözünden düşmüş, asaleti alınarak, sıradan insan düzeyine indirilmişti. El-Halifa çok yakında bu durumu düzeltmek niyetindeydi.

Sonra da İslam adına planladığı darbeyi vuracaktı.

"Allah bize ikisini de yapacak kaynağı bahşetti," dedi El-Halifa. "Biz de bunu gerçekleştireceğiz,"

"O halde kaptanın kuzeydoğuya, yeni bir rota çizmesini istiyor musunuz?" diye sordu Esky.

"Evet," dedi El-Halifa. "Yolcuyu daha sonra yata alırız."

Bahreyn bandıralı, Arap Yatırım ve Ticaret Konsorsiyumu adına kayıtlı olan 100 metre uzunluğundaki Ekber, dünyada özel mülkiyeti olan yatlar arasında en büyüklerden biriydi. O güne kadar yata pek az yabancı alınmıştı, ama görebilen bir, iki kişinin anlattıklarına göre, muazzam bir salonu, kış güvertede sıcak banyo küvetleri, bir dizi küçük nakliye teknesi, kişisel sürat motorları ve bir helikopteri vardı.

Dışarıdan bakınca Ekber çok zengin birine ait yüzen bir saray gibi görünüyordu. Bunun bir terörist hücresini barındıracağı hemen hiç kimsenin aklına gelmezdi. Şu anda karaya çıkmış olan lider El-Halifa ve yaveri Esky'den başka altı adam daha bulunuyordu. İkisi Kuveytliydi, ikisi Suudi, bir Libyalı ve bir de Mısırlı vardı. Adamların hepsi iliklerine kadar köktendinciydi ve dava uğruna ölmeye hazırdılar.

"Limandan çıkış için hazırız," dedi kaptan telsize.

"Dış limandan da çıkar çıkmaz tam hız verin," diye emretti El-Halifa. "Bir buçuk saat sonra sizinle randevulaşacağım."

"Başüstüne, efendim," dedi kaptan.

El-Halifa küçük telefonunu ön cebine sokup otelin bodrumundaki elektrik paneline bir daha baktı. "Patlayıcıyı buraya yerleştir," dedi Esky'e, ana hattın geçtiği yeri göstererek. "Alarm çalmaya başlayıp her yer karanlık olduktan sonra, planladığımız gibi, en alt katın merdiven boşluğunda buluşalım."

Esky hemen C-6 patlayıcısını alüminyum boruya yerleştirmeye başladı. Cebinden tetikleri ve ateşleme kablolarını çıkarırken El-Halifa yanından ayrıldı. Yeraltı otoparkını kat edip bir minibüsün arka kapağını açtı; bir süre baktıktan sonra kapağı kapatıp otoparkın diğer tarafına yürüdü.

Kapıyı açıp acil durum merdivenlerini çıkmaya başladı.

Tam Katar emirinin dairesinin altındaki kata gelince, anahtar kartıyla paravan şirketinin tutmuş olduğu odanın kapısını açtı. El-Halifa daha önce geldiğinde yatağı duvarın kenarına çekmişti; yatağın eski yerinde kırmızı renkte tuhaf görünümlü bir makine vardı. Tavana yakın bir yerde bir metre çapında, elmas uçlu, daire şeklinde bir testere ağzı görünmekteydi... bir ahşap işçisinin kullandığı matkabın dev boyutlarındaki hali gibiydi. Testere ağzı paslanmaz çelikten bir şaft ile metal bir kutuya bağlıydı. İstendiği yere çekilebilmesi için altında tekerlekleri olan kutuda matkabı çalıştıran dizel motor vardı. Yedi metrelik bir kablo uzantısıyla, portatif bir uzaktan kumanda paneli makinenin

yeterince uzaktan çalıştırılmasını sağlıyordu.

El-Halifa testere ağzım indirdiği zaman tavanla arasında iki metrelik bir boşluk kalıyordu. Makinenin yanına kare şeklinde bir sunta levha ile bir merdiven yerleştirilmişti. Bu ünitenin parça parça bu odaya taşınması haftalar sürmüş, ardından monte edilmişti. Resepsiyona kesin talimatlar verilerek odaya hiçbir kat görevlisinin girmemesi sağlanmıştı.

Bu ünite inşaat alanlarında kablo sermek için beton delmede kullanılmaktaydı.

Bir tavanı delmesi kolay olur, diye düşünmüştü El Halifa.

Katar cmiri bir üst katta uyumaktaydı. Şirket'in güvenlik görevlileri emirin dairesinin karşısında ve yanındaki odalarda nöbet tutuyorlardı. Kaçırma girişiminin bu gece yapılacağına emindiler. Koridorun karşısındaki odada Joncs ve Meadows kamera görüntülerini izliyorlardı. Emirin dairesinin solundaki odada Monica Cıabtree notlarına bakarken, Cliff Hornsby tabancasını temizlemekteydi. Dairenin tam karşısındaki odadaysa Hali Kasım ve Franklin Lincoln az önce yedikleri sandviçin kırıntılarını süpürmekle meşguldüler.

Birazdan olacakları tahmin etmeleri mümkün değildi.

Bir alt katta El-Halifa gece görüş gözlüğünü takıp uzaktan kumandasını kontrol ettikten sonra saate bir göz attı. Saniyeler hızla geçti ve saat tam 03.00'te bütün katlarda aniden hissedilen sarsıntının ardından tüm ışıklar sönüverdi.

El-Halifa düğmeye basar basmaz sondaj makinesi çalışmaya başladı. Şaftı yükseltecek düğmeye basınca döner haldeki testere ağzı tavanı delmeye başladı. Çıkan moloz ve tozlar bir anda bütün odayı kaplamıştı. Testere ağzının tavanın diğer yanına geçmesi on saniye bile sürmedi ve yukarıdan aşağıya temiz hava geldi. Şaftı aşağı çeken El-Halifa sunta levhayı testerenin sivri dişleri üstüne kapatıp kendisi de levhanın üstüne çıktı. Sonra uzaktan kumandası ile şaftı tekrar yukarı çıkardı. Çok geçmeden emirin odasındaydı.

Gece görüş gözlüğü ile yatakta oturmakta olan birinin gözlerini ovuş-turduğunu görebiliyordu. El-Halifa hızla kapıya koştu, tokmağın altına bir iskemle yaslayarak emniyete aldıktan sonra emirin yatağına gitti.

Hemen adamın ağzını ve gözlerini yapışkan bantla kapadıktan sonra yataktan çıkarıp yerdeki deliğe sürükledi. Her ikisi de sunta levhanın üstündeyken uzaktan kumandayla şaftı aşağı indirdi, sonra da adamı yerde sürükleyerek kapıya götürdü. Koridorun karşısındaki yangın merdivenlerine, oradan da aşağıya doğru adamı ite kaka indirmeyi sürdürdü.

El-Halifa planını uygulamaya başlayalı daha iki dakika olmamıştı.

Birkaç dakika sonra yola koyulmuş olacaktı.

"Tamam," dedi Jones.

Şirket elemanlarında bellerine tutturulmuş olan güçlü el fenerleri vardı. Sekiz el feneri şu anda emirin dairesinin önünde, kapıyı aydınlatmaktaydı.

"Yeşil ışık yandı," dedi Meadows kapıya anahtar kartı soktuktan sonra. "Ama kapı açılmıyor."

"Hali," diye seslendi Jones. "Lincoln'le birlikte hemen garaja gidip çıkışları kapatın."

İki adam koşarak ayrıldılar.

"Crabtree, Hornsby," diye devam etti Jones. "Siz de lobi çıkışını alın."

"Bob, geri çekil," dedi Jones. "Kapıyı havaya uçuracağım."

Jones cebinden metalik bir disk çıkardı, koruyucu kâğıdı sıyırıp attıktan sonra kapıya yapıştırdı ve kenarındaki küçük düğmeyi çevirdi.

"Geriye çekilin, efendim," diye seslendi. "Kapıdan uzak durun, şimdi içeri giriyoruz."

Jones ve Meadows da birkaç adım uzaklaştıktan sonra patlayıcının patlamasını beklediler. Patlar patlamaz da parçaların üstünden atlayıp içeri daldılar. Hemen yatak odasına koşup fenerlerini yatağa doğrulttular, fakat yatak boştu. Fenerlerinin ışığında içerisini tararken yerdeki deliği gören Jones hemen Oregon'u aradı. "Kırmızı kod. Hedefi götürmüşler."

Jones karşıdan gelecek cevabı beklerken Meadows'a seslendi. "Bob, aşağıda ne var, bir bakıverscne." Meadows delikten aşağıya geçti. "Neler oluyor orada?" dedi Hanley hattı alır almaz. "Oyuncumuzu kapıp götürmüşler," dedi Jones. "İşte bu hiç hesapta yoktu," dedi Hanley.

"Merdivenlerin altına geldik," dedi El-Halifa, gözleri bağlı tutsağına.

El-Halifa gece görüş gözlüğünü çıkarmamıştı, fakat görebildiği kadarıyla ekselansları pek korkmuşa benzemiyordu. Sanki kendi güvenlik uzmanları onu direnmemesi için eğitmişler gibi, El-Halifa ne derse yapıyordu.

"Buradan gel," dedi El-Halifa. Garajın kapısını açıp emiri kolundan çekti.

O sırada gece görüş gözlüğünü takmış durumda Esky yanma koştu.

"Minibüsün kapısını aç ve motosikleti çıkar," dedi El-Halifa.

Esky hemen minibüse koşup arka kapısını açtı ve yere uzanan bir rampa yerleştirdi. Sonra içeri girip motosikleti rampadan aşağı iterek yere indirdi. Bu arada emiri sürükleyerek minibüsün yanına getirmiş olan El-Halifa içeriden bir AK-47 otomatik tüfeği aldı. Bir eliyle emirin gömleğinden tutarak kapıya doğru döndü ve ateş açtı. Tam o sırada Kasım ve Lincoln merdiven boşluğundan çıkmışlar, kapıdan girmek üzereydiler. Esky kontağı açar açmaz BMW 650 model sepetli motosiklet gürüldemeye başladı.

Kasım kolundan yaralanmıştı, fakat karınüstü yuvarlanıp hemen bir otomobilin altına girmeyi başardı. Lincoln isabet almamıştı; hemen arkadaşının yanına gelip çömeldi ve tabancasını çıkardı. Namluyu doğrulttu, fakat emir atış hattındaydı.

"Benim çıkışımı koru," dedi El-Halifa silahı Esky'ye vererek.

Esky Ak-47'yi alır almaz merdiven boşluğunu taramaya başladı. El-Halifa emiri motosikletin sepetine oturtup kendisi de sürücü yerine geçti. Hemen gaz verip minibüsten uzaklaşırken Esky de ateşinin yoğunluğunu artırdı.

El-Halifa zemin kata çıkan rampaya döndüğü sırada Lincoln yakası= na iliştirilmiş mikrofondan Oregon'dakilere seslendi.

"Hedef bir BMW motosikletin üstünde," diye bağırdı.

Kasım sağlam eliyle tabancasını doğrulttu. Dikkatle nişan aldıktan sonra üç el ateş etti. Kurşunlar Esky'nin kasığına, kalbine ve boğazına isabet etti. Boş bir çuval gibi yere devrilirken AK-47 de beton zemine düştü. Lincoln hemen yanma koşup tüfeği ayağıyla ileriye itti ve ölmekte olan adamın başına dikildi. BMW'nin sesi giderek uzaklaşmaktaydı.

El-Halifa rampanın sonunda zemin kata vardığı zaman BMW'nin ön tekerleği kalktı ve havaya bir pençe atar gibi oldu. Hemen öne eğilip tekerleğin inmesini sağladıktan sonra otoparktan çıkarak otelin önündeki yola girdi. Sağa dönüp bir süre Steintun Caddesi'nde yol aldıktan sonra limana giden yola saptı. Burada hemen hiç trafik yoktu.

El-Halifa yan gözle emire baktı... adam tuhaf bir biçimde korkusuz görünüyordu.

Koşa koşa lobiye varmış olan Crabtrcc ve Hornsby otelin ön kapısından yıldırım hızıyla dışarı fırladılar, fakat uzaklaşmakta olan motosikleti ancak gördüler. Derhal yakında park edilmiş olan siyah ciplerine bindiler.

"Herkes dinlesin," dedi Hanley, Oregon'un kontrol odasındaki radyodan. "Hedefimiz şu anda bir BMW motosikletin üstünde."

O sırada Hornsby ve Crabtree yola çıkmışlardı bile. "Doğu yönünde, limana doğru gidiyorlar," diye bilgi verdi Crabtree. "Peşlerindeyiz."

El-Halifa biraz daha gaz verip kar kaplı yolda BMW'nin hızını 112 kilometreye çıkardı. Üç sapak geçtikten sonra bir tepeyi aştılar; artık Reykjavik'ten görünmüyorlardı. Gözü yolun yanındaydı; biraz sonra bir patika gördü. El-Halifa bir gün önce bir kar düzleme aracı kiralayıp burada bir yol açmıştı. Bir süre bu patika boyunca ilerleyip küçük bir tepeyi aştıktan sonra, istediği noktaya gelmişti.

Sıkıştırılıp düzlenmiş kardan oluşan alanda bir Kawasaki helikopter onu bekliyordu.

Birinci sapağı geçtikten sonra Hornsby yavaşladı ve iz görme ümidiyle karlara baktı. Hiçbir iz yoktu; gaza basıp bir sonraki sapağa geldi. Yan yollara bakmak adamakıllı zaman kaybettiriyordu, fakat Hornsby ve Crabtree'nin başka seçenekleri yoktu.

BMW motosiklet hiçbir yerde görünmüyordu.

El-Halifa gözleri hâlâ bağlı olan emiri Kawasaki'nin yolcu koltuğuna oturttuktan sonra kapısını dışarıdan kilitledi. İç kısımdaki kapı kolunu da önceden sökmüş olduğu için emirin hiçbir şekilde dışarı çıkması mümkün değildi. Kendisi pilot koltuğuna oturup kontağı çevirdi; motorun ısınmasını beklerken tutsağına baktı.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu.

Gözleri ve ağzı bandla bağlı olan emir, evet, anlamında başını salladı.

"İyi," dedi El Halifa. "O halde seninle küçük bir yolculuğa çıkabiliriz."

Motorun yeterince ısındığına karar verdikten sonra helikopteri havalandırdı. Deniz yönünde yol alırken El-Halifa mümkün olduğunca alçaktan uçarak dağların onu gizlemesine özen gösterdi.

"İzler burada bitiyor," dedi Hornsby, cipin açık kapısından yere bakarak.

Crabtree yan pencereden dışarı bakmaktaydı. "Şuraya bak," dedi eliyle işaret ederek. "Orada düzleştirilmiş bir patika var."

Hornsby de daracık patikaya baktı. "Kar çok yumuşak. Saplanıp kalırız."

Hornsby hemen Oregon'u arayıp bilgi verdikten sonra Crabtree ile birlikte

yaya olarak patikayı izlediler. On dakika sonra BMW'yi gördüler. O sırada George Adams, Oregon'dan aldığı talimatla Robinson helikopter içinde onların üstünden geçiyordu. Hornsby olup biteni anlamıştı; telsizle Adams'ı arayıp bilgi verdi.

"Başka bir helikopter var mı, bakayım," dedi Adams.

Adams yakıtı iyice azalana kadar Reykjavik'ten uzağa uçtu, fakat başka bir helikopter göremedi. Emir sanki buhar olup uçmuştu.

14

Cabrillo zifiri karanlıkta sadece aracın tepesindeki lambanın ışığında, ağır ağır yol almaktaydı. Kulusuk'tan çıkalı beş saat olmuş, kuzeye doğru ancak 75 kilometre kat edebilmişti, fakat artık kar düzleme aracına alışmaya başlıyordu. Önceleri motordan, paletlerden ve şasiden çıkan gürültüler çok karmaşık gelmişti, fakat kulağı seslere iyice alıştıktan sonra çıkan gürültülerden bilgi çıkarabiliyordu. Motordan çıkan ses ve titreşimler o anda tırmanışta olduğunun belirtisiydi. Paletlerden çıkan gıcırtı ise nasıl bir yüzeyden geçtiğini belli ediyordu.

Cabrillo ve araç artık tek vücut olmuşlardı.

Yirmi dakika önce Grönland'ın büyük bir kısmını kaplayan buzula girmişti. Şimdi Campbell'in haritalarının ve ayrıntılı notlarının yardımıyla bir dizi buz kaplı vadideden geçmekteydi. Her şey plana uygun giderse, İzlanda'da kahvaltı vaktinde Forel Dağı'na varmış olurdu. Göktaşını çalar, araca yükleyip Kulusuk'a döndükten sonra Oregon'un helikopteri onu ve küreyi alırdı. Birkaç gün sonra da ücretlerini alırlar, bu iş de böylece biterdi.

En azından plan böyleydi.

Cabrillo birden ön tarafın hafiflediğini hissedip hemen manivela kolunu geri vitese aldı. Araç anında durdu ve geri gitmeye başladı. Kulusuk'tan ayrıldığından beri yolculuk sorunsuz geçmişti. Ne var ki, bu bölgede amansız doğa öyle kolay seferlere pek izin vermezdi; Cabrillo tam zamanında durup geri gitmeseydi kar düzleme aracıyla birlikte buzdaki geniş bir yarıktan içeri yuvarlanmış olacaktı.

Emniyetli bir mesafeye kadar geri gittikten sonra Cabrillo parkasını giyip kabinden dışarı çıktı. Aracın tepesindeki lambayı ayarladı ve yarığa yürüdü. Aradaki açıklık dört metre kadardı. Derinliğin ise kaç metreden sonra iyice daralıp kapandığını tahmin etmek mümkün değildi. Cabrillo şiddetli rüzgârdan korunmak için parkasının kapüşonunu biraz daha sıkılaştırdı. Bir metre daha ilerlemiş olsaydı kar düzleme aracı yarıktan içeri yüzüstü düşecek, daraldığı yerde de sıkışıp kalacaktı. Cabrillo bu düşmeden sağ çıksa bile, kabinin içinde kapana kısılacak, birisi onu bulana kadar çoktan donup ölmüş olacaktı.

Bu düşünceyle ürpererek tekrar araca bindi ve saate baktı. Sabahın beşi olmuştu, ama hâlâ hava karanlıktı. Haritaya bakıp Forel Dağı'na olan mesafeyi hesapladı. Üç saatlik, kırk beş kilometrelik yolu kalmıştı. Uydu telefonundan Campbell'i aradı. Telefon sadece bir kez çaldı.

"Evet," dedi Campbell.

"Karşıma büyük bir yarık çıktı."

"Bana GPS sayılarını versene," dedi Campbell.

Cabrillo sayıları verdikten sonra Campbell'in haritaya bakması için bekledi.

"Sanırım iki kilometre önce yanlış bir yöne sapmışsın," dedi Campbell. "Sağa gideceğine sola sapmışsın. Karşında Nunuk Buzulu var. Geri git ve buzulun ucunun etrafından dolaş. Böylece küçük bir tepeyi aşıp tekrar düzlüğe ineceksin. Hava böyle karanlık olmasaydı oradan baktığında Forel Dağı'nı görürdün."

"Emin misin?" diye sordu Cabrillo.

"Eminim. Şu anda bulunduğun kanyona daha önce gitmiştim... çıkış yoktur."

"İki kilometre geri gidip sola dönüyorum," diye tekrarladı Cabrillo.

"Sen şimdi sağa döneceksin," dedi Campbell hemen. "Yön değiştirmiştin."

"Sonra da buzulun kenarım izliyorum, öyle mi?"

"Evet, ama şimdi zaten durmuşken araçtan inip tepedeki lambayı sürücünün yan tarafını gösterecek şekilde ayarlamanı istiyorum. Böylece buzulun kenarına vardığın zaman ışık yol boyunca kenarı aydınlatacak. Sık sık yana bakmayı unutma. Buzulun kenarı geride kalınca tekrar inişe geçeceksin. Artık Nunuk Buzulu'nu aşmış oluyorsun. Sonra Forel Dağı'nın yanından dik bir çıkış var. Epey diktir, ama aracıma güvenebilirsin. Ben daha önce çıkmıştım."

"Sağ ol," dedi Cabrillo. "Sana yine ihtiyacım olabilir; birkaç saat daha ayık kalabilecek misin?"

"İdare edecek kadar yudumluyorum," dedi Campbell. "Bana ihtiyacın olursa hazırım."

"Çok iyi," dedi Cabrillo ve telefonu kapadı.

Kabinden çıkıp tepeye uzandı ve lambayı yan tarafı aydınlatacak şekilde ayarladı. Tekrar içeri girip birinci vitese aldı ve kar düzleme aracını 180 derece döndürdü. Ağır ağır sürerek buzulun kenarını buldu ve yanı sıra izlemeye başladı.

Forel Dağı uzakta değildi fakat o karanlıkta ve kar kaplı ortamda hâlâ görünmüyordu.

Cabrillo'nun dağa ulaşması ve sırrını alıp götürmesi gerekiyordu. Ancak aynı planı yapmış biri daha vardı... ve bu kişinin, Şirket gibi oyunun kurallarına

uymaya niyeti yoktu. İki adamın çatışması kaçınılmazdı.

El-Halifa helikopteri büyük bir ustalıkla Ekber in güvertesine indirirken emirin gözleri hâlâ bağlıydı, fakat aracın kızaklarını bağlamak için Arapça konuşan beş altı kişinin koşuşturduğunu duydu. El-Halifa inip yolcu tarafındaki kapıyı açarak emiri dışarı çıkardı ve ana salona sürükledi. Salonda barut, yağ ve tatlı badem kokusu vardı.

Bir dizi merdivenden ite kaka indirdikten sonra emiri bir yatağın üstüne attılar; ellerini ayaklarını kalın bantlarla bağladılar. Adam fırına sürülmeyi bekleyen bir tavuk gibi sırtüstü yatıyordu. El-Halifa'nın nöbetçiye bir dizi talimat verdiğini duydu. Sonra da bilinmez kaderiyle baş başa kaldı.

Kamaradaki sıcaklıktan yüzünün terlemesi dışında adamın endişeli olduğu pek söylenemezdi. El-Halifa'nın onu öldürmeye niyeti olsaydı, çoktan öldürmüş olurdu. Aynca Şirket'teki dostlarının onu çok geçmeden aramaya başlayacaklarını biliyordu. Bir de bantın altından burnunu bir kaşıyabilse ne iyi olurdu... o zaman kendini çok daha iyi hissedecekti.

"Hemen silah donanımlarını monte edin," dedi El-Halifa ana salona döner dönmez. "Bir an önce dağa gitmem gerek."

Dört adam hemen çıkıp işe koyuldular. Donanımı helikoptere yerleştirmek hiç de kolay olmuyordu; Ekberin güvertesi rüzgâr, kar ve yağmur altında savaş alanı gibiydi. Yirmi yedi dakika sonra ekibin lideri gelip işin bittiğini rapor etti.

"Adamları çağır, masanın etrafında toplansınlar," dedi El-Halifa.

Tümü de gözü dönmüş katil olan teröristler süslü masanın etrafında yerlerini alıp El-Halifa'nın konuşmaya başlamasını beklediler.

"Allah bizden yardımını esirgemedi," diye başladı El-Halifa. "Hepinizin gördüğü gibi, ülkemi yöneten Batı yanlısı emiri yakalayıp tutsak ettim. Yakında tahta çıkacağım. İkinci mesele de şöyle; Batılı bir hain bana iridyumdan oluşan bir kürenin yerini bildirdi. Bunu Londra için tasarladığımız bombanın yapımında kullanabiliriz. Eğer bu iridyumu elde edebilirsem, Londra'daki yıkımı en az yüz kat büyütebiliriz."

"Yaşasın," diye coşkuyla bağırdı adamların hepsi.

"Şu anda Grönland'ın doğu kıyısına doğru gidiyoruz," dedi El-Halifa. "Birkaç saat sonra oraya vardığımızda helikopterle gidip iridyumu alacağım. Döner dönmez de rotamızı İngiltere'ye çevirir, misyonumuzu tamamlarız."

Adamlar yine coşkulu sesler çıkardılar.

"Şimdi, görevlerini bitirmiş olanlarınızın hemen yatıp dinlenmesini istiyorum," dedi El-Halifa. "İngiltere'ye vardığımız zaman herkesin zımba j gibi olması gerek. Çok yakında kâfirler gazabımızı göreccklcr."

"Onlara göstereceğiz," diye bağırdı adamlar.

Toplantı dağıldıktan sonra El-Halifa kamarasına gitti. Birkaç saat uyumak istiyordu. Bunun, ebedi uykusundan önceki son uykusu olacağını

15

2000 kilometre uzakta, Kangerlussuaq Oteli'nde Clay Hughes jambonlu yumurta, kızarmış ekmek ve kahveden oluşan kahvaltısını yerken, Michael Neilsen yanına geldi.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu Hughes.

"Hava pek düzelmiş değil," dedi Neilsen. "Ama senin gözün kesiyorsa, ben varım. Ne dersin?"

"Gidelim," dedi Hughes.

"Yerinde olsam," dedi Neilsen. "Yolculuk için oteldekilere biraz yiyecek hazırlamalarını söylerdim... eğer zorunlu iniş yapmak zorunda kalırsak, bize yardım ulaşması çok uzun sürebilir."

"Bir tepsi sandviç ve birkaç termos kahve hazırlamalarını söylerim," dedi Hughes. "Gerekebilecek başka bir şey geliyor mu aklına?"

"Biraz da talih," dedi Neilsen dışarıya bir göz alarak.

"Yiyecekleri alıp seninle helikopterde buluşurum."

"Hazır olurum," dedi Neilsen ve dışarı çıktı.

On beş dakika sonra EC-130B4 kar kaplı pistten havalandı ve doğu yönünde uçmaya başladı. Küçücük bir gün ışığı karanlık bulutlar arasından göz kırpıyordu. Ama genelde kasvetli bir karanlık hâkimdi.

Cabrillo kar düzleme aracını durdurdu ve haritasını inceledi. Tahminine göre bir saat sonra Forel Dağı'nın tepesindeki mağaraya varmış olacaktı. Buzuldan uzaklaştıktan sonra uydu telefonunun tekrardan sinyal almaya başladığını fark etti. Bas-konuş düğmesine basıp Oregon'u aradı.

"Biz de size ulaşmaya çalışıyorduk," dedi Hanley. "Dün gece emiri kaçırdılar."

"Kaçırdılar mı?" dedi Cabrillo şaşkınlık içinde. "Her şeyin ayarlanmış olduğunu sanıyordum."

"Bizim adamımızı kaçırdılar," dedi Hanley. "O andan beri iki tarafla da bir haberleşme sağlayamadık."

"Nereye götürmüş olabilecekleri hakkında bir fikrin var mı?"

"Araştırıyoruz."

"Adamımızı mutlaka geri getirin," dedi Cabrillo.

"Merak etmeyin."

"Ben mağaraya varmak üzereyim," dedi Cabrillo. "Bu işi bitirip hemen oraya dönerim. Bu arada sen, bana eve dönüşüm için daha hızlı bir yol bulsana."

"Başüstüne, efendim."

Cabrillo telefonu kapatıp koltuğun üstüne attı.

Cabrillo, Forel Dağı'na tırmanmaya başladığı sırada Reykjavik Uluslararası Havaalanı'nda bir yer görevlisi özel şahsa ait bir 737 jetin rampa- sındaki karları süpürüyordu. Yardımcı motorlar uçağın içini ısıttığı gibi her iki yanında aydınlatmayı da sağlıyordu. Jetin içi ışıl ışıl aydınlıktı.

Kokpit penceresinden uzanıp bakan pilot siyah bir limuzinin uçağa yaklaşıp rampanın önünde durduğunu gördü. İçinden dört kişi çıktı; Bunlardan ikisi hemen uçağa girerken, ikisi, onları izleyen kimse var mı, diye etrafa göz gezdirdiler. Hiç kimsenin olmadığını gördükten sonra onlar da hemen rampadan çıkıp uçağa girdiler ve kapıyı kapadılar.

Yer görevlisi rampayı çekince pilot da motorları çalıştırdı. Kuleden çıkış izni aldıktan sonra uçağı pistte sürdü ve kalkış için sıraya girdi. İspanya'da yakıt ikmali için durmaları da içinde, gidecekleri hedefe on dört saatlik yollan vardı.

737 pistten ayrılır ayrılmaz yer görevlisi eğilip parkasının yakasına iliştirilmiş olan mikrofona konuştu. "Ayrıldılar."

"Anlaşıldı," dedi Hanley.

Hanley ile konuşmasından beri Cabrillo bir saattir tırmanmaktaydı. Durup dışarı çıktı ve dağı daha iyi görebilmek için tepedeki lambayı ayarladı. Tam ızgarada biriken buzu süpürmüş tekrar araca binmeye hazırlanırken uzakta bir gürültü duydu. Kar düzleme aracı motorunu susturup kulak kesildi.

Ses rüzgârın etkisiyle gelip gidiyordu. Bir süre sonra Cabrillo bu sesin ne olduğunu anlayarak hemen araca gidip telefona sarıldı.

"Max bana doğru yaklaşan bir helikopter var. Buraya birini gönderdin mi?"

"Hayır, patron," dedi Hanley. "Henüz kimseyi göndermedik."

"Neler olduğunu bir araştırsana."

"Bir DOD uydusuna bağlanıp kim olduğunu bulmaya çalışırım, ama on beş yirmi dakika sürebilir."

"Benim partime davetsiz gelen kimmiş, bilmek isterim," dedi Cabrillo.

"Öğrendiğimiz bir şey var; yakında bir yerde personelsiz bir Amerika Birleşik Devletleri Hava Kuvvetleri radar sitesi bulunuyor. Antenleri hâlâ kullanılıyorsa, belki Hava Kuvvetleri bakım için birini göndermiş olabilir."

"Şunu bir öğreniver," dedi Cabrillo motoru çalıştırarak. "Sanırım mağaraya varmak üzereyim."

"Tamam," dedi Hanley.

Ackerman kızağıyla karı iyice sıkıştırmış, bir düzine Kool Aid (Konsantre toz içecek.) paketiyle de üstüne bir X işareti koyarak helikoptere iniş alanı hazırlamıştı. Mağaranın alt girişinden yetmiş metre kadar uzaktaydı ve uskurların dağa çarpacağını sanmıyordu. Belki yeterince emniyetli sayılmazdı, ama dağın bu yanında bundan iyisi de yapılamazdı.

Mağaranın girişine dönüp oturdu ve helikopterin iniş alanı üstüne yaklaşıp inmesini seyretti. Uskurlar durunca yolcu tarafından bir adam dışarı çıktı.

Cabrillo açık penceresinden helikopterin inişini duydu, fakat kar yağışı ve karanlık yüzünden inişi göremedi. Çok yakındaydı... bunu hissedebiliyordu. Pantolonunu naylon koruyucuyla takviye edip kar ayakkabılarını aldı. Çizmelerini ayak yuvasına yerleştirdikten sonra sımsıkı bağladı. Sonra uzanıp içinde Nixon'un yapmış olduğu maket bulunan karton kutuyu aldı.

Artık yapması gereken tek şey kimseye görünmeden mağaraya girip değiş tokuşu gerçekleştirmekti.

"Bulduğun şeyi görmem için beni patron gönderdi," dedi Hughes, onu mağara girişinde karşılayan Ackerman'a.

Ackerman biraz mağrur, gülümsedi. "Fıstık gibi. Sanırım bu yüzyılın en önemli arkeolojik bulgusu."

"Bana da öyle dediler," dedi Hughes mağaraya girerken. "Patron sana hak ettiğin şeyi vermemi de söyledi."

Ackerman yanmakta olan bir gaz lambasını aldı ve Hughes'e geçit içinde yol gösterdi. "Halkla ilişkiler bölümündesiniz herhalde."

"Biraz o, biraz başka işler," dedi Hughes tavandaki girişin altına geldikleri zaman. Birkaç gün önce Ackerman üst mağaradan bir merdiven indirmiş, iki kat arasındaki gidiş gelişi epey kolaylaştırmıştı.

"Yukarı çıkalım da size büyük tur yaptırayım," dedi Ackerman.

İki adam merdivenden tırmanıp üst mağaraya çıktılar.

Ackerman soluk bile almadan bir şeyler anlatırken Hughes ilgilenmiş gibi yapıyordu, ama aslında oraya bir tek şey için gelmişti. Onu alır almaz da oradan çekip gidecekti.

Cabrillo dağın etrafından dolaşarak ilerlerken karın erimiş olduğu bir nokta gözüne çarptı. Eğilip bakınca bunun dağın kenarında küçük bir giriş olduğunu gördü. Girişin hemen önünde, sanki içeriden dışarı atılmış gibi duran kaya parçaları vardı. İçeriden gelen sıcak hava bu giriş deliği çevresindeki karları eritmişti. Cabrillo yolunu tıkayan parçalan bir yana atıp delikten içeri süzülerek üst mağaraya girdi, sonra da karton kutuyu içeri aldı.

İçerisi ayakta durabileceği kadar yüksekti.

Boşluk boyunca yürümeye başladı.

Bütün taşkalpliliğine rağmen mağaranın içi Hughes'i etkilemişti. Ackerman göktaşının olduğu mihrap yanında durmuş, ödül kazanmış bir yarışmacı gibi ağzı kulaklarındaydı.

"Ne kadar güzel, değil mi?" diye sordu Ackerman.

Hughes başıyla onayladıktan sonra portatif Gayger sayacını çıkardı ve göktaşını taradı. Gözüken radyasyon miktarı sayaç ölçülerinin ötesindeydi. Birkaç saat buna maruz kalırsa hemen radyasyon zehirlenmesi belirtileri başlardı. Kangerlussuaq'a dönüş yolunda bunu çok dikkatle örtmesi gerekiyordu.

"Bunun yanında çok zaman geçirdin mi?" diye sordu Hughes.

"Her açıdan bakarak inceledim," dedi Ackerman.

"Son zamanlarda kendini kötü hissediyor musun? Herhangi bedensel değişiklikler fark ettin mi?"

"Son günlerde burnum kanıyor," dedi Ackerman. "Kuru havadan olduğunu sanıyorum."

"Bence radyasyondan zehirlenmişsin," dedi Hughes. "Gidip helikopterden bunu örtecek bir şey getireceğim."

Cabrillo boşluktan aşağıya, seslerin geldiği yere doğru hızla ilerledikten sonra bir kayanın ardına gizlenerek adamların konuşmasını dinledi.

"Gidip helikopterden bunu örtecek bir şey getireceğim," dedi adamlardan biri. Birlikte oradan uzaklaştıkları zaman mağara karanlık oldu. Cabrillo beklemeye başladı.

"Sen burada bekle," dedi Hughes alt mağaranın ağzına vardıkları zaman.

Ackerman, onun helikoptere gidip arka kapıyı açmasını izledi.

Hughes, "Ben birkaç dakikaya kadar dönerim," dedi Neilsen'e arkadan bir kutu çıkarırken. "Sonra da gideriz."

"İyi olur," dedi Neilsen havanın durumuna bakarak.

Hughes elinde kutuyla mağaraya girip Ackerman'a baktı. "Acılarını dindirecek bir şey getirdim sana. Birazdan vereceğim."

Cabrillo orada başka kimsenin kalmadığından emin olunca cebinden plastik bir torba çıkarıp ağzını yırtarak açtı. İçindeki kimyasal ışık çubuğunu aldı ve ortasından ikiye bölecek gibi eğdi; tüp yeşil bir ışıkla ışıldamaya başladı. Bununla yolunu aydınlatarak göktaşına doğru yürüdü. Tam mihraba geldiği anda bir silah sesi duydu.

Hemen cebinden bir folyolu paket çıkarıp ağzını açtı ve içindeki tozları göktaşının üzerine serpiştirdi. Yaklaşan ayak seslerini duyunca hemen ışıldağını cebine sokup bir kayanın arkasına gizlendi.

Uzun boylu bir adam elinde gemici feneriyle mihraba geldi ve göktaşını yerinden çıkarıp bir kutuya yerleştirdi. Cabrillo tüfeğini kar düzleme aracında bırakmıştı; o anda yapabileceği bir şey yoktu. Göktaşını ele geçirmek için mağaranın alt kısmında bir şeyler yapması gerekecekti.

Adam fenerin el tutacağını dişleri arasına sıkıştırıp kutuyu dışan taşıyordu.

Cabrillo fenerin aydınlığı kaybolana kadar bekledikten sonra ışıldağının yardımıyla ilerlemeye başladı. Adamlar herhalde göktaşını başka bir yerde inceleyeceklerdi; onları bulduğu anda hamlesini yapardı.

O sırada ayağı merdivene çarptı; az kalsın delikten aşağıya düşüyordu.

Acaba çıkardığı gürültü işitildi mi, diye bir süre bekledikten sonra yavaş yavaş merdivenden aşağıya inmeye başladı. Son basamaktan sonra Ackerman'ın üstüne bastı.

16

Hanley, emirin kaçırılması sırasında İzlanda'ya ait sivil veya askeri, herhangi bir helikopterin havada olmadığım öğrendikten sonra liman kayıtlarından hangi gemilerin giriş çıkış yaptığı bilgisini aldı.

Bundan sonra Ekber'ın ilk hedef olduğunu belirlemesi çok sürmedi.

Uydu kayıtlanna ulaşıp Ekber'ın İzlanda'yla Grönland arasındaki Danimarka Boğazı'nda yol aldığını öğrendi. Hemen limandan çıktıktan sonra kaptana tam yol gitmesi talimatını verdi. 60 kilometre hıza erişen Oregon, buzdağları arasında slalom yaparak dağdan inen bir kayakçıyı andırıyordu. Hanley bir kez daha Cabrillo'yu aramayı denedi, ama yine cevap yoktu.

O sırada kontrol odasına Michael Halpert girdi. "Mülkiyet kayıtlarında paravan kullanmışlar. Bu yüzden onu tehdit olarak görmemişiz."

"Gerçek sahibi kimmiş?" diye sordu Hanley.

"Hammadi Örgütü."

"El-Halifa," dedi Hanley. "Emiri kaçırmak istediğini tahmin ediyorduk, ama emrinde bir yat olduğunu bilseydik daha farklı olurdu."

Eric Stone koltuğunda dönüp, "Şef," dedi. "İstediğin bağlantıyı kurdum. Helikopterin künyesi ekranda. Eurocopter marka, modeli EC-130B4. Kimin adına kayıtlı olduğunu şimdi öğreniriz."

Hanley ekrana bir göz attı. "Neden iki tane sinyal var?" Stone görüntüye baktıktan sonra ekranı büyüttü. "İkincisi şimdi belirdi. Bana sorarsanız orada başka bir helikopter daha var."

Cabrillo yeşil ışıldağını havaya kaldırıp eğildi ve parmaklarıyla Ackerman'ın boynunu yokladı. Hafif bir nabız vardı.. O sırada arkeolog hafifçe kımıldayıp gözlerini açtı. Gözleri sulanmış, vücudu cansız bir gri renk almıştı. Dudakları belli belirsiz kıpırdadı.

"Sen... değilsin."

"Hayır," dedi Cabrillo. "Seni vuran adam ben değilim."

Cabrillo, adamın ceketini sıyırdı ve cebinden çıkardığı bıçağıyla gömleğini keserek açtı. Yarası kötüydü; atardamardan kan fışkırıyordu. "İlkyardım çantan var mı?"

Ackerman az ötede katlanan bir masanın yanında duran naylon çantayı işaret etti. Cabrillo hemen çantayı açıp içinden gazlı bez ve flaster çıkardı. Gazlı bezleri yaranın üstüne yerleştirip flasterle yapıştırdıktan sonra Ackerman'ın elini yaranın üstüne götürdü.

"Elini buradan çekme," dedi Cabrillo. "Ben şimdi dönerim."

"Hayalet," diye fısıldadı Ackerman. "Bunu Hayalet yaptı."

Cabrillo hemen mağaranın giriş kısmına koştu. Kapıya yaklaştığı sırada Eurocopter'in motor sesini duydu ve ışıklarını gördü.

O sırada dışarıda ikinci bir ışık kaynağı belirdi.

El-Halifa mükemmel bir helikopter pilotuydu. Sahte bir öğrenci vizesi ve 100.000 dolar karşılığında Güney Florida Uçuş Okulu'nda bir yıl boyunca eğitim görmüştü.

Ön camdan Forel Dağı yüzeyini dikkatle izlerken önce turuncu renkli kar düzleme aracını görmüş, dağın diğer yanındaysa helikopter görünmüştü.

Kaderin oyunuydu... beş dakika geç kalsaydı bu fırsatı kaçırmış olacaktı.

Bir saniye içinde El-Halifa durumu değerlendirmiş ve planını yapmıştı.

Cabrillo görünmemek için dikkatle mağaradan çıktı ve bir kayalığın ardına gizlendi. Kar düzleme aracına gidip tüfeğini alması gerekiyordu, fakat o sırada ikinci helikopter tam önünde belirdi. Artık mağara dışında olduğu için telefonu kullanabilirdi. Hemen bas-konuşa bastı ve Hanley cevap verene kadar bekledi.

"Burası Saygon'un son gününe döndü," dedi Cabrillo. "Geldiğimde bir helikopter vardı, şimdi iki oldu. Kim bu insanlar?"

"Stony b5r tanesini tanıdı," dedi Hanley. "Batı Grönland'da Michael Neilsen'e ait kiralık bir helikopter. Sahibinin herhangi bir örgütle bağı var mı, diye araştırdık, ama şimdiye kadar bir şey çıkmadı. Serbest çalışan bir pilot herhalde."

"Ya ikincisi?"

Stone epeydir klavyenin başında verileri tarıyordu, "Kanadalı bir maden şirketine kiralanmış bir Bell Jet Ranger," diye seslendi bir süre sonra.

Hanley, "İkincisi bir Bell Jet Rang..." diye bilgiyi aktarmaya başladı.

"Şimdi ona bakıyorum," dedi Cabrillo. "Jet Ranger falan değil; daha çok McDonnell Douglas 500 serisine benziyor."

Stone bilgisayara birkaç komut daha yazdıktan sonra ekranı bir helikopter

enkazının görüntüsü doldurdu. "İz bırakmamak için birisi bu helikopterin kayıt bilgilerini ve künyesini çalmış. Bay Cabrillo kuyruk numarasını görebiliyor mu?"

"Stone çalıntı bir kayıt olduğunu söylüyor," dedi Hanley. "Kuyruk numarasını görebiliyor musun?"

Cabrillo cebinden küçük bir dürbün çıkarıp baktı. "İki şey görüyorum," dedi. "Birincisi, gövdenin altına monte edilmiş silah donanımı. İkincisiyse, kuyruk numaraları görünmüyor, ama yan tarafında bazı harfler var. Önce bir A, ardından K ve B. Geri kalanı buzla örtülmüş. Sonraki harf belki A olabilir."

Hanley, Cabrillo'ya Ekber adındaki yatla ilgili öğrendiklerini anlattı.

"Bu El-Halifa alçağı," dedi Cabrillo öfke içinde. "Peki, diğer helikopterde kim var? Al Capone mu?"

Neilsen yavaş yavaş yerden yükseldiği sırada ön camından diğer helikopteri gördü. "Şuraya bakın," dedi Hughes'e.

"Hemen havalan," diye bağırdı Hughes.

"Bana kalırsa inip ne olduğuna bir bakalım," dedi Neilsen.

Hughes yıldırım hızıyla cebinden tabancasını çıkarıp Neilsen'in kafasına dayadı. "Sana hemen havalan, dedim."

Hughes ve tabancasına bir kez bakması yeterliydi; Neilsen hemen kolu çekti ve Eurocopter öne fırladı. Tam o anda diğer helikopterin altından bir alev püskürdü ve az önce bulundukları noktaya bir füzenin geldiğini gördüler. Füze hedefini ıskalayıp buz çölünde ilerlemeye devam etti.

Oregon"un kontrol odasında Stone ekrana bir görüntü getirdi. "Bu gördüğünüz, bir DOD uydu resmi; bir saat önce çekilmiş.," diye açıkladı. "İkinci helikopter Grönland açıklarından bir yerden havalanmış ve doğruca Forel Dağı'na yönelmiş."

O sırada odaya Adams girdi. "Helikopterimiz hazır."

"Oraya gidip gelecek kadar menzilin var mı?" diye sordu Hanley.

"Hayır," dedi Adams. "Dönüşte otuz kırk galon eksiğimiz olacak."

"Ne çeşit yakıt kullanıyorsun?"

"Düşük kurşunlu yüz oktanlık."

"Başkan," dedi Hanley uydu telefonuna. "Adams yola çıkmaya hazır, ama

dönüş yolunda yakıtı yetmeyecek. Kar düzleme aracında fazla yakıtın var mı?"

"Yüz galon civarında kaldı," dedi Cabrillo.

Hanley konuşmayı dinlemekte olan Adams'a baktı.

"Yanıma biraz oktan yükseltici alırsam oradaki yakıtı kullanılır hale getirebilirim," dedi Adams. "Öyle ya da böyle, oraya gidip patrona yardım etmek istiyorum."

"Atölyeyi arayıp güverteye yükseltici gönderirim," dedi Hanley. "Sen hemen uçuş öncesi kontrollerini yap ve kalkışa hazır ol."

Adams koşarcasına odadan çıktı.

"Süvarileri yardımına gönderiyorum, Juan," dedi Hanley. "Adams birkaç saat içinde orada olur."

Cabrillo ikinci helikopterin yeni bir atış için diğeriyle hizaya gelişini izliyordu. "İyi olur," dedi telefona. "Çünkü sahte kayıtlı helikopter az önce kiralık olana füze attı."

"İnanılır gibi değil," dedi Hanley şaşkınlık içinde.

"Hepsi bu kadar değil, dostum," dedi Cabrillo. "Sana asıl kötü haberi verme fırsatım olmadı."

"Daha kötü ne olabilir ki?"

"Göktaşı şu anda kiralık helikopterde," dedi Cabrillo. "Benden önce çaldılar."

Eurocopter'in içinde Hughes'in tabancası hâlâ Neilsen'in başına dayalıydı; diğer eliyle uydu telefonunu kulağına götürdü. "Batıya, kıyı yönüne doğru uç," dedi Neilsen e. "Planda değişiklik oldu."

Neilsen başını salladı ve rotayı değiştirdi.

Hughes bas-konuş düğmesine basıp bekledi. Neilsen yeni rotasında hızını artırdığı sırada karşıdan cevap geldi. "Efendim, nesneyi aldım, bekçinin işini bitirdim, ama şimdi bir sorun çıktı."

"Neymiş o sorun?" diye sordu adam.

"Kimliği belirsiz bir helikopterin saldırısına uğradık."

"Kıyıya doğru gidiyorsunuz, değil mi.?"

"Evet, efendim, aynen planladığımız gibi."

"Ekibimiz orada bekliyor," dedi adam. "Eğer o helikopter seni denize kadar takip ederse, adamlarımız hemen icabına bakarlar."

Hughes cevap veremeden ikinci bir füze Eurocopter'in kuyruk kısmına isabet edip kuyruk uskurunu koparttı. Neilsen bütün gücüyle araca hâkim olmaya çalışıyordu, fakat helikopter yere doğru ölümcül helezonlar yapmaya başlamıştı.

Hughes, "Düşüyoruz," diye bağırırken savrulan araç içinde eli yan pencereye çarparak hem camı hem de uydu telefonunu kırdı.

Helikopterler karanlığın içinde gözden kaybolduktan sonra Cabrillo kar ayakkabılarını bırakmış olduğu yere döndü. Tam bunları ayaklarına bağladığı sırada Eurocopter ikinci füzeyle isabet aldı. Cabrillo çıkan gürültüye doğru baktı. Bir süre hiçbir şey göremediyse de, çok geçmeden uzakta, yerden yükselen parıltılı bir ışık belirdi. Işık yerde bir süre dans eder gibi kıvrıldıktan sonra yavaş yavaş gözden kayboldu.

Cabrillo kar ayakkabılarını bağlayıp kar düzleme aracına yürüdükten sonra aracı ışığın geldiği yere sürdü. On dakika sonra oraya vardığında helikopter yan yatmış durumdaydı; hâlâ sönmemiş küçük alevler ve yoğun bir şekilde duman vardı. Cabrillo araçtan inip helikopterin kapısını sökerek çıkardı. Pilot da, yolcusu da ölmüştü. Cesetlerin kimlere ait olduğunu gösteren kimlikler bulduktan sonra enkazın etrafında dolaşıp göktaşının bulunduğu kutuyu aradı.

Ama hiçbir şey bulamadı. Sadece kime ait olduğu bilinmeyen ayak izleri vardı.

Hughes ile görüşme hattı kesildikten ve tekrar kurulamayacağı belli olduktan sonra Hughes'in işvereni hemen başka bir numarayı aradı.

"Bir aksilik oldu," dedi ve durumu anlattı.

"Hiç merak etmeyin," dedi karşıdaki ses. "Sürprizlere karşı hazırlıklıyız."

17

Yağan kar ve soğuk, parçalanan yakıt deposundaki ateşi söndürdükten sonra El-Halifa helikopterin kapısını açtı. Gözleri hala açık duran cesetler, ikisinin de aynı anda öldüğünü gösteriyordu. Kimliklerine bakmaya gerek görmedi... zatem kim oldukları umurunda değildi. İkisi de Batılıydı ve ikisi de ölmüştü; bu kadarı yeterliydi.

Onu ilgilendiren tek şey göktaşıydı; bunun için de arka kapıdan içeri sürünmesi gerekti. Göktaşının bulunduğu kutu koltuğun yanına sıkışmıştı. Zorlayarak kutuyu yerinden çıkardı ve kapağını açtı.

Göktaşı kutunun içindeydi; köpük ve kurşun levhalarla örtülmüştü.

Kapağını tekrar kapatıp Kawasaki'ye döndü. Kutuyu yolcu koltuğuna koyup emniyet kemeriyle bağladıktan sonra pilot yerine geçti ve hemen havalandı. Helikopter buz çölü üzerinden uçarken yolcu koltuğunda duran kutu, kim bilir kimleri zehirleyecek bir küreden çok bir onur konuğu gibi görünüyordu.

El-Halifa telsizle Ekber'in mürettebatını aradı ve biraz sonra yatta olacağını bildirdi. Daha sonra rotayı Londra'ya çevirir, misyonlarını yerine getirirlerdi. Hakka inananların gazabını çok yakında göreceklerdi.

Emirle daha sonra ilgilenecek ve Katar yönetimini devirecekti.

"Bana biıaz da iyi haber verin artık," dedi Cabrillo şiddetli rüzgâra arkasını dönerek.

"Radarda Ekberi tespit ettik," dedi Hanley. "Birkaç saatlik mesafedeyiz. Adamımızı kurtarmak için bir saldırı planlıyorum."

Cabrillo'nun gözü telefonun sinyalindeydi. Telefonun daha iyi çekebilmesi için yerini değiştirdi. "Şu anda Eurocopter in düşürüldüğü yerdeyim. Gizemli helikopter tarafından füzeyle havada vuruldu. Pilot ve yolcu ölmüş... göktaşı da görünürlerde yok."

"Emin misin?" diye sordu Hanley.

"Evet. Biraz uzaktan gelen tek kişiye ait ayak izleri var. İzleri takip edince diğer helikopterin inmiş olduğu yere vardım. Eurocopter'i kim vurduysa, göktaşı şimdi onda."

"Stone'a radarda helikopterin rotasını buldururum," dedi Hanley. "Fazla uzaklaşmış olamaz. Eğer bir MD helikopteriyse, toplam menzili 50ü kilometre

civarındadır. Yakıt ikmali yapamayacağına göre senin şimdi bulunduğun noktadan 250 metrelik bir yarıçap içinde olmalı."

"Stone'dan bir şey daha yapmasını iste," dedi Cabrillo. "Çalınmadan önce göktaşının üstüne kum serptim."

Kum, Şirket'tekilerin mikroskobik yer saptama alıcılarına verdikleri takma isimdi. Cabrillo'nun karanlıkta göktaşı üstüne serpiştirdiği kum, bunu bilmeyen birine toz gibi görünürdü, ama yaydığı sinyaller Ore- go/ı'daki elektronik cihazlarda okunabiliyordu.

"Harikasın, patron," dedi Hanley.

"Yetmedi ama. Göktaşı başkasının elinde."

"Onu bulacağız," dedi Hanley.

"Bir şey öğrenirseniz beni arayın."

Görüşme bittikten sonra Cabrillo mağaraya doğru ilerlemeye başladı.

Ekber den 200 kilometre uzakta ve radarının algılamayacağı bir yerde seyretmekte olan motorlu yat Free Enterprise'in güvertesinde her şey çok sakin görünüyordu. Yatta bulunan adamlar görev anlayışı bakımından Ekberin Arap mürettebatıyla yarışabilirlerdi... ne var ki, bu adamlar çok daha iyi eğitim görmüşlerdi ve duygularını pek göstermezlerdi; tümü beyazdı, iki metreye yakın boyları ve üstün kondisyonları vardı.

Her biri Amerika Birleşik Devletleri ordusunun çeşitli birimlerinde hizmet vermiş ve tümü kişisel nedenlerle bu görevi kabul etmişti. Her biri de dava uğruna ölmeye hazırdı.

Free Enterprise'de bulunan ekibin lideri olan Scott Thompson kumanda odasında, bir telefon bekliyordu. Talimat alır almaz saldırıya geçeceklerdi. Gizlilik ortamında Batı ve Doğu çarpışmak üzereydi.

Free Enterprise yoğun sis içinde güneye doğru hızla yol almaktaydı. Son bir saat içinde gemi, tepeleri neredeyse bir dönüm genişliğinde üçlü bir buzdağı takımının yanından geçmişti. Küçük olanlarıysa saymak mümkün değildi; bunlar geniş ağızlı bir sürahi içinde çalkalanan buz küpleri gibiydiler. Dışarısı müthiş soğuktu ve rüzgâr şiddetini artırmaktaydı.

"Aktif devrede," dedi kaptan.

Free Enterprise'm en tepesinde bir noktada bulunan elektronik bir paket diğer teknelerden gelen radar sinyallerini yakalamaya başladı. Sonra da bu sinyalleri

değişen hızlarla geri yaymaya koyuldu. Tutarlı bir sinyal dönüşü olmadığı için diğer gemilerin radarları Free Enterprise'i algıla- yamıyorlardı.

Gemi karanlık, çırpıntılı denizin üstünde tamamen görünmez olmuştu.

Kısa saçlı, uzun boylu bir adam kumanda odasına girdi. "Bütün verileri inceledim," dedi adam. "Hughes'in öldüğünü sanıyoruz."

"O halde büyük ihtimalle Hughes'in peşine düşen her kimse, göktaşı ondadır," dedi kaptan.

"Büyük patron Las Vegas'taki uzay şirketlerinden birinde helikopterin izini sürüyor."

"Helikopter hangi yöne gidiyormuş?" diye sordu kaptan.

"İyi taralı da bu," dedi adam. "Tam bizim rotamızdaki hedefe gidiyor."

"Demek bir taşla iki kuş vurabileceğiz," dedi kaptan.

"Aynen öyle olacak."

Adams çok iyi bir pilottu, fakat zifiri karanlık ve gittikçe artan rüzgâr ellerini terletmeye başlamıştı. Oregon'dan havalandığından beri enstrümanlara bağımlı olarak uçuyordu. Avuçlarını uçuş tulumuna sildikten sonra kalorileri kıstı ve seyir ekranına baktı. Mevcut hızıyla iki dakika sonra kıyı şeridinin üstünden geçmiş olacaktı. Dağ sırasına gelmeden irtifayı artırdı, sonra yine göstergelerine baktı.

Görüş olmaksızın uçmak, başından aşağı bir kesekâğıdı geçirilmiş halde yürümeye benziyordu.

Cabrillo, Ackerman'ın hâlâ yaşayıp yaşamadığından emin değildi.

Zaman zaman hafif bir nabız duyar gibi oluyordu, fakat yaranın kanaması durmuştu... bu da kötüye işaretti. Cabrillo mağaraya döndüğünden beri Ackerman hiç kıpırdamamıştı. Gözleri kapalı, gözkapaklarıysa hareketsizdi. Yarasının kalbinin altında kalması için Cabrillo, onu doğrultup oturur duruma getirdi, sonra da üstünü uyku tulumuyla örttü. Onun için yapabileceği başka bir şey yoktu.

O sırada telefonu çaldı.

"Göktaşından gelen sinyal doğruca Ekber'e, yöneliyor," dedi Hanley.

"El-Halifa." dedi Cabrillo tükürür gibi. "Göktaşını nereden duydu acaba?"

"Echelon'da bir casus olduğu konusunda Overholt'u uyardım," dedi Hanley.

"Ancak o yoldan haber almış olabilir."

"Demek ki, Hammadi Örgütü kirli bomba yapmaya çalışıyormuş," dedi Cabrillo. "Peki, onu ilk başta çalanlar kim o zaman?"

"Yolcunun kimliği hakkında hiçbir şey bulamadık," dedi Hanley. "Ama onun El-Halifa için çalışan biri olduğunu tahmin ediyorum; aralarında bir anlaşmazlık çıkmış olmalı."

Cabrillo bir an düşündü. Akla yatkın bir açıklamaydı... hatta tek mantıklı açıklama buydu, ama yine de içinde bir kuşku vardı. "Bunu ancak göktaşını ele geçirip emiri kurtardığımız zaman öğrenebileceğiz."

"Evet, planımız da bu zaten," dedi Hanley.

"Bu iş de biter o zaman," dedi Cabrillo.

Temiz iş olacak," dedi Hanley.

İşin sonuçlanması için daha epey zaman geçmesi gerekeceğini ikisi de bilmiyordu. Bilmedikleri başka bir şey de, işin hiç de temiz bitmeyeceğiydi.

" Hanley, beni bir arasın," dedi Cabrillo. "Biraz tıbbi bilgiye ihtiyacım var."

"Tamam," dedi Hanley.

Ekber'in güvertesinde güçlü projektörler helikopter iniş alanını aydınlatmaktaydı.

Kenarda bekleyen iki Arap, El-Halifa'nın iyice alçalıp ışıklı alana inmesini izlediler. Araç zemine değer değmez, hâlâ dönmekte olan uskurların altından geçip kızakları güverteye kenetlediler.

Uskur tamamen durduktan sonra El-Halifa dışarı çıkıp yolcu tarafına yürüdü. Kutuyu ellerine alıp ana salona gitti ve kapının açılmasını bekledi. İçeri girdikten sonra kutuyu uzun masanın üstüne koydu.

Kapağını açınca teröristler masanın etrafına doluşup sessizlik içinde küreye baktılar. Sonra El-Halifa ağır küreyi başının üstüne kaldırdı.

"Bir milyon kâfirin daha sonu," dedi. "Ve Londra yerle bir olacak."

"Kahrolsun kâfirler," diye bağırdı adamlar hep bir ağızdan.

“Tam 2 kilometre önümüzde," dedi Free Enterprise 'nin kaptanı. "Hızı 30 kilometre."

Su geçirmez siyah üniformalar içinde dokuz adam kumanda odasındaydı.

Boyunlarından asılı tüfekleri, tabancaları ve el bombaları vardı.

Free Enterprise suyun üstünde hareketsiz durmaktaydı. Kıç güvertesinden aşağıya kurşun geçirmez büyük bir şişme bot sarkıtılıyordu. Botun pruvasına ve kıç tarafına elli milimetrelik makineli tüfekler monte edilmişti. Aracın cam elyafı tabanında ise güçlü bir motor vardı.

Bot suya indikten sonra ekip şefi, "Girişi arkadan yapıyoruz," dedi adamlarına. "Hedefleri etkisiz hale getirip göktaşını alıyoruz ve hemen ayrılıyoruz. En çok beş dakika içinde herkes bota dönmüş olmalı."

"Yatta hiç dost var mı?" diye sordu adamlardan biri.

"Bir kişi," dedi şef, bakmaları için bir fotoğraf uzatarak.

"Onu ne yapacağız?"

"Korumaya çalışın," dedi şef. "Ama hayatınız pahasına değil."

"Onu yatta mı bırakalım?"

"Bize bir yararı yok," dedi şef. "Hadi şimdi iş başına."

Adamlar tek sıra halinde kumanda odasından çıkıp tekne kenarındaki merdivenlerden inerek botun yanaştığı platforma vardılar. Herkes bindikten sonra serdümen motoru çalıştırdı ve bot Free Enterprise'dan ayrıldı.

100 kilometrelik hızıyla botun Ekber'e yetişmesi uzun sürmedi.

Yatın arka tarafına vardıktan sonra botun serdümeni aracını arka taraftaki platforma yanaştırdı ve hızını ayarlayıp orada tutmayı sürdürdü. Adamlar platforma çıktıktan sonra da açılıp yatın biraz gerisinden takip etmeye başladı. Sekiz adam sessizce üst güverteye tırmandılar.

Ekber'in kamarasındaki tutsak ellerini çözmeyi başarmıştı, fakat bacakları hâlâ bağlıydı. Hoplayarak tuvalete gidip mesanesini boşalttıktan sonra tekrar yatağa döndü ve ellerini yeniden bağladı. Eğer kısa zamanda onu kurtarmaya gelen olmazsa, işi kendi bildiği şekilde halledecekti. Fena halde acıkmıştı ve aç olduğu zaman da tepesi atardı.

Üst güvertede duyulabilen tek ses, Free Enterprise'den gelen adamların yata dağılmaları sırasında keçe tabanlı botlarından çıkan belli belirsiz hışırtıydı. Birkaç saniye sonra teknenin çeşitli noktalarından mısır patlaması gibi poplama sesleri duyuldu. Her poplamayı bir gövdenin yere düşerken çıkardığı ses izledi.

Birkaç saniye sonra tutsağın kamara kapısı açıldı ve yüzü siyah maskeyle örtülü bir adam tutsağın yüzüne feneri tuttu. Maskeli adam elindeki fotoğrafa

baktıktan sonra kapıyı kapadı ve gitti.

Ekber önce yavaşladı, sonra da durdu.

Hızla hareket eden adamlardan dördü, önce reisleri olmak üzere, teröristlerin cesetlerine ağırlık yerleştirip denize yuvarlarken, diğer dördü de güvertedeki kanları temizlediler. Ekber'in güvertesine ayak bastıkları andan dört dakika kırk saniye sonra ekip tekrar platforma inmişti.

Ekip şefi elindeki kutuyu şişme botun arkasına yerleştirirken diğer adamlar da yerlerini aldılar. Serdümen motoru çalıştırdığı anda bot ana gemiye doğru hızla yol almaya başladı.

Donmuş bir pizzanın fırında çözülmesi Ekber’e yapılan baskından daha uzun sürerdi.

Ekipteki herkes gemiye çıktıktan sonra Free Enterprise'in kaptanı Ekber'in yanına yaklaştı. Sis biraz açılmış, yattan gelen ışıklar okyanusun karanlık sularında yansıyordu. Bir süre baktıktan sonra hızını artırarak oradan ayrıldı.

18

Adams, Robinson markalı helikopteri Forel Dağı üzerinde gezdiriyor, bir yandan da uzaktan kumandalı hoparlörden klakson çalıyordu. Bir süre sonra aşağıdan gelen yeşil bir ışık gördü. O kısa mesafeyi kat edip tekrar klakson çalarak Cabrillo'yıı iniş alanından uzaklaştırmak için uyardı. Helikopteri indirdikten sonra hemen dışarı fırladı.

"Başkanım," dedi Cabrillo'ya doğru yürürken. "Sizi bulabildiğime çok sevindim. Hava çok karanlık."

"Herkes güvenli bir şekilde İzlanda'dan ayrıldı mı?"

"Her şey planlandığı gibi oldu," dedi Adams.

"Neyse iyi bir şey var," dedi Cabrillo. "Ağırlık durumumuz nasıl?"

"İkimiz ve yakıttan sonra belki bir 100 kilo daha alabiliriz. Neden sordunuz?"

"Bir yolcumuz daha var," dedi Cabrillo.

"Kim o?"

"Vurulmuş bir sivil," dedi Cabrillo. "Galiba tipik bir yanlış zamanda yanlış yerde bulunma durumu."

"Ölü mü, sağ mı?"

"Emin değilim, ama durumu pek iyi görünmüyor," dedi Cabrillo mağaranın girişini göstererek. "İçeri gidip onu helikoptere getirsene. Ben de kar düzleme aracını getireyim hemen yakıl ikmali yapalım."

Adams mağaraya giden yokuşu tırmandı girişe geldiği zaman durup kuzeye doğru baktı. Ufukta mavi ve yeşil ışıklar göz kırpıyordu. Kuzey Işıkları'nı oluşturan plazma gösteriye başlamıştı. Adams bu doğa ötesi sahneyi izlerken ürperdi.

Sonra dönüp mağaraya girdi.

Cabrillo kar düzleme aracını helikopterin yanına getirdi. Yakıt deposunun üstüne yerleştirilmiş olan pompayı kullanarak yakıtı helikopterin deposuna aktarmaya başladı. İşi bitmek üzereyken hâlâ uyku tulumu içindeki Ackerman'ı taşıyan Adams geldi. Arkeloğu özenle arka koltuğa yerleştirdikten sonra emniyet kemerini bağlayıp Cabrillo'nun yanına döndü.

"Birkaç şişe oktan yükseltici getirdim, bunları da eklememiz gerekiyor."

"Bana ver, ben eklerim," dedi Cabrillo. "Sen bu arada Huxley'i ara ve yolcumuz için ne yapabileceğimizi sor. Kötü bir kurşun yarası olduğunu ve çok kan kaybettiğini söyle."

Adams helikopterin yük kısmındaki iki şişe oktan yükselticiyi alıp Cabrillo'ya verdi ve telsizin başına geçti. Görüşmesi bittikten sonra tekrar yük kısmına gidip bir kar küreyi aldı. Cabrillo yakıt ikmalini bitirdiği sırada Adams, yaralı adamın uyku tulumunun içine kar dolduruyordu."

"Huxley vücudunu buzla sarıp nabzını düşürmemiz gerektiğini söyledi," diye açıkladı yanına gelen Cabrillo'ya. "Vücut ısısını düşürüp yaşam faaliyetlerini yavaşlatmamız gerekiyormuş."

"Oregon*a varmamız ne kadar sürer?" diye sordu Cabrillo. "Ben havalandığım sırada lam hızla yol alıyorlardı," dedi Adams. "Bu bizim dönüş süremizi kısaltacak. Tahminim, bir saat falan."

Cabrillo kaşlarında biriken karları sildi. "Sen uçuş hazırlığını yapmaya başla, ben de kar düzleme aı acını yoldan çekeyim."

'Tamam," dedi Adams.

Dört dakika sonra Cabrillo yerine oturmuş, helikopter havalanmaya başlamıştı.

O sırada Oregon*da Hanley, Ekber"e. yapılacak saldırının planı üstünde çalışmaktaydı. Odanın bir yanında Eddie Seng not defterine bir şeyler yazıyordu. Eric Stone yerinden kalkıp Hanley'e duvardaki büyük monitörü gösterdi. Görüntü Grönland'ın kıyı şeridini, Ekberin mevkiini ve Oregon'un kat ettiği rotayı göstermekteydi.

"Bakın, efendim," dedi Stone. "Ekber on beş dakikadan beri hiç kımıldamadı. Oysa göktaşı için aynı şeyi söyleyemiyoruz. Kumdan gelen sinyal yanlış değilse, göktaşı giderek uzaklaşıyor."

"Bu çok anlamsız," dedi Hanley. "Yanlış sinyal alıyor olabilir miyiz?"

"Olabilir," dedi Stone. "Kuzey Işıkları'nın gösteri zamanı olması bir yana, dünyanın bu kadar kuzeyindeki kıvrımı nedeniyle iyonosfer dışında sinyalleri atlayabiliriz."

"Ekber o, ulaşmamıza ne kadar var?" diye sordu Hanley.

"Yaklaşık bir saat uzaklıktayız," dedi Stone. "Ama o artık hareket etmediğine

göre belki on dakika daha kısa sürebilir."

"Eddie," dedi Hanley. "Adamlarının daha erken hazır olmasını sağlayabilir misin?"

"Tabi," dedi Seng. "İşin çoğunu yata ilk çıkan adam yapacak. Bayıltıcı gazı havalandırmadan içeri püskürttükten sonra kötü adamlar uykuya dalacak, geri kalanlar da etrafı temizleyip yatı ele geçirecekler."

Stone koltuğuna döndükten sonra radyo frekans grafiği dikkatini çekti. "Zayıf bir sinyal alıyorum," dedi Hanley'e. "Ayarlamaya çalış," dedi Hanley,

Stone alış gücünü artırmaya çalıştıktan sonra hoparlörü açtı.

"Portland, Salem. Bend," dedi bir ses. "Yayın yapılabilir."

Ekberûc bulunan tutsak bir kez daha ellerini ve ayaklarını çözmeyi başarmıştı. Bir süre kapıya kulak verip hiçbir ses duymadığına karar verdikten sonra kapıyı aralayıp dışarı baktı. Koridorda hiç kimse yoktu. Yatın her bir köşesini iyice aramasına rağmen kimseyi göremedi.

Yüzündeki lateks maskeyi çıkardı.

Kumanda odasına girip radyoyu açtı. "Portland, Salem, Bend," diye tekrarladı. "Yayın yapılabilir."

Oregon'da Hanley hemen mikrofona uzanıp cevap verdi. "Burası Oregon, kendinizi tanıtın."

"Altı, on bir, elli dokuz."

"Murph?" diye sordu Hanley. "Senin radyo başında ne işin var?"

"Çok cüretli bir planmış," dedi Adams helikopter karanlık içinde yol alırken. "Demek Katar emiri yerine bir dublör kullandınız."

"El-Halifa'nın emire bir şeyler yapmayı planladığını uzun zamandır biliyorduk," dedi Cabrillo. "Emir de bu oyuna katılmaya razı oldu. O da El-Halifa'nın devre dışı kalmasını bizim kadar istiyor."

"Aç mısınız?" diye sordu Adams. "Birkaç sandviç, biraz kurabiye ve süt getirdim. Arka koltukta bir torba içinde."

Cabrillo arka koltuğa uzanıp torbayı aldı ve içinden bir sandviç çıkardı. "Kahven var mı?"

"Kahvesiz pilot olur mu hiç?" dedi Adams. "Yemi olmayan balıkçı gibi bir şey. Arkada bir termos var. Benim özel İtalyan harmanım."

Cabrillo termostan bir fincan doldurdu, birkaç yudum aldıktan sonra sandviçini ısırdı.

"Demek emirin kaçırılmasını da planlamıştınız, öyle mi?" diye sordu Adams.

"Hayır," dedi Cabrillo. "Kaçırma gerçekleşmeden El-Halifa'yı yakalarız, diye düşünmüştük. Kesin olduğumuz bir şey, El-Halifa'nın emiri öldürmeyeceğiydi... istediği tek şey onu tahttan indirip yerine kendi kabilesini geçirmek. Adamımız vejetaryen konferansındaki bir inek kadar emniyette... yeter ki, sahte olduğu anlaşılmasın." Cabrillo sandviçini bitirmek üzereydi.

"Efendim, bir şey sorabilir miyim?" dedi Adams.

"Elbette," dedi Cabrillo kahvesine uzanırken.

"Sizin Grönland'da ne işiniz var? Arka koltukta ölümünü bekleyen adam kim oluyor, tanrı aşkına?"

"El-Halifa ve adamları gitmişler," dedi Murphy. "Bildiğim kadarıyla gemideki tek kişi benim."

"Hiçbir anlam veremiyorum," dedi Hanley. "Helikopter yatta mı?"

"Arka güvertede duruyor," dedi Murphy.

"Bütün yatı dolaştın, değil mi?"

"Evet. Sanki hiç burada olmamışlar gibi."

"Bir dakika," dedi Hanley, Stone'a dönerek.

"Otuz sekiz dakika, efendim," dedi Stone soruyu beklemeden.

"Murph," dedi Hanley. "Yarım saate kadar orada olacağız. Biz gelene kadar ne öğrenebilirsen öğrenmeye bak."

"Tamam," dedi Murphy.

"Birazdan orada oluruz ve neler olduğunu anlarız," dedi Hanley.

"CIA'deki adamımızdan bir telefon aldım," dedi Cabrillo. "Biz Reykjavik'teyken Echclon'a iridyumdan oluşan bir göktaşının varlığı ile ilgili e-posta gelmiş. CIA bunun yanlış ellere geçebileceğinden endişe ettiği için benden bölgeye uçup göktaşını ele geçirmemi istediler." Arka koltuğu gösterdi. "Bu bey de göktaşını bulan kişi oluyor."

"Mağaradan mı çıkarmış?"

"Tam öyle sayılmaz," dedi Cabrillo. "Mağaranın içini görme fırsatın olmadı.

Senin girdiğin boşluğun üstündeki kata bir tapmak yapılmış... çok süslü. Uzun zaman önce birisi bu göktaşını bulunca ilahlardan falan geldiğini düşünmüş olmalı. Arkadaki adam bir arkeolog; nasıl olduysa bir ipucu bulmuş ve buraya gelmiş."

Adams göstergelerine bakıp mikrofonuna konuştu. "Oregon, burası hava bir. Yirmi dakikamız kaldı."

Kontrol odasındaki Stone'dan gelen cevabı dinledikten sonra, sorularına devam etti. "Bütün bu iş çok tuhaf görünüyor. Bu göktaşının tarihi bir değeri olsa bile, rakip arkeologların bir bulgu için birbirlerini öldürmelerine aklım yatmıyor. Bunu akıllarından geçirirler belki, ama bugüne kadar duyulmamış bir şey."

"Şu anda göründüğü kadarıyla," dedi Cabrillo. "El-1-Ialifa ve Ham- madi Örgütü e-postayı öğrenmişler ve iridyumu ele geçirmek için göktaşını kaptılar. Bu malzeme ile bir kirli bomba yapmak istiyor olmalılar."

"Eğer durum böyleyse," dedi Adams. "Şu anda ellerinde katalizör olarak kullanacakları çalışır durumda bir bomba var, demektir. Yoksa, yakıtları var, ama ateşleri yok, gibi bir şey."

"Bence de öyle."

"O zaman biz göktaşını ele geçirdikten sonra ana bombayı da bulmamız gerekecek."

"El-Halifa'yı ele geçirirsek, silahın yerini öğrenebiliriz," dedi Cabrillo. "Sonra da oraya bir ekip gönderip etkisiz hale getirir, işimizi bitiririz."

Cabrillo’nun henüz bilmediği bir şey, El-Halifa'nın o anda okyanusun dibinde olduğuydu.

Bir dizi jeotermal deliğin yanı başında...

19

Thomas Dwyer adı, sahibinin çok ciddi, asık suratlı bir adam olduğu izlenimini veren bir addı. Even Dwyer'ın, kuramsal fizik profesörü unvanını duyunca insan gözünün önüne ağzında piposu, her adımını ölçülü atan bir akademisyen getirebilirdi. Oysa, gerçek hiç de böyle değildi.

Dwyer yaşadığı semtteki barda dart takımının kaptanıydı, hafta sonları otomobil yarışlarına katılır, kırk yaşının hiç eksiltmediği bir iştahla bekâr kadınların peşine düşerdi. Tip olarak aktör Jeff Goldblum'a benzer, bir bilim adamına yakışandan çok, bir film yapımcısı gibi giyinirdi. Her gün en az yirmi gazete ve dergi okurdu. Çok zekiydi, yaratıcı ve yürekliydi, güncel olayları ve modayı çok yakından izlerdi.

Ne var ki, meslek unvanı onun ciddi yanını ele veriyordu. Kartvizitinde Merkezi Haberalma Teşkilatı (CIA) - Kuramsal Uygulamalar Yöneticisi yazmaktaydı. Dwyer casus-bilim adamıydı.

Şu anda Dwyer ofisine geçen kapının kirişine iliştirilmiş yerçekimi botları ayağında, baş aşağı sarkmaktaydı. Sırtını geriyor, bir yandan da düşünüyordu.

"Bay Dwyer," dedi ekibindeki genç asistan çekinerek.

Dwyer sesin geldiği yöne doğru baktı. Bir çift kahverengi deri ayakkabı, beyaz spor çorabı ve paçasını biraz kısa bulduğu pantolonlu bacakları gördü. Sesin sahibini görecek kadar başını kaldırdı.

"Evet, Tim."

"Sanırım beni aşan bir görev verildi," dedi Tim.

Dwyer kollarını kaldırıp kirişteki demiri yakaladıktan sonra bir jimnastikçi çevikliği ile yükselip botları demirden çözdü ve düzgün tek bir hareketle yere kondu.

"Bu hareketi son Olimpiyatlar da görmüştüm," dedi Dwyer gülerek. "Ne dersin?"

"Çok iyi," dedi genç asistan kısık bir sesle.

Dwyer ofisine geçip masasına kuruldu ve ayağındaki botları çıkarmaya başladı. Genç asistan elinde "Echelon A-l" damgalı bir dosya ile sessizce onu izliyordu. Dwyer botlarını çıkarıp bir köşeye attıktan sonra Tim'in elindeki

dosyayı almak için uzandı. Kapağına iliştirilmiş bir kâğıdı çekip aldı ve bunu imzalayıp asistana geri verdi. "Bu artık benim sorunum oldu," dedi gülümseyerek. "Analizini yapar bir rapor yazarım."

"Sağ olun, Bay Dwyer," dedi Tim.

"Sen de herkes gibi bana TD, de," dedi Dwyer.

Thomas "TD" Dywer ofisinde ayaklarını masasına uzatmış halde oturmaktaydı.

Elinde Buckminsterfuller ya da yaygın adıyla buckytopları denen göktaşlarının doğal oluşumu hakkında bir tez vardı. Adını, kubbeli yapılar tasarlamasıyla ünlü mimar R. Buckminster Fuller'dan alan bu küre biçimindeki nesneler insanoğlunun görüp görebileceği en yuvarlak ve simetrik molekül irisiydiler. 1985 yılında karbon molekülleriyle yapılan bir uzay deneyinde keşfedildiklerinden beri bilim adamlarını şaşırtmaya devam ediyorlardı.

Kürenin içindeki boş alan sezyumla doldurulduğu zaman ortaya, test edilmiş en ince organik yan iletici çıkıyordu. Saf karbon buckytoplarıyla yapılan deneyler neredeyse tortusuz denebilecek makine yağı yaratmıştı. Bununla gerçekleştirilebilecek olası uygulamalar arasında, çevreyi kirletmeyen motorların geliştirilmesi, bazı ilaçların ve ileri nanoteknolojide kullanılabilecek aletlerin yapılabilmesi vardı. Giderek gelişen ve büyüyen bir alandı.

Gelccek her ne kadar çok ilginç ise de, Dwyer şimdi ile daha çok ilgileniyordu. Göktaşı kraterlerinde doğal bir şekilde oluşmuş buckytopları bulunmuştu. Numuneler incelendiğinde kürelerin boş alanlarında hem argon hem de helyum gazlarına rastlanmıştı.

Dwyer bir an bu durumu düşündü.

Bir futbol topu büyüklüğünde ya da fotoğraftaki göktaşı büyüklüğünde bir küre yapılsa, içindeki boşluk gazlarla doldurulduktan sonra bir şişle üstünden delindiği veya bir kılıçla tepesi koparıldığı zaman içindeki bütün gaz dışarı çıkardı. Ee, sonra? Helyum ve argon zararsız gazlardı ve zaten doğada bol miktarda meveuttu. Peki, bu gazların içinde ya başka bir şey varsa? Bu dünyadan olmayan bir şey?

Bilgisayarının telefon rehberinde bir numara aradı; bulduktan sonra numarayı araması talimatını girdi. Ekranda aradığı numaranın çaldığı sinyalini alınca uzanıp telefonun aldı.

Ülkenin öbür ucunda, üç zaman dilimi ötede bir adam çalmakta olan

telefonuna doğru yürüdü. "Nasuki"

"Mike, seni haydut, ben TD."

"TD, seni bok çuvalı, casusculuk nasıl gidiyor?" diye sordu Nasuki.

"Sana anlatırdım, ama o kadar gizli ki, kendimi öldürmem gerekir."

"Bayağı gizliymiş," dedi Nasuki. "Senden bir iyilik yapmanı isteyeceğim."

Miko "Mike" Nakusi Ulusal Oşinografi ve Atmosfer İdaresi'nde görevli bir astronomdu. Kısa adı NOAA olan bu kuruluş Ticaret Bakanlığına bağlıydı; bilimsel araştırmalar yaparlardı, ama en çok çalıştıkları alan hidrografiydi.

"Bu konuştuklarımızı kimse bilmemeli türünden bir iyilik mi?"

"Doğru," dedi Dwyer. "Tümüyle varsayımsal ve kayıt dışı."

"Pekâlâ," dedi Nasuki. "Anlat bakalım."

"Göktaşlarını inceliyorum, özellikle de buckytopları oluşumundakileri."

"Bu tam benim konum," dedi Nasuki.

"Kürelerin içindeki gazların oluşumuyla ilgili kuramlar hakkında bilgin var mı?" diye sordu Dwyer. "Neden helyum ve argon^0 daha yoğun?"

"Başlıca neden, bunların başka bir gezegende de en yaygın gazlar olması."

"O halde," dedi Dwyer. "Topların içinde başka maddelerin bulunma potansiyeli de var. Normal olarak dünyada bulunmayan cinsten."

Nasuki bir an düşündü. "Elbette, TD birkaç ay önce bir sempozyoma katıldım. İlginç bir tez vardı; sunucu dinozorların uzaydan gelen bir virüs sonucu yok olduğunu iddia ediyordu."

"Göktaşıyla gelen bir virüs mü?"

"Aynen öyle," dedi Nasuki. "Yalnız küçük bir sorun var."

"Neymiş o?"

"Altmış beş milyon yaşında bir göktaşı henüz keşfedilmedi."

"Aklında bu tezle ilgili hiç ayrıntı kaldı mı?"

Nasuki hafızasını yokladı. "Özü şöyleydi: helyum içindeki dünyevi olmayan mikroplar çarpma sonucu dışarı çıktı; bir kısmı yandı; yanmayanlar da o sırada yeryüzündeki mevcut yaşamı zehirledi. İki önemli nokta vardı,"

“Atom numarası 18, atom ağırlığı 39.9 olan havada % 1 oranında bulunan, rengi, kokusu ve tadı olmayan bir elemeni. Kısaltması Aı. diye devam etti Nasuki. "Birincisi bu mikropların SARS veya AİDS gibi hızla yayılan bir virüs özelliğiyle dinozorlara doğrudan saldırmış olmasıydı."

"İkincisi neydi?" diye sordu Dwyer.

"Helyum içindeki şey her neyse atmosferin kendisini değiştirdi," dedi Nasuki. "Belki de havanın moleküler yapısını değiştirmiştir."

"Nasıl yani?"

"Bütün oksijeni tüketmesi gibi."

"Demek dinozorlar havasızlıktım boğulup öldüler, öyle mi?" diye sordu Dwyer şaşkınlıkla.

Nasuki güldü. "TD, bu dediğim sadece bir teori."

"Ya iridyumdan oluşan ve şekli hiç bozulmamış bir göktaşı varsa," diye sordu Dwyer. "Atmosfere girişte parçalanmamış halde..."

"Bildiğin gibi, iridyum çok sert ve radyoaktiftir," dedi Nasuki. "Gazla taşınan bir patojen yaymak için kusursuz bir yol olur. Hatta radyasyon, virüsü mutasyona uğratıp değiştirebilir bile. Daha güçlü hale getirir ve farklı özellikler kazandırır."

"O halde," dedi Dwyer. "Milyonlarca yıl ve milyarlarca kilometre ötede mutasyona uğramış bir virüs bu moleküllerin içinde bulunabilir, öyle mi?"

"Kesinlikle," dedi Nasuki.

"Hemen kapatmam gerek," dedi Dwyer.

"Nedense böyle bir şey diyeceğini biliyordum," dedi Nasuki.

20

Cabrillo, Grönland'a ayak bastığı sıralarda Ukrayna'nın Odesa kentindeki bir limanda terk edilmiş bir binada iki adam buluşuyordu. HoIIy- wood filmlerinde genellikle elleri silahlarında tetikte bekleyen adamlar para karşılığı silah veya uyuşturucu el değiştirirdi, fakat bu buluşmada heyecanlı bir sahne yoktu. Ortada sadece iki adam, büyükçe bir tahta sandık ve içinde para bulunan siyah bir naylon çanta vardı.

"Ödeme istediğiniz gibi karışık oldu," dedi adamlardan biri İngilizce. "Dolar, İngiliz Sterlini, İsviçre Frangı ve avro."

'Teşekkür ederim," dedi ikinci adam Rus aksanlı bir İngilizceyle.

"Bu silahın kayıtlarını 1980 yılında gizlice İran'a satıldığını gösterir şekilde değiştirdiniz, değil mi?"

"Evet," dedi ikinci adam. "Eski komünist yönetiminden şahı devirmesi için radikal Ilumeyni kuvvetlerine satıldığı, gelen parayla da Afganistan'daki Rus işgaline kaynak sağlandığı yazıldı."

"Ya tetik?"

"Sandığa yeni bir tane koyduk."

"Çok iyi etmişsiniz," dedi birinci adam gülerek. Uzanıp diğer adamın elini sıktı. "Bir sorun çıkarsa verdiğim o numaradan beni arayabilirsin."

"Tamam," dedi ikinci adam.

Birinci adam sandığı rampadan dışarıdaki bir tonluk kamyonun arkasına doğru kaydırırken sordu. "Ukrayna'dan ayrılıyorsun, değil mi?"

"Bu gece."

"Yerinde olsam çok uzağa giderdim," dedi birinci adam sandığı kamyona yüklerken.

"Avustralya yeterince uzak mı?"

"Avustralya iyi," dedi birinci adam. Kamyonun arkasındaki kapıyı kapatıp sürgüsünü çektikten sonra sürücü koltuğuna oturdu ve motoru çalıştırdı. Bir saat sonra bu sandık Karadeniz'i kat etmeye hazırlanan köhne bir yük gemisine taşınıyordu. Bu uzun bir yolculuğun birinci aşamasıydı.

Odesa'dan ayrıldıktan sonra Yunan yük gemisi Larissa Akdeniz'in dalgalarını göğüsleyerek batıya doğru seyrini sürdürüyordu. Geminin sancak tarafında Cebelitarık'ın kayalık uçurumu yükselmekteydi.

"Kirli yakıttan," dedi çarkçıbaşı. "Filtreyi temizledim, artık sorun olmaz. O ses de pistondan geliyor. Dizellerin bir an önce yenilenmesi gerek."

Kaptan başını sallayıp filtresiz sigarasından bir nefes çektikten sonra kolunu kaşıdı. Sardunya'dan çıktıktan sonra bileğinde bir isilik başlamış, şimdi dirseğine kadar çıkmıştı. Kaptanın bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Larissa'nm hedefine varması için daha 2000 kilometrelik yolu ve tam dört günü vardı. Yanlarından geçmekte olan büyük bir petrol tankerine şöyle bir baktıktan sonra yanındaki kavanozu açıp içindeki vazelini kızarmış koluna sürdü.

Esrarengiz yükünü en geç yılbaşı öncesi teslim etmesi gerekiyordu.

Yakıt sorunu halledildikten sonra istenen tarihte Londra'da olabileceğine inanmaya başlamıştı. Oraya vardıktan sonra malı teslim eder, yeni yılı limanda bir barda içerek karşılar, ertesi gün de kolundaki isilik için bir doktor arardı.

Tahmin edemediği tek şey göreceği ilk doktorun adli tıp doktoru olacağıydı.

21

Helikopter penceresinden bakınca görünen manzara bir ışık tarlası gibiydi. Hanley'in talimatı üzerine Oregon mürettebatı var olan bütün ışıklan yakmış, gemiyi karanlıkta ışıl ışıl parlayan bir Noel ağacına benzetmişti. Sadece enstrümanlara bağımlı olarak uçmak epey sinir bozucuydu; Adams birazdan iniş yapacağı için memnundu. Geminin kıç tarafından yanaştı ve Robinson'u yavaş yavaş iniş alanına indirdi.

"Zor uçuştu," dedi Cabrillo uskurun durmasını beklerken.

"Gerilmedim, diyemem doğrusu," diye itiraf etti Adams.

"İyi iş çıkardın, George," dedi Cabrillo.

Adams daha karşılık veremeden sağlık görevlisi Julia Huxley koşarak geldi; uskur tam durduktan sonra kapıyı açtı. Arkasında Franklin Lincoln vardı.

"Yaralı arkada," dedi Cabrillo.

Huxley hemen arka kapıyı açtı ve Ackerman'ın hayali belirtilerini kontrol etti. Bir adım geri çekilip yaralı adamı kucaklayarak götürecek olan 1..incoln'a yer açtı.

Lincoln önde Huxley arkada revirin yolunu tuttular. Cabrillo helikopterden inerken Hanley yanma geldi ve hemen konuya girdi.

"Murph bizi Ekber'ten aradı." "Onlarla uzlaşmış mı?" diye sordu Cabrillo.

"Hayır," dedi Hanley içeri girerlerken. " Bazı gürültüler duymuş ve bağlarını çözmüş. Bir süre bekledikten sonra hapsedildiği kamaradan çıkıp etrafı araştırmaya başlamış. Gemide hiç kimse yokmuş; El-Halifa ve adamlarının nerede olduğunu gösteren hiçbir ize rastlamayınca bizi aramakta sakınca görmemiş."

"Göktaşını alabilmiş mi?" diye Sordu Cabrillo ümitle.

"Yatta yokmuş," dedi Hanley kontrol odasına girerlerken. "Senin serptiğin kumlardan sinyal alıyoruz fakat sürekli değil."

"Sinyaller nereden geliyor?" diye sordu Cabrillo.

Hanley bir monitörü gösterdi. Bak işte," dedi. "İz önce kuzey yönüne gidiyordu, ama şimdi doğuya, İzlanda'nın üstündeki denize yöneldi."

"Yönünü değiştirmiş," dedi Cabrillo. "Ama neden?"

"Soru da bu, işte," dedi Hanley.

"Ekber[1] ten ne kadar uzaklıktayız?"

Stone hiç cevap vermeden bilgisayara birtakım komutlar girdi ve duvardaki monitörde bir görüntü belirdi. Oregon'da spot ışıklarıyla aydınlatılmış bir kameradan gelen filmdi bu.

Ekber tam karşılarındaydı.

Free Enterprise köpüklü dalgalar arasında tam yol ilerlemekteydi.

"Faeroc Adaları'nda durun," dedi güvenli hattan konuşan adam. "Yerel havaalanından birisi gelip paketi sizden alacak."

"Ondan sonra nereye gitmemizi istersiniz," diye sordu kaptan.

"Calais'e," dedi adam. "Ekibin geri kalanı orada olacak."

"Başüstüne efendim," dedi kaptan.

"Bir şey daha var," diye ekledi adam.

"Buyurun, efendim."

"Ekipteki adamlara söyleyin, her birine elli bin dolar ikramiye geliyor," dedi adam. "Ve hepsi Hughes'in ailesine zararlarından dolayı yüklü bir tazminat verileceğini bilsin."

"Başüstüne, efendim," dedi kaptan.

Adam telefonu kapadıktan sonra masasının üstünde duran klasöre uzandı. İçinden İngiliz tekstil şirketinin satış belgesiyle ödeme vekâletnamesini çıkardı... Her iki belgeyi de imzaladıktan sonra faksa yerleştirip gönderdi ve karşı taraftan alındığına dair onay bekledi.

Beklediği onay geldikten sonra bir süre durup düşündü.

Planının birinci aşaması tamamlanmıştı. Öcünü almasına az kalmıştı.

Tam faks gönderisi telefon hattından İngiltere'ye yol alırken, yük gemisi Larissa da Cabo de Finisterre'yi dönmek üzereydi. Kaptan, Fransa'nın Manş Denizi'ne açılan ucu olan Brest'e doğru yol almaktaydı. Serin gece milyarlarca yıldızla ışıl ışıldı.

Bir kuyruklu yıldız gözüne çarptı.

Kaptan bir sigara yakıp matarasındaki uzodan bir yudum aldı. Hâlâ kaşınmakta olan kolunu kaşıdı. Kolundan hafifçe kan sızıyordu; bunu bir paçavrayla sildi.

İki gün sonra Londra'ya vardığında ilk işi bir doktora gitmek ve kolunu göstermek olacaktı.

Hanley büyük bir ustalıkla Oregon'u Ekber'in tam bordasına yanaştırdı. Cabrillo en önde tekneye dalarken arkasında Seng, Jones, Meadows ve Linda Ross vardı. Murphy onları güvertede bekliyordu. Yüzünde hâlâ lateks maskesinden kalan parçalar vardı. Cabrillo güverteye ayak basar basmaz Murphy, onu açık kapıya doğru yöneltti.

"Bana ne duyduğunu ve sonra neler olduğunu anlat," dedi Cabrillo. Murphy'nin ardından ana salona girerken. Diğerleri de arkalarından geliyordu.

Murphy duyduğu poplama seslerini ve kamarasına giren maskeli adamı anlattı.

"Beş dakikada her şey bitmişti. On dakika kadar bekledikten sonra kamaradan çıktım."

"Her bölümü iyice arayın," dedi Cabrillo. "Neler olduğunu anlamamızı sağlayacak bir şeyler bulmaya çalışın."

Ekip hemen harekete geçip teknenin içinde dağıldı. Kamaralarda tüfekler ve tabancalar gelişigüzel bırakılmıştı. Giysiler ve valizler de aynı durumdaydı. Yataklar buruşuk, bazılarının örtüleri geri sıyrılmıştı. Ayakkabılar yatakların altındaydı.

Sanki bir UFO inmiş ve herkesi kaçırıp uzaya götürmüş gibiydi.

O sırada Hanley geminin yönetimini Stone'a bırakıyordu. "Dümeni sen al, ben yata geçeceğim."

Stone hemen onun koltuğuna geçti ve yatta olan biteni görebilmek için güvertedeki kameraların açılarını ayarladı.

Hanley, Ekber'e. geçip doğruca ana salona gitti. O sırada Meadows Geiger sayacını uzun yemek masasının etrafında gezdiriyordu.

"Buradaymış," dedi Meadows.

Dışarıda Ross elindeki şişeden mavi bir sıvıyı duvarlara püskürtüyordu. Sonra özel bir gözlük takıp incelemeye başladı. Hanley, onun yanından geçip merdivene yürüdü.

Hanley kamaraya girdiğinde, "Eğer başka bir gemiye geçtilerse neden kişisel eşyalarını almadılar?" diyordu Cabrillo, Murphy'ye.

"Belki yanlarında burada olduklarını gösteren hiçbir şey bulundurmak istememişlerdir," dedi Hanley.

"Mantıklı gelmiyor, dedi Cabrillo. "Onca tehlikeyi göze alarak Katar emirini ve sandıklan adamı kaçırıp sonra bırakıvermeleri, denizin ortasında, kimbilir kaç milyon dolarlık, yatı terk etmeleri hiç mantıklı değil."

"Belki geri dönmeyi düşünmüşlerdir," dedi Murphy.

Tam o anda Seng kapıdan başını uzattı. "Başkanım, Ross size bir şey göstermek istiyor."

Hep birlikte Ross'un az önce duvarına sıvı püskürttüğü geçiş yoluna yürüdüler. Duvarda köpükle etrafı çizilmiş alanlar vardı. Çizili alan mavi renkteydi. Ross bir şey söylemeden gözlüğünü çıkarıp Cabrillo'ya uzattı.

Cabrillo gözlüğü takıp işaretli alanlara baktı ve kan lekelerini gördü. Bakması için gözlüğü Hanley'e uzattı.

'Temizlemeye çalışmışlar ama aceleden pek beceremeyişler," dedi Ross.

O sırada Cabrillo'nun telsizinde, Stone'un sesi duyuldu. "Bay Cabrillo, Bay Hanley, burada görmenizi istediğim bir şey var."

Cabrillo ve Hanley hızlı adımlarla Oregon*a geçip kontrol odasına girdiler. Stone onlara duvardaki monitörü gösterdi.

"Önce bunu ölü bir balina yavrusu sandım," dedi Stone. "Ama sonra ters dönünce bir insan yüzü gördüm."

O sırada başka bir ceset daha su yüzeyine çıktı.

"Reyes ve Kasım'a söyleyin, kancayla çeksinler," dedi Cabrillo. "Ben yata dönüyorum."

Cabrillo kontrol odasından çıkıp tekrar Ekber'e. geçti. İçeri girdiğinde Seng hâla ana salondaydı. "Meadows nesnenin sadece burada tutulmuş olduğunu söylüyor," dedi Seng. "Yatın diğer taraflarına da bakıyor, ama şimdilik başka hiçbir yerde radyasyona rastlamadı."

Cabrillo başını salladı.

"Ross geçiş yollarında, kamaralarda, ana salonda ve kumanda köprüsünde de kan lekeleri buldu. Herhalde kaptan nöbet tutarken diğerleri uyumaktaydı."

Cabrillo yine başını salladı.

"Baskını yapanlar her kimse, çok hızlı ve acımasız olmuşlar," dedi Seng.

"Ben kumanda odasına gidiyorum," dedi Cabrillo salondan çıkarak.

Cabrillo önce yatın seyir defterine baktı. Son giriş iki saat önce yapılmıştı ve olağandışı bir şey kaydedilmemişti. Belli ki, tam bir baskın olmuştu.

Kumanda odasından çıktığı sırada telsizden aradılar.

"Bay Cabrillo, hemen revire gelebilir misiniz?" dedi Huxley.

Cabrillo tekrar Oregon'a geçerken Reyes ve Kasım ellerinde kancalar denizdeki bir cesedi uzattıkları ağa çekmeye çalışıyorlardı. Cabrillo doğruca revire yöneldi.

Ackerman muayene masasına yatırılmış, üstü elektrikli battaniyeyle örtülüydü.

"Konuşmaya çalışıyordu," dedi Huxley. "Ne dediyse yazdım, ama birkaç dakika öncesine kadar sadece gevelemeden ibaretti."

"Sonra ne dedi?" dedi Cabrillo. Ackerman'ın gözkapakları titreşiyordu. Bir ara bir gözü açılır gibi oldu.

"Birden hayaletten bahsetmeye başladı," dedi Huxley. "Herhangi bir hayalet değil, belli bir hayalet... sanki tanıdığı birinin takma adıymış gibi."

Tam o anda Ackerman yine konuştu. "Hayalct'e güvenmcmeliydim," dedi giderek zayıflayan bir fısıltıyla. "Üniversiteyi satın aldı ve bütün pa....rayı ö...dedi."

Ackerman'm vücudu kasılmaya ve şiddetle sarsılmaya başladı.

"Anne," dedi zor duyulur bir sesle.

Sonra da öldü.

Huxley şok vererek kalbini çalıştırmak için ne kadar uğraştıysa da, başaramadı. Ackerman geceyarısını biraz geçe ölmüştü. Cabrillo uzanıp adamın gözlerini kapadı. Ve cesedin üstünü battaniye ile örttü. "Sen elinden geleni yaptın," dedi Huxley'e.

Cabrillo revirden çıkarken Ackerman'm söyledikleri hâlâ kulağında çınlıyordu. Geminin kıç tarafına vardığında Hanley üç tane cesedin başında durmaktaydı. Elinde bilgisayardan çıkma bir resim vardı.

"Yüzdeki şişmeyi karşılasın diye resmi bilgisayarda büyüttüm," dedi Hanley, Cabrillo yanına gelince.

Cabrillo resmi alıp cesedin başında eğildi ve yüzüne yaklaştırdı. Bir süre resme ve cesedin yüzüne baktıktan sonra, "Bu El-Halifa," dedi.

"Ağırlık yerleştirip denize atmış olmalılar," dedi Hanley. "Ama katiller okyanus zemininin bu bölgesinde çok sayıda jeotermal deliğin bulunduğunu bilmiyorlardı. Sıcak su cesetleri şişirince ağırlıkların önemi kalmadı. Böyle olmasaydı onları hiç bulamazdık."

"Diğerlerinin kimliklerini çıkarabildin mi?" diye sordu Cabrillo.

"Henüz bir kayda rastlamadım," dedi Hanley. "Hem zaten başka cesetler de yüzeye çıkıyor. Bunlar herhalde El-Halifa'nın çömezleri."

"Çömezleri değil," dedi Cabrillo. "Kaçıkları."

"Şimdi soru..." diye başladı Hanley.

"Bu kaçıklardan bir şey çalacak kadar daha kaçık olanlar kim?" dedi Cabrillo.

22

Langston Overholt ofisinde oturmuş elindeki tahta raketle kırmızı bir lastik topu sektiriyordu. Telefon almacı kulağındaydı. Daha saat 08.00'di, ama Overholt iki saatten beri ofisindeydi.

"İki mühendisimi yatta bıraktım," dedi Cabrillo, Overholt'a. "Kurtarma hakkı olarak yatın mülkiyetini alacağız."

"İyi ödül doğrusu," dedi Overholt.

"İşimize yarar, tabi," dedi Cabrillo.

"Şu an neredesiniz?" diye sordu Overholt.

"İzlanda'nın kuzeyindeyiz, doğuya doğru yol alıyoruz. Göktaşından gelen sinyallerin peşindeyiz. El-Halifa'yı öldürüp göktaşını çalan her kimse başka bir gemide olmalı."

"Bulduğunuz cesedin El-Halifa'ya ait olduğundan emin misiniz?" diye sordu Overholt.

"Sana cesedin parmak izlerini ve dijital fotoğrafını fakslıyoruz," dedi Cabrillo. "Adamların kesin tanıtlamayı yapsınlar. Ben yüzde doksan dokuz eminim."

"Bu sabah senin telefonunla uyandıktan sonra Eurocopter'deki yolcunun kimliğini bulmaları için adamlarıma talimat verdim. Bir şey çıkmadı. Cesetleri almaları için şimdi Grönland'a bir ekip gönderiyorum, belki o zaman biraz daha bilgi ediniriz."

"Gece yarısı aradığım için kusura bakma, ama haberi en kısa zamanda öğrenmeni istedim."

"Hiç sorun değil, herhalde senden çok uyumuşumdur."

"Ekber’den ayrıldıktan sonra birkaç saat şekerleme yapabildim," dedi Cabrillo.

"Peki, sen ne düşünüyorsun, dostum?" diye sordu Overholt. "Eğer El-Halifa öldüyse, kirli bomba tehdidi azalmış görünüyor. Göktaşı radyoaktif, ama katalizör olmadan tehlikesi çok daha az."

"Doğru," dedi Cabrillo. "Ama kayıp Ukrayna nükleer bombasının hâlâ kimde olduğu belli değil; El-Halifa'yı kendi örgütünden birilerinin öldürüp

öldürmediğini de bilmiyoruz. Belki misyonu kendileri gerçekleştirmek istiyor olabilirler."

"Bu varsayım bazı şeylere de açıklık getirir," dedi Overholt. "Baskını yapanların Ekber'e nasıl o kadar kolay yaklaşabildikleri gibi."

"Eğer El-Halifa'nın örgütünden değil iseler, o zaman uğraşmamız gereken başka bir grup var. Durum buysa, çok dikkatli olmamız gerekiyor. Ekber'e saldıranlar her kimse, çok iyi eğitim almış katillerden oluşuyor."

"Başka bir terörist örgütü mü sence?"

"Pek sanmıyorum," dedi Cabrillo. "Bu operasyonda dinci fanatiklere özgü hiçbir iz yok. Daha çok bir askeri operasyona benziyordu. Hiç duygusallık falan yok... cerrahi müdahale gibi, kesin ve kusursuz bir hamleyle rakibi imha etmişler."

"Ben bir soruşturayım," dedi Overholt. "Bakalım bir şey bulabilecek miyiz."

Cabrillo, "İyi olur," dedi.

"Göktaşını kumlaman çok iyi olmuş," dedi Overholt.

"Elimizdeki tek koz o," dedi Cabrillo.

"Başka bir şey var mı?"

"Arkeolog ölmeden önce Hayalet, diye bir şeyden söz etti," dedi Cabrillo. "Sanki belli bir insandan söz eder gibiydi."

"Onu da soruştururum," dedi Overholt.

Free Enterprise, Faeroe Adalarına doğru buzlu okyanus sularında seyretmekteydi. Ekipteki adamlar gerginliklerini atmaya başlıyorlardı. Göktaşını teslim ettikten sonra bir süre tatil yapabileceklerdi. Calais'e giden yolda onları bekleyen hiçbir görev yoktu; sadece ihtiyaç duyulduğu zaman onları arayacaklardı. Gemide herkesin neşesi yerindeydi.

Peşlerinde eski bir yük gemisi görünüşünde bir deniz kurdu olduğunu bilmiyorlardı.

Yine bilmedikleri bir şey de, çok geçmeden hem Şirket'in hem de Amerika Birleşik Devletleri yönetiminin güçlerinin onlara karşı birleşeceğiydi. Bilmemenin mutluluğunu sürüyorlardı.

"Önemli," dedi TD Dwyer, sekretere.

"Ne kadar önemli?" diye sordu sekreter. "Şu anda bir Beyaz Saray toplantısına

hazırlanıyor."

"Çok önemli," dedi Dwyer.

Sekreter, Overholt'u aradı. "Kuramsal Uygulamalardan Thomas Dwyer adında biri var. Sizinle acil olarak görüşmesi gerekiyormuş."

"Gelsin," dedi Overholt.

Sekreter yerinden kalkıp Overholt'un kapısını açtı. Overholt masasındaydı; elindeki dosyayı kapatıp koltuğunda döndü ve dosyayı masanın arkasındaki kasaya bıraktı.

"Tamam, şimdi gelebilir."

Dsvycr içeri girince sekreter kapıyı kapadı.

"Ben TD Dwyer'ım," dedi Dwyer. "Göktaşını analiz etmekle görevliyim."

Overholt masasından kalkıp Dwyer la tokalaştı ve oturma grubundaki koltuklardan birini işaret etti. Kendisi de oturduktan sonra, "Nc buldunuz?" diye sordu.

Dwyer'ın açıklaması beş dakika bile sürmemişti ki, Overholt, onu durdurup sekreterini aradı. "Julic, Bay Dwyer'ın da benimle birlikte geleceğini Beyaz Saray'a bildirir misin?"

"Hemen ararım," dedi Julie.

Overholt tekrar koltuğuna oturdu. "Sıra bize geldiği zaman bulduklarını hiç duraksamadan söylemeni istiyorum. Bildiğin nc varsa hepsini anlat. Eğer fikrini sorarlarsa ki, mutlaka soracaklardır, söyle, ama açıklamasını da yap."

"Evet, efendim," dedi Dwyer.

"İyi," dedi Overholt. "Şimdi biz bizeyken bana geri kalanı da anlat bakalım... uçuk teoriler de dahil olsun."

"Teorinin özü şu: Eğer göktaşının moleküler yapısı delinirse, çok vahim sonuçlara yol açabilecek bir virüs açığa çıkabilir."

"En kötü ihtimal?"

"Dünyadaki bütün organik hayatın sona ermesi."

"İşte, şimdi bütün sabahımı kararttın," dedi Overholt.

Oregon'un kontrol odasında Eric Stone gözlerini monitörden ayırmıyordu. Bir an göktaşını saptıyor, ama çok geçmeden kaybediyordu. Değişik mahaller

kullanarak göktaşının üstünde kilitlenmeye çalışmaktaydı. Başka bir ekranda Şirket'in kiraladığı ticari bir uydudan gelen görüntü vardı.

Görüntü monitörü doldurmuştu, fakat üzerindeki yoğun bulut yüzünden deniz görünmüyordu.

"Patron," dedi Cabrillo'ya. "Bize KH-30 çekimi gerek. Bulutlar çok yoğun."

KH-30 Savunma Bakanlığı'nın son model çok gizli uydusuydu. En kalın bulutların, hatta suyun bile ötesini gösterebiliyordu. Stone sisteme girebilmek için bütün becerilerini göstermiş, ama başaramamıştı.

"Bir dahaki konuşmamızda Overholt'a söylerim," dedi Cabrillo. "Belki bakanlıktakileri ikna edip biraz yararlanma izni alabilir. İyi iş çıkardın, Stone."

O sırada Hanley de başka bir monitörün başında dikkat kesilmişti. Oregon neredeyse suyun üstünde uçar gibi gidiyordu, ama diğer gemi yola çok önce çıkmıştı. "Mevcut hızlarında kalırlarsa, İskoçya'ya gelmeden onları yakalarız."

Cabrillo monitöre baktı. "Bence onlar Faeroe Adalarına gidiyor."

"Öyieysc, biz yetişemeden limana varırlar," dedi Hanley.

Cabrillo durumu gözden geçirdi. "Jetlerimizin mevkileri nedir?"

Hanley ekrana bir dünya haritası indirdi. "Dulles, Dubai, Cape Town ve Paris."

"Pariste hangisi var?"

"Challenger 604," dedi Hanley.

"Onu İskoçya'ya, Abcrdeen'e yönlendir," dedi Cabrillo. "Faeroe'daki havaalanı yeterince uzun değil; oraya en yakın şehir de Aberdeen. Yakıt doldursun ve hazır beklesin."

Hanley talimatı girmek için hemen bir bilgisayarın başına geçti. O sırada elinde kalın bir klasörle Michael Halpert içeri girdi. Kahve makinesinden kendine bir fincan kahve aldıktan sonra Cabrillo'nun yanına geldi.

"Başkanım," dedi yorgun bir sesle. "Veri tabanlarını didik didik aradım. Hayalet takma adıyla anılan ne bir terörist ne de suçlu biri var."

"O isimde herhangi bir şey buldun mu?"

"Kendini karanlık güçlerin temsilcisi diye pazarlamak isteyen bir Hollywood aktörü, vampir kitapları yazan bir yazar, bir sanayici ve 4.382 tane e-posta kimliği."

"Aktörle yazarı hiç düşünmeyin bile," dedi Cabrillo. "Bugüne kadar tanıdıklarım, bırak bir terörist gemisine baskın planlamayı, öğlen yemeğine nc yapacaklarını bile düşünemezler. Sanayici kimmiş?"

"Halifax Hickman diye biri," dedi Halpert elindeki dosyadan okuyarak, "Howard Hughes tipinde çok zengin, çeşitli alanlarda yatırımları ve işletmeleri var."

"Onun hakkında ne öğrenebilirsen öğren," dedi Cabrillo. "Külodunun renginden, gittiği diş hekimine kadar."

“Tamam," dedi Halpert ve kontrol odasından çıktı.

Halpert'ın bir daha odasından çıkması için tam on iki saat geçmesi gerekecekti.

Çıktığında da Şirket şu anda bildiğinden çok daha fazlasını biliyor olacaktı.

TD Dwyer heyecanlı olmadığını söylese yalan olurdu.

Toplantı masasının etrafında oturan insanlar ülkenin kim daha güçlü yarışmasında birincilik ödülünü kazananlardı. Çoğu hemen her gece televizyon haberlerinde görünürken, diğerlerini de görmemiş olmak için mağarada falan yaşıyor olmak gerekirdi.

Karşısında başkan ve danışmanları, çeşitli bakanlar, dört yıldızlı generaller ve istihbarat başkanları vardı. Konuşma sırası Overholt'a geldiği zaman durumu kısaca açıklayıp soruları cevaplaması için Dwyer'ı takdim etti.

İlk soru orada bulunan en önemli adamlardan birinden geldi.

"Bu ihtimal bir laboratuvarda hiç doğrulanmış mı?" diye sordu başkan.

"Kuzey Arizona ve Meksika'da Cancun'daki göktaşı kraterlerinden çıkarılan parçalardaki buckytopların içinde helyum izotopları bulunduğuna inanılıyor. Bu incelemeler üniversite laboratuarlarında yapılmıştı ve sonuçları kesinlik kazanmadı."

"O halde bütün bunlar bir teori," dedi dışişleri bakanı. "Bilimsel gerçek değil."

"Sayın Bakan," dedi Dwyer. "Bu tümüyle yepyeni bir alandır. Ortaya çıkışı 1996 yılında buckytopları keşfeden üç adamın kimya Nobel'ini almasıyla oldu. O günden bu yana araştırmalara ayrılan kaynakların kısıtlanması gibi nedenlerle iş sadece bundan ticari kazanç arzulayan özel kuruluşların çalışmalarına kaldı."

"Bu teoriyi sınamanın bir yolu var mıdır?" diye sordu dışişleri bakanı.

"Bir miktar moloz çıkarıp kontrollü bir ortamda atomlarını delebiliriz," dedi Dwyer. "Fakat içinde virüsün bozulmamış halde var olduğu bir numune bulacağımızın hiçbir garantisi yok."

Başkan söz aldı. "Bay Overholt, Grönland'a neden kendi adamlarınız yerine taşeron gönderdiniz?"

"Her şeyden önce," dedi Overholt. "Söz konusu nesnenin zararsız olduğunu sanıyordum ve Echelon'da bir casus olduğunu bilmem mümkün değildi. Bu boyutlarda bir tehdit oluşunu bugün, Bay Dwyer'dan öğrendim. ikinci neden, bu nesneye cl koymayı düşünmemizdi; yönetiminizi olumsuz bir tepkiden korumak istedim."

"Anlıyorum," dedi başkan. "Bu iş için kimi tuttunuz?"

"Şirket," dedi Overholt.

"Dalai Lama'nın Tibet'e dönüşünü de onlar üstlenmişti, değil mi?"

"Evet, efendim."

"Artık hepsi emekli olmuştur, sanıyordum," dedi başkan. "O operasyonda adamakıllı para kazanmışlardı. Her neyse, adamların becerisi konusunda hiç kuşkum yok... senin yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım."

"Sağ olun, efendim," dedi Overholt.

Sırada Hava Kuvvetleri kurmay başkanı vardı. "O halde, ortada kayıp bir iridyum küresi ve Ukrayna'nın kayıp nükleer bombası var. Eğer bunlar birbirini bulurlarsa, çok büyük bir sorunla karşı karşıyayız demektir."

Başkan başını sallayarak aynı görüşte olduğunu belirtip duraksadı. Durumun özeti kısaca buydu.

"Yapmanızı istediğim şey şu," dedi bir süre düşündükten sonra. "Bay Dwyer uzaydan gelen bu buckytoplardan bir miktar çıkarsın ve üzerinde deney yapmaya başlasın. Eğer bu dünya ötesi virüsün açığa çıkma tehlikesi varsa, bunu mutlaka bilmeliyiz. Ayrıca, askeri güçlerin istihbarat birimleriyle birlikte çalışarak bu göktaşının yerini bulmalarını istiyorum. Üçüncü olarak, Bay Overholt'un Şirket ile çalışmayı sürdürmesini uygun görüyorum. Başından beri işin içindeler, şimdi onları geri çekmek istemem. Ücretleri için ne kadar kaynak gerekirse, ben sağlayacağım. Dördüncü olarak, bunun tamamen gizli kalmasını istiyorum. Eğer yarın bunu New York Times'da okuyacak olursam, haberi kim uçurmuşsa, hemen kovarım. Son söyleyeceğimi ise tahmin edersiniz: Ukrayna bombasını ve göktaşını bir an önce ele geçirmeliyiz ki, yeni yıla kucağımızda bir kriz ile

girmeyelim." Başkan masadakilere baktı. "Pekâlâ, arkadaşlar, herkes nc yapması gerektiğini biliyor. Şu işi bitirin de rahatlayalım."

Oda boşalmaya başladığı sırada başkan, Overholt ve Dwyer'a kalmaları için işaret etti. Herkes dışarı çıktıktan sonra nöbetçi kapıyı dışarıdan kapadı.

"Adınız TD'ydi, değil mi?"

"Evet, efendim," dedi Dwyer.

"Bana en kötü ihtimali söyleyin."

Dwyer, Overholt'a baktı, ondan onay alınca açıklamaya başladı. "Eğer göktaşını oluşturan moleküllerde virüs varsa, nükleer patlama bunun yanında sorun bile sayılmaz."

"Bana hemen Cabrillo'yu bağlayın," dedi başkan, Overholt'a.

23

Oregon'un toplantı odası tıklım tıklım doluydu.

"Mesafe beş yüz kilometreyken Robinson'la gidebiliriz," dedi Cabrillo. "Kafadan alacağımız rüzgâra karşı saatte 150 kilometre hızla gitsek, esrarengiz gemimizle aynı zamanda Faeroe Adalari'na varabiliriz."

"Yalnız bir sorun var," dedi Hanley. "Sadece sen ve Adams olacaksınız, gemiye baskın yapamazsınız. İntihar olur."

"Bu adamların şakası yok," diye ekledi Seng.

O anda Oregon'un yaşlı çarkçısı Gunther Reinholt toplantı odasının kapısını aralayıp başını içeri uzattı. "Başkanım, size önemli bir telefon var."

Cabrillo masanın başındaki yerinden kalkıp Reinholt'un ardından koridora çıktı. "Kim arıyormuş?"

"Devlet başkanı, efendim," dedi Reinholt.

Cabrillo bir şey söyleyemedi... zaten söylenecek bir şey de yoktu. Kontrol odasına gelince güvenli hat telefonunu aldı.

"Buyurun, ben Juan Cabrillo."

"Lütfen bekleyin, Amerika Birleşik Devletleri Başkanı görüşecek," dedi santral.

Birkaç saniye sonra tanıdık bir ses duyuldu. "Bay Cabrillo," dedi Başkan. "Tünaydın."

"Tünaydın, efendim," dedi Cabrillo.

"Bay Overholt yanımda; bana olayı genel olarak anlattı; siz bana şu andaki durumu anlatır mısınız?"

Cabrillo, başkana son gelişmeleri kısaca özetledi.

"İngiltere'den birkaç uçak kaldırıp gemiyi Harpoon füzeleriyle imha edebilirim," dedi başkan. "Ama nükleer bomba hâlâ kayıp değil mi?"

"Evet, efendim," dedi Cabrillo.

"Faeroe Havaalanı'na askeri indirme yapamayız," diye devanı etti başkan. "Soruşturdum, alan çok küçük. Tek yapabileceğimiz bir helikopter ekibi

oluşturmak, ki bu da öğrendiğime göre altı saati bulabilirmiş."

'Tahminimize göre biz üç buçuk dört saatlik uzaklıktayız, efendim," dedi Cabrillo.

"Donanmaya sordum," dedi başkan. 'Yakınlarda hiçbir gemileri yokmuş."

"Başkanım," dedi Cabrillo. "Göktaşı üstüne yerleştirilmiş bir yer belirleyicimiz var. Nükleer cihaz ile birleşmediği sürece bunun pek bir tehlikesi yok. Bize izin verirseniz göktaşını nükleer bomba ile buluşacağı yere kadar izleriz, sonra ikisini birden ele geçiririz."

"Çok riskli bir strateji," dedi başkan. Dönüp Overholt'a baktı.

"Juan," dedi Overholt. "Ekibinle bu işi başarma ihtimaliniz nedir?"

"Yüksek," dedi Cabrillo duraksamadan. "Yalnız bir çckincem var."

"Nedir o çekince?" diye sordu başkan.

"Karşımızdakilerin kim olduklarını pek bilmiyoruz. Eğer göktaşını çalanlar Hammadi Örgütü'nün bir uzantısıysa sanırım onları zorlanmadan alt ederiz."

Başkan bir süre düşündükten sonra, "Pekâlâ," dedi. "Planlandığı gibi uygulamaya devam edelim."

"Anlaşıldı, efendim," dedi Cabrillo.

"Şimdi," dedi başkan. "Göktaşıyla ilgili olarak çok farklı bir sorun çıktı karşımıza. Yanımda bir bilim adamı var, sana açıklayacak."

Dywer teorisiyle ilgili birkaç dakika süren bir açıklama yaptı.

Cabrillo ürperdiğini hissetti; kıyamet günü yakın görünüyordu.

"Durum daha da vahimleşti, başkanım," dedi Cabrillo. "Ama büyük ihtimalle karşı tarafın virüsten haberi yoktur. Böyle bir şeyin olabileceğini biz bile daha yeni öğrendik. Kendi sonlarını da yazmış olurlar. Akla yatkın tek senaryo karşı tarafın göktaşını kirli bomba yapmak için kullanması."

"Bu doğru," dedi başkan. "Biz de zaten molekülleri nerede delecekleri konusunda bir senaryo yazamıyoruz. Virüsün açığa çıkması için göktaşını parçalamaları gerekiyor. Yine de, böyle bir tehdit var ve sonuçları hem korkunç hem de kalıcı olabilir."

Overholt söze girdi. "Eğer Şirket'e böyle bir operasyon işi verilseydi, nasıl yürütürdün?"

"Yani, Şirket'in şeytani bir ikizi olsaydı ve bir çırpıda mümkün olduğu kadar çok insan öldürmek isteseydik mi?" diye sordu Cabrillo. "İridyumdaki radyoaktiviteyi mümkün olan en kalabalık nüfusa tatbik etmek isterdik."

"O halde bunu yayacak bir sisteme ihtiyaç duyardınız, değil mi?" diye sordu başkan.

"Doğru, başkanım," dedi Cabrillo.

"O zaman İngilizlere hava sahalarını kapattırırsak, havadan yayma tehdidini ortadan kaldırırız," dedi başkan. "Sorunumuz sadece bomba olur."

"Yeraltı metro istasyonlarında ve toplu alanlarda da güvenliğin artırılması gerekir," diye ekledi Cabrillo. "Belki toplu alanlara radyoaktif toz püskürtmeyi düşünüyorlardır. Kim bilir, belki de nükleer bombayı sökmüş, çekirdeğini öğütüp iridyumla birleştirerek toz biçiminde bir zehirle insanları yok etmeyi düşünüyorlardır."

"O zaman İngilizler posta ve paket dağıtımlarına da çok dikkat etmek zorundalar," dedi başkan. "Başka?"

Bir süre kimse konuşmadı, herkes düşünüyordu.

"Dua edelim de, göktaşıyla bombayı aynı anda ele geçirin," dedi başkan. "Ve İngiltere'yi harap olmaktan koruyun. Başka türlü bir sonucu düşünmek bile korkutucu."

Görüşme bittikten sonra Cabrillo kontrol odasına döndü.

Bilmesine imkân olmayan bir şey vardı. İngiltere operasyon hedeflerinden sadece biriydi; üç zaman dilimi daha doğuda başka bir hedef daha bulunuyordu.

Cabrillo kontrol odasına gidince herkesin gözü ona çevrildi. "Az önce devlet başkanıyla görüştüm," dedi Cabrillo masanın başındaki koltuğuna giderek. "Amerika Birleşik Devletleri yönetimi tüm imkânlarıyla bize destek olacak."

Odadakiler heyecanla devam etmesini beklediler.

"Bir şey daha var," diye devam etti Cabrillo. "CIA'de görevli bir bilim adamı göktaşı moleküllerinin içinde uzaydan gelen bazı gazlar olabileceğini öne sürüyor. Bu gazların içinde öldürücü bir virüs veya patojen bulunabilirmiş. Her ne olursa olsun, göktaşını ele geçirdiğimiz zaman yapısına hiç zarar gelmemeli."

Julia Huxley söz aldı. Sağlık sorumlusu olarak mürettebatın güvenliği için endişeleri vardı. "Göktaşının dış yüzeyine maruz kalmak tehlikeli değil mi? Siz bu kürenin yanında bulundunuz."

"Bilim adamı, dış yüzeyde virüs bulunsaydı atmosfere giriş sırasında yanardı, diye açıkladı. Sorun göktaşı matkapla delinirse çıkıyor. Eğer moleküller kendilerini belli bir düzende yerleştirmişseler, içinde gaz barındıran cepler oluşuyor."

"Bu cepler ne büyüklükte olabilir?" diye sordu Huxley. "Bu sadece bir teori," dedi Cabrillo. "Fakat göktaşı içi boş bir çikolatalı paskalya yumurtası gibi olabilirmiş ya da daha küçük boşluklar barındırabilirmiş. İnceleme yapmadan kesin bir şey söylenemiyor."

"Ne tür bir virüs olduğu hakkında bilgi var mı?" diye sordu Huxley. "Belki bir serum hazırlayabilirim."

"Hiç bilgi yok," dedi Cabrillo. Sadece uzaydan geldiğini ve dünyaya yayılırsa hiç iyi olmayacağını biliyoruz."

Odanın içini mutlak bir sessizlik kaplamıştı.

Cabrillo dönüp Hanley'e baktı.

"Adams yola çıkmak için neredeyse hazır," dedi Hanley. "Challcngcr 604 de birazdan Aberdeen'de olacak."

"Truitt nerede?"

Richard "Diek" Truitt, Şirkct'te operasyonlardan sorumlu başkan yardımcısıydı."

"Emirin uçağındaydı," diye açıkladı Hanley. "Emiri Katar'a güvenli bir şekilde götürmüş. Dubai'deki jetimiz Gulfstream'e, Katar'a gidip onu alması için talimat verdim. Yola çıkmışlardı; şu anda Afrika üzerinde bir yerde olmalılar."

"Truitt'i Londra'ya yollayın," dedi Cabrillo. "O da, Gulfstrcam da hazır beklesinler."

"Anlaşıldı," dedi Hanley.

"Herkesin esrarengiz gemiye yapılacak baskını planlamaya devam etmesini istiyorum," dedi Cabrillo. "Her şey planladığımız gibi giderse bu işi on iki saat içinde bitiririz. Her zaman olduğu gibi, benim yokluğumda yetkiler Hanlcy'de."

Odadakiler plan üzerinde çalışmaya devam ederlerken Cabrillo dışarı çıkıp doğruca Halpert'ın ofisine gitti ve kapıyı tıklattı.

"Girin," diye seslendi Halpert.

"Nc bulabildin?" diye sordu Cabrillo odaya girince.

"Hâlâ araştırıyorum," dedi Halpert. "Şu anda sahibi olduğu çeşitli şirketlerden bilgi topluyorum."

"Özel hayatını da araştır, adamın ruhsal profilini de çıkaralım."

"Tamam, efendim," dedi Halpert. "Ama şu ana kadar edindiğim bilgiye göre adam yurtsever bir Amerikalı. Üst düzey güvenlik sicili var, pek çok senatörün yakın dostu, hatta bir keresinde başkanın çiftliğine bile davet edilmiş."

"Oraya Kuzey Kore devlet başkanı da davet edilmişti," dedi Cabrillo.

"Haklısınız," dedi Halpert. "Ama en ufak bir lekesi varsa, bulacağıma

emin olabilirsiniz."

"Ben gemiden ayrılıyorum. Bir şey bulursan Hanley'e rapor et."

"Peki, efendim."

Cabrillo koridordan geçip merdivenleri çıktı ve helikopter alanına geldi.

George Adams haki renkte tertemiz bir uçuş tulumu giymiş, Robin- son'un pilot koltuğunda oturmaktaydı. Motoru daha çalıştırmamış olduğu için kokpitin içi soğuktu. Eldivenli ellerini birbirine sürttükten sonra seyir defterine girişini yaptı.

Ana batarya düğmesini çevirdiği sırada Cabrillo gelip yolcu kapısını açtı. Elindeki, birinde silah, yedek giysi ve elektronik gereç, diğerinde yiyecek içecek olan iki çantayı arka koltuğa yerleştirdikten sonra Adams'a döndü.

"Benden istediğin bir şey var mı, George?" diye sordu.

"Yok, şef," dedi Adams. "Her şey tamam. Hava raporum ve uçuş planım var, yol noktalarını da GPS'e girdim. İsterseniz oturup kemerinizi bağlayın, hemen yola koyulabiliriz."

Şirket'te onca yıldır çalışmakta olan Adams, kusursuz performansıyla Cabrillo'yu her zaman hayran bırakıyordu. Bir kez bile Adams'ın yakındığını duymamış, heyecanlandığını görmemişti. Cabrillo, onunla birçok zorlu durumda uçmuştu, fakat adam soğukkanlılığını hep korumuş, en küçük bir korku belirtisi göstermemişti.

"Keşke seni klonlayabilseydik, George," dedi Cabrillo kemerini bağlarken.

"Ama o zaman eğlencenin sadece yansını görürdüm, patron," dedi Adams.

Adams göstergelere baktıktan sonra kumanda odasını aradı.

"Rüzgâr karşıdan mı?"

"Evet," diye geldi cevap.

Adams kolu kaldırır kaldırmaz helikopter yerden kesildi. Araç biraz açılana kadar Oregon yoluna devam etti. Sonra Adams hızını artırarak geminin yanından geçti. Birkaç dakika sonra Oregon geride ufak bir nokta halinde kalmış, önlerindeyse bulutlar ve karanlık bir deniz vardı.

"İşte, şu ana kadar edinebildiğimiz bilgiler bunlar, Sayın Başbakan." dedi başkan.

"Hemen teyakkuz durumu ilan ederim," dedi İngiltere başbakanı. "Kılıf olarak da, medyaya bir miktar Ricin zehirinin çalınmış olduğu haberini veririz. Böylece teröristler planlarına devam ederler."

"Bu işi bir an önce toparlayacağımızı umuyorum," dedi başkan.

"MI5 ve MI6'ya sizinkilerle koordineli çalışmaları talimatını vereceğim. Ama, göktaşı İngiltere topraklarına ulaştığı andan itibaren bizim devralmamız gerekiyor."

"Anlıyorum," dedi başkan.

"O halde size iyi şanslar diliyorum," dedi başbakan.

"Ben de size."

Gulfstream saatte 750 kilometre hızla yol alırken Truitt yan pencereden dışarı baktı. Aşağıda İspanya kıyıları gün ışığında pınl pınl görünüyordu. Koltuğundan kalkıp kokpite yürüdü ve kapıyı tıklattı. 0"İçeri gelsenize," dedi Chuck "Tinv" Gunderson. Truitt içeri girdi. Pilot koltuğunda Gunderson vardı; Tracy Pilston ise yardımcı pilottu. "Nasıl gidiyor?" diye sordu Truitt.

"Bakın, ne oldu," dedi Pilston. "Tiny koca bir hindiyi göçürdü, ardından bir torba şekerleme ve yarım kutu da tütsülenmiş somon yedi. Yerinizde olsam ellerimi onun ağzından uzak tutardım."

"Beni acıktıran iki şey var," dedi Gunderson. "Bunlardan biri uçmak; diğerini de biliyorsunuz zaten."

"Somon tutmak mı?" dedi Truitt. "O da var," dedi Gunderson. "Kumda bisiklete binmek," dedi Pilston. "O da doğru," dedi Gunderson.

"Seni acıktırmayan şeyleri bulmak daha kolay," dedi Truitt.

"Uyumak," dedi Gunderson birden kaykılıp uyuma taklidi yaparak.

"Bir şey mi istemiştiniz, Bay Truitt?" diye sordu Pilston.

"Merak ettim de, Gatwick'e mi ineceğiz, Ileathtıow'a mı?"

"Son aldığımız talimat Heathrow'du," dedi Pilston.

"Sağ ol," dedi Truitt çıkmak üzere dönerken.

"Bana bir iyilik yapar mısınız?" dedi Pilston.

"Elbette," dedi Truitt tekrar onlara dönerek.

"Lütfen, Tiny'ye söyler misiniz, uçağı benim kullanmama izin versin.

"Zaten otomatik pilotta," dedi Gunderson.

"Uslu uslu oynayın, çocuklar," dedi Truitt kokpitten çıkarken.

"Kullanmama izin verirsen sana bir çikolata var," dedi Pilston.

"Yahu, şunu baştan söylesene, be kadın," dedi Gunderson.

24

Kuvvetli bir rüzgâr incecik toz tanelerini doğudan batıya doğru savuruyor, yoluna çıkan her şeyi toz içinde bırakıyordu. Zaten okyanusta dalgalar nasıl her zaman varsa, Suudi Arabistan'da da toz eksik olmazdı. Ama havanın bugünkü kadar serin olması, bir Hindu düğününde biftek ikramı kadar ender görülmüş bir şeydi.

Suud El-Şeyh, Mekke'nin dev stadyumuna uzun uzun baktı.

Suudi Arabistan muazzam petrol rezervleri, kaliteli hastaneler ve okullar, İslamın en kutsal yeri olan Mekke'ye sahip olmanın keyfini sürüyordu. Müslümanların ömürleri boyunca hiç olmazsa bir kez Mekke'ye gelmeleri, yani, hac seferi yapmaları beklenirdi. Her yıl binlerce inanan genellikle, ocak ayının başlarında hac görevlerini yaparlar, çoğu buraya

gelmişken, Hazreti Muhammed'in kabrinin bulunduğu Medine'yi de ziyaret ederdi.

Çok kısa bir süre için o kadar çok hacının aynı anda orada bulunması lojistik bakımdan kâbus gibi bir şeydi. Barındırma, iaşe, hastalar ve yaralananlara bakım ve kitleler için güvenliği sağlamak hem çok pahalı hem de oldukça akıl karıştıran bir işti.

Hac ziyaretinin maliyeti olduğu gibi, bir terslik olduğunda sorumluk da Suudi Arabistan'a aitti.

Hem Irak hem Afganistan, Amerika Birleşik Devletleri ve İngiliz askerlerinin işgali altında olduğu için bölgedeki Batı nefreti patlamaya hazır barut fıçısı gibiydi. Bu yıl Mekke'de güvenlik çok sıkı olacaktı ve kuş uçurtulmayacaktı. Köktendinci Müslümanlar Batı'nın ezilmesini ve bu gezegenden silinmesini istiyorlardı.

Bu nefreti Batı dünyası da aynı şiddetle duymaktaydı; 11 Eylül ve sayısız terör eylemi sonunda bu insanların da köktendincilere karşı sabırları kalmamıştı. Aralarında bir Suudi'nin de bulunduğu bir saldırı daha yaşanacak olursa, çoğu Amerikan vatandaşı bu petrol zengini ülkenin işgalini istemeye başlayacaktı. Son zamanlarda Batı dünyasında çizgiler daha bir net çizilmişti... ya düşmansın ya dost. Dostluklar ödüllendirilirken, düşmanlar da yok edilmeliydi.

Onca gerilim, nefret, şiddet ve öfke arasında, 10 Ocak'ta başlayacak güvenlikli ve başarılı bir hac mevsimi için her şeyin eksiksiz olması gerekiyordu.

Bütün hazırlıkların tamamlanması için iki haftadan daha az bir zaman vardı.

Suud El-Şeyh dosyasındaki belgeleri inceledi. Hâlâ ilgilenmesi gereken bin bir tane ayrıntı vardı ve hac zamanı hızla yaklaşıyordu. Az önce yeni bir sorun çıkmıştı. İngiltere'ye sipariş verdiği seccadeler henüz bitirilmediği gibi, fabrika kısa bir süre önce el değiştirmişti.

Irak'ın işgali sırasında Amerika'yı desteklediği için zaten Suudi halkı İngiltere'yi pek sevmezdi; şimdi bir de bu sorun çıkınca durum iyice can sıkıcı olmuştu. El-Şeyh fabrikaya biraz rüşvet vermeyi düşündü. Siparişi zamanında bitirmeleri için fazladan para verir, bunu Paris'te bir simsar aracılığı ile yaparak seccadelerin gönderildiği ülkenin kimliğini de gizli tutabilirdi.

Böylece her iki sorun bir çırpıda çözülmüş olurdu.

Yaptığı plandan memnun kalarak çayından bir yudum aldı ve görüşmeyi yapmak için cep telefonuna uzandı.

O sıralarda Yunan yük gemisi Larissa yavaş yavaş Manş Denizi'nc girmişti. Kaptan haritalarına bakıyordu. Gelen talimatta Sheppey Adası'ndaki limana gitmesi isteniyordu. Daha önceleri genellikle Dover, Portsmouth ve Felixslowe'ye giderdi. Kaptanın bilmediği şey, İngiliz yetkililerin bu limanlara radyasyon dedektörleri yerleştirmiş olduğuydu. Sheppey Adası ise apaçık, korunmasızdı. Kaptanın işverenleri bunu biliyorlardı.

Kaptan haritaya iyice baktıktan sonra rotasını düzeltti. Sonra da kolundaki kızarıklığı kaşıdı. Larissa yaşlı dizel motorunun can çekişir gibi çıkardığı seslerle yoluna devam etti. Ölmekte olan ve ölümcül bir yük taşıyan bir gemiydi.

25

Sikorsky S-76 helikopter kuzey Arizona üzerinde yol alırken Dwyer aşağıdaki kupkuru çöle baktı. Solunda kilometrelerce uzakta dorukları karla kaplı dağ sıraları görünmekteydi. Daha önce bu eyaleti hiç görmemiş çoğu insanda olduğu gibi, Dwyer da arazinin uçsuz bucaksız kum ve kaktüsten ibaret olduğunu sanırdı. Oysa şimdi görüyordu ki, Arizona'da ufak ufak her şeyden bir parça vardı.

"Buraya ne sıklıkta kar yağar?" diye sordu yanındaki pilota.

"O gördüğünüz doruklar Flagstaff yakınındadır," dedi pilot. "Bir kayak merkezi olabilecek kadar kar olur. En yüksek noktası olan Humphries 4000 metre yüksekliktedir."

"Hiç böyle bir şey beklemiyordum," dedi Dwyer.

"Çoğu insan aynı şeyi söyler," dedi pilot.

Pilot iki saat önce Phoenix'te Dwycr'la ilk karşılaştığından beri biraz suskundu. Dwyer, adamı suçlamıyordu; adamın Arizona güvenliğindeki amirleri ona görevin amacı ve Dwyer'ın kimliği hakkında hiçbir şey söylememiş olmalıydılar. Çoğu insan yapacağı görev hakkında biraz bir fikir sahibi olmak isterdi.

"Kratere birkaç kaya numunesi almak için gidiyoruz," dedi Dwyer. "Sonra bunları laboratuvarda inceleyeceğiz."

"Hepsi bu kadar mı?" dedi pilot rahatlayarak-

"Evet," dedi Dwyer.

"İyi," dedi pilot. "Son zamanlarda çıktığım görev uçuşlarını bilseniz, şaşarsınız. Bazı günler işe gelmek bile istemiyorum."

"Eminim."

"Görev sonunda o kadar sık detoks duşu almak zorunda kaldım ki... hiç de zevkli bir mesai diyemem."

"Bizim işimiz çocuk oyuncağı," diye güvence verdi Dwyer.

Durumu öğrenip rahatladıktan sonra pilotun çenesi açıldı ve uçuşun geri kalanında Dwyer'a her üstünden geçtikleri yerin hikâyesini anlattı. Yirmi dakika

sonra eliyle ilerideki bir noktayı işaret etti. "İşte, orada."

Göktaşı krateri tozlu arazi üstünde devasa bir çıban yarası gibi görünüyordu. Havadan görünce yerkabuğunda böyle derin bir çukur açabilmek için ne müthiş bir güç gerektiğini hayal etmek zor değildi. Çarpmadan sonra yükselen toz bulutları aylarca görülmüş olmalıydı. Kraterin kenarına gelmek üzereydiler.

"Hangi tarafına, efendim?" diye sordu pilot.

Dwyer bir süre yere baktıktan sonra, "Şuraya," dedi. "Şu beyaz kamyonetin yanına."

Pilot helikopterin hızını kestikten sonra düzgün bir iniş yaptı. "Bana içeride kalmam söylendi; radyo trafiğine bakmam gerekiyor."

Uskur durduktan sonra Dwyer araçtan çıkıp doğruca kenarda bekleyen kovboy şapkalı ve çizmeli adamın yanına yürüdü ve onunla el sıkıştı.

"Yardım etmeyi kabul ettiğiniz için sağ olun," dedi Dwyer. "Eh," dedi adam. "Amerika Birleşik Devletler başkanı bir şey rica etti mi, geri çeviremezsin. Yardımcı olabilirsen! sevinirim."

Adam kamyonetine dönüp birkaç el aleti ve bir kova çıkardı. Dwyer a bir kürek uzattıktan sonra eliyle kraterin kenarını gösterdi.

"Sanırım aradığınız şey şurada."

İki adam kenardan aşağıya doğru yirmi metre kadar indiler. Sıcaklık gittikçe artmaktaydı.

Kovboy şapkalı adam durdu ve terini sildi. "Burası kraterin en uç kısmı. En büyük parçaları buradan çıkarmışımdır."

Dwyer şöyle bir bakındıktan sonra bir noktayı gözüne kestirdi ve kazmaya başladı.

Dwyer'ın Arizona'da kürek sallamaya başladığı sırada, İzlanda açıklarında bulunan Oregon'da hava tabi ki, daha soğuktu. Alt kattaki ofisinde Michael Halpert bilgisayarından aldığı çıkışlara bakmaktaydı. Saatlerdir bilgisayar ekranına bakmaktan Halpert'ın gözleri yanıyordu. Elindeki çıkışları Cabrillo'nun verdiği notlarla son bir kez karşılaştırdıktan sonra ofisinden çıkıp kontrol odasına gitti.

O anda Hanley telefonda talimat vermekteydi. "Richard, Gulfstrc- ;»m*e yakıt alın ve hazır bekleyin. Size ihtiyacımız olur olmaz seni arayacağım."

Hanley telefonu kapatıp Halpert'a döndü. "Galiba bir şey buldun."

Halpert belgeleri Hanley'e uzattı. Okuduktan sonra, "Bu önemli olabilir de," dedi Hanley. "Olmayabilir de. Hickman'ın üniversiteye yapmış okluğu bağış yüksek bir miktar, ama adamın sık sık böyle bağışlar yapması da mümkün."

"Araştırdım," dedi Halpert. "Başka bağışlar da yapmış. Ama hepsi arkeoloji üzerine."

"İlginç," dedi Hanley.

"Ayrıca bir de arkeologun ölürken söylediği şey var," dedi Halpert. "Üniversiteyi satın aldı ve bütün ödemeleri yaptı, demiş."

"Nereye varmak istediğini anlıyorum," dedi Hanley. "Zaten ben de Ackerman'ın ilk olarak Hickman'a e-posta göndermesini tuhaf bulmuştum. Buluşunu bölüm başkanına duyurmaya bile gerek görmemiş."

"Belki de Ackerman ve Hickman böyle anlaşmışlardı," dedi Halpert. "Eğer bir şey bulursa bu zafer Ackerman'ın olacaktı, üniversitedeki bölüm başkanı değil."

"Ama bu, Hickman'ın Ackerman'ın bir şey bulacağına nasıl bu kadar emin olabildiğini açıklamıyor," dedi. Hanley. "Ya da buldukları göktaşının iridyumdan oluştuğunu nasıl bildiğini."

"Belki de Hickman ilk başta bu işe gerçekten bilim adına girmişti," dedi Halpert. "Ackerman projesini anlattı, Hickman'ın da Kızıl Eric'e ilgisi vardı ve projeyi finanse etmeye karar verdi. Sonra göktaşı bulununca da bunu bir fırsat olarak gördü."

"Hickman'ın bu işin içinde olup olmadığını bile bilmiyoruz," dedi Hanley. "Ama içinde olsa bile nasıl bir fırsat, zaten çok zengin olan bir insanı katil edip her şeyini tehlikeye atacak hale getirebilir?"

"Her zaman iki şey olmuştur," dedi Halpert. "Aşk veya para."

Hanley telefonda Cabrillo'ya ulaştığı zaman Faeroe Adaları uzakta belirmeye başlamıştı. Hanley, Halpert'ın sağladığı bilgileri anlattı."

"İşler iyice karıştı," dedi Cabrillo. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence konunun üstüne gidelim," dedi Hanley.

"Richard, Londra'ya varmış mı?" diye sordu Cabrillo.

"Onunla az önce konuştum," dedi Hanley. "Jete yakıt ikmali yapılıyormuş; sonra Londra'da bir otele gidip senin aramanı bekleyecekmiş."

"Challenger de Aberdeen'de hazır bekliyor mu?"

"Yakıt deposu dolu, hazır bekliyor," dedi Hanley.

"O halde Truitt'i ve ekibini ara; Las Vegas'a gitsinler ve bu Hickman hakkında ne öğrenebilirlerse öğrenmeye çalışsınlar."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi Hanley.

Görüşme bittiği sırada altlarındaki liman iyice belirmişti. "Hadi, dostum," dedi Cabrillo, Adams'a. "Artık ayaklarımız yere bassın."

Adams başını salladı ve inişe geçti.

Free Enterprise mendireğin hemen dışında hız kesti ve durdu. 250 beygirlik kıçtan takma motoru olan üstü açık bir balıkçı teknesi gemiye yanaştı ve ekipten biri Free Enterprise'm bir elemanının uzattığı bir kutuyu aldı. Kutu teknede güvenli bir yere yerleştirildikten sonra serdümen gemiden ayrılıp hızla uzaklaştı.

Balıkçı teknesi dalgalara karşı bir süre yol alıp küçük bir koya girdi. Tayfalar tekneden çıkıp yerel paket dağıtım şirketine ait kırmızı bir minibüse doğru yürüdüler. On dakika sonra minibüs kutuyu havaalanına teslim etmişti.

Kutuyu almaya gelecek olan uçak o anda sadece birkaç kilometre mesafedeydi.

Adams çek listesini kontrol ettikten sonra seyir defterine giriş yaptı. Oregon*dan buraya kadar sorunsuz bir uçuş yapmışlardı, dolayısıyla yazacak fazla bir şey yoktu... sadece kalkış varış saatleri, hava durumu ve ufak bir titreşim olduğunun not edilmesi. Adams tam işini bitirdiği sırada küçük bir kiralık otomobil içinde Cabrillo geldi ve helikopterin yanında durup penceresini indirdi.

"Hey patron, kiranın yarısını düştüler mi bari?" diye takıldı Adams.

"Buna Smart Car, akıllı oto, diyorlar," dedi Cabrillo espriye kulak asmadan. "Ellerinde yalnız bu kalmıştı. Hadi şimdi dürbünü ve yer belirleyiciyi getir ve içeri gir."

Adams koltuğunun altından bir dürbünle göktaşına serpiştirilen vericilerin sinyalini okuyan metal kutuyu aldı. Otomobile biner binmez Cabrillo hareket etti. Adams sinyalleri alabilmek için ayar yapmaya başladı.

"Sinyallere göre nesne çok yakında," dedi Adams.

Cabrillo havaalanına yakın bir tepeye çıktı; liman tam altlarındaydı.

Diğer şeritte kırmızı bir minibüs yaklaşıyordu... sürücüsü devamlı selektör yapmaktaydı. Cabrillo o anda Amerikan biçimi, yolun sağından gitmekte

olduğunu fark edip hemen doğru şeride geçti.

"Patron," dedi Adams sinyallere bakarak. 'Tam üstündeyiz."

Minibüs yanından geçerken Cabrillo dönüp baktı... sürücü onun hatasını azarlar gibi şakayla parmağını salladıktan sonra havaalanı yönünde yoluna devam etti. Cabrillo limana bakınca büyük bir gemi gördü.

"İşte, bak," dedi. "Gemi bu olmalı."

Geminin tasarımı özel bir yatı andırıyordu, fakat Stealth bombardıman jetleri gibi, simsiyahtı. Bulundukları yerden mürettebatın geminin iskeleye yanaşması sırasındaki faaliyetlerini görebiliyorlardı.

"Sinyal zayıflıyor," dedi Adams.

Cabrillo yolun kenarına çekip yatı dürbünle izlemeye başladı. Ona en yakın tarafında geminin su kesimine kadar inen bir merdiven vardı. Birden beyninde bir şimşek çaktı.

Hemen telefonunu alıp Oregon'u aradı.

Hanley cevap verirken telefonun mikrofonunu eliyle örtüp Adams'a döndü. "Teslimatı denizde yaptılar," dedi. "Seni hemen helikoptere bırakıp sinyalin peşinden gideceğim."

Cabrillo hemen Hanley'e de talimat verdi. "Washington'u ara, Danimarka yetkililerinin az önce limana yanaşan gemiye el koymalarını sağlasınlar."

Cabrillo telefonu kapar kapamaz keskin bir U dönüşü yaparak hızla havaalanına gitti ve Robinson'un yanında durdu. Adams yer belirleyiciyi otomobilde bırakıp dışarı çıktı.

"Sen hemen havalan," dedi Cabrillo. "Ben seni ararım."

Sonra da gaza basıp sinyali takip etmeye başladı.

James Bennett uçmayı Amerikan Kara Kuvvetleri'nde görev yaparken öğrenmişti, fakat hiç helikopter kullanmamıştı. Uçuş belgesi sabit-kanat kategorisindeydi. Hava Kuvvetleri kendi alanlarını büyük bir titizlikle koruduğu için Kara Kuvvetleri'nden bu belgeye sahip pek az pilot vardı. Karacıların elindeki belli sayıdaki sabit-kanat uçak gözlemler ve ön keşifler için kullanılır, on on beş adet ticari tipteki uçak da generalleri şuraya buraya götürme işine ayrılırdı.

Bennett aktif görevdeyken Cessna gözlem uçakları uçurmuştu, dolayısıyla şu anda pilotluğunu yapmakta olduğu Cessna 206 ona hiç zorluk çıkarmıyordu.

Bennett bir süredir bu yaşlı pervaneli uçakla saatte yüz elli kilometre hızla yol aldıktan sonra hedefine varmak üzereydi. Altındaki piste baktı. Pist kısaydı ve kayalık bir uçurumla son buluyordu, ama bu sorun değildi. Bennett zamanında Güneydoğu Asya'dayken, balta girmemiş ormanlar içinde otların koparılmasıyla açılan ufacık alanlara, dağların kenarlarındaki daracık şeritlere inmiş adamdı. Hatta bir keresinde memleketi olan Arkansas'da motorunu kaybedince bir çiftçinin tarlasına zorunlu iniş bile yapmıştı.

Onlarla kıyaslandığı zaman Faeroe Adaları'ndaki alan çocuk oyuncağı sayılırdı.

Bennett döngüsünü yaptı ve iniş için pisti hizaladı. Hafif bir rüzgâr vardı. Cessna'nın tekerlekleri hafif bir temasla zemine değdikten sonra bir süre pistte ilerlerken Bennett önündeki dosyada yazılı talimatlara baktı.

Sonra hızını kesip yan yollardan birine girerek kargo terminaline yöneldi.

Smart Car'ın direksiyonunda Cabrillo gaz pedalına sonuna kadar basmış, kiiçiik otomobili deli gibi sürüyordu. Yan yana dizili hangarların önünden geçerken bir yandan da yer belirleyici aygıta bakmaktaydı. O sırada bir Cessna, pistten çıkmış yan yola girmişti. Cabrillo uçağın kuyruğuna baktıktan sonra durup yer belirleyiciyi kontrol etti.

Adams, Smart Car'dan indikten üç dakika sonra Robinson'u havalandırmıştı. Zaten motorun soğumasına yetecek kadar uzun süre yerde kalmamıştı. Kuleye bir ekipman testi yapacağını söyledikten sonra havada ağır ağır daireler çizmeye başladı.

Görebildiği tek uçak az önce iniş yapan Cessna'ydı. Uçağın yavaşlayıp bir hangarın önünde durmasını izledi. Sonra da Cabrillo'nun otomobille uçağa yaklaştığını gördü.

Üniformalı bir görevli Cessna'ya doğru yürüyüp motorun gürültüsünü bastırmak için bağırarak sordu: "Petrol kuyusu parçaları için mi geldiniz?"

Bennett de bağırarak cevap verdi. "Evet."

Görevli hızlı adımlarla tekrar hangara girip elinde bir kutuyla geri geldi. Kutuyu yere bırakıp pilotun penceresine yaklaştı.

"Arkaya mı, öne mi?"

"Öne bırakın, yolcu koltuğuna," dedi Bennett.

Görevli kutuyu kaldırıp uçağın yolcu kapısına doğru yürüdü.

Cabrillo bir kez daha hız göstergesine baktı. İbre son hızı gösteriyordu. O sırada bir hangar görevlisinin uçağa bir kutu yüklemekte okluğunu gördü. Bu, Cabrillo'nun Grönland'da bir saniyeliğine gördüğü kutunun ta kendisiydi.

Görevli yüklemeyi bitirip kapıyı kapadığı sırada Cabrillo gaz pedalını yine kökledi.

Cessna ağır ağır hangardan uzaklaşıyordu. Uçak bu yarışa önden başlamıştı ve Cabrillo son sürat gelirken, piste sapmak üzereydi. Cabrillo direksiyonu dizleriyle kullanırken koltuk altındaki kılıfa uzandı. Sağ eliyle 50 kalibrelik bir Smith & Weston tabanca çıkanrkcn, sol eliyle de otomobilin penceresini açtı.

Bennett tam piste çıkacağı sırada geriye baktı ve peşinden gelen Smart Car'ı gördü. Bir an için hangar görevlisinin bir nedenle onu durdurmak istediğini düşündü. Ama az sonra otomobilin penceresinden nikel kaplı bir revolverin çıktığını fark etti.

Bennett piste çıkıp hızını artırdı. Kalkış iznini zaten almıştı. Hızını daha da artırdı.

Cabrillo takibini pist üstünde de sürdürdü. Pilot gittikçe hızını artırıyordu ve durmayı düşünmediği belliydi. Hızı 75 kilometrede sabitledik- ten sonra pencereden dışarı süzüldü ve eşiğine oturdu.

Dikkatle nişan alarak uçağa ateş etmeye başladı.

Bennett sol kanada isabet eden mermiyi hem işitti hem de hissetti. Ardından birkaç el daha ateş edildi. Kalkış hızına eriştikten sonra uçağı havalandırdı ve ancak yerden 100 metre yükseldikten sonra geriye baktı.

Smart Car pistin sonunda durmuştu.

Otomobili kullanan adam ise az önce yere inen bir helikoptere doğru koşuyordu.

"Ona yetişebilir misin?" diye sordu Cabrillo.

"Pek kolay olmayacak," dedi Adams.

26

Faeroe Adalarfnın hemen güneyinde bir bulut katmanı neredeyse denizle birleşmiş gibi görünüyordu. Güneyden gelen bir fırtınanın bu uç kısmı İngiltere Adaları'nı son iki günden beri yağmur ve kar altında bırakmıştı. Robinson R-44 bu girdaba girmiş bulunuyordu.

Bir an için pırıl pırıl gökyüzünü görüyorlar, hemen sonra bir bulut içine girip Cessna'yı ve altlarındaki denizi gözden kaybediyorlardı. Şiddetli rüzgâr da helikopterin yönünü ve hızını sık sık değiştirmekteydi. İs- koçya kıyıları 400 kilometre güneydeydi. Yakıt ikmali yapabilecekleri ilk şehir olan Inverness ise bundan bir 110 kilometre daha uzaktaydı.

Her iki yakıt deposu da dolu olduğu için Adams ve Cabrillo karaya ulaşabilirlerdi... tabi, rüzgâr onlara aksi bir durum yaratmasa bu gerçekleşirdi. Robinson'un menzili taş çatlasa 600 kilometre kadardı. Cessna 206 1200 kilometreden fazlasını yapabiliyordu. Bennett, Faeroe Adalan'nda yakıt ikmali yapmamıştı... Cabrillo'nun peşinde olduğunu görünce hemen havalanmıştı; dolayısıyla her iki araç da eşit durumdaydı.

Seyir hızı olarak da saatte 200 kilometreyle eşittiler.

"İşte orada," dedi Cabrillo bulutlanıl açık verdiği bir noktayı göstererek. "Birkaç kilometre önümüzde."

Adams son on dakikadır Cessna'yı bir görüyor, bir kaybediyordu. "Bizi görebildiğini sanmıyorum," dedi. "Ondan aşağıdayız ve görüş menziline girmeyecek kadar gerisindeyiz."

"Bizi radarında göremez mi?" diye sordu Cabrillo.

"Bu eski model Cessnalar'da o çeşit radar bulunmaz," dedi Adams.

"Hızını artırabilir misin?"

"Son hızla gidiyoruz, patron," dedi Adams hız göstergesini göstererek. "Ama sanırım, o da öyle. Yükselip dalarak hız kazanmayı da deneye- meyiz, çünkü tırmanırken ileri hızı kaybederiz ve onu gözden kaybederiz."

Cabrillo bir an bu durumu düşündü. "O halde onu takip etmekten ve yardım istemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok."

"Doğru," dedi Adams.

James Bennett havada yalnız olduğunu sanarak uçuşunu sürdürüyordu. Robinson R-44'lcrin seyir hızını tam olarak bilmiyordu, fakat bildiği bir şey, çoğu küçük helikopterin saatte 150 kilometre civarında hız yapabildiğiydi. Yaptığı tahmine göre kendisi İskoçya'ya vardığında, helikopter de, eğer takibini sürdürüyorsa, ondan yarım saat geride olacaktı. Bennett uydu telefonunu aldı ve bir numarayı aradı.

"Paketi aldım," dedi. "Ama sanırım peşime bir kuyruk takıldı."

"Emin misin?" diye sordu karşıdaki ses.

"Emin değilim," dedi Bennett. "Ama peşimdeyse, sanırım onu atlatabilirim. Ama, indikten sonra paketi teslim etmek için sadece yarım saat kadar zamanım olacak. Bu sorun olur mu?"

Karşı taraftaki adam cevap vermeden önce bir süre düşündü. "Bir şey ayarlamaya çalışırım," dedi. "Sonra da seni ararım."

"Ben buradayım," dedi Bennett telefonu kapatarak.

Bennett uçağın yön değiştirmemesi için dengeyi ayarladıktan sonra yakıt göstergesine baktı. Ucu ucuna varacak gibiydi. Bir an bir sıcak hava akımıyla Cessna yükseldikten sonra tekrar normal seyir irtifasına indi. Bennett yirmi yıldan beri kullanmakla olduğu Stanley termosundan kendisine bir fincan kahve doldurdu.

"Overholt'u arayacağım," dedi Hanley. "İngilizlerin savaş jetleriyle uçağı inmeye zorlamalarını sağlasın. Böylece iş hallolmuş olur."

"Cessna inene kadar İngilizlerin beklemesi gerektiğini mutlaka belirtsin," dedi Cabrillo. "Artık göktaşını kaybetmek istemiyorum."

"Bunu anlamasını sağlarım," dedi Hanley.

"Faeroe Adalarından ne kadar uzaklıktasınız?" diye sordu Cabrillo.

"Yirmi dakika kadar."

"Danimarkalılar yata el koydular mı?"

"Washington'dan gelen son mesaja göre ellerinde yeterince adam yokmuş," dedi Hanley. "Ama tepeye bir polis memuru dikmişler, gemiyi gözlüyormuş... şu anda daha fazlasını yapamazlarmış."

Cabrillo bir süre düşündükten sonra, "Nükleer bomba ele geçirilmiş mi?" diye

sordu.

"Bildiğim kadarıyla, hayır."

"Yatta olabilir," diye tahmin yürüttü Cabrillo.

"Overholt un kaynağı bombanın eski bir yük gemisine yüklendiğini iddia ediyor,"

"Bu adamlar her kimse, deniz üstünde teslimat yapmayı seviyorlar," dedi Cabrillo. "Yük gemisiyle bir yerde buluşup yata almış olabilirler."

"Ne yapmamızı öneriyorsun?"

"Overholt'a yatın limandan ayrılmasına izin verilmesini tavsiye edelim," dedi Cabrillo. "Oregon[7]u ondan uzak tutun... bırakalım İngiliz ya da

Amerikan Donanması bu sorunla uğraşsın. Yata açık denizdeyken bordalasınlar, o şekilde tehlike çok daha az olur."

"Şimdi Overholt'u arayıp tavsiyelerimizi iletirim," dedi Hanley. Telefon kapandıktan sonra Cabrillo arkasına yaslandı. Göktaşı ve bombanın iki ayrı örgütün elinde olduğunu bilemezdi, tabi. Örgütlerden biri İslam adına darbe vurmayı planlıyordu. Diğeriyse İslama karşı bir darbe vurmayı hedeflemişti. Her ikisinin de yakıtı yüksek oktanlı nefretti.

27

Gulfstream, Las Vegas'a iner inmez Truitt, pilot Gunderson ve Pilston'u uçakta bırakıp hemen bir taksi durdurdu. Hava açık ve güneşli, dağlardan hafif bir rüzgâr esmekteydi. Kuru hava çevredeki her şeyi daha büyükmüş gibi gösteriyor, çok uzaklarda olmasına rağmen dağlar insana neredeyse dokunacak kadar yakınmış hissi veriyordu.

Truitt çantasını arkaya bırakıp sürücünün yanındaki yolcu koltuğuna oturdu.

"Nereye?" diye sordu taksici.

"Dreamworld," dedi Truitt.

"Daha öncc Dreamworld'de kaldınız mı hiç?"r diye sordu sürücü yola koyulurken.

"Hayır," dedi Truitt.

"Muazzam bir yüksek teknoloji cennetidir," dedi taksici. "Tamamen insan yapımı bir dünya."

Sürücü yavaşlayıp alana giriş kapısının önünde başka taksilerden ve özel araçlardan oluşan sıraya girdi. "Bu akşam yapılacak yıldırım fırtınasını kaçırmayın," dedi Truitt'e dönerek.

Sıra ilerleyince sürücü aracını otele giden özel yola girdi. Bu alan tropikal bir ormanı andırıyordu. Taksinin camları nemden buğulanmaya başladığı sırada sürücü otelin ana giriş kapısı önünde durdu.

"Dışarı çıktığınız zaman kuşlara dikkat edin," diye uyardı taksici. "Geçen hafta bir müşterim kuşların ona saldırdığını ve gagaladığını söylemişti."

Truitt, adama parasını ödeyip arka koltuktaki çantasını aldı. Otel kapısındaki resepsiyon görevlisi elindeki süpürgeyle kocaman siyah bir yılanı kapıdan uzak tutmaya çalışıyordu. Truitt başını kaldırıp baktı; güneşi gizleyecek kadar sık örgülü sarmaşıklardan oluşan bir tavan vardı, üstte uçuşan kuşların cıvıltıları her yanı dolduruyordu.

Truitt çantasını alıp resepsiyon görevlisinin bulunduğu masaya yürüdü.

"Dreamworld'e hoş geldiniz," dedi görevli. "Otelde kalacak mısınız?"

"Evet," dedi Truitt. Sahte ehliyetini ve bu kimliğe uyan sahte kredi kartını

adama uzattı.

Resepsiyon görevlisi her ikisini de bir makineden geçirdikten sonra aldığı çıkışı Truitt'in çantasına yapıştırdı. "Çantanız bantlı taşıma sistemimizle odanıza çıkarılacak," dedi. Sonra bilgisayar ekranına bakarak, "On dakika sonra odanız hazır, çantanız da orada olacak," diye ekledi. "Casino için kredi açtırmak ya da başka bir şey isterseniz içeride başvuru masası var. İyi eğlenceler."

Truitt, adama bir onluk uzattıktan sonra anahtar kartını aldı ve içeri girdi. Cam kapı otomatik olarak açıldıktan sonra gördükleri Truitt'i şaşırttı. Doğal dünya kapalı mekân içine taşınmış gibiydi.

Hemen kapının içinde ağır ağır akan yapay bir ırmak vardı. Otelin konuklarını küçük kanolar taşıyordu. Biraz uzakta, solunda, yapay bir tepeye tırmanmaya çalışan insanlar gördü. Yukarıdan aşağıya kar serpiştiriyor, bu kar alt tarafta bir delikten içeri çekiliyordu. Truitt hayretler içinde başını salladı.

Danışma masasına gelince, "En yakın bar nerede?" diye sordu.

Görevli eliyle biraz uzakta bir yeri gösterdi. "Stonehenge'yi geçtikten sonra sağda."

Truitt kubbeyle kapalı bir alanı ve Stonehenge'nin aynı boyutlarındaki maketinin yanından geçtikten sonra barın kapısını buldu ve içeri girdi.

Loş bir ışıkla aydınlatılmış olan bar eski bir İngiliz hanının kopyasıydı. Ahşap, deri ve yabandomuzu boynuzlarından yapılmış olan bir tüneğe oturdu. Bar tezgâhı masif ahşaptı ve ağırlığı herhalde damperli bir kamyonunki kadardı.

Barda başka kimse yoktu. Görevli kadın yanına geldi.

"Rom mu şıra mı, lordum?" diye sordu.

Truitt bir süre düşündükten sonra, "Şıra olsun," dedi.

"İyi seçim," dedi kadın. "Rom için biraz erken olabilir."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Truitt, kadın bardağını doldururken.

Kadın eski devir fahişeleri gibi giyinmişti; üniformasının üst kısmından memeleri taşıyordu. Truitt'in kadehini önüne koyduktan sonra bir reverans yapıp çekildi. Truitt içkisini yudumlarken bu harikalar diyarını yaratan adamı düşünmeden edemedi.

Ve bu adamın ofisine nasıl gizlice girip arama yapacağını...

"Borcum ne kadar?" diye sordu kadına.

"İsterseniz oda kartınıza işleyebilirim," dedi kadın.

"Nakit ödemek istiyorum."

"Sabah indirimi var," dedi kadın. "Sadece bir dolar."

Truitt parayı ödeyip bardan çıktı.

Stonehenge'den sola sapınca etrafı sütunlarla çevrili muazzam bir avluya girdi. Biraz ötede kayakçıları tepesi bulutlarla kaplı dağa taşıyan liftler gördü. Ayaklarında kayakları, lift sırası bekleyen insanların yanından geçerken tepeden aşağıya kar tozları savurarak inen kayakçıları izledi. Biraz daha yürüdükten sonra tekrar danışma masasına geldi.

"Otelin bir haritası var mı?" diye sordu Truitt.

Adam gülümseyerek tezgâhın altından bir harita çıkardı ve keçe uçlu kalemle bulundukları yeri işaretledi. Truitt, adama oda kartını uzattı.

"Odamı nasıl bulacağım?"

Görevli kartı bir tarayıcıdan geçirdikten sonra ekrana baktı ve haritanın kenarındaki boşluğa bir şeyler not etti. "Hayaller Nehri'nden Baykuş Kanyonu'na giden kanoya binin. On yedi numaralı noktada kanodan indikten sonra katınıza çıkmak için kırk bir numaralı asansöre binin."

"Çok zor değilmiş," dedi Truitt haritayı ve kartını cebine koyarken.

"Bu taraftan, efendim," dedi görevli eliyle göstererek.

Danışma masasını 30 metre geçtikten sonra Truitt kano iskelesine giden yola geldi. Bir dizi kano yolcu almak için sırada beklemekteydi. Bir kabloyla bağlı kanolar başı ve sonu olmayan bir nehirde otelin çevresinde dolaşıyorlardı. Truitt en öndekine bindi ve kontrol paneline baktı. On yedi numaralı nokta bilgisini tuşladıktan sonra arkasına yaslanıp bekledi. Kano harekete geçip kayalık yapay bir kanyonda ilerlemeye başladı.

Kano otomatik olarak belirlenen iskelede durdu. Truitt inip bir dizi asansörün olduğu yere yürüdü. Kırk bir numaralı olanı bulup kendi katına çıktı ve uzun bir koridoru geçip odasına vardı.

Oda bir madenci kasabası motifleriyle dekore edilmişti. Duvarlar eski görünümlü ahşap panellerle kaplıydı; bir köşede içinde eski kitapların bulunduğu sarkık duran bir kitaplık, diğerinde taklit Winchester tüfeklerinin dizili durduğu başka bir raf vardı. Dökme demirden yapılmış yatağın üstünde antika gibi duran örtüler seriliydi. Truitt zaman makinesinde geçmişe bir yolculuk yapmış gibi

hissetti.

Truitt pencereye gidip perdeyi açtı ve Las Vegas'a baktı; dışarıdaki dünyanın hâlâ aynı olduğunu görmek ister gibiydi. Sonra banyoya girdi. Burada da dekor geçmişi yansıtıyordu, fakat içinde basınçlı sıcak duş ve bronzlaşma lambalarına kadar her türlü modern gereç bulunuyordu. Yüzüne biraz su çarptıktan sonra Hanley'e telefon etmek üzere odaya geçti.

"Hickman çok büyük bir operasyonu planlayabilecek bir adam," dedi Truitt telefondaki Hanley'e. "Buna hiç kuşku yok. Burayı görsen, gözlerine inanamazsın."

"Halpert hâlâ onu araştırıyor," dedi Hanley. "Ama adamın her şeyi gizlilik içinde. Ofisini aramak için bir yol düşündün mü?"

"Daha değil, ama üzerinde çalışıyorum."

"Dikkatli ol," diye uyardı Hanley. "Hickman çok güçlü; eğer bu işe bulaşmamışsa, tepkisine hedef olmak istemeyiz."

"Mümkün olduğunca sessiz girip çıkarım," dedi Truitt.

"İyi şanslar, Bay Phelps," dedi Hanley.

Truitt de bu espriye karşılık olarak ıslıkla Görevimiz Tehlike dizisinin müziğini çalarak telefonu kapadı.

Truitt çalışma masasında otel haritasını ve Hanley'in Gulfstrcam'a fakslamış olduğu bina planlarını inceledi. Sonra duş yapıp giyindi ve odasından çıktı. Asansörden indikten sonra yine kanoya binip ana giriş yerine geldi ve bir taksi çağırdı.

Taksiye adresi verdikten sonra arkasına yaslanıp bekledi.

Birkaç dakika sonra sürücü Las Vegas'ın en yüksek otelinin önünde durdu. Truitt ücreti ödeyip otelin lobisine girdi. Bir bilet satın aldıktan sonra hızlı asansörle otelin gözlem katına çıktı. Buradan bakınca bütün Las Vegas gözler önündeydi.

Truitt bir süre manzarayı seyrettikten sonra teleskoplardan birine gitti ve kumbarasına para attı. Diğer turistler teleskoplarını bir yandan diğerine çevirerek manzaraya bakarken Truitt'in teleskopu tek bir noktaya kilitlenmişti.

Bu keşif işi bittikten sonra Truitt tekrar Drcamworld'e döndü ve odasına çıktı. Daha erken olduğu için biraz uyudu. Gece yarısını biraz geçe uyandı ve iyice açılabilmek için banyodaki makinede kendine bir kahve yaptı. Tıraş oldu, bir kez

daha duş yaptıktan sonra tekrar odaya geçti.

Çantasından siyah bir tişört ve kot pantolon çıkarıp giydi; ayaklarına lastik tabanlı ayakkabılarını geçirdi. Sonra komiyi çağırıp çantasını ön kapıya götürmesini istedi. On dakika sonra Gunderson gelip çantayı alacaktı. Odadan çıkmadan önce içi doldurulmuş gibi tuhaf görünen bir ceketi omuzuna attı. Kano ile lobiye gittikten sonra kumarhane kısmına geçti.

Kumar salonu gözleri uykusuzluktan kızarmış tatilcilerle doluydu. Oyun masalarında ve kollu makinelerde çok az boş yer görülebiliyordu. Gecenin bu saatinde bile kumarhane para basıyordu. Truitt bir süre yürüdükten sonra otelin içindeki alışveriş alanına geldi.

Alışveriş alanı aşın tüketimin panayır yeri gibiydi. Yaklaşık yetmiş beş ünlü markanın mağazası ve butiği parke taşlı bir yürüme yolu boyunca iki yana sıralanmıştı. Ünlü tasarımcıların giysileri, ayakkabıları, en pahalı valizler ve mücevheratın sergilendiği mağazaların yanı sıra birkaç lokanta ve bir kitabevi de vardı. Hâlâ biraz zaman geçirmek zorunda olan Truitt kitapevine girdi ve eserleri çok satan Stephen Goodwin adındaki yazarın son romanını alıp sayfalarını çevirdi. Şu anda yanına bir kitap alması mümkün değildi, ama daha sonra bu romanı alacağını aklına kaydetti. Kitapevinden çıktıktan sonra bir et lokantasına girip pirzola yedi, buzlu çay içti.

Saatine baktı; zamanı gelmişti.

Hickman'ın Dreamworld'ün çatı katındaki dairesini binanın dört bir yanma bakan muazzam salonlar oluşturuyordu. Bir salondan diğerine kayarak açılan cam duvarlardan geçiliyor, her salonda saksı içinde özenle biçimlendirilmiş ağaçlardan oluşan bir orman bulunuyordu. Dairenin üst kısmı piramit şeklindeydi ve çatısı pınl piri parlayan bakırdandı. Ağaçlara yerleştirilmiş minik süs ampulleri mekânı hafif bir ışıkla aydınlatmaktaydı.

Asansörle en üst katın bir altına çıkarken Truitt binanın planını gözünün önüne getirdi. Kata varınca koridora baktı; kimse yoktu. Koridorun bittiği yere geldi; duvara sabitlenmiş metal bir merdiven gördü. Merdiveni çıktığında karşısına asma kilitle kilitli bir kapı çıktı. Truitt cebinden ince plastik bir şiş çıkardı ve kilidin deliğinden soktuktan sonra tepesindeki bir mandalı çevirdi.

Mandal çevrilince şişin içinden çıkan bir katalizör kilidin içindeki plastiği sertleştirdi. Birkaç saniye sonra Truitt şişi çevirince kilit açılıverdi. Kapıyı açıp içeri girdi.

Planda burası servis geçiş yolu olarak adlandırılıyordu. Elektrik kabloları,

sıhhi tesisat boruları ve haberleşme hatları her yanı doldurmuştu. Truitt kapıyı kapatıp cep fenerini yaktı ve sürüne sürüne başka bir kapıya geldi. Plana göre bu kapı daireye açılmaktaydı.

Diğer otelden daireyi gözlemlerken Truitt raylı kapılardan birinin biraz aralık olduğunu fark etmişti. Salona fark edilmeden girebilmek için en büyük kozu bu aralıktı. Daireye açılan kapıya varınca plastik şiş yardımıyla buradaki kilidi de açtı ve içeri baktı.

Herhangi bir alarm ya da varlığının fark edildiğini gösteren bir belirti yoktu.

Truitt sürünerek aralık kapıya geldi ve yavaşça iterek açtıktan sonra içeriye baktı. Görünürde kimse yoktu... sessizce içeri girdi.

Truitt dairenin muazzam oturma odasındaydı. Yarım ay biçiminde bir sohbet köşesinin ortasında kayadan yapılmış bir şömine vardı. Biraz yandaki, açık mutfak sadece ocağın üstündeki küçük ışıkla aydınlanıyordu. Gizli lambalar salona alacakaranlık aydınlığı vermişti. Yine gizli hoparlörlerden hafif müzik duyuluyordu.

Truitt planda Hickman'ın ofisi olarak belirtilen yere doğru sürünerek ilerledi.

28

Larissa ağır aksak Sheppey Adası'na vardı ve limana bağlandı. Kaptan sahte belgelerini toplayıp gümrük kulübesinin bulunduğu yokuşu çıkmaya başladı. Kapıdaki adam mesaisini bitirmiş, bürosunu kilitlemek üzereydi.

"Sadece varışımı kaydettirmek istiyorum," dedi kaptan, adama bir kâğıt göstererek.

Adam kilidi açıp içeri girdi. Işığı açmaya ihtiyaç duymadan masanın üstündeki damgayı alıp mürekkep kutusunda ıslattıktan sonra kaptandan belgeyi istedi.

Damgaladıktan sonra, "İngiltere'ye hoş geldiniz," dedi ve belgeyi verdi.

Adam tekrar kapısını kilitlerken kaptan, "Yakınlarda bir doktor var mıdır?" diye sordu.

"Yokuştan çıkın, iki sokak sonra sola döneceksiniz," dedi gümrük memuru. "Ama şimdi kapalıdır. Yarın buraya tekrar gelip tam açıklamanızı yaptıktan sonra gidersiniz."

Gümrük memuru evine giderken kaptan da Larissa 'ya döndü.

Sheppey Adası rıhtımındaki barın müdavimleri Nubile Lababiti'yi gördükleri an, onun eşcinsel olduğuna karar vermiş olmalıydılar. Böyle şeylerden de hiç hoşlanmazlardı. Lababiti'nin sırtında bir İtalyan spor ceket, altında parlak ipek bir pantolon vardı. İpek gömleğinin üst düğmeleri açıktı ve altın zincirli kolyesi görünüyordu. Küçük salona girer girmez ortalığı briyantin, sigara ve kolonya karışımı bir koku kapladı.

"Bana bir bira." dedi barmene.

Üstünde kirli bir tişört olan barmen kısa boylu, kaslı kolları dövmeli ve saçları kazınmış bir adamdı. "Şöyle meyveli falan bir içecek istemediğine emin misin, ahbap?" diye sordu alçak sesle. "Az ileride çok güzel muzlu likör yapan bir yer var."

"Hayır," dedi Lababiti. "Ben Guinness istiyorum."

Barmen bir an düşündü, fakat bardağı doldurmak için bir hareket yapmadı.

Lababiti cebinden elli poundluk bir banknot çıkarıp tezgâhın üstüne bıraktı. "Bu arkadaşlara da benden bir içki ikram et," dedi eliyle yaklaşık on kişiden

oluşan müşterilere. "Gördüğüm kadarıyla bunu hak ediyorlar."

Barmen barın diğer ucunda oturmakta olan bar sahibine baktı. İki parmağı kopuk bu emekli balıkçı birasından bir yudum aldıktan sonra başıyla onayladığını işaret edince barmen bardağı doldurdu.

Her ne kadar Ortadoğulu bu adamdan hiç hoşlanmamışlarsa da, nakit ödeyen bir müşteriyi geri çevirecek değildiler. Siyah birası önüne geldikten sonra Lababiti büyük bir yudum aldı. Elinin tersiyle ağzını sildikten sonra etrafına bakındı. Bar domuz ahırını andırıyordu. Birbiriyle uyumsuz iskemleler, üstü kazınmış masalar, salonun bir ucunda kömür ateşinin yandığı is içinde bir şömine vardı. Lababiti'nin kolunu dayadığı bar tezgâhı da bıçak çizikleri ve kazınmış şekillerle doluydu.

Ter kokusu balık bağırsağı, mazot ve çiş kokusuyla yarışıyordu.

Lababiti birasından bir yudum daha aldıktan sonra altın kaplama Piaget saatine baktı.

Bara çok uzak olmayan yüksekçe bir noktada Lababiti'nin iki adamı gece görüşlü dürbünleriyle Larissa'yı gözlemekteydiler. Mürettebatın çoğu geceyi kentte geçirmek için gemiden çıkmıştı; sadece kıç tarafında bir kamaradan ışık görünmekteydi.

Rıhtımda ise iki Arap görünürde çöp yüklü olan bir el arabasını iskele boyunca sürmekteydi. Larissa'nın önünden geçerlerken bir Geiger sayacıyla geminin teknesini taradılar. Sesi kapalıydı, ama sayaç adamlara istedikleri bilgiyi vermişti. Ağır ağır yollarına devam ettiler.

Larissa'nın kaptanı Milos Coustas kamarasında saçlarını taradıktan sonra koluna biraz daha merhem sürdü. Neden bunu hâlâ sürdüğüne de bilmiyordu... satın aldığından beri kullanıyordu, ama şimdiye kadar pek faydasını görmemişti. Yarın göreceği doktorun daha etkili bir ilaç vereceğini umuyordu.

Aynaya son kez baktıktan sonra üst güverteye çıktı.

Yokuşun başındaki barda müşterisi ile buluşacaktı.

Coustas bara girdiğinde Lababiti ikinci birasına başlıyordu. Adam bardan içeri adımını attığı anda Lababiti, onun beklediği kimse olduğunu anladı. Coustas üzerinde "Yunanlı gemi kaptanı" yazılı bir tişört giyseydi bu kadar belli olmazdı. Şalvara benzeyen bir köylü pantolonu üstüne beyaz bir pazen gömlek giymiş, başında da deniz kenarında yaşayan tüm Yunanlıların bayıldığı, eğik duran bir kep vardı.

Lababiti barmene bir uzo söyleyip Coustas'a yanma gelmesini işaret etti.

Adamlar teröristtiler, ama işlerini iyi biliyorlardı. Dürbünlü ekipten Coustas'ın gemiyi terk ettiği haberini alır almaz el arabasını süren iki adam hemen geri dönüp Larissa'nın önünde durdu. Hemen gemiye girdiler ve aramaya başladılar. Çok geçmeden nükleer bombanın olduğu sandığı bulup telsizle gözcü ekibi aradılar. Bu ekip kiralık bir minibüste hazır beklemekteydi. Larissa 'daki iki adam sandığı iskeleye çıkardıkları anda minibüs de iskelenin ucuna varmıştı.

Sandığı el arabasına yerleştirdikten sonra üstünü çöple örtüp minibüsün beklediği noktaya yollandılar.

Lababiti ve Coustas bir masaya geçmişlerdi. Hemen yakındaki heladan gelen koku altında Coustas ikinci kadehine başlamış, keyfi yerine gelmişti.

"Bu kadar çok para ödeyip getirmemi istediğiniz yük nasıl bir şey ki?" diye sordu gülerek Lababiti'ye. "Arap olduğunuza göre o kadar ağır sandıkta altın kaçırıyor olmalısınız."

Lababiti başını sallayarak karşılık verdi; ne yalanlama ne doğrulama anlamı çıkıyordu.

"Eğer öyleyse," dedi Coustas. "Biraz ikramiyeyi hak ediyorum, herhalde."

İçinde bomba olan sandık minibüse yerleştirildikten sonra iki gözcü hemen oradan ayrıldı. Diğerleri el arabasını denize yuvarladılar; yakınlarda bulunan bir motosiklete binip yokuş başındaki bara doğru gazladılar.

Lababiti, Batılılar kadar nefret etmese de, Yunanlılardan da pek hoşlanmazdı.

Onları gürültücü ve görgüsüz bulurdu. Coustas'a iki kadeh içki ısmarlamıştı, ama adam hâlâ ona bir ikramda bulunmuş değildi. Lababiti barmene bir içki daha söyleyip ayağa kalktı.

"Döndüğüm zaman ikramiye işini konuşuruz," dedi. "Şimdi bir helaya gitmem gerekiyor. Barmen üçüncü kadehlerimizi doldururken sen de bir işe yara, gidip içkileri al."

"Bardağımda hâlâ içki var," dedi Coustas sırıtarak.

"Döndüğünde bitirirsin," dedi Lababiti masadan ayrılarak.

Helanın içi loştu ve dehşetli bir koku vardı. Lababiti daha önceden yerleştirmiş olduğu tableti hemen buldu ve paketi açtı.

Tableti avucunda gizleyerek tekrar masaya döndü.

Coustas hâlâ kadehlere biraz daha fazla uzo doldurması için barmene dır dır ediyordu. Lababiti tam masasına otururken barın kapısı açıldı ve esmer bir adam başını içeri sokup bir kez hapşırdı. Bombanın terslik çıkmadan çalındığı haberiydi bu sinyal.

Lababiti sinyali almıştı. Tableti avucunda ezdikten sonra Coustas'ın bardağında kalan içkiye boşalttı.

Coustas ellerinde içki kadehleriyle gelip otururken dışarıdan hızla uzaklaşan bir motosiklet sesi duyuldu. "Barmen biraz daha para istiyor," dedi Coustas. "Verdiğin miktar bitmiş."

Lababiti başını salladı. "Otomobilime gidip biraz para almam gerek. Sen otur içkini bitir, ben hemen dönerim."

"İkramiyeyi o zaman mı konuşuruz?" diye sordu Coustas yarım bardağından bir yudum alarak.

"Hem onu hem de yükün naklini konuşuruz," dedi Lababiti ayağa kalkarak. "Ödemeyi altın olarak istersin, herhalde."

Coustas başını sallayarak doğrularken Lababiti dışarı çıktı. Kaptan uzonun ve edineceği servetin sarhoşluğuyla mest olmuştu. Dünyadaki her şeyi toz pembe görüyordu... ta ki, göğsünde müthiş bir sancı hissedene kadar.

Lababiti barmene hemen döneceğini işaret ettikten sonra dışarı çıktı ve yolun kenarında bekleyen Jaguar'ına yürüdü. Bomboş olan sokak çöplerle doluydu ve çoğu bozuk olan sokak lambalarıyla yarı karanlıktı.

Burası gerçekleşmeyecek hayallerin ve ümitlerin geçiş yeri olmalıydı.

Lababiti bir an bile duraksamadan Jaguar'ın kapısını açtı ve yerine oturup motoru çalıştırdı. CD çalarının sesini ayarladıktan sonra gaza basıp yola çıktı.

Bar sahibi süslü yabancıya arkadaşının fenalaştığını söylemek için dışarı fırladığında tek görebildiği, o sırada yokuşun tepesine varmış olan Jaguar'ın stop lambalarıydı.

Barda biri öldüğü zaman İngiliz polisi genellikle oraya gitmez. Bu sık sık görülen bir olaydır ve nedeni de çoğu zaman bellidir. Müfettiş Charles Harrelson'u yataktan kaldırıp olay yerine getirmek için adli tıp yetkilisinin araması gerekmişti. Müfettişin suratı asıktı. Piposuna tütün doldurup yaktı ve cesede baktı. Başını iki yana salladı.

"Macky," dedi adli tıp doktoruna. "Beni bunun için mi uyandırdın?"

Doktor David Mackelson neredeyse yirmi yıldan beri Harrelson ile birlikte çalışıyordu. Müfettişin uykudan uyandırıldığı zaman huysuz olduğunu bilirdi.

"Sana bir fincan kahve getirteyim mi?" diye sordu Macky. "Bar sahibine kahve yaptırabilirim."

'Tekrar yatağıma döneceksem, istemem," dedi Harrelson. "Bu zavallının görünüşüne bakılırsa, bana iş yok burada."

"Bence senin kahveye ihtiyacın var," dedi Macky. Cesedin üstündeki örtüyü kaldırıp Coustas'ın kollarındaki kırmızı lekeleri gösterdi. "Bunların ne olduğunu biliyor musun?"

"Hiç fikrim yok," dedi Harrelson.

"Bu lekeler radyasyon yanığıdır," dedi Macky. "Şimdi seni uyandırdığım için memnun değil misin, Charles?"

29

Adams bir an Cessna'yı görünce Cabrillo'ya işaret edip navigasyon sistemi üstündeki hareketli haritayı gösterdi. "Beş dakika sonra kara üzerinde olacak."

"Umarım Kraliyet Hava Kuvvetleri, onu gerektiği gibi karşılar," dedi Cabrillo. "Biz de artık bu işten kurtulmuş oluruz. Yakıt durumumuz nasıl?"

Adams göstergeyi işaret etti. Ters rüzgâr yapacağını yapmıştı; ibre boş hanesinin hemen üstündeydi. "Rezervin de sonunu kazıyoruz, patron, ama karaya yetecek kadar var. Sonrasını bilemem."

"Karaya inip yakıt ikmali yaparız," dedi Cabrillo güvenle. "Hanley'den İngiliz jetlerinin müdahale ettiği haberini bekliyorum."

Fakat o sırada Hanley iki kıta arasında bürokratik kırtasiyecilikle boğuşmaktaydı.

"Hiç uçakları yokmuş da ne demek oluyor?" diye çıkıştı Hanley, Overholt'a.

"İngilizler on dakikadan önce tek bir jet bile kaldıramıyorlar," dedi Overholt. "O da, güneyde Mindenhall'dan şu anda İskoçya'da hiçbir şeyleri yokmuş. Daha da kötüsü, güneydeki imkânları da tıpkı bizim gibi çok kısıtlı... savaş uçaklarının çoğu bize yardım etmek için Irak'ta ve Afrika'da."

Teki o bölgede bize ait bir uçak gemisi var mı?" diye sordu Hanley. "Yok," dedi Overholt. "Yakınlarda sadece bir güdümlü füze firkateynimiz var, o da Faeroe Adaları'ndaki yatı durdurmak için görevli."

"Bay Overholt” dedi Hanley. "Ciddi bir sorunumuz var. Arkadaşınız Juan şu anda burnundan soluyor olmalı... eğer bir an önce ona destek gitmezse, göktaşını bir kez daha kaybedeceğiz. Biz üstümüze düşeni yapıyoruz, ama bize mutlaka destek gerekli."

"Anlıyorum," dedi Overholt. "Bir bakayım başka bir şey bulabilecek miyim; sizi tekrar ararım."

Telefon kapandıktan sonra Hanley monitördeki haritaya baktı. Cessna'nın radardaki görüntüsü kıyıyı aşmak üzereydi. Hemen telefona sarıldı.

"Evet, efendim," dedi Aberdeen'deki Challenger 604'ün pilotu. "Yarım saatte bir türbinleri çalıştırdığımız için motorlarımız harekete hazır. Kuleden onay alır almaz kalkabiliriz."

"Birinci hedef az önce Cape Wrath'a vardı," dedi Hanley. "Önce doğuya, sonra kuzeye uçun. Göründüğü kadarıyla mevcut rotası Glasgow." "Ona yetiştiğimiz zaman ne yapalım?" "Sadece takip edin," dedi Hanley. "İngiliz jetleri gelene kadar." Hanley ve pilot konuşurlarken yardımcı pilot kalkış iznini almıştı. Pilota işaret etti.

"Şu anda kalkış izni aldık," dedi pilot, Hanley'e. "Başka bir şey var mı?"

"Başkanımıza göz kulak olun. Şu anda Robinson'da ve yakıtları bitmek üzere."

"Merak etmeyin, efendim," dedi pilot uçağını piste doğru ilerletirken. Hafif bir sis ön camı ıslatmıştı. Pilot kuzeydeki bulutlara bakınca ileride çok daha kötü hava koşullarıyla karşılaşacağını anladı.

Piste varınca kalkış için gazı kökledi.

James Bennett endişeyle yakıt göstergesine baktı. Mevcut yakıtıyla Glasgow'a varamayacaktı; bunun üzerine rotasını hafifçe sola çevirdi. Bennett acil iniş gerekebilir, diye kara üstünde kalmayı düşünmüştü; böylece yeni rotası güneydeki Inverness'e, sonra da doğuya, Abcrdeen'e olacaktı. Talihi varsa, İskoç limanına varabilirdi. Ama Bennett talihli bir adam değildi.

Tam o anda telefon çaldı.

"Bir sorunumuz var," dedi telefondaki ses. "Az önce İngilizlerin haberleşmesini duyduk; seni yakalamak için iki jet kaldırıyorlar. Sana yetiş-meleri on beş dakikayı geçmez."

Bennett saatine baktı. "Bu hiç iyi değil," dedi hemen. "Yakıt nedeniyle rota değiştirmek zorunda kaldım. Daha önce planladığımız gibi, Glasgow'a gidemiyorum. En iyi ihtimalle Aberdeen'e ineceğim, ama oraya da jetler gelmeden varamam."

"Faeroe'da yakıt ikmali yapabilmiş olsaydın bile," dedi ses. "İngiliz jetleri yoluna çıkacağı için Glasgow'a gidemezdin. Helikoptere ne oldu? Hâlâ peşinde mi?"

"Yola çıktığımdan beri görmedim," dedi Bennett. "Geri dönmüştür herhalde."

"İyi," dedi ses. "O halde planım hâlâ geçerli. Haritanı açsana."

Bennett İskoçya'yı gösteren haritasını çıkardı. ""Açtım."

"Inverness'i görüyor musun?"

Bennett haritaya baktı. "Evet."

"Onun hemen güneyinde büyük bir göl görüyor musun?"

"Şaka ediyorsunuz herhalde," dedi Bennett.

"Hayır," dedi ses. "Loch Ness Gölü. Doğu kıyısı boyunca uçmaya devam et. Kıyıda bekleyen bir kamyon içinde adamlarımız var. Görebilmen için duman patlatacaklar."

Duman patlatmak, mevki belirlemek amacıyla duman bombası atmaya verilen askeri terimdi.

"Sonra ne olacak?" diye sordu Bennett.

"Alçalıp yükünü kapıdan aşağıya atacaksın," dedi ses. "Adamlar alıp getirecekler."

"Ben ne olacağım?" dedi Bennett.

"Bırak jetler seni bir havaalanına inişe zorlasınlar," dedi ses. "Cessna'yı didik didik ararlar, bir şey bulamayınca da, yanlış ihbar verilmiş derler."

"Harika bir plan," dedi Bennett.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi ses ve telefonu kapadı.

Cabrillo ve Adams'ın içinde bulunduğu Robinson helikopter kayalık kıyı şeridini aşınca Adams bir zafer işareti yapıp Cabrillo'ya döndü. "Galiba kefeni yırttık," dedi. "Şimdi yakıt bitse bile otorotasyonla yere inebilirim."

"İş ona kalırsa, umarım antrenmanlısındır."

"Her hafta birkaç kez antreman yaparım," dedi Adams. "Ne olur ne olmaz."

İç kısımlara doğru ilerledikçe bulutlar daha da yoğunlaşıyordu. Arada bir İskoçya'nın kar kaplı tepeleri görünmekteydi. Otuz saniye önce Cabrillo kısa bir an için Cessna'nın kuyruk ışıklarını görmüştü.

"Jetler her an burada olabilirler," dedi Cabrillo ve Hanley'i aramak için uydu telefonunu aklı.

Oregon Faeroe Adaları'nın güneyine doğru tam yol ilerlemekteydi. Çok geçmeden bir karar vermek zorundaydılar: ya batıya doğru İskoçya ve İrlanda boyunca gidecekler ya da doğuya yönelip Kuzey Denizindeki Shetland Adaları'yla Orkney arasına geçeceklerdi. Hanley monitörlere bakarken telefon çaldı.

"Durum nedir?" diye sordu Cabrillo.

"Overholt İngiliz jetlerini devreye sokmakta zorlandı," dedi Hanley. "Son aldığım bilgiye göre az önce Mindenhall'dan havalanmışlar. En son hızla giderlerse aşağı yukarı yarım saatte size yetişirler."

"Bizim yarım saatlik yakıtımız kalmadı," dedi Cabrillo.

"Üzgünüm, Juan," dedi Hanley. "İngiliz jetleri gelene kadar takibi sürdürsün diye Challenger'i devreye soktum. Cessna'yı izleyip bana bilgi verecekler. Bu herifi yakalayacağız, hiç endişen olmasın."

"Yattan haber var mı?"

"Faeroe Adaları'ndaki limandan on dakika önce ayrılmış," dedi Hanley. "Bir Amerikan güdümlü füze firkateyni onu Atlantik'te durduracak."

"Nihayet iyi bir haber," dedi Cabrillo.

Hanley'in gözü Cessna ve Robinson'un mevkilerini gösteren monitördeyken, kulağı Challcngcr pilotunun telsizle geçtiği rapordaydı. Challenger'in radar ekranında hızla yaklaşan iki uçak belirmişti.

"Cessna şu anda Inverness üzerinde," dedi Hanley. "Challenger, onu radarından izliyor. Ne kadar yakıtınız kaldı?"

Cabrillo, Adams'a döndü. "Yakıt bitmeden Inverness'e varabilir miyiz?"

"Sanırım," dedi Adams, karaya ulaştıktan sonra rüzgârı arkadan almaya başladık."

"Inverness'e yetecek kadar var," dedi Cabrillo, Hanley'e.

Hanley tam onlara artık inip yakıt almalarını tavsiye edecekken buna fırsat bulamadı. O sırada Challenger'in yardımcı pilotu Cessna'nın alçalmakta olduğunu rapor etti.

"Juan," dedi Hanley telaşla. "Challenger şimdi bildirdi, Cessna inişe geçiyormuş."

Robinson'daki hareketli harita üzerinde Inverness sadece birkaç kilometre ötedeydi.

"Nereye inmeye çalışıyor?" diye sordu Cabrillo.

"Göründüğü kadarıyla, Loch Ness'in doğu yakasına."

"Seni yine ararım," dedi Cabrillo ve telefonu kapadı.

Hava giderek bozuyordu; Robinson'un ön camında yağmur damlaları ince

şeritler halinde akmaktaydı. Adams fanı çalıştırıp buğulanmayı giderdikten sonra bir kez daha yakıt göstergesine baktı.

"Canavarlara inanır mısın?" diye sordu Cabrillo, Adams'a.

"Canavar kamyonlara inanırım," dedi Adams. "Niye sordunuz?"

Cabrillo hareketli haritayı gösterdi. Loch Ness puroya benzeyen görünüşüyle haritada belirmişti. "Hanley'in söylediğine göre Cessna Loch Ness'in doğu yakasına inmeye hazırlanıyormuş."

Son birkaç dakika içinde, bulutlar tam kapatmadan önce Adams yeri görebilmişti. "Pek sanmıyorum," dedi.

"Neden?" diye sordu Cabrillo.

"Çok tepelik," dedi Adams. "Pist olabilecek yer yok."

"O halde..." diye başladı Cabrillo.

"Yükünü havadan bırakacak," diye tamamladı Adams.

Operasyon lideri Bennett'den takip edildiği haberini alır almaz Glasgow'daki dört adamından ikisini hemen kuzeye gönderdi. Bu iki kişi Loch Ness'e olan yüz elli kilometrelik mesafeyi iki saatten kısa bir sürede kat edip yeni talimat beklemeye başlamışlardı. On dakika önce gölün doğu yakasında ıssız bir yer bulup haber beklemeleri söylenmişti. İki dakika önce de duman bombalarını yakıp havadan bırakılacak bir paket için hazır olmaları istendi.

Adamlar kapıları açık minibüsün içinde oturmuş, yağmurun savurduğu dumanı seyrediyorlardı. Uçak her an gelebilirdi.

"Sesi duydun mu?" dedi adamlardan biri uçağın sesini işiterek.

"Giderek yaklaşıyor," dedi ikinci adam.

"Beklediğimiz uçağın başka..."

Bennett, Challenger yanından hızla geçerken savrulan Cessna'yı kontrol etmekte zorlandı. Bu jeti kim uçuruyorsa ya kaçık ya da çok acemi olmalı, diye düşündü. Kendi küçük uçağını radarda görmemiş olamazdı.

"Yetmiş metre," dedi Challenger'in yardımcı pilotu. "Bir motor gidecek olursa kebap oluru?.."

"Pencereden bak," dedi pilot. "Bir geçiş daha yaptıktan sonra yükseliyorum."

Challenger tepelerin üstünü neredeyse sıyırarak uçuyordu. Önlerine çıkan

yüksekçe bir tepeyi aştıktan sonra gölün üstüne vardılar."

"İşte, orada," dedi yardımcı pilot doğu kıyısında park etmiş bir minibüsü göstererek. "Duman görüyorum."

Pilot da bakıp dumanı gördükten sonra tekrar yükselmeye başladı. Güvenli bir irtifaya ve hıza eriştikten sonra Oregon u aradı. "Doğu kıyısında duman işareti veren bir minibüs gördük. Jetlerin gelmesi ne kadar sürer?"

"Jetlerin gelmesi on beş dakikayı bulur," dedi Hanley.

"Yükü havadan bırakacaklar," dedi Challenger'in pilotu.

"Bilgi için sağ ol," dedi Hanley.

"Havadan bırakacaklar," dedi Cabrillo, Hanley telefonu açınca.

"Biliyorum," dedi Hanley. "Ben de şimdi seni arayacaktım. Challenger alçak uçuş yaparken doğu yakasında duman işareti veren bir minibüs görmüş."

"Cessna'yı bir anlık görebildik," dedi Cabrillo. "Hemen önümüzde. Birazdan ikimiz de Loch Ness üstünde olacağız."

"Yakıt durumunuz nasıl?"

"Yakıt nasıl?" diye sordu Cabrillo, Adams'a.

"İbreyi hiç bu kadar aşağıda görmemiştim," dedi Adams.

Cabrillo aldığı bilgiyi aynen iletti.

'Takibi bırakın," dedi Hanley telaşla. "Hâlâ imkânınız varken inin."

O sırada Robinson bulutların açık verdiği bir noktadan geçerken Cabrillo aşağıya baktı. Loch Ness Gölü'nün çalkantılı suları görünüyordu. "Artık çok geç, Max," dedi Cabrillo. "Şu anda Loch Ness üzerindeyiz."

Göl kenarında bekleyen iki adam, göktaşını alıp o noktadan güvenli bir uzaklığa gidene kadar telsizi kullanmamaları için kesin talimat almışlardı. Bu nedenle alçaktan uçan jeti bildirmediler. Büyük ihtimalle teknik bir sorun yaşayan bir petrol şirketi jetiydi... öyle değilse de, zaten onların yapabileceği bir şey yoktu. Tekrar kulak kesilip Cessna'yı görmek için göğe bakmaya devam ettiler.

Tornado ADV savaş jeti İskoçya'da Perth üzerindeyken İngiliz pilot mevki bildirdi. Loch Ness'c altı dakikalık mesafedeydiler ve hızla yaklaşıyorlardı.

"Bölgede bir Challenger ticari jet ve helikopter var; onlar dost," diye bilgi

verildi üsten.

"Anlaşıldı," dedi pilot. "Hedef Cessna 206 pervaneli uçak."

Bennett gölün kuzeydoğu ucu ortaya çıkar çıkmaz duman işaretini görebilmek için gözlerini zorladı. Puslu ve sisli bir hava vardı ve görüş çok sınırlıydı. Flapları indirip Cessna'nm hızını iyice azalttı. Gölün karşı tarafından göz kırpan ışıkları görünce o tarafa yaklaşmaya başladı.

"İşte göl," dedi Cabrillo.

Robinson, Cessna'ya hızla yaklaşıyordu; Adams biraz hız kesti. "Yavaşlıyor," dedi Cabrillo'ya.

Cabrillo önündeki hareketli haritaya baktı. "Görünürde hiç alan yok. Düşündüğümüz gibi, havadan bırakmayı deneyecek."

Helikopter o sırada doğu yakasına dönmekte olan Cessna'ya çok yaklaşmıştı. Adams tam karaya doğru dümen kıracağı sırada motordan tekleme sesleri işitildi.

Bennett nihayet dumanı ve yanıp sönen flaşörün ışığını gördü. İyice alçalarak uzanıp yolcu kapısının kilidini açtı ve göktaşının bulunduğu kutuyu kapıya doğru iyice itti. Bir dakika sonra kapıyı açar, uçağı yana yatırır ve kutuyu dışarı itebilirdi.

Billy Joe Shea altındaki siyah 1947 model MG TC'yi Loch Ncss'in doğu kıyısı boyunca sürüyordu. Shea, Midland, Teksaslı bir petrol mühendisiydi; bu klasik otomobili birkaç gün önce Leeds'de bir galeriden satın almıştı. Babası da burada, Hava Kuvvetleri'nde görevliyken bunun benzeri bir otomobil satın almış, yıllarca kullanmış, Billy Joe da sürücülüğü bu otomobilde öğrenmişti. Babası bunu otuz yıl önce sattığından beri, Shea hep böyle bir klasik otoya sahip olmayı istemişti.

İnternette bir araştırma, evini ikinci kez ipotek ettirme ve uzun sürede biriktirdği üç haftalık izin sonunda bu hayalini gerçekleştirmişti. Shea'nın niyeti birkaç hafta boyunca İskoçya ve İngiltere'yi gezmek, sonra da memleketine göndermek için otomobilini Liverpool'da limana bırakmaktı. Tentesi kapalı olmasına rağmen açık yan kapılardan içeri yağmur giriyordu. Shea yolcu koltuğunda duran kovboy şapkasını alıp üstünde biriken yağmur sularını boşalttı. Yoluna devam edip kenarda park etmiş bir minibüsün yanından geçti.

"Jetler radanmda göründü," dedi Challengerin pilotu telefonda Hanley'e.

"Cessna'dan ne kadar uzaklıktasın?" diye sordu Hanley.

"Fazla değil," dedi pilot. "Birazdan doğu kıyısını güneyden kuzeye kat edeceğiz. Cessna'ya da mümkün olduğu kadar yakından geçeceğiz."

Bennett yükü bırakacağı noktaya yaklaşmıştı. Uzanıp kapının kolunu açtı ve Cessna'yı yana yatırdı. Gözünün ucuyla yol boyunca ilerleyen eski bir otomobil fark etti. Sonra yine yükünü minibüse en yakın bir yere bırakma işine odaklandı.

Tam o anda ön camında ticari jet belirdi.

"Doğu kıyısında yol üstünde bir minibüs var," dedi Challenger'in pilotu Hanley'e; o sırada büyük bir gürültüyle alçaktan Bennett'in yanından geçiyordu.

"Peki, yol..." diye başladı Hanley ama bitiremedi.

"İşte, Robinson da göründü," diye bağırdı pilot.

"Minibüsü görebiliyor mu?" diye sordu Hanley.

"Sanırım," dedi pilot, tekrar yükselmeye başladığında. "Ama hâlâ biraz uzakta."

"Hemen oradan ayrıl," dedi Hanley. "İngilizlerden şimdi haber aldık, jetleri birkaç dakika ilerdelermiş. Artık bırakalım, onlar halletsinler." "Anlaşıldı," dedi Challenger'in pilotu.

O sırada yerde, minibüsün yanında beklemekte olan iki adam Cess- na'nm yaklaşmasını izliyorlardı.

"Geride bir helikopter mi var, ne?" dedi biri.

Diğeri o yöne doğru baktı. "Hiç sanmam. Eğer görülecek kadar yakın olsaydı motor ve uskur sesini duyardık."

Ccssna'nın kapısının açıldığını gördüler.

Yerdeki iki adam helikopterin motor sesini pekâlâ duymuş olabilirlerdi... eğer motor çalışıyor olsaydı, tabi. Oysa, Robinson'un kokpitinde tüyler ürperten bir sessizlik vardı; duyulan tek ses, Adams otorotasyona geçtiğinde gövdeyi sıyıran havanın çıkardığı sesti. Adams yere doğru bir açıya girdi ve düzgün iniş için dua etti.

Bu yamuk iniş süreci içinde Cabrillo minibüsü ve flaşörlerini görmüştü, fakat bunu Adams'a söylemeye gerek duymadı. Pilotu yeterince meşguldü zaten.

Bennett kutuyu iterek açık kapıdan aşağıya düşürdü. Sonra Cessna'yı doğrulttu ve Inverness Havaalanı yönüne soktu. Gölün ucundaki tepeleri aşmak için yükseldiği sırada gözünün ucuyla yerden 150 metre yükseklikteki helikopteri

fark etti.

Cessna'yı stabilize eder etmez telefon açıp bunu bildirecekti.

Göktaşının bulunduğu kutu doğruca yarı ıslak bir zemine düştüğü için kırılmadı. İki adam hemen koşup kutuyu çamurdan çıkarmaya çalışırlarken iki jetin çıkardığı kulakları sağır eden gürültüyü duydular. Başlarını kaldırıp bakarlarken jetler geçip gittiler.

"Buradan hemen uzaklaşmalıyız," dedi adamlardan biri.

İkinci adam motoru çalıştırmak için minibüse koşarken diğeri de kutuyu taşıyarak onu izledi.

"Sanırım yola inebileceğim," dedi Adams.

Robinson giderek açılan kavisler yapıyor, tüm gücünü dönmesini sağlayan pervanelerinin arasındaki hava akımından alıyordu.... fakat süratle hız kaybetmekteydi.

Gölün kenarı ve yol hızla yaklaşıyordu... Adams aracın burnunu kaldırmaya başladı.

Jetler Cessna'nm arkasından öyle hızlı gelmişlerdi ki, sanki aniden ortaya çıkıvermiş gibiydiler. Her iki yanından sıyırırcasına geçip yüksek hızla dönüş yaptılar. O sırada Bennett'in radyosu cızırdadı.

"Kraliyet Hava Kuvvetleri," dedi bir ses. "Derhal en yakın havaavalına inmek zorundasınız. Bu talimata uymazsanız sizi düşüreceğiz. Bu mesajı aldığınızı bildirin."

İki jet dönüşlerini tamamlamış, doğruca Bennett'in üstüne gelmekteydiler.

Bennett cevap olarak kanatlarını salladı... sonra da uydu telefonuna uzandı.

Bu kadar yaklaşıp bu kadar uzakta olmak...

Helikopter bir tepenin ardına inerken Cabrillo yan pencereden bakıyordu. Minibüs ve kutunun atıldığı yerden bir kilometre uzaktaydılar. Adams onları sağ olarak indirebilse bile, Robinson'dan çıkıp oraya koşana kadar minibüs de, göktaşı da çoktan gitmiş olurlardı.

Uydu telefonunu göğsüne bastırıp yere vuracakları anı bekledi.

Minibüs sürücüsü aracı hemen vitese geçirip gaza bastı. Arka tekerlekleri çamurlu zeminde ıslak toprak sıçratarak asfalt yola girdikten sonra güneye doğru yol almaya başladı.

Sürücü telaşla dikiz aynasına baktı; yolun boş olduğunu görünce rahatladı.

Adams, Robinson'u bir keman virtüözünün inceliğiyle yönetiyordu. Mesafeyi büyük bir dikkatle hesapladıktan sonra helikopter yerden bir metre yükseklikte kavis yaparken devri hatve kumandasını mümkün olan en son anda kaldırdı. Bu ani değişiklik uskurlarda kalan son havayı da tüketince Robinson bir an havada kaldı ve bir metre yükseklikten kızakları üstüne düştü. Araç şöyle bir sarsıldı, ama çok şiddetli olmadı. Adams yanındaki Cabrillo'ya bakıp yüksek sesle soluk verdi.

"Çok iyisin," dedi Cabrillo.

"Epey zor oldu," dedi Adams, kulaklığını çıkarıp kapıyı açtı.

Helikopter yolu tamamen kapatmıştı.

"Bir kilometrelik daha yakıtımız olsaydı," dedi Cabrillo kapıyı açıp dışarı çıkarken. "Onları yakalamıştık."

Her ikisi de yolda dikilip gerindiler."

"Bay Hanley'i arayıp onları kaybettiğimizi bildirseniz iyi olur," dedi Adams. O sırada MG'si içinde Shea geliyordu. Yol kapanmış olduğu için önlerinde durdu.

"Birazdan," dedi Cabrillo önünde duran MG'ye bakarak.

Shea penceresinden başını çıkardı. "Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu Teksas aksanıyla.

Cabrillo otomobilin yanma yürüdü. "Amerikalı mısınız?"

"Doğma büyüme," dedi Shea.

"Çok hayati bir ulusal güvenlik meselesinde doğrudan başkan hesabına çalışıyoruz," dedi Cabrillo. "Otomobilinizi almam gerek."

"Satın alalı daha üç gün oldu," dedi Shea.

Cabrillo uzanıp kapıyı açtı. "Üzgünüm, ama bu ölüm kalım meselesi."

Shea el frenini çekip dışarı çıktı.

Cabrillo MG'ye binerken Adams'a seslendi. "Oregon'u arayıp sana yakıt göndermelerini söyleyeceğim."

"Tamam, efendim," dedi Adams.

Cabrillo marşa basıp motoru çalıştırdı; vitese geçirdikten sonra U dönüş yapmaya hazırlandı.

"Hey," dedi Shea. "Ben ne yapacağım?"

"Helikopterle kal," dedi Cabrillo pencereden uzanıp. "Sonra her şeyi hallederiz."

Birkaç dakika içinde Cabrillo tepeyi aşmış gözden kaybolmuştu. Shea helikoptere doğru yürüdü; Adams kızakları kontrol ediyordu.

"Adım Billy Joe Shea," dedi elini uzatarak. "Söyler misiniz, otomobilimi alıp giden o adam kimdi?"

"O adam mı?" diye sordu Adams. "Bilmem, daha önce onu hiç görmedim."

30

Richard Truitt sabırla Hickman'ın bilgisayar dosyalarını inceliyordu. Öyle çok bilgi vardı ki, bunları kaydetmesi çok zaman alacağa benzerdi. Sonunda doğruca Oregon'un bilgisayarına bağlanıp Hickman'nın makinesinde ne varsa göndermeye karar verdi. Bağlantıyı kurdu ve bilgileri uydu aracılığı ile gemiye iletmeye başladı.

Sonra masadan kalkıp ofisin içini araştırmaya başladı.

Truitt bir masanın çekmecesinde bulduğu birkaç sayfa yazıyı ve fotoğrafı ceketinin cebine yerleştirdi. Tam duvar boyunca uzanan kitaplıktaki kitaplara bakacakken ön kapının açıldığını ve konuşan bir adamın sesini duydu.

"Hemen şimdi mi?" diyordu ses.

Buna cevap gelmedi... adam telefonda konuşuyordu.

"Beş dakika önce mi?" dedi adam sesi yükselerek. "Ne halt etmeye hemen güvenliği göndermediniz?"

Giriş bölümündeki ayak sesleri yaklaşıyordu. Truitt hemen ofisin bitişiğindeki banyoya geçti, oradan da diğer taraftaki yatak odasına girdi. Burada başka bir koridor oturma odasına açılıyordu. Sürünerek ilerlemeye başladı.

"İçeride olduğunu biliyoruz," dedi ses. "Güvenlik görevlilerim birazdan burada olurlar. Asansörü de kapattılar. Teslim olsan iyi edersin."

İyi bir planın anahtarı, ihtimalleri göz önüne almaktır. Çok iyi bir plan için ise bütün ihtimalleri düşünmek gerekir. Hickman'ın bilgisayarındaki bilgiler havadan Oregon'a ulaşıyordu. Hickman odaya girdiğinde tüm bilgilerin dörtte üçü aktarılmıştı. Truitt'in eksik bıraktığı tek bir şey vardı... bilgisayar ekranını kapatmayı unutmuştu. Hickman odaya girer girmez ekran koruyucusunun devrede olmadığını fark etti ve birisinin bilgisayarına girdiğini anladı.

Koşarak makineye gitti ve hemen kapadı. Sonra hemen çekmecesini açtı ve Vanderwald'dan gelen şişeye dokunulmamış olduğunu gördü.

Truitt oturma odasına geçti. Raylı canı kapı hâlâ aralıktı. Tam kapıya bir adım kala bir heykele çarpıp düşürdü.

Sesi duyan Hickman hemen oturma odasına koştu.

Truitt tam terasa çıkarken Hickman odaya girdi ve onu gördü. Adam siyahlara

bürünmüştü ve hareketlerinde ne yaptığını bilen bir hava vardı. Ama işte, terasta kapana kısılmıştı, nöbetçiler de asansörle yukarı geliyorlardı.

Hickman bir an durup durumun tadını çıkardı. "Olduğun yerde kal," dedi cam kapıdan dışan bakarak. "Artık kaçamazsın."

Adam dönüp Hickman'ın yüzüne baktı ve gülümsedi. Sonra terası çevreleyen göğüs hizasındaki duvara çıktı, başıyla bir selam verip el salladı ve kendini karanlık boşluğa bıraktı. Hickman hayretler içinde ağzı açık bakarken güvenlik elemanları içeri doldular.

Körü körüne inanç çok kuvvetli bir duygudur.

Truitt ceketinin önüne iliştirilmiş kordonu çekerken tek silahı bu inançtı işte. Oregon'un Sihirli Dükkânı'na olan inancı... Kevin Nixon'un icadının işe yarayacağına olan inanç... Kordonu çeker çekmez ceketinin arkasından bir paraşüt açılıverdi. Bir saniye sonra da Çin uçurtmalarındaki gibi bir çift kanat belirdi. Şok kordonlarıyla bağlı bir metrelik flaplar tıpkı bir uçağın frenleri gibi kanatların altından çıkıverdi.

Truitt yavaşladı ve paraşütünü kontrol etmeye başladı.

"Hazır ol," dedi Gunderson. "Hızla iniyor."

Pilston havaya baktığı anda Truitt hızla üstünden geçti. Truitt havada 360 derecelik bir dönüş yaptıktan sonra yönünü düzeltti. Yerden üç metre yükseklikte, cipin yirmi metre önünde hızla ilerliyordu. Neyse ki, kaldırım neredeyse boştu. Gecenin bu saatinde çoğu turist çoktan yatmış, yatmayanlar ise kumar masalarına mıhlanmışlardı. Truitt düz bir hatta ilerlemeye devam etti.

Gunderson hemen motoru çalıştırıp Truitt'in peşinden gitti. Truitt epey alçalmıştı, ama bir türlü yere inemiyor, ayakları hâlâ havada sallanıyordu.

Yolun köşesinde lateks giysiler içinde, aşırı makyajlı iki fahişe durmaktaydı. Bîri sigara içiyor, diğeriyse cep telefonunda yeni bir iş çağrısına cevap veriyordu. Truitt kordonu çekip fren görevi yapan flapları devre dışı bırakınca taş gibi yere düştü. Düşer düşmez koşarak dengesini sağlamaya ve ileri hızını yavaşlatmaya çalıştı. İki fahişeye sadece bir metre kala yürüyüş temposuna varabilmişti.

"İyi akşamlar, hanımlar," dedi Truitt. "Ne güzel bir yürüyüş havası."

O anda üzerinde Dreamworld logosu bulunan kırmızı renkli başka bir cip otelin giriş yolundan çıkmaktaydı.

Gunderson ve Pilston, Truitt'in yanına vardılar. "Hemen binin," dedi Gunderson.

Truitt arka koltuğa biner binmez Gunderson gaza bastı ve araç ok gibi fırladı. Truitt'in çantası yanındaki koltuktaydı. Fermuvarını açıp içinden metal bir kutu çıkardı.

"Takip ediliyoruz," dedi Gunderson.

"Fark ettim," dedi Truitt. "Sana söylediğim zaman hemen vitesi boşa al ve kontağı kapa."

"Anladım," dedi Gunderson.

140 kilometre hızla gitmelerine rağmen arkadaki araç mesafeyi kapamaya başlamıştı. Truitt koltuğunda geri döndü ve metal kutuyu gerideki cipin motoruna yöneltti.

"Şimdi," diye seslendi.

Gunderson vitesi boşa aldı ve kontağı kapattı. Işıklar söndü; direksiyon motordan aldığı gücü kaybedince yönetmek çok zorlaştı. Gunderson yoldan çıkmamak için direksiyonla adeta boğuşuyordu. Truitt metal kutuda bulunan bir düğmeyi çevirdi. Kutudan çıkan bir sinyal civarda hareket halinde olan bütün motorlu taşıtların elektrik kontrol kutularını yaktı. Kırmızı cipin ışıklan sönmüş, yavaşlamaya başlamıştı. Yakınlarda bulunan birkaç taksi de durup kalmışlardı.

"Tamam," dedi Truitt. "Tekrar çalıştırabilirsin."

Gunderson motoru çalıştırdıktan sonra sordu. "Nereye gidiyoruz?"

"Çantalarınız yanınızda mı?"

"Otelde sadece duş yaptık," dedi Pilston. "Çantalarımızı uçakta bırakmıştık."

"O halde havaalanına gidelim," dedi Truitt. "Las Vegas'tan aynlsak iyi olur."

Max Hanley, Michael Halpcrt'ın ofisinde, bir bilgisayarın başında duruyordu. İki adam da gözlerini ekrana dikmişlerdi.

"Sonra da birden kesildi," dedi Halpert.

"Bilginin ne kadarını alabildik?" diye sordu Hanley.

"Başından sonuna bakmam gerek," dedi Halpert. "Ama gördüğüm kadanyla epey almışız."

"Çözümlemeye başla hemen," dedi Hanley. "Kayda değer bir şey bulursan

bana haber ver."

O anda haberleşme cihazından Stone'un sesi duyuldu.

"Efendim, az önce Gulfstream'dan haber aldım; Las Vegas'tan ayrılıyorlarmış."

"Hemen geliyorum," dedi Hanley.

Hanley çabuk adımlarla kontrol odasına gitti. Stone monitörlerin başında oturmaktaydı. Hanley odaya girer girmez ekranlardan birini işaret etti. Bir Batı Amerika haritası üzerinde yanıp sönen kırmızı bir ışık Gulfstream'ın mevkiini gösteriyordu. Uçak doğu yönünde ilerleyerek Mead Gölü'nü aşmak üzereydi. O sırada Hanley'in telefonu çaldı.

"Hanley."

"Bilgisayar dosyalarını aldınız mı?" diye sordu Truitt.

"Bir kısmını," dedi Hanley. "Halpert onları çözümlemeye başladı. Anladığım kadarıyla aktarmanın tam ortasında hat kesilmiş... bir sorunla mı karşılaştın?"

"Tam yüklerken hedef geri döndü," dedi Truitt jetin motor gürültüsü arasında. "Bağlantıyı kesti herhalde."

"O halde peşinde birilerinin olduğunu da anlamıştır."

"Doğru," dedi Truitt.

"Başka bir şey bulabildin mi?"

Truitt yan koltuğa bırakmış olduğu ceketine uzanıp Hickman'ın ofisinden çaldığı fotoğrafları çıkardı. Hava telefonuna bağlı faks makinesini çalıştırıp resimleri göndermeye başladı. "Sana bazı fotoğraflar gönderiyorum."

"Kim onlar?" diye sordu Hanley.

"Bunu senin öğrenmeni istiyorum."

31

"Hem de sorunun dik alası," dedi Başkan Langston Overholt'a.

Bir saat kadar önce İngiltere başbakanı telefonla aramış, Londra'ya bir saat uzaklıkta bir yerde radyasyon yanıkları olan Yunanlı bir gemi kaptanı bulduklarını haber vermişti. O anda başkan ve Overholt Oval Ofis'te konuşurlarken bile iki ülke arasındaki güvenli hatlarda yoğun bir görüşme trafiği vardı.

"Bombayı bulmak için Şirket'le olduğu gibi Ruslarla da ortak çalışma yapıyorduk," dedi Overholt. "Ama her nasılsa İngiltere'ye kadar gitmiş."

"En yakın müttefikimize bunu mu söylememi istiyorsun?" dedi başkan. "Elimizden geleni yaptık, ama başaramadık mı diyelim?"

"Hayır, efendim," dedi Overholt.

"Eh, bunun gerisindeki her kimse, bombayı göktaşıyla buluşturduğu takdirde, Londra ve çevresi çöle dönüşür. Bombayı ele geçiremeyişimize mazeret bulabilirsin, ama göktaşı tamamen bizim çuvallamamız."

"Anlıyorum, efendim," dedi Overholt.

Başkan koltuğundan kalktı. "Beni iyi dinle," dedi sesi adamakıllı öfkeli. "Bana sonuç getir, hem de çok çabuk."

Overholt da ayağa kalktı. "Evet, efendim," dedikten sonra odadan çıktı.

"Cabrillo hâlâ göktaşının peşinde," dedi Hanley güvenli hatta Overholt'a. "En azından az önce arayan helikopter pilotumuzun ifadesine göre."

"Başkan köpürüyor," dedi Overholt.

"Hey," dedi Hanley. "Sakın bizi suçlamayın. İngiliz jetleri çok geç kaldılar. Zamanında gelselerdi, göktaşı şimdi emin ellerde olurdu."

"İngilizler Cessna'yı Inverness'de inişe zorladıklarını ve uçağı arayacaklarını bildirdiler."

"Hiçbir şey bulamazlar," dedi Hanley. "Juan ve pilotumuz Cessna'nın pilotunun paketi havadan bıraktığını gördüler."

"Cabrillo neden beni aramadı?" dedi Overholt. "Yardım koordine ederdik."

"Bu soruya ben cevap verememem, Bay Overholt."

"Onunla konuşur konuşmaz bana bilgi verir misiniz?"

"Elbette, efendim," dedi Hanley.

İncecik jantlarıyla, çok eski amortisörleriyle küçük MG modern bir araca rakip olamazdı. Cabrillo dördüncü viteste tam gaz gittiği halde hızı ancak 120 kilometreyi buluyordu. Ahşap kaplı direksiyonu tek elle kullanırken, diğer eliyle bir kez daha uydu telefonunu tokatladı.

Yine tık yoktu. Yere iniş sırasında hasar görmüş olmalıydı. Cabrillo'nun o kadar özen göstermesine rağmen yere vurdukları anda telefon gösterge paneline çarpmıştı. Belki de pili bitmişti... uydu telefonlarının şarjı çok hızlı tükenirdi. Nedeni her ne ise, bir türlü yeşil ışık yanmıyordu işte.

Tam o sırada, birkaç kilometre ilerideki yokuşun tepesinde minibüsü gördü.

Eddie Seng ve Bob Meadows, Meadows'un kullandığı araç içinde Sheppey Adası'na varmak üzereydiler. İki adam Oregotı'dan amfibik bir uçakla Londra'nın hemen dışında bir havaalanına gelmişler, burada İngiliz İstihbarat Teşkilatı MI5'in onlar için bırakmış olduğu Range Rover'e binmişlerdi.

"Galiba istediğimiz silahlan vermişler," dedi Seng arka koltukta bırakılmış naylon çantayı alarak.

"Şimdi bir de Hammadi Örgütü'nün Londra'da nerede gizlendiğini bulsak," dedi Meadows. "Bombayı da bulup etkisiz hale getirsek, o sırada başkanımız da göktaşını ele geçirse, o zaman mesaimiz bitmiş olur."

"Pek kolay görünmüyor," dedi Seng.

"On üzerinden yedi veririm," dedi Meadows liman yoluna saparken.

Meadows motoru kapatırken Seng de araçtan dışarı çıktı ve onları bekleyen uzun boylu sarışın adamın yanına gidip elini uzattı.

"Eddie Seng," dedi.

"Malcolm Rodgers, MI5," dedi adam.

Meadows da Range Rover'dan çıkmış yanlarına gelmişti.

"Bu benim partnerim, Bob Meadows. Bob, bu arkadaş MI5'den Malcolm Rodgers."

"Memnun oldum," dedi Meadows, adamın elini sıkarak,

Rodgers iskeleye doğru yürümeye başladı. "Kaptanı yokuşun az ilerisindeki barda bulmuşlar. Gümrük kayıtlanna bakılırsa limana o akşam girmiş."

"Radyasyondan mı ölmüş?" diye sordu Meadows.

"Hayır," dedi Rodgers. "Otopsi raporunda zehir görüldüğü yazıyor."

"Ne çeşit bir zehir?" diye sordu Seng.

"Tam adını koyamadılar henüz," dedi Rodgers. "Ama felç etkisi yapan bir şey."

"Telefonunuz var mı?" diye sordu Meadows.

Rodgers durup cebinden cep telefonunu çıkardı ve Meadows'a baktı.

"Adli tıp doktorunuzu arayın; Atlanta'daki Hastalık Kontrol Merkezi'yle temas kursun ve onlardan Arap Yarımadası akrep ve yılan zehirlerinin toksikolojik profillerini istesin. Bakalım kullanılan zehir gelen profillere uyuyor mu."

Rodgers hemen telefona sarıldı. O konuşurken Seng de liman alanını inceledi. Birkaç yük gemisi, dört gezi teknesi ve üst güvertesinde antenlerin ışıldadığı bir katamaran vardı. Katamaranın kıç güvertesiyse sandıklar ve elektronik gereçlerle tıklım tıklım doluydu. Bir adam eğilmiş, elleri torpido şeklinde bir aletin içinde bir şeyler yapıyordu.

"Tamam," dedi Rodgers. "Merkezi arayıp soracaklar."

Yürüye yürüye limana inip Larissa'nın bağlı bulunduğu yere vardılar. Üst güvertede sadece üç kişi vardı.

"Gemiyi karış karış aradık," dedi Rodgers. "Hiçbir şey çıkmadı. Seyir defterlerine sahte girişler yapılmış; mürettebatı sorguya çektik ve yükün Ukrayna'da, Odesa yakınlarında bir yerde alındığını öğrendik. Buraya kadar da durmaksızın gelmişler."

"Mürettebat nc taşıdıklarını biliyor muymuş?" diye sordu Seng.

"Hayır," dedi Rodgers. "Çalıntı sanat eserleri, diye bir söylenti varmış."

"Onlar sadece taşıyıcılar," dedi Seng.

Meadows bu konuşmanın dışında kalmış, devamlı katamaran'a bakıyordu.

"Gemiye çıkmak ister misiniz?" diye sordu Rodgers.

"Adam kaptanla buluştuktan sonra bardan çıkarken gören olmuş mu?" diye sordu Meadows.

"Hayır," dedi Rodgers. "Sorun da burada. Kim olduğunu, nereye gittiğini bilmiyoruz."

"Ama kaptan bombayı bara getirmemiş," diye yüksek sesle düşündü Meadows. "O halde bombayı ya mürettebattan birisi teslim etti ya da gemiden çalındı."

"Barda kimse bombayı görmemiş," dedi Rodgers. "Kaptan da burada öldü."

"Mürettebatı sorguya çektiniz, değil mi?"

"Size şimdi söyleyeceklerim gizli kalmalı," dedi Rodgers.

Meadows ve Seng başlarını sallayarak kabul ettiler.

"Mürettebata yaptıklarımız bilinen tüm uluslararası yasalara aykın şeylerdi... bize bildikleri her şeyi anlattılar," dedi Rodgers kısık bir sesle.

Demek, İngilizler işi adamakıllı ciddi tutmuşlardı... Yunanlı mürettebata ya işkence yapılmıştı ya da ilaç verilmişti; belki ikisi birden uygulanmıştı.

"O halde teslimatı mürettebattan kimse yapmadı," dedi Meadows.

"Hayır," dedi Rodgers. "Bardaki adam her kimse, yardımcıları varmış."

"Eddie," dedi Meadows. "Sen Larissa'ya çıkıp bir gözden geçirsene. Ben de şöyle bir dolaşıp katamarandaki adamla bir konuşayım."

"Biz onu sorguya çektik," dedi Rodgers. "Yaşlıca bir adam ve zararsız."

"Ben hemen dönerim," dedi Meadows o tarafa doğru yürümeye başlayarak.

Seng ve Rodgers birlikte Larissa'ya çıktılar.

"Efendim, artık karar vermemiz gerekiyor," dedi Stone. "Atlantik mi Kuzey Denizi mi?"

Hanley'in gözleri monitördeki hareketli haritadaydı. Cabrillo'nun ne yöne gittiğini bilmiyordu, fakat karar verme zamanı gelmişti.

"Amfibik uçak nerede?"

"Orada," dedi Stone, Manchester üzerinden kuzeye giden sinyali göstererek.

"O halde Kuzey Denizi," dedi Hanley. "Hedefleri Londra. Amfıbik uçağa Cabrillo'ya destek olması için Glasgow'a gitmesini bildir."

'Tamam," dedi Stone mikrofona uzanarak.

"Hadi," dedi Hanley arkadaki masada oturan Kasım'a. "Adams'a gönderilecek yakıt işi nc oldu?"

"Inverness Havaalanı'ndan ikmal yapılamıyor," dedi Kasım. "Ben de Loch

Ness'de bir benzin istasyonuyla temas kurdum. Beş galonluk bidonlarla benzin götürecekler. Az sonra oraya varmış olurlar. Yakıtı gelince Adams bize haber verecek."

"Lanet olsun," dedi Hanley. "Başkanımıza yardım etmek için Geor- ge'ye ihtiyacımız var."

Oregon'un güvenlik uzmanı Linda Ross, Kasım'la aynı masada oturmaktaydı. "İngiliz yetkililerle konuştum ve onlara bildiklerimizi söyledim... göktaşını taşıdığını sandığımız beyaz bir minibüsün Loch Ness'den güneye doğru yol aldığını ve siyah bir MG içinde Bay Cabrillo'nun onu takip ettiğini anlattım. Helikopter gönderecekler, fakat bölgeye varmaları bir saati bulabilirmiş."

"Challenger orada uçup bize bilgi verebilir mi?" diye sordu Hanley ortaya.

Bir süre kimse konuşmadı. Stone klavyesine bir iki komut girdikten sonra monitörü gösterdi. "Bölgenin şu andaki görünümü böyle," dedi.

Yoğun sis kalın bir yün battaniyeyi andırıyordu. Kuzey İskoçya top- raklannda görüş mesafesi metreyle değil, karışla ölçülmekteydi. Daha bir süre havadan destek sağlanamayacağı belli olmuştu.

Halifax Hickman öfkeden deliye dönmüştü. Güvenlik elemanlarını iyice haşladıktan sonra ekibin şefine döndü ve, "Kovuldun," diye bağırdı.

Adam kapıya doğru yürüyüp daireden dışarı çıktı.

"Sen," dedi şefin yardımcısına. "Buraya giren hırsız nerede?"

"Adamlarımız onu Dreamworld'ün diğer yanındaki sokağa inerken görmüşler," dedi adam. "İki kişinin bulunduğu üstü açık bir cipe binmiş. İki adamım onları kovalarken araçlarında çok ciddi bir elektrik arızası olmuş. O noktada onları gözden kaybetmişler."

"O cip bulunana kadar herkesin bu şehri didik didik aramasını istiyorum," dedi Hickman. "Kendi otelimin tepesindeki daireme girmeye cesaret eden kimmiş, bakalım."

"Hemen aramaya başlarız, efendim," dedi yeni atanan şef heyecanla.

"İyi edersiniz," dedi Hickman ve ofisine yürüdü.

Güvenlik elemanları daireden çıkarlarken Hickman da bir telefon numarası çevirip konuşmaya başladı.

Oregon'daki ofisinde Michacl Halpert, Truitt'in gönderdiği bilgileri sınıflandırmaya çalışıyordu. Dosyalar karmakarışıktı; şirket belgeleri, banka

kayıtları ve gayrimenkul tapuları hep bir aradaydı. Ya hiç kişisel dosya yoktu ya da aktarılamadan hat kesilmişti.

Halpert bilgisayarına anahtar sözcükleri araması için komut verdikten sonra Truitt'in faksla geçtiği fotoğraflara baktı. Başka bir bilgisayarın başına geçip resimleri taradı ve Amerika Birleşik Devletleri Dışişleri Bakanlığı bilgisayarına bağlanıp pasaport fotoğraflarını aramaya başladı. Veri tabanı muazzam büyüklükteydi ve bu arama günlerce sürebilirdi. Bilgisayar bu işi yaparken o da yemek salonuna gitti. En sevdiği yemek olan beef stroganoff vardı.

"Efendim," dedi telefondaki ses. "Bir Amerikan güdümlü füze firkateyni durmamızı işaret ediyor."

"Ne demek oluyor bu?" diye sordu Hickman.

"Hemen durmamızı emrettiler, yoksa batıracaklarmış," dedi Free Enterprise'in kaptanı.

Hickman'ın planı artan bir hızla çözülmeye başlıyordu.

"Kaçamaz mısınız?" diye sordu.

"Mümkün değil."

"O halde çatışmaya girin," diye emretti Hickman.

"Bu intihar olur, efendim," dedi kaptan yüksek sesle.

Hickman bir süre düşündükten sonra, "O halde teslim olmayı mümkün olduğunca geciktirin," dedi.

"Peki, efendim," dedi kaptan.

Hickman telefonu kapatıp arkasına yaslandı. Free Enterprise mürettebatına işin başından beri gerçekdışı bir senaryo vermişti. Adamları işbirliği yapmaları için göktaşı ve bombayı Suriye üzerine yapılacak bir saldırıda kullanacağına inandırmıştı. Sonra da bu saldırıyı İsrail üzerine yıkacak, Ortadoğu'da büyük çaplı bir savaş çıkmasını sağlayacaktı. Ortalık yatıştığındaysa bölge tamamen Amerika Birleşik Devletleri'nin kontrolü altına girecek, terörizm de son bulacaktı.

Oysa gerçek planı çok daha kişiseldi. Hayatta gerçekten sevdiği tek insanın öcünü almak istiyordu. Ona engel olmaya kalkanların da gözünün yaşına bakmayacaktı.

Telefonunu alıp hangarı aradı.

"Londra'ya gideceğim, uçağımı hazırlayın."

"Selam, dedi Meadows katamaranın güvertesindeki adama. "Selam," dedi adam.

Adam bir doksan boyunda ve sırım gibiydi. Biçimli bir keçi sakalı, grileşmiş gür kaşları ve kimsenin bilmediği bir şey biliyormuşcasına muzipçe parıldayan gözleri vardı. Altmışın üstünde olmalıydı. Elleri hâlâ torpido biçimindeki nesnenin içinde, Meadows'a baktı.

"Güverteye gelebilir miyim?"

"Sonar tamircisi misin?" diye sordu adam gülümseyerek.

"Hayır," dedi Meadows.

"Neyse, gelebilirsin, tabi," dedi adam hayal kırıklığıyla.

Meadows güverteye çıkıp adamın yanına yaklaştı. Bir yerden tanıyor gibiydi. Derken kim olduğunu çıkardı. "Aa," dedi Meadows. "Siz roman yazarı..."

"Emekli yazar," dedi adam gülerek ve evet, o benim. Onu boş ver şimdi; elektronikle aran nasıldır?"

"Sigorta attı mı elektrkçi çağırırım," diye itiraf eti Meadows.

"Aksiliğe bak," dedi yazar. "Bu sonar radarın panelini bozdum; hava açınca yola çıkmadan önce tamir ettirmem gerek. Tamircinin bir saat önce gelmiş olması gerekiyordu. Yolunu mu kaybetti, ne..."

"Ne kadar zamandır limandasınız?" diye sordu Meadows.

"Dört gün oldu," dedi yazar. "Birkaç gün daha kalacak olursak, ekibime yeni karaciğerler bulmam gerekecek... İngiliz içkilerini pek sevdiler. Tabi, bir kişi dışında... o da yıllar önce alkole tövbe etti, şimdi kahve ve pasta bağımlısı oldu. Bu adanılan bulup toparlamak büyük dert. Bu tip keşif gezileri yüzer tımarhaneye benziyor."

"Tabi ya," dedi Meadows. "Siz sualtı arkeolojisi üzerine çalışıyorsunuz."

"Aman bu gemide arkeoloji lafını etme," diye takıldı yazar. "Buradakiler arkeologlardan hiç hoşlanmazlar. Bizler serüvenciyiz."

"Özür dilerim," dedi Meadows gülerek. "Birkaç gün önce olan bir hırsızlık olayını soruşturuyoruz. Sizde çalman bir şey var mı?"

"Sen Amerikalısın," dedi yazar. "İngiltere'deki bir hırsızlık neden seni ilgilendiriyor?"

"Ulusal güvenlik, desem inanır mıydınız?"

"Ne demezsin," dedi yazar. "Ben roman yazarken nerelerdeydin? Her şeyi kendim uydurmak zorunda kalıyordum."

"Ciddiyim," dedi Meadows.

Yazar bir süre düşündükten sonra cevap verdi. "Hayır, bizden bir şey çalınmadı. Gemideki kamera sayısı Cindy Crawford'un mayo reklam filmlerinde kullanılanlardan bile fazladır. Sualtı, suüstü, kamaralarda, cihazların üstünde, daha benim bile bilmediğim bir sürü yerde... Onları bir film ekibinden kiraladım."

Meadows şaşırmıştı. "Bunu İngilizlere söylemiş miydiniz?"

"Sormadılar ki?" dedi yazar. "Onların derdi, bana hiçbir şey görmediğimi söylettirmekti... ki, doğrusu da bu; hiçbir şey görmedim."

"Demek, bir şey görmediniz."

"Gece geç saatlerdeyse görmem," dedi yazar. "Yaşım yetmişin üstünde... saat onu geçtikten sonra beni uyandırmak istiyorsan ya yangın çıkaracaksın ya da çıplak bir kadın getireceksin."

"Ya kameralar?" diye sordu Meadows.

"Onlar devamlı çekim halindedir," dedi yazar. "Araştırmayla ilgili bir televizyon programı yapıyoruz... video bantları ucuz, ama iyi sahneler çok değerli."

"Bana o bantları gösterebilir misiniz?" dedi Meadows.

"Bir şartla," dedi yazar kamaraya doğnı yürüyerek. "Lütfen, diyeceksin."

Yirmi dakika sonra Meadows istediği bilgiyi elde etmişti. *

32

Nebile Lababiti, Strand yakınındaki evinin tahta döşemesinde uslu uslu duran nükleer bombaya uzun uzun baktı. Orasından burasından bakır tellerin çıktığı metal bir makineydi, işte... ama bir dehşet ve tehlike havası yayıyordu. Bomba bir nesne olmanın ötesindeydi... sanki canı vardı. Tıpkı güzel bir tablonun veya heykelin, yaratıcısının yaşam gücünü yansıttığı gibiydi. Bomba sadece bir metal kütlesi değildi. Halkının dualarının kabulüydü.

Darbeyi doğruca İngilizlerin kalbine indireceklerdi.

Aşağılık İngilizler piramitleri soymuşlar, Ortadoğu'da insanlara zulmetmişler ve hiç onları ilgilendirmediği halde Amerikalıların safında savaşla-, ı a girmişlerdi. Lababiti'nin yaşadığı ev Londra'nın tam ortasındaydı. Bu zulümleri finanse eden bankerlerin yaşadığı yer burasıydı işte; sanat galerileri, müzeler, tiyatrolardan oluşan şehir merkezi burasıydı; başbakanlık konutu, Parlamento ve Buckingham Sarayı da buradaydı.

Saray. Kraliçenin evi, Lababiti'nin nefret ettiği her şeyin simgesiydi. Gösterişçilik, kendilerini her şeyin üstünde görme budalalığı, törenler... Yakında bunların tümü yanıp kül olacaktı. Hayvanın kalbi sökülüp atılacaktı. İçinden tarih akan bu alan hiç kimsenin ilgisini çekmeyen çöl gibi, içi oyulmuş bir boşluk olarak kalacaktı.

Lababiti bir sigara yaktı.

Az kalmıştı. Bugün emaneti hedefe taşımayı kabul eden Yemenli mücahit şehre gelecekti. Lababiti, çocuğu ağırlayacak, ikramlarda bulunacaktı. Ona orospular bulur, haşhaş verir, en sevdiği yemekleri yedirirdi. Dava uğruna ölmeye hevesli bir adama da bundan aşağısı yakışmazdı, doğrusu.

Çocuğa yolu iyice bellettikten sonra Lababiti hemen oradan sıvışmayı düşünüyordu.

Ona göre liderliğin anahtarı ülken için ölmek değil, başka birinin öl- ' meşini sağlamaktı. Nebile Lababiti'nin de şehit olmaya hiç niyeti yoktu. Bomba patladığı sırada o çoktan Manş'ı geçmiş, Paris'te güvenlik içinde olacaktı.

El-Halifa'dan hâlâ ses çıkmayışını da merak ediyordu doğrusu.

"Nasıl gözümüzden kaçtı, anlamıyorum," dedi Rodgers.

"Önemli değil," dedi Meadows. "Artık elinizde minibüsün plaka numarası var.

Bunun izini bulursanız bombaya çok yaklaşmış olursunuz."

"Filmi alabilir miyim?" diye sordu Rodgers.

Meadows yazardan iki kopya aldığını ve birini Range Rover'e bıraktığını söylemeye gerek görmedi. "Elbette."

"Sanırım artık bundan sonrasını biz sürdürebiliriz," dedi Rodgers yetkili olduğunu vurgulamak için. "Bu katkınızı amirime anlatıp Amerikan istihbaratına iletmesini ve takdir görmenizi mutlaka sağlayacağım."

İnsanlar ve teşkilatları arasındaki hiç bitmeyen mücadele yine ortaya çıkıyordu. Amirleri Rodgers'e lıer ne olursa olsun, bombanın bulunmalında başarıyı mutlaka M15'in üstlenmesi gerektiğini söylemiş olmalıydılar. Rodgers bu aşamada artık bombayı bulmak üzere olduğunu sanıp Şirket'i geri plana atmaya çalışıyordu.

"Anlıyorum," dedi Seng. "Rover birkaç gün daha bizde kalabilir mi?"

"Elbette," dedi Rodgers.

"Bar sahibine birkaç som sormamızın sakıncası var mı acaba?" diye sordu Meadows. "Böylece biz de kendi dosyamızı tamamlamış oluruz."

Rodgers bu ricayı bir süre aklında tarttıktan sonra, "Biz zaten onu sorguya çektik," dedi. "Ama sizin de görüşmenizde sakınca göremiyorum."

Rodgers minibüsün plaka numarasını bildirmek için cep telefonunu çıkardı ve iki Amerikalıya baktı.

"Teşekkür ederiz," dedi Seng. Rodgersı orada bırakıp Range Rover'e doğru yürüdüler.

Rodgers onları başıyla selamlayıp telefon numarasını tuşladı. Meadows direksiyon başına otururken Seng de yolcu koltuğuna geçti.

"Neden filmi ona verdin ki?" diye sordu Seng kapıyı kapadıktan sonra.

Meadows döşeme üstünde duran kopyayı gösterdikten sonra aracı U dönüşü için hazırladı. "Gidip şu bar sahibini bulalım; bakalım başka bir şey öğrenebilir miyiz."

"Sen de aklımdan geçeni mi düşünüyorsun?" diye sordu Seng barın önünde park ederlerken.

"Bilmem," dedi Meadows. "Filmde gözüken motosikletle mi ilgili?"

"Sen^içeri gir, ben de telefon açıp plaka numarasını bildireyim."

"Sende de iyi hafıza varmış," dedi Meadows araçtan çıkarken.

Seng elini kaldırdı; avucunda plaka numarası yazılıydı.

Meadows kapıyı kapatıp bara yürüdü.

Buckingham Sarayı'nın yanındaki St. James ve Green parklannda ağaçlar yapraksız, çimenlerin -üstüyse kırağı kaplıydı. Turistler ağızlarından buhar bulutlan çıkaran askerlerin nöbet değişimini izlemekteydiler. Bir seooter motosiklet üstünde Picadilly tarafından gelen bir adam oradan Grosvenor Meydanı'na döndü, Buckingham Sarayı Bahçeleri içindeki gölün yanından geçerek Buckingham Saray Yolu'nun Birdeage Walk ile birleştiği yere kadar geldi. Burada durdu; yolculuk süresini ve trafik durumunu kaydetti.

Sonra küçük defterini cebine atıp yoluna devam etti.

Cabrillo başını camdan dışarı uzattı. Bir saat kadar önce İskoçya'nın en yüksek ağacı olan Ben Nevis'in önünden geçerken, minibüsle aradaki mesafeyi epey kapatmıştı. Oysa şimdi Grampian Dağları'na tırmanmaktayken minibüs yine arayı açıyordu. Bir an önce bir şeylerin olması şarttı. Cabrillo her an Robinson içinde Adams'ı görmeyi ummaktaydı... İngiliz Ordusu, Hava Kuvvetleri, hatta bir polis otomobili bile durumu değiştirebilirdi. Oregon mutlaka destek göndermiş olmalıydı... burada silahsızdı ve gücü çok yetersiz bir araçla adam kovalıyordu.

Bulunduğu yeri artık belirlemiş olmaları gerekmez miydi?

O sırada Oregon'da herkes bu sorun üzerine çalışıyor, ama pek bir sonuca yaramıyorlardı.

Gemi tam yol ileriye doğru ilerliyordu; birkaç saat içinde Aberdeen'e ve daha sonra da Edinburgh açıklarında bir noktaya varacaklardı.

'Tamam," diye seslendi Kasım odanın diğer köşesindeki Hanley'e. "Adams Inverness'deki havaalanına gidebilecek kadar yakıt almış. Oraya varınca depolanın doldurup güneye doğru gidecek."

"O zaman menzili ne kadar olacakmış?" diye sordu Hanley.

"Bir dakika," dedi Kasım ve soruyu Adams'a tekrarladı

"İngiltere'nin çoğunu kat edebilecek," dedi Kasım. "Ama yeni ikmal yapmadan Londra'ya erişemiyor."

"Bu işi daha önce bitirmiş olmamız gerekirdi," dedi Hanley.

"Adams harekete hazırmış," diye bildirdi Kasım.

"Cabrillo'yu bulana kadar yolu takip etmesini söyle."

"Sis çok yoğunmuş," dedi Kasım. "Ama yolun hemen üstünden uçacak."

"İyi," dedi Hanley.

Linda Ross, Hanley'in yanına geldi. "Patron," dedi. "Stone ile birlikte göktaşı üstündeki vericilerin frekansını tekrar izledik. Şimdi çok daha güçlü sinyal alıyoruz."

"Hangi monitörde?"

Ross duvardaki bir monitörü gösterdi.

Göktaşı neredeyse Stirling'e varmak üzereydi. Birazdan sürücüsü hangi yöne gideceği sinyalini vermek zorunda kalacaktı. Ya doğuya, Glasgow'a, ya da batıya, Edinburgh'a.

"Bana Overholt'u bağlayın," dedi Hanley.

Birkaç saniye sonra Overholt battaydı.

"İngilizlere Glasgow ve Edinburgh'a giren tüm yolları kapattırırım," dedi Overholt. "Gelen her minibüsü ve kamyonu ararlar."

"Neyse ki, seçebilecekleri fazla yol yok," dedi Hanley. "Minibüsü yakalamaları umuyorduk."

"Umarım öyle olur," dedi Overholt. "Bu arada, MI5 başkanı beni aradı ve bomba konusunda Meadows ve Seng'in çok yardımcı olduklarını söyledi. Meadows'un ortaya çıkardığı bir viedobanttan edindikleri plaka numarası onlan bombaya götürebilirmiş."

"Buna sevindim," dedi Hanley.

Overholt devam etmeden önce biraz durdu. "Resmi olarak da artık adamlarınızın geri durmasını rica ediyor... bundan sonrasını kendileri götüreceklermiş."

"Meadows ve Seng aradıkları zaman bunu iletirim," dedi Hanley.

"Max," dedi Overholt. "Senin yerinde olsam bunu hemen iletmezdim."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum, Bay Overholt," dedi Hanley ve telefonu kapadı.

"Overholt İngilizlerin Meadows ve Seng'i geri çekmemizi ve bomba işini kendilerinin halletmek istediklerini söyledi," dedi Hanley, Stone'a.

"Keşke daha önce bilseydim," dedi Stone. "Az önce arayıp bir İngiliz motosiklet plakasını araştırmamı istediler."

"Sahibini buldun mu?"

"Adını ve adresini aldım," dedi Stone.

"Başka ne istediler?"

"Meadows'un dizüstü bilgisayarına birkaç dosya faksladım. Bana verdiği kara hattı numarası rehberde Pub'n Grub olarak geçiyor. Sheppey Adası'nda bir bar."

Bir tehdit ancak kişinin kaybedeceği bir şey varsa işe yarardı; Meadows bunu yıllar önce öğrenmişti. MI5 ajanlan ve yerel polis bar sahibine, işbirliği yapmadığı takdirde neler olabileceğini anlatıp durmuşlardı. Unuttukları şey, işbirliği yaparsa neler olacağını söylemekti. Arıları toplananın en kolay yolu balla olurdu. Bilgi toplamak istiyorsan, bal yerine para kullanırdın.

"Altın saat, ha?" diyordu Meadows, Seng içeri girdiğinde.

"Piaget," dedi bar sahibi.

Meadows beş tane yüz dolarlık banknotu tezgâhın üstüne sererken Seng de gelip bara oturdu. "Ne içersin?" diye sordu Meadows, arkadaşına.

"Guinness," dedi Seng duraksamadan.

Bar sahibi içkiyi getirmek için uzaklaştığı anda Meadows, Seng'in kulağına eğildi. "Yanında ne kadar nakit var?"

"On," dedi Seng, on bin kastederek.

Meadows bunun üzerine dizüstü bilgisayarını, ekranı bar sahibinin de görebileceği şekilde tezgâhın üstüne yerleştirdi, "Bak şimdi, beş bin Amerikan Doları ve yürekten teşekkürümüzü kazanmak istiyorsan, sana sırayla göstereceğim resimlere bakacaksın. Gemi kaptanıyla birlikte olan adamı tanırsan, bana söyleyeceksin."

Bar sahibi, tamam, anlamında başını salladı. Meadows El-Halifa'nın tanınmış yardımcılarının fotoğraflarını bir bir göstermeye başladı. Yaklaşık bir düzine kadarına baktıktan sonra bar sahibi durmasını istedi. Adam son resmi dikkatle biraz daha inceledi.

"Sanırım, buydu," dedi sonunda.

Meadows ekranı bar sahibinin göremeyeceği bir şekilde çevirdikten sonra resimdeki adamın özelliklerini ve alışkanlıklarını sıralayan dosyayı açtı.

"Sigara içiyor muydu?" diye sordu Meadows.

Bar sahibi biraz düşündükten sonra, "Evet," dedi.

"Markasını hatırlıyor musun?" diye soıdu Meadows ekranı Seng'e göstererek. Sanki ölüm kalım meselesi değil de, masa başında bir aile oyunu oynar gibiydiler.

"Dur bakayım," dedi bar sahibi hafızasını zorlayarak.

Meadows o sırada ekranda Lababiti'nin altın kaplama Piageti saati olduğunu yazan satırı arkadaşına gösterdi.

"Buldum," diye bağırdı bar sahibi. "Morelands; süslü bir gümüş çakmağı da vardı."

Meadows dizüstünü kapatıp ayağa kalktı. "Adama parasını öde," dedi Seng'e.

Seng ccbinden bir tomar banknot çıkardı. Elli tane sayıp bar sahibine uzattı. "Bob," diye bağırdı o sırada kapıya varmış olan arkadaşına. "Hesabı tut." .

"Ona beş verdin," dedi Meadows. "Kayıtlara geçirdim."

33

Oregon tüm hızıyla Kuzey Denizi dalgalarını yararak yol alırken kontrol odasında Hanley, Stone ve Ross tüm dikkatleriyle göktaşının yerini gösteren monitöre bakıyorlardı. Frekansın ayarlanmasından beri gelen sinyaller biraz daha yatışmış gibiydi. Vericiler yüksek akım ı elektrik hatları yanından tjeççrken oluşan kesintiler sayılmazsa, nihayet net görüntü almaya hnşlnmrçlnnlı.

"Amfibik uçak az önce Firth of Forth'a indi," dedi Stone başka bir ekrana bakaıak. "Sis çok fazla, Bay Cabrillo'nun yerini belirleyemiyor."

"Hazırda beksin," dedi Hanley.

Stone bu yanıtı telsizle iletti.

Hanley güvenli bulan Overholt'ıı aradı. "Minibüs Ediıburgh yönüne sapmış."

"İngilizler şehre girişi olduğu gibi, güneye giden yolları da kordon altına almışlar," dedi Overholt. Eğer Londra'ya doğru ilerleyecek olurlarsa, hemen yakalayacaklar."

"İsabet olur," dedi Hanley.

Minibüsün sürücüsü telefonu kapatıp partnerine döndü. "Planda bir değişiklik yapılmış."

"Seks ve gizlilik konularında esneklik çok önemlidir," dedi yolcu koltuğunda oturan. "Nereye gidiyoruz?"

Sürücü hedefi söyledi.

Yolcu koltuğunda oturan adam yol haritasına baktı. "O halde şuradan sola sapacaksın."

Cabrillo uzaktan kumanda dedektörü sayesinde minibüsün izini sürebiliyordu. Aracı son gördüğünden beri yirmi dakika geçmişti, fakat Edinburgh civarındaki köylere geldikten sonra hızını artırmıştı ve arayı kapatıyordu.

Gözlerini dedektörden ayırıp manzaraya bakmaya başladı.

Sis hâlâ çok yoğundu; üstünde gittiği yolun iki yanı kayalardan ve taşlardan yapılmış çitle sınırlanmıştı. Yaprakları dökülmüş ağaçlar gri bir fon üzerinde iskeletler gibi görünmekteydi. Birkaç dakika önce Cabrillo kısa bir an için Firth of Forth koyunu görebilmişti. Koyun üstündeki asma köprü ise ancak

seçilebiliyordu.

Gaza basarken dedektöre bir kez daha baktı. Sinyaller her saniye daha çok yaklaşır gibiydi.

"Seni kapının önünde bırakıp ayrılmam söylendi," dedi sürücü. "Az ileride birisi seni karşılayacakmış."

Sürücü Inverkeithing Tren İstasyonu önünde yavaşladı, bagaj arabasıyla bekleyen bir hamal görünce önünde durdu.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu yolcu kapıyı açarken.

"Sana iyi şanslar dilerim," dedi sürücü.

Kaldırıma inen yolcu hamala el salladı. "Gelsene, trene gidecek bir yüküm var."

Hamal el arabasını minibüsün yanına gelirdi. "Biletinizi aldınız mı?"

"Hayır," dedi yolcu.

"Bagaj nerede?" diye sordu hamal.

Yolcu minibüsün arka kapısını açıp kutuyu gösterdi.

Hamal uzanıp kutuyu kavradı. "Epey ağırmış," dedi. "içinde ne var?"

"Çok hassas petrol yatağı test donanımı," dedi yolcu. "Aman dikkatli ol."

Hamal kutuyu arabaya yerleştirip doğruldu. "Siz önden gidip biletinizi alsanız iyi olur. Tren beş dakika sonra kalkıyor. Yolculuk nereye?" "Londra'ya," dedi yolcu, kapıya doğru yürürken. "Sizi trende bulurum," dedi hamal.

Göktaşı el arabası içinde istasyona girdiği sırada minibüsün sürücüsü de Edinburgh yoluna girmekteydi. Birkaç kilometre ilerlemişti ki, trafik yavaşladı. İleride bir tıkanma vardı. Camdan uzanıp ne olduğunu görmeye çalıştı. Galiba bir kontrol vardı. Telaş etmeden ilerledi.

"Yanımda sadece Amerikan parası var," dedi yolcu. "Yirmi dolar yeter mi?"

"Yeter, efendim," dedi hamal. "Yükünüzü kompartmana bırakayım."

Hamal trene girip kompartmanı buldu ve içinde göktaşının bulunduğu kutuyu yere bıraktı. O çıktıktan sonra da elinde biletiyle yolcu içeri girdi ve yerine oturdu.

Tarifede ne var?" diye sordu Hanley, Stone'a.

"Hemen şu onda Londra'ya hareket eden bir tren var," dedi Stone gözü ekranda.

"Onun hattına girmeye çalış," dedi Hanley.

O sırada telsizde Adams'ın sesi duyuldu. "Edinburgh'a yaklaşıyorum, ama henüz Bay Cabrillo'yu göremedim."

"Amfibik uçağı da gözden kaçırma," dedi Hanley, ona.

"Tamam."

"Şimdi git," dedi Hanley telsizle amfibik uçağın pilotuna.

Pilot hemen kahve termosuna bir not yerleştirip kumanda kolunu ileri sürdü. Uçak çırpıntılı suda ilerlemeye başladı ve az sonra havalandı.

Pilot mümkün olduğunca alçaktan uçarak Hanley'in tarif ettiği tuhaf görünüşlü otomobili görmeye çalışıyordu. Aradığı yolu bulduğunda elektrik hatlarının birkaç karış üstünde uçmaktaydı.

Sinyal kesilmişti. Cabrillo'nun elinde bir yol haritası olmadığı için tek ümidi, otomobili daireler çizerek sürmek ve sinyali tekrar alabilmekti.

"Londra'ya gidecek yirmi yedi numaralı tren hareket etmek üzeredir," diye çınladı hoparlördeki ses. "Bütün yolcuların trene binmeleri rica olunur."

"Otomobilime bir hasar gelmez, umarım," dedi Shea yanındaki Adams a. "Merak etme," dedi Adams. "Bir şey olursa bizimkiler telafi ederler." "Umarını öyle olur," dedi Shea. "Sen gözünü dört açıp onu yerde görmeye çalış şimdi."

O anda Oregon'da Hanley hemen telsizle amfibik uçağı aradı. "Sanırın onu gördüm," dedi pilot.

"Yazdığın nota, Londra'ya giden tren, diye ekle," dedi Hanley. "Adams, sana yaklaşıyor, diye de yaz, sonra ona kendini göster ve paketini bırak." "Anlaşıldı, patron," dedi pilot

Pilot çabucak ekleri de yazdıktan sonra elektrik hatları arasından güvenli bir açı bulup üç metre yükseklikte Cabrillo'nun tam üstünden

"Bu da nesi..." dedi Cabrillo tepesinden geçen amfib k uçağın kuyruğunu görünce.

Pilot kanatlarını sallayarak ilerledikten sonra bir geçiş daha yapmak üzere döndü. Cabrillo uçağı yandan görünce bunun Şirket'e ait olduğunu anladı ve hemen yolun kenarına çekti.

Amfibik uçak dönüşünü yapmış, ağır ağır ve epey alçaktan ona doğru geliyordu, tam Cabrillo'nun bulunduğu noktaya gelince tüp şeklinde bir cisim bıraktı.

Asfalta düşen termos yuvarlanarak MG'nin iki metre önüne geldi ve durdu.

Cabrillo hemen onu almak için fırladı.

"Deniz uçağı 8746," diye seslendi Edinburgh hava kentrolü. "Hemen civarınızda ucan bir helikoptere dikkat edin."

Şirket'in amfibik uçağı pilotu bir dönüş yaptıktan sonra cevap verdi.

"Kule, burası 8746, civarda helikopter var, lütfen modelini bildirin."

"Deniz uçağı 8746, helikopterin modeli Robinson R-44."

"Onu görüyorum," dedi amfibik uçağın pilotu.

"İngilizler minibüsü çevirdiler," dedi Overholt, Hanley'e.

"Galiba göktaşını oradan alıp Londra'ya giden bir örene koydular," dedi Hanley.

"Ciddi olamazsınız," dedi Overholt hüsran içinde. "Hemen MI5 başkanını arayıp rapor etmeliyim. Ne treniymiş?"

"Henüz emin değiliz, ama oradan kalkan ilk tren Londra'ya gidiyormuş," dedi Hanley.

"Sizi sonra ararım," dedi Overholt telefonu hışımla kapatarak.

Fakat birkaç saniye sonra Overholt'un telefonu yine çalacaktı... bu kez arayan başkandı.

Amfibik uçağın pilotu telsizle Adams'ı buldu. "Beni izle, seni ona götüreyim."

"Tamam, önden git," dedi Adams.

Amfibik uçak bir dönüş daha yaparak yeni bir geçiş yapmak üzere yolu hizaladı. Robinson da arkasındaydı.

"İşte orada," diye bağırdı Shea otomobilini görünce.

Adams aşağıya baktı. Cabrillo dışarıdaydı, otomobile doğru yürüyordu.

Adams helikopteri yolun karşı tarafında bir tarlaya indirdi ve motoru rölantide bıraktı. Cabrillo termos ve uydu telefonu kolları arasında, koşarak geldi. Hemen

kapıyı açıp elindekileri arka koltuğa bıraktı. Shea ise emniyet kemeriyle boğuşmaktaydı. Cabrillo, onun kemeri çözmesine ve dışarı çıkmasına yardım etti.

"Anahtarlar otomobilde," diye bağırdı motor gürültüsünde. "Kira bedelini ödemek için en kısa zamanda seni arayacağız."

Sonra hemen yolcu koltuğuna yerleşip kapıyı kapadı. Shea eğilerek oradan uzaklaştı ve sevgili otomobiline gitti. Adams havalanırken o arabasında hasar var mı, diye bakıyordu. Gördüğü kadarıyla neredeyse boşalmış benzin deposu dışında, hiçbir sorun yoktu.

Adauıs elli metre yükseldiklen sonra Cabrillo konuştu. "Telefonum iflas etti."

“Tahmin etmiştik," dedi Adams. "Göktaşını trene koyduklarını sanıyoruz."

"O halde bu mesajın bir anlamı kalmadı," dedi Cabrillo termosun üstündeki notu yırtıp sökerek."

O termosta kahve var mı acaba?" dedi Adams. "Canım çok çekti."

"Benim de," dedi Cabrillo. Termosun kapağını açınca içinden mis gibi dumanı tüten kahve kokusu geldi.

34

"Anlıyorum, Sayın Başbakan," dedi başkan. "Bunu hemen onlara bildiririm."

Telefonu kapadıktan sonra sekreterini aradı. "Bana hemen CLA'den Langston Overholt'u bulun."

Sonra arkasına yaslanıp bağlantının kurulmasını bekledi.

"Buyurun, başkanım," dedi Overholt bağlanınca.

"Az önce İngiltere Başbakanı ile görüştüm," dedi başkan. "Durumdan hiç memnun değiller. Anladığım kadarıyla sen ve Şirket onları o minik adalarında oradan oraya koşturup durmuşsunuz ve başbakanın ifadesiyle, hep son anda elinizden kaçırmışsınız, başbakan İskoçya'da iki şehrin giriş yollarını kapattırmış; sizin, içinde göktaşı olduğunu söylediğiniz minibüse girmişler ve boş olduğunu görmüşler. Artık Şirket'in çekilmesini istiyorlar; bu işi kendileri üstleneceklermiş."

"Başkanım," dedi Overholt. "Şu anda bunu yapmak büyük bir hata olur. Cabrillo ve adamları çok çetin bir durumla karşılaştılar. Göktaşını mutlaka bulacaklar. Henüz ele geçiremediler,.ama kaybetmiş de değiller. Cismin Londra güzergâhında bir trende olduğunu öğrendiler. Cabrillo şu anda helikopterde ve son hamleyi yapmaya hazırlanıyor."

"Elinizdeki bilgileri MI5'e geçirin," diye emretti başkan. "Bırakın onlar uğraşsın."

Overholt cevap vermeden önce bir süre düşündü. "Ukrayna bombası hâlâ bulunamadı. Şu sıralarda Şirket'in bir ekibi Londra'da onu arıyor... bu işe devam etmeleri uygun mu?"

"Şirket'i o iş için Ukraynalılar tuttu," dedi başkan. "Amerika Birleşik Devletleri değil. Onlara işi bırakmalarını istemek gibi bir yetkimiz yok."

"MI5'e onlarla işbirliği yapmalarını rica ettim," dedi Overholt. "Bir bakıma bu da Şirket'e yasallık kazandırıyor."

Başkan bir süre düşündü. "Başbakan nükleer bomba konusunda bir şey söylemedi," dedi yavaş yavaş. "Daha çok İskoçya'da olanlar onu rahatsız ediyordu."

"Anlıyorum, efendim," dedi Overholt.

"O hakle onlara aramaya devam etmelerini söyle," de:!i başkan. "Eğer bombayı bulurlarsa, göktaşını kullanarak kirli bomba yapılması tehdidi ortadan kalkar."

"Sanırım ne demek istediğinizi anlıyorum, başkanım.'

"Pek göze çarpmadan çalışsınlar," dedi başkan.

"Hiç merak etmeyin, başkanım," dedi Overholt telefon kapanırken.

Adams yirmi yedi numaralı trenin arkasından uçmaktaydı. İyice sokulup Cabrillo'yu trenin üstüne bırakacağı sırada telsizdi Hanley'in sesi duyuldu.

"Geri çekilmemiz emredildi," dedi Hanley. "İngilizler Middlesbrough yakınında tenha bir yerde treni durduracaklarmçış."

"İşin ucuna geldik, Max," dedi Cabrillo. "Beş dakika sonra trenin içinde, göktaşını arıyor olacağım."

"Emir başkandan geliyor, Juan," dedi Hanley. "Başkanın emrine karşı çıkarsak bir daha Oval Ofis'ten hiç iş alamayız. Üzgünüm, ama Şirket açısından şu anda böyle bir şey yapmaya değmez."

Konuşmayı işiten Adams helikopterin hızını kesmişti zaten, ama belki Cabrillo devam etmek ister diye, tren yolundan uzaklaşmadı. Cabrillo'ya baktı.

"Çekiliyoruz, George," dedi Cabrillo.

Adams tren yolundan ayrıldı ve güvenli bir irtifaya yükseldi.

"Pekâlâ," dedi Cabrillo. "Haklısın. Bize mevkiinizi bildir de gemiye gelelim."

"Edinburgh açıklarını geçtik, güneye doğru tam yel ilerliyoruz," dedi Hanley. "Ama yerinde olsam Adams'a seni Londra'ya götürmesini söylerdim. Seng ve Meadows oraya gidiyorlar; kayıp nükleer bombayla ilgili ilginç ipuçları bulmuşlar."

"O işe devam etme iznimiz var mı?" diye sordu Cabrillo.

"Aksi söylenene kadar, evet," dedi Hanley.

"Demek bombayı Şirket bulacak," dedi Cabrillo. "Göktaşı işini de İngilizlere bırakıyoruz. Bunda bir terslik var gibi."

"Şu anda elimizdeki tek şey bu terslik," dedi Hanley.

Göteborg - Newcastle upon Tyne seferini yapan feribotun yağmurdan sırılsıklam güvertesinde Lassiter uydu telefonuyla konuşmaktaydı. Lassiter

birkaç yıl önce, Filipinler'de büyük miktarlarda parayı zimmetine geçirdiği ortaya çıkıp da kovuluna kadar CIA adına çalışıyordu. Bu paraların terörist gruplar hakkında bilgi sağlayan muhbirlere verilmesi gerekirken, Lassiter tamamını Hong Kong kumarhanelerinde kaybetmişti.

CIA, onu kovduktan sonra hakkında bazı gerçekler daha öğrenmişti. Lassiter hiç yetkisi olmadığı halde işkenceler uygulannş, devletin kaynaklarını kendi çıkarları için kullanmış, bir sürü dolandırıcılığa adı karışmıştı. CIA merkezinin çok fazla kontrolü olmayan bu bölgece, yetkilerini kötüye kullanmıştı. Çin hesabına da çalışarak ikili ajan olduğu konusunda da söylentiler vardı, fakat kovulduktan sonra bu konunun üstüne gidilmemişti.

Lassiter artık İsviçre'de yaşıyordu ve kim daha çok para verirse onun hesabına çalışırdı.

İsveç'te, deniz cihazları üreten bir Şirket'in itki sistemlerinde devrim yaratacak bir buluşunun projesini çalmıştı. Onu bu iş için tutanlar Malezyalıydı. Projeyi Londra'da teslim edecekti.

"Evet," dedi Lassiter. "Sizinle konuştuğumu hatırlıyorum. Bana ihtiyacınız olmadığını söylemiştiniz."

Hawker 800XP uçak Atlantik'i aşmadan önce yakıt ikmali yapmak için New Jersey'e varmak üzereydi. Hickman yolculuk sırasında plan yapıyordu.

"Şimdi ihtiyaç oldu, işte," dedi Hickman.

"İş nedir?" diye sordu Lassiter. O sırada güverteye çıkan bir turiste kuşkuyla baktı. Adam tekrar içeri girdi.

"Bir paketi teslim alıp Londra'ya, bana getireceksin."

"Bu benim yolumun çok dışında," diye yalan söyledi Lassiter.

"Seni İsveç'te takip eden adamım öyle demiyor," dedi Hickman. "Bana birkaç saat önce İngiltere'nin doğusuna giden bir feribota bindiğini söyledi. Yoksa bu başka birisi miydi?"

Lassiter üstelemedi. İki yalancı karşılıklı konuşurken kısa kesmek gerekirdi. "Paket nerede?"

"Tren istasyonundan alacaksın," dedi Hickman. "Kiralık dolapta olacak."

"Uçakla mı getirmemi istiyorsunuz, kara yoluyla mı?" diye sordu Lassiter.

"Kara yoluyla," dedi Hickman.

"Demek x-ışınlarından geçmesi sakıncalı bir şeyden bahsediyoruz," dedi Lassiter. "Bu da işin riskini artırır."

"Elli bin dolar," dedi Hickman. "Teslim sırasında ödemek üzere."

"Yarısı şimdi," dedi Lassiter. "Yarısı da iş bitince."

"Üçte bir şimdi, üçte iki sonunda," dedi Hickman. "Zamanında teslim çok önemli."

Lassiter bunu bir süre düşündü. "İlk ödememi ne zaman alırım?"

"Hemen şimdi havale edebilirim," dedi Hickman. "Hesap numaranı söyle."

Lassiter Manş Denizi adalarından birindeki banka hesap numarasını verdi. "Yarın sabaha kadar paranın yatırıldığını kontrol edemem. Sana güvenebilir miyim?"

"Yarın sabah Londra yakınlarına gelene kadar barkana telefon edebilirsin," dedi Hickman. 'Teslimattan önce paranın yatırılmış olduğunu öğrenmiş olursun."

"Son üçte ikiliği nasıl alacağım?"

"Ben elden vereceğim," dedi Hickman.

"Güneşi ve kumu bırakıp sisli İngiltere'ye kadar geliyorsunuz," dedi Lassiter. "Çok önemli bir şey olmalı."

"Sen kendi işine bak, beni dert etme," dedi Hickman.

"İngilizlerin haberleşme sistemine girdik," dedi Hickman trendeki adama. "Middlesbrough'da treni durduracaklarmış."

"Demek yaptığımız değişikliği öğrenmişler," dedi adam.

"Edinburgh'a girerken partnerini yakalamışlar," dedi Hickman. "Seni ele vermiş olmalı."

Adam bir an bunu düşündükten sonra, "Hiç sanmam," dedi. "En azından bu kadar çabuk değil. Peşimizde biri daha var herhalde."

Hickıran ofisine birisinin girmiş olduğunu söylemedi adama. Adam ne kadar az şey bilse o kadar iyiydi. O ana kadar Free Enterprise'deki ekibini ve İngiltere'deki adamını kaybetmiş durumdaydı. Kullanacağı kozlar giderek azalıyordu. Maidenhead'deki adama da çok ihtiyacı olacaktı.

"Her ne olmuşsa," dedi Hickman. "Ben sorunu hallettim. Sen New- castle upon Tyne'de trenden ineceksin ve kutuyu bir kiralık dolaba bırakacaksın. Sonra

tuvalete gidip anahtarı kapıya en uzak olan sifonun üstüne koyacaksın. Birisi gelip kutuyu alacak ve bana getirecek."

"Peki, ben ne yapacağım?" diye sordu adam tren penceresinden dışarı bakarken. Tren Bedlington'a gelmişti. Yeni durağına elli kilometrelik yol kalmıştı.

"Bir otomobil kirala ve Maideııhead'de şimdi vereceğim adrese git," dedi Hickman bir adres söyleyerek. "Orada Calais'ten gelecek ekiple buluşursun."

"Çok iyi,' dedi adam.

"Elbette," dedi Hickman.

Adams ve Cabrillo, Londra'ya doğru uçarlarken, Oregon da New- castle upon Tyne açıklarında yoluna devam etmekteydi. Michael Halpert, Truitt'in gönderdiği dosyalardan aldığı çıktıları inceliyordu. Bazı cümlelerin altını keçeli kalemle çizdiği sırada odasındaki bilgisayarlardan birinden uyarı sesi geldi ve yazıcı çıkış vermeye başladı.

Halpert gelen bilginin tamamı çıkana kadar bekledikten sonra alıp baktı.

Truitt'in çalmış olduğu resimlerden biri Amerikan askeri veri tabanındaki bir resimle uyuşmuştu. Resimdeki yüz California, Beverly Hills'den Chrislopher Ilunt'a aitti. Ilunt, Afganistan'da öldürüldüğünde Amerikan Kuvvetleri'nde yüzbaşıydı. Halifax Hickman ölmüş bir askerin resmini neden ofisinde bulunduruyordu acaba? Göktaşının çalınmasıyla bunun ne ilgisi olabilirdi?

Hanley'e haber vermeden önce bu işi biraz daha kurcalamaya karar verdi.

Nebile Lababiti el fenerinin ışığında bombaya hayranlıkla bakıyordu. Strand'da, üst katında Lababiti'nin kaldığı binanın zemin katındaki bir showroom ofısindeydi. Aylardan beri boş olan bu ofisin kilidini açtıktan sonra kilit göbeğini değiştirmişti. Artık tek anahtar ondaydı. Birkaç gün daha ofis görücüye çıkmazsa, emniyette sayılırdı.

Showroom'un üst kısmında bir garaj kapısı varcı. Buradaki boşluk bombayı parka götürecek bir taşıta yerleştirilmesi için çok uygundu. Hem gözlerden uzaktı hem de kolay ve hızlı çıkış sağlıyordu. Her şey Lababiti'nin isteciği gibiydi.

El fenerini söndürüp kapıdan çıktı ve sokağın karşısındaki bara girdi. Birasını yudumlarken yaratacağı felaket ve ölümleri düşünmeye başladı.

35

Tarih 30 Aralık, 2005. Bob Meadows ve Eddie Seng, Londra yolundaydılar. Yerler yağmur nedeniyle kaygan, trafik adamakıllı yoğundu. Seng radyoda bir hava tahmin istasyonu bulup dikkatle dinledi. Range Rover'ın kaloriferi içerisini iyice ısıtmıştı.

Seng radyoyu kapadı.

"Yağmur birazdan sulu kara çevirecekmiş," dedi. "İnsanlar burada nasıl yaşıyorlar?"

"Gerçekten çok kasvetli," dedi Meadows. "Ama insanlar şaşılacak kadar canlı."

Seng bu yorumu ciddiye almadı. "Ne de olsa cuma gecesi trafiği. Londra'ya tiyatroya veya gece kulüplerine falan gidiyorlardır, herhalde."

"Bay Hanley'in bizi geri aramayışına şaşıyorum," dedi Meadows.

Meadows bardan çıkarken telefon edip öğrendiklerin; anlatmıştı.

"Oregon büyük ihtimalle şu anda dalgalarla boğuşuyordur," dedi Seng. Önünde kilometrelerce uzayan araç trafiğinde adım adım ilerlemeye devam etti.

Kuzey Denizi'nde hava sertti, fakat çok kötü değildi. Kuzeyden yaklaşmakta olan fırtına denizi sakinleştirmiş gibiydi; son bir saat içinde ısıdaki on derecelik düşme dışında Oregon"da bulunan personel pek bir değişiklik hissetmemişti.

Geminin alt güvertesindeki atölyesinde Kevin Nixon hararetli bir çalışma içindeydi. Son günlerde El-Halifa'nın denizden çıkarılan uydu telefonu üzerinde yoğunlaşmıştı. Telefon cesetle birlikte denize atılmıştı, fakat diptea sıcak hava çukurları cesedi kısa zamanda su yüzeyine çıkardığı için ccpteki cihaz fazla çürümemişti.

Nixon telefonu sökmüş, her parçasını iyice temizlemişti. Fakat, tekrar monte ettiğinde hâlâ çalışmıyordu. En küçük bir nemlenme kalmasın diye çipleri küçük fırında ısıtmayı denedi. İşlem bittikten sonra parçaları cerrahi forsepslerle tutarak bir kez daha bir araya gelirdi ve yeni şarj edilmiş pilini taktı.

Aletin ışığı yandı ve mesaj alındığını gösteren iken parladı,

Nixon mutlu bir gülümsemeyle dahili telefona uzandı.

Hanley ve Stone, Seng ve Meadows'dan gelen bilgi üzerinde çalışmaktaydılar. İngiltere Motorlu Taşıtlar kayıtlarına giimeyi başarmışlar ve motosiklet plakasına ait isim ve adresi çıkarmışlardı. Ardından Nebile Lababiti adını başka bir veri tabanında araştırıp hem banka bilgilerini hem de misafir vizesiyle ilgili ayrıntılara ulaşmışlardı.

"Kira ödemelerindeki adres pasaport kontrolünde verdiği adresi tutmuyor," dedi Stone. Pasaport kontrolünde Belgravia civarında bir adres vermiş, oysa kira ödediği bina oradan birkaç kilometre uzakta, Strand yakınında."

"Strand'ı bilirim," dedi Hanley. "Son kez Londra'ya gittiğimde orada Simpson's adında bir lokantada yemek yemiştim."

"İyi miydi bari?" diye sordu Stone.

"1828'den beri iş yapıyorlar," dedi Hanley. "Yemekleri iyi olmayan bir lokanta onca yıl ayakta kalamaz. Et yemekleri ve tatlıları çok güzeldi."

"Peki Strand Caddesi nasıl bir yer?" diye sordu Stone

"Çok işlek bir yer," dedi Hanley. "Lokantalar, oteller, tiyatrolar. Örtülü operasyonlar için pek uygun sayılmaz."

"Bir teröristin vuracağı darbe için de ideal bir yer."

Hanley aynı fikirdeydi. "Bana en yakın helikopter alanını bulsana."

"Hemen buluyorum," dedi Stone.

O sırada dahili telefon çaldı ve Nixon, I-Ianley'in atölyeye gelmesini rica etti.

Lababiti iki büyük bardak birayı devirmiş, üstüne de bir kadeh naneli şnaps içmişti. Saatine baktıktan sonra bir sigara yaktı. Sigarası bittikten sonra parasını ödeyip bardan çıktı.

Bombayı hedefine götürecek olan Yemenliyi havaalanından getiren otobüs birkaç dakika sonra oraya ulaşmış olacaktı. Lababiti bu otobüsün geleceği durağı bulup sırtını bir binanın duvarına dayayıp bir sigara daha yaktı ve beklemeye başladı.

Londra tatil neşesi içinde cıvıl cıvıldı. Dükkân vitrinleri süslenmiş, insanlar sokakları doldurmuşlardı. Pek çok insan yılbaşın: Londra'da kutlamak istediğinden, oteller tıka basa doluydu. Hyde Park'ta bir Elton John konseri planlanmıştı. Buckingham Sarayı yakınındaki hem Green hem de St. James's parklarındaki ağaçlar binlerce ampulün ışığıyla pırıl pırıldı. Hyde Park yakınındaki sokaklar trafiğe kapatılacak, bu devasa parti için yollara seyyar

lokantalar, birahaneler ve tuvaletler yerleştirilecekti. Thames Nehri üstündeki teknelerden havai fişekler atılacak, bütün gökyüzü kutlamalarla aydınlanacaktı.

Lababiti sadece kendisinin bildiği bir sırrı düşünerek gülümsedi. En kuvvetli havai fişek ondan gelecekti; sonra da ne parti kalacaktı ne de ortada tek insan. O sırada otobüs durağa geldi ve Lababiti boşalmasını bekledi.

Yemenli mücahit daha çocuk sayılacak yaştaydı; hiç alışkın olmadığı bu ortam onu ürkütmüş gibiydi. Herkes otobüsü boşalttıktan sonra elinde sımsıkı sarıldığı ucuz valizle utana sıkıla aşağıya indi. Üzerinde epey kullanılmış siyah bir yün palto vardı. Dudağının üstünde hiçbir zaman gelişmeye za:nan olmayacak incc bıyık, tıpkı çikolatalı süt içen bir çocuğun ağzının üstünde kalan ize benziyordu.

Lababiti, çocuğa doğru yürüdü. "Ben Nebile," dedi.

"Amad," dedi çocuk alçak sesle.

Lababiti'nin apartmanına doğru yürümeye başladılar.

Yetişkin bir adamın yapacağı iş için bir çocuk göndermişlerdi. Ama Lababiti'nin umursadığı yoktu; kendisi yapacak değildi ya...

"Yemek yedin mi?" diye sordu Lababiti kalabalıktan biraz uzaklaşınca.

"Birkaç tane incir yemiştim," dedi Amad.

"Çantanı eve bırakalım, soma sana etrafı gezdiririm."

Amad başını sallamakla yetindi. Belirgin bir şekilde titriyordu; konuşacak hali yoktu.

Hanley, El-Halifa'ya gelen mesajları dinledikten sonra kaydetti. "Ses bölümü çok kısa."

"Belki yeterli olur," dedi Nixon.

"Devam et bakalım," dedi Hanley.

'Tamam, patron."

Hanley atölyeden çıkıp kontrol odasına döndü. Stone bir ekranda görünen Londra'nın şehir merkezi haritasını işaret etti. "Hemen şuraya kondurabiliriz," dedi. "Battersea Park'a."

"Belgravia ve StTand'dan ne kadar uzakta?" diye sordu Hanley.

"Helikopter alanı Thamcs Nehri üstünde kazıklara yerleştirilmiş," dedi Stone. "Chelsea Köprüsü'yle batıdaki Albert Köprüsü arasında. Albert Köprüsü'nü

geçtikten sonra Qucenstown Yolu'na çıkarlarsa Belgravia'ya gelmiş oluyorlar. Oradan da Strand'a hemen gidebilirler."

"Çok iyi," dedi Hanley.

Telefon çalar çalmaz Meadows hemen uzanıp aldı.

"Derhal Battersea Park'a gidin," dedi Hanley. "Thames Nehri'nde bir helikopter alanı var. Cabrillo az sonra Robinson'la orada olacak."

"Otel ayarladınız mı?"

"Henüz değil," dedi Hanley. "Ama Savoy'da birkaç oda ayıracağım."

"Demek aradığımız adamın yerini buldunuz," dedi Meadows.

"Öyle sanıyoruz," dedi Hanley. "Hemen sokağın karşısında olmalı."

"Harika," dedi Meadows.

Hanley sonra Cabrillo'yu arayıp helikopter alanının numaralarını verdikten sonra Meadows ve Seng'in onu orada karşılayacaklarım bildirdi.

"George'un helikopteri Heathrow'da hangara bırakması gerekecek," dedi Cabrillo. "Eminim, o küçük alanda bırakmamıza izin vermezler," dedi.

"Ben ayarlarım," dedi Hanley.

"Ona da otelde yer ayırmayı unutma," dedi Cabrillo. "Çok yoruldu."

"Ona Heathrow yakınında bir otel ayarlarım; Robinson'a yakın olur."

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Cabrillo.

"Nixon sonunda El-Halifa'nın telefonunu çalıştırmayı başardı."

"Yardımcılarını arayabilmemiz için onun sesini eşleştirebiliyor mu?" diye sordu Cabrillo heyecanla.

"Yakında öğreneceğiz."

36

Rogeı, Lassiter Newcastle Tren İstasyonu'nda tuvaletin dışındaki bankta oturuyordu. Son yirmi dakikasını kapıyı ve etrafındaki alanı kolaçan ederek geçirmişti. Kuşku çekecek hiçbir şey yoklu. İçeri son giren adamın da çıkmasını bekledikten sonra ayağa kalktı. Tuvalet artık boş olmalıydı.

İçeri girip son bölmenin sifonuna gitti ve haznenin kapağını kaldırdı.

Kiralık dolabın anahtarı oradaydı; hemen alıp cebine attı. Sonra çıkıp kiralık dolabı buldu. Burada da bir yarım saat geçirip etrafa bakındı; yine göze çarpan bir şey yoktu. Bir hamal görünce hemen adamı çağırdı.

"Otoparkta kiralık otomobilim var," dedi Lassiter, elindeki yirmi sterlini göstererek. "Ön kapıya çekeceğim, sen de bana buradaki paketimi getirebilir misin?"

"Paketiniz nerede, efendim?" diye sordu hamal.

Uıssiter, adama anahtarı uzattı. "Şuradaki dolapta."

Adam anahtarı aldı. "Kiralık otomobiliniz ne marka?"

"Siyah bir Daimler," dedi Lassiter.

'Tamam, efendim," dedi adam ve el arabasını dolaba doğru sürdü.

Lassiter istasyondan çıkıp yolun karşısındaki otoparka yürüdü. Eğer otomobiline kadar gidip otoparktan çıkana kadar kimse onu durdurmazsa, bu iş tamam, demekti. Eğer peşinde Dirisi varsa, hamlesini o ana kadar yapmış olurdu.

Kimse onu durdurmadı. Demek kimse durumu bilmiyordu.

Otopark ücretini ödeyip çıktı ve istasyonun ön kapısına geldi. Hamal orada bekli)ordu; kutu el arabasının içindeydi. Lassiter torpido gözündeki düğmeye basıp bagaj kapağını açtı.

Penccrc3İni açıp, "Bagaja bırakıver," dedi hamala.

Hamal kutuyu bagaja yerleştirip kapağı kapadı. Lassiter otomobili vitese geçirip hareket etti.

CIA'in MI5 ile irtibatını sağlayan görevli MI5'in Londra'daki karargâhında bir

ofiste oturmaktaydı.

'Taşeron şirketinizdekiler bize nükleer bombanın içinde olduğunu sandığımız bir minibüsün plaka numarasını verdiler," dedi MI5 ajanı. "Şu anda ekibimiz bu aracı kiralayan şirketi sorguluyor. Kimin kiraladığını öğrendiğimiz zaman bombayı ele geçirebiliriz."

"Bu çok iyi," dedi CIA ajanı. "Kayıp göktaşı ne durumda?"

"Onu da ele geçirmemiz an meselesi," dedi MI5 ajanı.

"Bize ihtiyacınız var mı?" diye sordu CIA ajanı.

"Sanmıyorum," dedi MI5 ajanı. "Kraliyet Hava Kuvvetleri ve Deniz Piyadeleri bu işin üstünde."

CIA ajanı yerinden kalktı. "O halde iş sonlanınca beni ararsınız."

"Hemen haber veririm."

CIA ajanı ofisinden çıkar çıkmaz MI5 ajanı telefonuna uzandı. "Treni durdurmamıza ne kadar kaldı?"

"Tren beş dakika sonra burada olacak," dedi karşıdaki ses.

Middlesbrough'a en yakın tren istasyonu olan Steckton'un bir kilometre kuzeyindeki koruluk alan her an patlayacak bir savaş hazırlığı içinde gibiydi. Tren yolunun her iki yanında birer Challenger tank pozisyon almıştı. Tren durduktan sonra en sondaki vagonun olacağı yerdeyse, üstlerinde kamuflaj giysileriyle iki takım deniz piyadesi ağaçların ardına gizlenmişti. Bu ekip trene arka kapısından dalacaktı. Rayların biraz daha ötesinde, her iki tarafta ağaçların arkasındaki boşluklarda bir Harrier jet ve silah donanımlı bir Agustawestland A-129 Mongoose helikopter bulunuyordu.

Yirmi yedi numaralı trenin gürültüsü giderek yaklaşmaktaydı.

Operasyonun komutanı olan kara albayı lokomotifin burnunu görene kadar bekledikten sonra telsizle makinisti arayıp durmasını emretti. Makinist her iki yandaki tankları görür görmez frenlere asıldı; tren tekerleklerinden kıvılcımlar çıkararak durdu.

Deniz piyadeleri trene dalarken helikopter de havada pozisyon alarak ateş desteği sağladı.

Askerler treni didik didik arayacaklar, fakat hiçbir şey bulamayacaklardı.

O sıraca Roger Lassiter otomobili içinde Londra'ya doğru yol almaktaydı.

Stockton'u geçtikten sonra ilerideki karışıklığı gördü ve Windermere'ye giden yola saptı. Birazdan Lancaster'dan geçen kuzey-güney otoyoluna çıktıktan sonra Birmingham'a doğru devam edecek ve güney İngiltere'ye ulaşacaktı.

Lassiter bir puro yakıp trene baktı.

Thames Nehri'nc havadan yaklaşmakta olan Adams yeri tam saptayabilmek için GPS'ine baktı. O sırada Cabrillo da nehrin karşısındaki bir parka bakıyordu. Projektörlerle aydınlatılmış kocaman bir çadırın etrafında işçiler hummalı bir çalışma içindeydiler.

"Solunuzda, efendim," dedi Adams.

Kare biçimindeki helikopter alanı flaş yapan ışıklarla aydınlatılmıştı. Hemen yakınında bir otomobil de selektör yapmaktaydı. Adams inişe hazırlandı.

"Seng ve Meadows gelmişler," dedi Cabrillo. "Ben onlarla birlikte otele gideceğim. Hanley'in ayarladığı adam, Heathrow'daki terminalde seni bulup otel anahtarını verecek. Başka bir şeye ihtiyacın var mı, George?"

"Hayır, efendim," dedi Adams. "Yakıt ikmali yapıp otele giderim. Bana ihtiyacınız olursa, ararsınız."

"Biraz uyumaya bak," dedi Cabrillo. "Bunu hak ettin."

Adams o sırada inişe odaklandığından cevap vermedi. İniş tamamlandıktan sonra Cabrillo kapıyı açıp çıktı ve yengeç gibi yürüyerek Robinson'dan uzaklaştı. Range Rover'a varmak üzereyken de Adams havalandı ve Thames Nehri'nin karşı tarafına doğru yol almaya başladı.

Meadows dışarı çıkıp Cabrillo için arka kapıyı açtı.

Cabrillo araca girip kapıyı kapadıktan sonra, "Ne durumdayız?" diye sordu.

'itlimizde ne varsa Bay Hanley'e ilettik," dedi Seng. "Ne yapacağımızı sizin bize anlatacağınızı söyledi."

Seng, Savoy Oteli'ne doğru yol alırken Cabrillo durumu anlatmaya başladı.

Oregon hızla güneye doğru seyrediyordu. 3ü Aralık günü gece yarısına az bir süre vardı ve gemi yerel saatle 09.00 sularında Londra limanı yakınında olacaktı. Kalabalık toplantı odasında, Hanley tahtaya notlarım yazıyordu. Tahta neredeyse dolmuştu.

"Bildiklerimiz bunlar," dedi Hanley. "Artık göktaşının çalınmasıyla kayıp Ukrayna bombası arasında bir bağlantı olmadığına inanıyoruz. El-Halifa ve örgütünün, Echelon dinleme istasyonunda rüşvetle besledikleri bir görevliden

göktaşıyla ilgili bilgi aldıklarını ve bunu mevcut planlarıyla birleştirdiklerini sanıyoruz... ki, bu da Londra'nın kalbine yapılacak bir terörist saldırışıydı."

"Göktaşını ilk başta çalmak isteyen kimmiş?" diye sordu Murphy.

"Bay Truitt'in Las Vegas'tan verdiği son bilgi, işin ucunda Halifax Hickman olduğunu gösteriyor."

"Şu ünlü milyarder mi?" diye sordu Ross.

"Doğru," dedi Hanley. "Ama henüz nedenini bilmiyoruz. Hickman'ın otellere, sayfiye yerlerine, kumarhanelere, silah fabrikalarına, ev eşyalarına yatırımları var. Ayrıca bir dizi cenaze evi, çivi, kelepçe, çekiç gibi gereçleri üreten imalathaneleri var. Petrol ve tren yolu şirketlerinde muazzam hisseleri olduğu gibi, bir uydu televizyon operasyonunu da yönetiyor."

"Eski tip milyarderlerden," dedi Pete Jones. "Bugünküler gibi, pizzacılık ya da yazılım sayesinde servetini tek bir kaynaktan yapmamış."

"Pek insan içine çıkmıyor galiba," dedi Julia Huxley.

"Evet, biraz Howard Hughes'e benziyor," dedi Hanley.

"Onun bir psişik profilini çıkarayım," diye önerdi Huxley. "Nasıl bir kişilikle karşı karşıya olduğumuzu bilelim."

"Adamın amacını öğrenebilmek için Halpert hâlâ bilgisayar dosyalarını karıştırıyor."

"Göktaşı şu anda nc durumda?" diye sordu Franklin Lincoln.

"Hepinizin bildiği gibi göktaşı Juan ve Adams'ın gözlerinin önünde bir Cessna içinde Faeroe Adaları'ndan çıkarıldı. Cessna'yı takip ettiler. Helikopterin benzini bitince Juan bir otomobille takibi Edinburgh yakınında bir tren istasyonuna kadar sürdürdü. Tam göktaşına ulaşmak üzereyken Amerikan başkanı, Overholt aracılığıyla onu görevden çekti ve işin İngiliz yetkililere devredilmesini emretti. Onlar da b:r saat kadar önce treni durduracaklardı, ama henüz bize sonucu bildirmediler."

"Eğer göktaşını ele geçirdilerse," dedi Hali Kasım. "Onu alıp Amerika'ya götürmekten başka işimiz kalmıyor."

"Doğru" dedi Hanley. "İşte bu yüzden artık sadece nükleer bomba konusuna yoğunlaşmamızı istiyorum. Bildiğimiz kadarıyla bir Yunan yük gemisi içinde Karadeniz'i aşıp Sheppey Adası Limanı'na getirilmiş. Anladığımız kadarıyla, burada El-Halifa'nın adamları bombayı almışlar, ödemeyi yapmadan oradan

ayrılmışlar. Oraya giden Seng ve Meadows bizi bombaya götürebilecek bilgi içeren bir videobant buldular."

"Ne tuhaf," dedi Jones. "El-Halifa öldükten sonra adamları misyondan vazgeçmediler. Liderleri öldüğü halde hâlâ devam etmek istiyorlar."

"İşin güzel yanı da bu," dedi Hanley. "El-Halifa'nın öldüğünü bildiklerini sanmıyoruz."

"Ama onca zamandır onlarla hiç temas kurmamış," dedi Ross.

"Evet," dedi Hanley. "Ama yıllardan beri onlar hakkında topladığımız bilgilere bakınca, bunu daha önce de defalarca yapmış olduğunu görüyoruz."

"O halde içimizden biri El-Halifa olacak, öyle mi" dedi Murphy.

Hanley'in işareti üzerine Nixon bir ses kayıt cihazına uzandı. "El-Halifa'nın uydu telefonunu ele geçirdik. Ses postasında kist bir mesaj vardı. Bunu elimizde bulunan bir bandla eşleştirip onun sesini bilgisayarda kaydettim."

Nixon cihazı çalıştırınca El-Halifa'nın sesi odayı doldurdu.

"Bu telefonla onun irtibat kuracağı kişiyi arayıp bir buluşma sağlamayı düşünüyoruz," dedi Hanley. "Sonra da bombayı ele geçiririz."

"Ne kadar zamanımız var?" diye sordu Kasım.

"Yarın tam gece yarısı olduğunda bombayı patlatacaklarını sanıyoruz," dedi Hanley.

"Tam yılbaşında," dedi Murphy. "Vay alçaklar. Nerede olabilir, fikriniz var mı?"

"Buckingham Sarayı'nın yakınındaki bir parkta kutlamalar var ve bir konser olacak," dedi Hanley. "Elton John'un konseri."

"Şimdi iyice tepem attı," dedi Murphy. "O adamın müziğini çok beğenirim."

"Pekala, arkadaşlar," dedi Hanley. "Şimdi herkesin kamarasına gidip uyumasını istiyorum. Çoğunuz yarın Londra'ya gidip operasyonda görev alacak. Görev dağılımı için herkesin sabah yedide burada, toplantı odasında olmasını istiyorum. Londra'ya varır varmaz da, şehre gireceksiniz. Sorusu olan var mı?"

'Tek bir sorum var," dedi Huxley. "Bombayı etkisiz hale getirmeyi bilen var mı?"

37

"Ön tarafta bırakın," diye talimat verdi Seng, Savoy'ın önünde araçtan inerken. Bir yüz dolarlık banknot çıkarıp valeye uzattı. "Önü boş kalsın."

Cabrillo içeri girip resepsiyona yürüdü.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu resepsiyon görevlisi.

"Adım Cabrillo," dedi Cabrillo. "Şirketim rezervasyon yapmıştı."

Görevli ismi girer girmez genel müdürün bırakmış olduğu notu gördü: Son derece değerli devamlı müşteridir... Vanuatu Bankası'ndan sınırsız kredisi var... bu gece için nehre bakan dört tane suit... gerekirse ilave oda verilecek.

Görevli anahtarlara uzanmadan önce parmağını şıklatıp komiyi çağırdı. O sırada Seng ve Meadows lobiye girdiler.

"Gördüğüm kadarıyla valiziniz yok, Bay Cabrillo," dedi görevli. "Alış-verişiniz için size yardımcı olabilir miyiz?"

"Evet," dedi Cabrillo, bir not kâğıdına uzanıp üstüne bir şeyler yazmaya başladı. "Lütfen yarın sabah Harrods mağazasına telefon edip erkek giyimi bölümünden Bay Mark Andersen'i bulun ve bu listedekileri getirmesini isteyin. Ölçülerim onda var."

Ellerinde birer çantayla Meadows ve Seng de resepsiyona gelmişlerdi. Cabrillo onlara anahtarlarını verdi ve, "Harrods'dan bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi iki adam da.

Komi, Seng ve Meadows'un çantalarını almak için davrandığı sırada Seng elini kaldırıp onu durdurdu. "Bunları bize bırak," dedi adamın eline bir yirmi sterlin sıkıştırarak. "Ama bizimle gel de el arabasını geri al."

Çantaların ikisi de silahlar, haberleşme cihazları ve oteli yerle bir edecek kadar C-6 patlayıcıyla doluydu. Bundan habersiz komi başını sallayıp bekledi.

"Açlığınız ne durumda?" diye sordu Cabrillo, adamlar çantalarını el arabasına yerleştirirken.

"Kahvaltı fena olmaz," dedi Meadows.

Cabrillo oda anahtarını resepsiyon görevlisine göstererek, "Kırk beş dakika

sonra benim süitime üç İngiliz kahvaltısı gönderin," dedi. Sonra adamlarına döndü. "Duş yapıp temizlendikten sonra, 13.30'ta benim süitimde buluşalım."

Hep birlikte kata çıktılar; Cabrillo kapısını açtıktan sonra komiye döndü. "Lütfen bekleyin. Bu giysilerimin yıkanıp ütülenmesini istiyorum."

İçeri girip soyundu, banyodaki bornozu giyip komiye çıkardığı giysileri verdi. Adamın eline bir yüz dolarlık banknot tutuştururken, "Mümkün olduğu kadar çabuk getirmeye çalışın," dedi.

"Ayakkabılarınızın boyanmasını ister misiniz?" diye sordu komi.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Cabrillo.

Komi gider gitmez Cabrillo duşa girip yıkandı. Tıraş olup yüzüne tıraş kolonyası sürdü. Dişlerini de fırçaladıktan sonra telefona gidip Oregon'un kontrol odasını aradı.

Cabrillo duşunu yaptığı sırada Washington'da saat 20.00'ydi. Thomas Dwyer son birkaç gününü Fort Detrick'teki bulaşıcı virüsler laboratuvarında geçirmişti. Dwyer çok yorulmuştu ve artık ara vermek üzereydi. O ana kadar Arizona'dan getirdiği numuneleri ultraviyole ışınlara, asitlere, çeşitli gaz bileşimlerine ve radyasyona tabi tutmuştu.

Ve hiçbir şey olmamıştı.

"Bu akşamlık bu kadar mı?" diye sordu askeri teknisyen.

"Yarın için şu numuneyi de keseyim," dedi Dwyer. "Sonra yine saat 08.00'de başla, iz."

"Lazeri ısıtmamı ister misiniz?" diye sordu teknisyen.

Dwyer kalın camlı pencerenin ardından hava geçirmez bir odada, bir tezgâh üzerindeki mengene içinde bulunan numuneye baktı. Daha önce giriş portuna elmas uçlu portatif havalı bir testere yerleştirmişti. Kolları kalın Kevlar eldivenleri içinde duvarın öbür yanına uzanıp testereyi tezgâhın üstüne çekti. Testere şimdi robotik bir cihazın kıskaçlı kolları arasındaydı. Dwyer bunu bir denetim koluyla kontrol ediyordu.

"Testereyi kullanacağım," dedi Dwyer.

Teknisyen geniş kontrol panelinin arkasındaki koltuğa oturdu. Çeşitli göstergeler ve sayaçlarla dolu alana dikkatle baktı.

"Çalışmıyor," dedi.

Dwyer denetim kolunu dikkatle oynatarak testereyi döndürmeye başladı. Sonra yavaşça numunenin üstüne indirdi. Çok geçmeden testereden dumanlar çıkmaya başladı, sonra da durdu.

Onarılması ertesi gün öğlen saatlerini bulacaktı.

Tıny Gunderson uçağı Hcathrow'a inişe hazırlıyordu. Las Vegas'dan gelirken Pilston'la nöbetleşe uyumuşlardı. Truitt ise arka koltukta epey uyuduktan sonra uyanmış, ikinci kahvesini içmekteydi.

"Daha kahve isteyen var mı?" diye sordu Truitt kokpit kapısından.

"Ben istemem," dedi Gunderson. "Ya sen, Tracy?"

Pilston telsizde kuleyle konuşuyordu; eliyle, hayır, işareti yaptı.

"Hanley ikinize havaalanında bir otel ayarladı," dedi Truitt. "Ben bir taksiye atlayıp şehre gideceğim."

Gunderson iniş için son dönüşünü yaptı. "Yakıt ikmali yapıp otelde sizden haber bekleriz."

"İyi plan." dedi Truitt.

Yol boyunca Truitt'in aklını kurcalayan bir şey vardı, fakat bir türlü arlını koyamamıştı. Hickman'ın ofisini gözünün önüne getirmeye çalışı yordu, fakat görüntüyü netleştiremiyordu. Arkasına yaslanıp emniyet kemerini bağladı ve Gulfstream'ın yere inmesini bekledi.

On dakika sonra bir taksi içinde boş caddelerden geçerek Savoy Oteli'ne gidiyordu. Taksi Paddington İstasyonu önünden geçerken birden aklında bir şimşek çaktı.

Overholt geceyi ofisindeki kanepede geçirmeyi düşünüyordu. İyi de olsa kötü de olsa kırk sekiz saat içinde bir şeyler olacaktı. Saat onda başkan telefon c.ti.

"Senin çocuklar yine çuvallamışlar," dedi başkan. "Trende hiçbir şey yokmuş."

"İmkânsız," dedi Overholt. "Şirket ile yıllardan beri çalışıyorum... hata yapmazlar. Göktaşı trendeydi; mutlaka oradan başka bir yere çıkarmış olmalılar."

"O halde şimdi İngiltere'de bir yerde," dedi başkan.

"Cabrillo şu anda Londra'da," dedi Overholt. "Kayıp nükleer bombanın peşinde."

"Langston," dedi başkan. "Bir an önce bu durumu kontrol altına alsan iyi

edersin ya da emekli maaşınla nasıl geçineceğinin hesaplarını yap."

"Evet, efendim," dedi Overholt telefon kapanırken.

"Göktaşı Birmingham'ın hemen güneyindeki yoldan güneye doğru gidiyor," dedi Hanley telefondaki Overholt'a. "Biz yarın sabah Londra'da olacağız; ekibim şehre girip izini sürecek."

"Bir an önce bulsak iyi olur," dedi Overholt. "Benim kellem ortada. Bombayla ilgili ne durumdasınız?"

"Cabrillo ve ekibi yarın sabah yerini saptayıp MI5'c bildirecekler," dedi Hanley.

"Bu geceyi ofisimde geçireceğim," dedi Overholt. "Bir gelişme olursa beni arayın.'

"Hiç merak etmeyin," dedi Hanley.

Dick Truitt resepsiyondan anahtarını aldı ve çantasını odasına bırakması için komiye bahşiş verdi. Sonra Cabrillo'nun odasına gidip kapıyı tıklattı. Meadows kapıyı açtı.

Truitt içeri girdi. Odadaki masada yiyecek artıkları olan tabaklarla dosyalar ve notlar vardı.

"Günaydın, patron," dedi Cabrillo'ya.

Sonra telefonla oda servisini arayıp sandviç ve Coca-Cola getirilmesini istedi. Masaya dönüp oturdu.

"Halpert, senin gönderdiğin resimlerdeki askerin kimliğini öğrendi," dedi Cabrillo. "Fakat Hickman'la ne ilişkisi olduğunu henüz çıkaramadık."

"Onun oğlu," dedi Truitt.

"Vay canına," dedi Seng. "Bu çok şeyi açıklıyor."

38

"Mutlaka öyle olmalı," dedi Truitt. "Hickman'ın ofisindeyken o anda bana tuhaf gelen bir şey gördüm, ama adam evine döndüğü için üstünde duracak zamanım olmadı. Masasının yanındaki bir rafta bir dizi bronz bebek ayakkabısı vardı."

"Çok tuhaf," dedi Cabrillo. "Bilindiği kadarıyla Hickman'ın çocuğu yok."

"Evet," dedi Truitt. "Ama bebek ayakkabıları üstüne sarılı bir çift asker kimlik künyesi de vardı."

"Künyeleri okuma fırsatın oldu mu?" diye sordu eski bir deniz piyadesi olan Seng.

"Hayır, ama eminim Las Vegas Polis Teşkilatı'ndan biri buna bakabilir. Asıl soru, Hickman neden başka bir adamın kimlik künyesini saklasın?"

"Çok yakmıysa," dedi Meadows. "Ve ölmüşse..."

"Overholfu arayacağım," dedi Cabrillo. "Las Vegas polisinden bunu soruşturmasını istesin. Arkadaşlar, siz şimdi gidip dinlenin. İçimde bir his yarının çok uzun bir gün olacağını söylüyor."

Meadows ve Seng odadan çıkarlarken Truitt içeride kaldı. "Ben uçakta uyumuştum, patron," dedi. "Sendeki adresleri ver de ben bir ön keşif yapayın."

Cabrillo, ona bilgiyi verdikten sonra, "08.00'de burada ol," dedi. "Ekibin geri kalanı da buraya gelecek."

Truitt odasına gidip üstünü değiştirdi. Beş dakika sonra asansörle aşağıya iniyordu.

O gece Halpert de sabahlıyordu. Oregon geç saatlerde asgari sayıdaki personelle Londra'ya doğru seyretmekteydi. Çoğu insan uykuda olduğu için gemide büyük bir sessizlik hâkimdi. Halpert sessizlikte çalışmaya bayılırdı. Bilgisayarını Savunma Bakanlığı kayıtlarını araştırmaya ayarladıktan sonra kalkıp mutfağa gitti ve kendine bir sandviç ve kahve yaptı.

Odasına döndüğünde bilgisayar çıktısında bir sayfa duruyordu; alıp okudu. Christopher Hunt'ın birinci dereceden yakını annesiydi. Michelle Hunt, Bcverly Hills, California'da yaşamaktaydı.

Halpert bilgisayarına onun adını girdi ve merakla bekledi.

Hickman'ı taşıyan Hawker 800XP, Hcathrow Havaalanı'na indiği sırada, Londra'da saat 04.00'dü. Uçaktan iner inmez piste kadar gelen siyah bir Rolls-Royse limuzin onu karşıladı ve boş caddelerden geçerek Maidenhead yolunu tuttu.

Hickman Maidenhead Mills açıldığı anda orada olmak istiyordu. Ekibinin geri kalanı kısa bir zaman sonra Calais'den gelmiş olacaktı ve o arada Hickman'ın yapacağı epey iş vardı. Vanderwald'dan satın almış olduğu zehir şişesine baktı. Biraz bundan, biraz göktaşı tozundan, sonra... bum.

Londra'nın doğu yakasında bulunduğu düşünülürse, evin içi çok lükstü. Uzun yıllar orta sınıfın gözünde Londra'nın en sefil yeri olarak algılanan doğu yakası son yıllarda merkez Londra'nın pahalılığından kaçanlar sayesinde biraz sınıf atlamış gibiydi.

Kingsland Sokağı'ndaki üç katlı ev İkinci Dünya Savaşı bombardımanlarını hiç hasar görmeden atlatmış, yirminci yüzyılın sonlarında göçmenlere kiralanmış, son yıllarda da restore edildikten sonra sosyetik bir randevuevi olmuştu. Doğu yakasındaki suç dünyasının köklü isimlerinden Derek Goodlin tarafından işletiliyordu.

Alt katında bir salon, oturma odaları ve bar vardı. İkinci kat kumar- severlere ayrılmıştı; buradaki bar duvardan duvara uzanıyordu. En üst kattaysa değişik zevklere ve fetişlere göre tasarlanmış yatak odalarını görmek mümkündü.

Lababiti, Jaguarını kapının önünde park edip Amad'la birlikte dışarı çıktığı anda, o akşam işletmeyi yönetmekte olan Derek Goodlin yerinden fırladı. Delik deşik yüzü ve teşbih gibi gözleri nedeniyle, lakabı "Böcek" olmuştu. Ağzı kulaklarında kapıya koşarken daha şimdiden aklında alacağı parayı sayıyordu.

Goodlin hu Arabi önceden tanıyordu ve Lababiti oradan ayrılana kadar binlerce sterlin bırakacağına emindi.

"Hemen Chivas ve kola getirin," diye seslendi barmene kapıyı açarken. "Bay Lababiti," dedi ince sivri dişlerini sergileyen bir gülüşle. "Bu gece bize katılmanız ne güzel."

Lababiti, Goodlin'den iğrenirdi. Ona göre Batı'nın bütün rezilliği bu adamda toplar.mıştı. Goodlin günah ve ahlaksızlık satıyordu... Lababiti'nin bu satışta müşteri olması bu gerçeği değiştirmezdi.

"İyi akşamlar, Derek," dedi Lababiti alçak sesle; koşarak gelen garsonun elinden içkisini aldı. "Bakıyorum hâlâ insanları kazıklıyorsun."

Goodlin engerek sıcaklığıyla sırıttı. "Talep neyse onu veriyorum."

Lababiti başını sallayıp peşinden gelmesi için Amad'î. işaret etti. Bar kısmına geçip oymalı maun tezgâhın önündeki yuvarlak masaya yerleşti. Goodlin tıpkı bir kucak köpeği gibi peşinden gelmişti.

"Bu gece oyun oynayacak mısınız?" diye sordu Goodlin iki adam da masaya oturduktan sonra.

"Belki daha sonra," dedi Lababiti. "Ama önce arkadaşıma bir Arak getir, sonra da Sally'yi aşağıya çağır."

Goodlin garsona bir şişe meyan kökü lezzetiıideki bu sert Ortadoğu içkisinden getirmesini söyledikten sonra Lababiti'ye döndü. "Sally Forth mu, Sally Spanks mı?"

"Ona Forth," dedi Lababiti. "Bana da Spanks."

Goodlin, kadınlara haber vermek için hemen oradan ayrıldı. Bir dakika sonra garson bir şişe Arak ve bir kadehi masaya bıraktı. Bir gün sonra ölecek olan Amad fena halde korkmuş görünüyordu.

Derek Goodlin, Lababiti ve arkadaşının arkasından kapıyı kapadıktan sonra ofisine döndü. Bir yandan konyağını yudumlarken o günün hasılatı olan paraları saymaya başladı. İyi bir gece olmuştu. Arap ve arkadaşı o gecenin hasılatına beş bin sterlin eklemişlerdi. Buna ek olarak bir de rulette epey kaybeden Japonu sayınca, kasaya bir önceki geceden yirmi otuz daha fazla para girmişti.

Banknotları bir lastik bantla sararken kapısı çaldı. "Bir dakika," dedi parayı hemen arkasındaki kasaya koyarak. Kapağını kapatıp kilitledi.

"Tamam, şimdi gelebilirsin."

"Paramı almaya geldim," dedi Sally Forth. "Bu artık son gelişim."

Kadının sol gözü morarmış ve şişmişti.

"Lababiti mi yaptı?" diye sordu Goodlin. "Ben, senin çocukla olduğunu sanıyordum."

"Olumlaydım," dedi Sally. "Şeyden sonra hırçınları."

"Neden sonra?" diye sordu Goodlin.

"Kaldıramayacağını anladıktan sonra," dedi Sally Forth.

Goodlin çekmecesini açıp o gece çalışan kızlar için hazırlamış olduğu zarflardan birini alıp uzattı. "Birkaç gün izin yap sonra çarşamba günü seni burada göreyim."

Sally bitkin bir halde başını salladı ve ofisten çıktı.

Lababiti, Jaguar'ı Leadenhall Caddesi üstünden batı yönüne doğru sürerken Amad yolcu koltuğunda sessizce oturuyordu.

"İyi vakit geçirdin mi?" diye sordu Lababiti.

Amad anlaşılmaz bir şeyler homurdandı.

"Yarına hazır olacak mısın?"

"Allah'ın izniyle," dedi Amad.

Lababiti dönüp Yemenli çocuğa baktı. Amad yan camdan dışarısını seyrediyordu. Lababiti bu çocuğa giderek artan bir kuşku duymaya başlamıştı, ama sesini çıkarmadı. Yarın sabah ona son talimatlarını verecekti.

Kendisi de Chunnel'e gidecek, oradan da Fransa'ya kaçacaktı.

Truitt, Stıand Caddesi'nden bir yan yola sapıp kayıtlarda Lababiti'nin kiraladığı daire olarak görünen binayı buldu. Alt katta lobiye bitişik bir dükkân vardı. Dairelerin bulunduğu üçüncü kat karanlıktı, herkes uyuyor olmalıydı. Truitt lobiye giden kapının kilidini kolayca açıp girdi ve posta kutularındaki isimlere bakmaya başladı. Tam o sırada binanın önünde bir Jaguar durdu ve içinden iki adam çıktı. Truitt asansörleri geçip üst katlara çıkan merdiven boşluğuna gidip bekledi. İki adam lobiye girip asansöre yürüdüler.

Truitt asansörün aşağıya inip kapısının açılmasını ve kapanmasını bekledi. Sonra hemen gidip kapının üstündeki panelde asansörün hangi katta durduğuna baktı. Üçüncü katta durmuştu. Merdivenlerden çıkarak üçüncü kata geldi. Cebinden küçük bir mikrofon çıkarıp kulaklığını kulağına taktı, sonra koridor boyunca yavaş yavaş dairelerin önünden yürümeye başladı. Bir kapının ardından horlama sesi, diğerinden bir kedi miyavlaması geliyordu. Koridorun yarısını geçmişken insan sesi duydu.

"Onu katlayınca yatak oluyor," dedi ses.

Truitt buna verilen karşılığı duymadı. Daire numarasını kaydedip caddeden bakınca pencerelerinin nerede olacağını gözünün önüne getirmeye çalıştı. Sonra yanında getirdiği küçük Geiger sayacıyla kapıyı taradı.

Hiç radyasyon belirtisi yoktu.

Sessizce merdivenlerden inip binanın dışına çıktı ve Lababiti'nin penceresine baktı; perdeleri kapalıydı. Truitt, Jaguar'ın arkasına geçerek benzin deposuna küçük bir manyetik disk yerleştirdi. Sonra da Geiger sayacıyla otomobili kontrol etti. Temizdi.

Yakınlardaki binaların da konumlarını aklına kaydettikten sonra tekrar Strand'a döndü.

Tek tük geçen taksiler dışında cadde neredeyse boştu. Yirmi dört saat açık olan bir McDonald's'ın önünde bir kamyon malzeme teslimatı yapıyordu. Truitt caddenin kuzeyine doğru yürüyüp tiyatro afişlerine baktı. Leicester Mcydam'na kadar gelmiş olduğunu fark edince tekrar geldiği yöne doğru yürüdü.

O sırada klasik İngiliz motosikletlerinin satıldığı bir mağazanın önüne geldi ve büyük bir hayranlıkla vitrini seyretti. Ariel'ler, BSA' 1ar, Triumph' ler hatta efsanevi Vinccnt Black Shadow bile vardı. Bu mağaza Truitt gibi motor hayranları için müthiş bir yerdi.

Daha önce gördüğü McDonald's'a girip karnını doyurdu.

Londra'da 05.30 olduğu sırada, Las Vegas'da 21.03'di. Las Vegas Polis Teşkilatı'ndan Yüzbaşı Jeff Porte, Hickman'ın dairesine girebilmek için Dreamworld'ün güvenlik şefiyle cebclleşiyoıdu.

"Arama emri getirmeniz gerek," dedi güvenlik şefi. "Sizi ancak o zaman içeri alabilirim."

Porte bir an düşündü. "Anladığımız kadarıyla buraya bir hırsız girmiş," dedi. "Biz de yeni işlenmiş bir suçun soruşturmasını yapıyoruz."

"Yine de sizi içeri sokamam, Jeff," dedi güvenlik şefi.

"O zaman ben de bir hâkimi uyandırıp arama emrini çıkaracağım," dedi Porte. "Bunu yapınca da yanımda televizyon kameralarıyla geleceğim. Polisler, muhabirler hep birlikte lobiye girdikleri zaman kumarhanenin işi nasıl etkilenir bilemem."

Güvenlik şefi bir an bunu düşündü. "Dur bir telefon edeyim," dedi sonunda.

Uydu telefonu çaldığında Hickman neredeyse Maidenhead'e varmıştı. Güvenlik şefi olanları anlattıktan sonra Hickman talimatını verdi.

"Söyle onlara, arama emri getirsinler," dedi. "Sonra hukuk danışmanımızı ara, o emri iptal ettirmek için hemen çalışmaya başlasın. Ne yaparsan yap onların içeri girmesini elinden geldiğince geciktir."

"Bir sorun mu var, efendim?" diye sordu güvenlik şefi.

"Halledemeyeceğim bir şey değil," dedi Hickman ve telefonu kapadı.

Etrafındaki ağ gittikçe daralıyor, boğazını sıkmaya başlıyordu.

Michael Halpert araştırmasını genişletiyordu. FAA (Federal Havacılık Dairesi) bilgisayarına bağlanıp Hickman'ın jetlerinin uçuş kayıtlarını çıkardı. Kayıtlara bakar bakmaz da aradıkları adamın o olduğunu anladı. Hickman'ın jetlerinden biri, bir Hawker 800XP, son günlerde Grönland'a gitmek için uçuş planı kaydettirmişti. Son kaydedilen uçuş planı ise Las Vegas'tan Londra yaydı. Bu kayda göre Hiclcnan'ın uçağı şu sıralarda Londra'da olmalıydı.

Bu bilgilerin çıkışını alırken Halpert bir yandan da İngiliz tapu kayıtlarını araştırmaya başladı.

Hickman ın adına kayıtlı hiçbir şey çıkmayınca, bu kez adamın uzun bir liste oluşturan şirketlerinin adlarını girdi. Bu araştırma saatler sürecekti. Beklerken Halpert düşünüyordu. Dünyanın en zergin insanlarından biri neden Arap teröristlerle beraber Londra'da nükleer bomba patlatmak isteyebilirdi?

Hep ya büyük sevgiler ya da para uğruna olurdu.

Hickman'ın böyle bir felaketten para kazanabileceğini Halpert'ın aklı almıyordu. Adamı böyle bir işe sürükleyecek herhangi bir parasal neden olabilir mi, diye tam bir saat kafa yordu, fakat hiçbir neden bulamadı.

O halde büyük bir sevgi uğruna olmalıydı.

İnsan ailesi dışında, uğruna katliam yapacak kadar kimi sevebilirdi ki?

39

Oregon 06.00'da Thames Nehri ağzındaki Southendonsca Limanı'na bağlandı.

Adamların hepsi uyanmış, duş yapmış olarak kahvaltı için yemek salonuna geldiler. Saat 07.00'de toplantı salonunda olacaklardı. Hanley de birkaç saat uyuduktan sonra saat 05.00'te göreve başlamış, operasyonun lojistik kısmını planlamaya çalışmıştı.

Saat 06.00'da Overholt'a telefon açıp onu uyandırdı.

"Ekibimiz birazdan Londra'ya çıkacak," dedi. "Hedeflerin yerini belirledik, fakat henüz radyasyon izine rastlamış değiliz."

"MI5 ile koordineli çalışıyor musunuz?" diye sordu Overholt.

"Yakında Bay Cabrillo onlarla temas kurup operasyonun yönetimini onlara bırakacak. Destek gerektiği takdirde bizim ekibin hazır olmasını istiyor."

"Mantıklı," dedi Overholt. "Göktaşı ne aşamada?"

"İşleri tek tek ele alıyoruz," dedi Hanley. "Bomba tehdidi ortadan kalkar kalkmaz ekibi o sorun üzerine yönelteceğiz."

"Son mevkii nedir?"

"Oxford'un hemen güneyi," dedi Hanley. "Güneye doğru geliyor. Londra banliyölerine girdiği takdirde hemen harekete geçeceğiz. Aksi takdirde, bombanın ele geçirilmesinden sonra o işe bakacağız."

"Las Veg<s polisine güçlük çıkarmışlar," dedi Overholt. "Bunun üzerine ben de onlara neye ihtiyaç duyuyorsak yapabilmelerine yetki veren bir ulusal güvenlik emri çıkarttım. Şu sıralarda çatı dairesine giriyor olmalılar. Farkındasınız herhalde, eğer yanılmışsanız ve Hickman bu işin arkasında değilse, ben işsiz kalırım."

"Hiç merak etmeyin, Day Overholt," dedi Hanley. "Nitelikli insanlara her zaman kapımız açıktır."

"Beni çok güldürdünüz, Bay Hanley," dedi Overholt ve telefonu kapadı.

Hanley telefonu kapadıktan sonra Stone'a döndü. "Düzenimiz nasıl gidiyor?"

"Her zamanki gibi Bay Truitt harikalar yaratıyor," dedi Stone. "Sabahın erken saatlerinden beri çalışıyor. Londra'ya göndereceğimiz elemanlar için İngiliz

elbiseleri ve pardösüler satın almış. Ayrıca anları gemiden alması için bir de tur otobüsü ayarlamış. Onunla son konuştuğumda buraya gelmek üzere yola çıkmıştı."

"Çok iyi," dedi Hanley. "Ya Nixon?"

"Nixon donanımı hazırlamış, şu anda da son kontrollerini yapıyor."

"Halpert?'

"Son baktığımda yoğun bir çalışma içindeydi. Olayı farklı bir açıdan irdeliyormuş ve birkaç saat içinde ayrıntıları öğrenecekmiş."

"Şu listemizin üstünden bir geçelim," dedi Hanley.

"Şu anda zaten Londra'da dört adamımız var," dedi Stone bir kâğıttan okuyarak. "Cabrillo, Seng, Meadows ve Truitt. Göndereceğimiz altı kişi, Huxley, Jones, Lincoln, Kasım, Murphy ve Ross."

"Böylece Londra içinde on kişilik bir gücümüz oluyor." dedi Hanley.

"Doğru," dedi Stone. "Hava desteği olarak, Heathrow'da Robinson içinde Adams, Gulfstream da Gunderson ve Pilston var. Judy Michaels iznini yarıda kesip geldi, amfibik uçağın pilotluğunu o yapacak."

"Oregon da kimler var?" diye sordu Hanley.

"Mürettebat olarak Gannon, Barrett, Hornsby, Reinholt ve Reyes var."

"Geriye kim kalıyor?"

"Siz, bea, Sihirli Dükkân'da Nixon, lojistikte Crabtree ve King," diye tamamladı Stone.

"King'i unuttum," dedi Hanley. "Destek olması için ona orada ihtiyacımız var."

"Onu Truitt'in ekibine katayım mı?"

Hanley bir an düşündükten sonra, "Hayır," dedi. "Adams'a söyle gelip onu «ilsin ve her ikisi de hazır beklesinler. Onların olay yerine yakın olmalarını ve bir işaretle hemen havalanmalarını istiyorum. Adams ve King havadan koruma sağlayabilirler."

"Gerekeni yaparım," dedi Stone.

"Çok iyi." dedi Hanley.

Truitt bu sabah erkenden hedefin dairesini yoklamış," dedi Cabrillo.

Cabrillo, Seng ve Meadows kahvaltı ediyorlardı.

"Şimdi nerede?" diye sordu Meadows.

"Ekibi almak için Oregon'un bağlı olduğu limana gitti."

"O halde bombanın izine rastlamamış olmalı," dedi Seng. "Yoksa çoktan harekete geçmiş olurduk."

"Doğru," dedi Cabrillo.

"O zaman onlar harekete geçene kadar beklemek zorunda mıyız?" diye sordu Meadows.

"Eğer bomba Londra'daysa," dedi Cabrillo. "Ve hedefler sıkıştıı ıldık- larının farkım varırlarsa, her an onu patlatabilirler. Ilcnüz planladıkları noktaya varmamış olabilirler, ama her nc kadar küçük de olsa, nükleer başlıklı bir bombayla, yıkım korkunç olur."

"O halde onları sıkıştırıp açığa çıkaracağız," dedi Seng. "Sonra da yakalayıp bombeyi etkisiz hale getireceğiz, öyle mi?"

"Eminim, MI5'in istediği bu değildir," dedi Cabrillo. "Ama benim tavsiyem aynen o şekilde."

"Onlarla ne zaman buluşuyorsunuz?" diye sordu Meadows.

Cabrillo peçeteyle ağzını silip saatine baktı. "Beş dakika sonra lobide."

"Bizim ne yapmamızı istersiniz?" diye sordu Seng.

"O binanın etrafını gezin ve girdisini çıktısını öğrenin.'

Edward Gibb hiç mutlu değildi. Yeni yıl arifesinde sabahın köründe uyandırılması v_e işe gitmesinin istenmesi bütün tatil keyfini kaçırmıştı. O sabah bir avukat telefon etmiş, fabrikanın kapısını açarak yeni patronunu karşılamasını rica etmişti. Gibb neredeyse reddedecekti. Zaten artık emekli olmaya karar vermişti ve bunu İnsan Kaynakları müdürüne söylemek için herkesin tatilden dönmesini bekliyordu. Fakat, Maidenhead Mills'i satın alan bu esrarengiz kişiyi de çok merak ediyordu.

Duş yapıp giyindikten sonra bir şeyler atıştırıp otomobiline bindi ve fabrikanın yolunu tuttu. Ön kapının önünde motoru rölantide çalışan bir limuzin duruyor, egzoz borusundan dumanlar saçıyordu. Gibb araca yaklaşıp arka penceresini tıklattı. Pencere hemen açıldı ve karşısında gülümseyen bir adam belirdi.

"Bay Gibb?" diye sordu adam.

Gibb başını sallamakla yetindi.

"Ben Halifax Hickman," dedi adam hemen otomobilden dışarı çıkarak. "Bu talil gününde sizi ailenizden ayırdığım için çok özür dilerim."

Ek sıkıştılar.

"Hiç sorun değil, efendim," dedi Gibb kapıya doğru yürüyerek. "Paranızı neye yatırdığınızı bir an önce görmek istemekte haklısınız."

"Avrupa'ya gidiyorum," diye yalan söyledi Hickman. "Ve zamanım epey kısıtlı.'

"Anlıyorum, efendim," dedi Gibb cebinden anahtarlarını çıkarıp kapıyı açarak.

"Teşekkür ederim," dedi Hickman açılan kapıdan içeri girerek.

"Bunla: sizde kalsın," dedi Gibb anahtarları uzatarak. "Bende bir takım daha var."

Hickman anahtarları cebine attı. Gibb önden yürüyüp giriş bölümünü geçtikten sonra imalathane bölümüne geldi. Bir düzmeye basınca devasa oda birden aydınlandı. Hickman meraklı gözlerle çeşitli makinelere bakıyordu.

"Burası son aşamadaki tıraşlama ve vakum ünitesi," dedi Gibb büyükçe bir makineyi göstererek. "Kumaş montaj bandına yerleştiriliyor, işlemden geçiyor ve şurada bir dizi rulo üstünde dışarı çıkıyor."

Ruloların içinde bulunduğu metal çerçeve bel hizasındaydı ve paketleme yapılan bir alana kadar uzanıyordu; sonra bir yarım daire biçiminde uzayıp yükleme noktasında son buluyordu. Buradan alınacak-rulo halinde kumaşlar sandıklara konuyor ya da ambalajlandıktan sonra nakliye için kamyonlara taşınıyordu.

Hickman'ın gözleri fıldır fıldır aranmaktaydı. "Şuradakiler Suudi Arabistan'a gidecek olan seccadeler mi?" diye sordu üç tane çok büyük metal konteynere bakarak. "Onlara bir bakabilir miyim?"

"Elbette, efendim," dedi Gibb ve her bir konteynerin kilitli kapısını açtı. "Bunların tesliminde geciktik."

Hickman her biri yarım treyler büyüklüğündeki kon eynerlerin içine bir göz attı. Bunlar bir 747 kargo uçağına yüklenecekti. Seccadeler konteynerlerin tavanındaki mengenelere asılı, bir uçtan diğerine uzanıyordu. Her bir konteynerde binlerce seccade vardı.

"Neden istif edilmemişler?" diye sordu Hickman.

"Haşarat ilaçları ve dezenfekte edici ilaçlarla spreylemezsek Suudi Arabistan sınırdan içeri alınmıyor. Deli Dana hastalığı ya da havayla bulaşan başka bir patojen islemiyorlar... artık çoğu ülke bu koşulu uyguluyor." diye açıkladı Gibb.

"Kapıları açık kalsın," dedi Hickman. "Konteynerlerin anahtarlarını da bana verin."

Gibb anahtarları ona verdi.

"İşçiler ne zaman tatilden dönüyor?" diye sordu Hickman.

"2 Ocak Pazartesi günü," dedi Gibb, tekrar lobiye doğru yürümeye başlayan Hickman'ın peşinden.

"Amerika'dan adamlarım yardıma gelecekler," dedi. Hickman. "Bu işe öncelik tanırız. Şimdi bana telefonu kullanabileceğim bir ofis gösterebilir misiniz?'

Gibb merdivenlerin tepesinde, imalathaneye yukarıdan bakan cam duvarlı bir ofisi gösterdi. "Benim ofisimi kullanabilirsiniz, efendim. Kilitli değildir."

Hickmar. yüzüne bir gülümseme oturtup Gibb'e cini uzattı. "Bay Gibb hadi siz ailenizin yanına dönün. Pazartesi günü görüşürüz."

Gibb başıyla selam verip kapıya yönelmişken durdu. "Bay Hickman," dedi biraz duraksadıktan sonra. "Bu akşam bize gelip yeni yılı bizimle birlikte kutlamak ister misiniz?"

Hickmar. merdivenlere giderken durdu ve dönüp Gibb'e baktı. "Çok nazik bir teklif, ama yılbaşı gecesi benim için sessizlik içinde düşünme zamanıdır."

"Aileniz yok mu, efendim?" diye sordu Gibb.

"Bir oğlum vardı," dedi Ilickman alçak sesle. "Ama öldürüldü."

Bunu söyledikten sonra dönüp merdivenlere yürüdü.

Gibb kapıdan geçip dışarı çıktı. Hickman hiç de gazetelerin yazdığı gibi biri değildi. Sıradan, yalnız bir ihtiyardı. Galiba emeklilik planlarını bir daha gözden geçirse iyi olacaktı. Hickman gibi bir patronla büyük işler yapılabilirdi.

Hickman ofise girip hemen telefona uzandı.

Cabrillo peşinde Seng ve Meadows ile lobiye girdi. Siyah takım elbisesi ve cilalı ayakkabılarıyla sarışın bir adam hemen onlara yaklaştı.

"Bay Fleming rahat konuşabilmemiz için yemek salonunda bize özel bir

bölüm ayarladı," dedi adam, MI5 başkanının adını vererek. "Buradan gelin, lütfen.[1]

Seng ve Meadows ön kapıya doğru yürüdüler. Bir anda lobide gazete okumakta olan birkaç adam yerlerinden kalkıp onların peşine takıldı. Keşif gezilerini yalnız yapamayacaklardı.

Cabrillo sarışın adamın peşinden yemek salonuna yürüdü. Koridora çıktıktan sonra sola sapıp özel bir odaya girdiler. İçerideki masada bir çaydanlık, gümüş tabak içinde kuru pasta ve oturan bir adam vardı.

"Juan," dedi adam yerinden kalkarak.

"John," dedi Cabrillo el sıkışmak için uzanarak.

"Gidebilirsin," dedi Fleming, sarışın adama. Adam dışarı çıkıp kapıyı kapadı.

Cabrillo, Fleming'in gösterdiği koltuğa oturdu. Fleming, ona çay ikram edip pastaları gösterdi.

"Ben kahvaltı ettim," dedi Cabrillo çayını alarak.

Fleming bir süre gözlerini Cabrillo'ya dikip baktıktan sonra, "Ee, Juan," dedi. "Nedir bu olup bitenler?"

Oregon'un toplantı odasında oturacak yerlerin tümü dolmuştu. Odaya en son giren Hanley bir podyuma yürüyüp üstünde dosyasını açtı.

"Şu andaki durumumuzu anlatayım," diye başladı Hanley. "Bombanın kabaca Londra'nın Batı Yakası içinde bir alanda olduğuna inanıyoruz. Bay Truitt, hedefimiz olan Nebile Lababiti'nin gizlice kiralamış olduğu apartman dairesini gözetledi ve Lababiti ile başka bir adamın geç saatlerde eve geldiklerini gözlemledi. Onlar eve girdikten sonra Bay Truitt dairenin kapısını Geiger sayacıyla taradı fakat radyasyon izine rastlamadı. Siz, altınız biıdeıı şu anda Bay Seng ve Bay Meadows ile birlikte olan Bay Cabrillo'ya destek olacaksınız. Bay Truitt bu arada Lababiti'nin Jaguar'ına bir yer belirleyici yerleştirmeyi başardı; şu ana kadar hareket etmediğini biliyoruz."

"Ne zaman harekete geçeceklerini düşünüyoruz?" diye sordu Ross.

'Tahminimiz tam geceyarısı, Yılbaşı anında," dedi Hanley. "Sembolik bir anlam vermek için."

"Asıl görev talimatını Londra'da mı alacağız?" diye sordu Murphy.

"Doğru," dedi Hanley. "Bay Cabrillo planı MI5 ile koordine ediyor. Onlar ve

Bay Cabrillo plana son halini verdikten sonra size asıl görevleriniz bildirilecek."

O sırada Hanley'in çağrı cihazı öttü; belinden çıkarıp baktı.

"Pekâlâ, arkadaşlar," dedi. "Bay Truitt sizi Londra'ya götürmek üzere buraya geldi. Şu anda ön tarafta. Çıkarken Nixon'un hazırlamış olduğu gereç sandıklarını almayı unutmayın. Sorusu olan?"

Kimse bir şey sormadı.

"Hepini»: iyi şanslar," dedi Hanley.

Cabrillo brifingini bitirdikten sonra çayından bir yudum aldı.

"Başbakanın bu olayı halktan gizli tutması çok zor olacak," dedi Fleming.

"Hammadi Örgülü adamlarının deşifre olduğunu arılarlarsa bombayı her an patlatabilirler," dedi Cabrillo. "Bizim en iyi kozumuz El-Halifa'nın ses bandını kullanarak onlarla temas kurmak ya da onların harekete geçmesini bekleyip takip ettikten sonra bombaya ulaşmak ve etkisiz hale getirmek."

"Konseri iptal etmeliyiz," dedi Fleming. "Böylece hiç olmazsa o alanda bulunan insan sayısını azaltmış oluruz."

"Bence bu Hammadi Örgütü'nün dikkatini çeker," dedi Cabrillo.

"En azından kraliyet ailesini ve başbakanı güvenli bir yere almamız gerek," dedi Fleming.

"Açık vermeden yapabilirseniz, buyurun yapın."

"Programa göre konser başlamadan Elton John'u Prens Charles takdim edecek, ama onun rahatsız olduğunu ilan edebiliriz," dedi Fleming.

"Dublör kullanın," diye önerdi Cabrillo.

"Eğer planları konseri vurmaksa," dedi Fleming. "Ve bomba henüz oraya yerleştirilmemişse, o zaman onu konser alanına getirmek zorundalar."

"Adamlarınız belli etmeden konser alanını Geiger sayaçlarıyla tararlar ve radyasyona rastlamazlarsa, o zaman bombayı bir vasıtayla oraya getireceklerini varsayabiliriz "

"O halde konser alanını tarıyoruz, eğer bir şey bulamazsak," diye tekrarladı Fleming. "Yapmamız gereken şey Mayfair ve St. James alanlarına çıkan yolları kontrol altına almak."

"Aynen öyle," dedi Cabrillo. "O bölgede trafik zaten korkunç. Siz yeter ki, yan

yollara kamyonlarınızı yerleştirin, gerektiğinde yolları kapatabilsinler. Buna ihtiyaç olacağını sanmıyorum. Eğer yanılmıyorsak ve bomba gerçekten de Lababiti'deyse, Jaguar ında olmadığını biliyoruz, ama mutlaka yakınında bir yerde olmalı. Bence yapabileceğimiz en iyi şey ona kalabalık bir ekiple iyice sokulmak ve her hareketini izlemek olur. Zamanı geldiğinde de tepesine bineriz."

"Eğer yanlıyorsak ve bomba onda değilse," dedi Fleming. "O zaman tek ümidimiz Mayfair ve St. Jamcs'i çember içine almak."

"Eğer kamyonlarınızı doğru yerleştirirseniz, o sokaklardan geçebilecek otomobil dünyada yoktur."

"Peki, bombayı etkisiz hale getirecek zamanımız kalacak mı?" diye sordu Fleming.

"Konser alanına ne kadar uzakla ele geçirirsek o kadar fazla zamanımız olur. Bütün adamlarınızda şemalar olsun ki, hangi kabloyu keseceklerini bilebilsinler."

"Tanrım," dedi Fleming. "Şu bombanın nerede olduğunu bir bilseydik..."

"Bilseydik işimiz çok kolaylaşırdı," dedi Cabrillo.

40

Overholt yeni yıl arifesi sabahı erkenden başkomutanına brifing veriyordu.

"İşte şu andaki durumumuz budur, başkanım," dedi Overholt.

"İngilizlere elimizden gelen her türlü yardıma hazır olduğumuzu söylediniz, değil mi?" diye sordu başkan.

"Elbette," dedi Overholt. "MI5 Başkanı Fleming bizden sadece Mindenhall Hava Üssü'nden birkaç nükleer uzmanını hazırda bulundurmamızı istedi."

"Siz de gerekeni yaptınız, herhalde," dedi başkan.

"Hava Kuvvetleri'mizin bir helikopteri onları bir saat önce getirdi," dedi Overholt "Şu anda Londra'dalar, Şirket ve MI5 ile birleşecekler."

"Yapabileceğimiz başka bir şey var mı?"

"Pentagon ile görüştüm," dedi Overholt. "Korkulan gerçekleşirse, gerekli tıbbi gereçler ve yardım paketleri hazırlıyorlar."

"Londra büyükelçiliğinde kilit personel dışında herkesin oradan ayrılması talimatını verdim," dedi başkan. "Tatil olduğu için zaten pek fazla kimse yoktu.'

"Başka ne yapabiliriz, bilmiyorum," dedi Overholt. "Sonu iyi bitsin diye dua edeceğiz."

Aynı anda Fleming de başbakanına brifing vermekteydi.

"İşte son durum bu," diye bitirdi raporunu. "Sizi ve ailenizi bir an önce bölgeden çıkarmamız gerekiyor."

"Ben dövüşmekten kaçan bir insan değilim," dedi başbakan. "Ailemi çıkarın, ama ben kalıyorum. Eğer sonu kötü olursa, tehlikeyi bile bile yurttaşlarımın ölümünü seyı edemem."

Bu tartışma bir süre daha devam etti ve Fleming, başbakanın güvenli bir yere götürülmesi için türlü nedenler öne sürdü. Başbakan kararlıydı.

"Kendinizi feda etmeniz bir işe yaramayacak," dedi Fleming.

"Doğru," dedi başbakan. "Ama hiçbir yere gitmiyorum."

"Hiç olmazsa izin verin de sizi Savunma Bakanlığı'nın altındaki sığınaklara götürelim," diye direndi Fleming. "Sağlamdır ve temiz hava jeneratörleri var."

Başbakan ayağa kalktı. Toplantı bitmişti.

"Ben konserde olacağım," dedi başbakan. "Güvenliği sağlayın."

"Evet, efendim," dedi Fleming ayağa kalkıp kapıya yöneldi.

Strand'da açılan yan sokaktaki apartmanın yakınındaki binalara dört adet parabolik mikrofon yerleştirilmişti. Bu çanak şeklindeki mikrofonlar pencere camlarındaki titreşimleri alıp dairenin içinde konuşulanları büyük bir netlikle anlaşılır hale getiriyordu.

On beş kadar MI5 ajanı taksi sürücüsü kimliğiyle civar sokaklarda devriye geziyor, bir o kadar ajan da vitrinlere bakıyor, lokantalarda yemek yiyorlardı. Dairenin tam karşısındaki otelin lobisindeyse yine bir grup ajan gazete okumaktaydılar.

Otobüs Savoy Oteli önünde durunca Truitt yerinden kalktı. Daha önce Cabrillo'yu cep telefonundan aramıştı; şimdi Seng ve Meadows onları lobide kapının önünde bekliyorlardı.

"Cabrillo'nun süitinde toplanacağız," dedi Meadows, onu kapıda karşılarken.

Ekipteki elemanlar kapıdan bir bir girerlerken Seng herkesin oda anahtarını verdi. Birkaç dakika sonra herkes Cabrillo'nun süitinde toplanmıştı. Adamlar oturduktan sonra Cabrillo sözü aldı.

"MI5'in kararına göre, karşı taraf harekete geçmeden bombayı ele geçirmek için hamle yapılmayacak," dedi Cabrillo. "Bizin bu operasyondaki rolümüz destek amaçlı; bomba bir şekilde sıyrılıp da konser alanı yakınlarına getirilirse diye..."

"Hedefin şu andaki durumu nedir?" diye sordu Murphy.

"Dairesine çevrili dinleme cihazları var," diye açıkladı Cabrillo. "Ve şu anda ikisi de uyuyor."

"Biz tam olarak ne yapacağız?" diye sordu Linda Ross.

"Hepiniz bombanın nasıl etkisiz hale getirileceği konusunda eğitim gördünüz; bu nedenle konser alanına çıkan olası yollara yerleştirileceksiniz. Bize ihtiyaç duyulursa hemen harekete hazır olarak bekleyeceğiz."

Cabrillo bir mantar pano üzerine iliştirilmiş Londra haritasının yanına gitti. Sarı keçeli kalemle bazı noktalar işaretlenmişti.

"Apartmanın bulunduğu yere göre, şu gördükleriniz kullanılması en olası yollar," dedi Cabrillo. "Bizim tahminimiz şöyle: bomba her neredeyse ve her

kimdeyse o kişi, mutlaka Lababiti ve diğer adama uğrayıp onları alacak, bombayı yerleştirmek için birlikte konser alanına gidecekler."

"Sizce bu adamlar bombayı yerleştirdikten sonra zaman ayarlayıcıyı kurup kaçacaklar mı?" diye sordu Kasım.

"Öyle yapacaklarını umuyoruz," dedi Cabrillo. "Bu tip bombalarda, istenmedik anda patlamasını önlemek için zaman ayarlayıcısını kurduktan sonra on dakika süre tanıyan bir emniyet düğmesi vardır."

"Yani bir düğmeye basıp füzyon sürecini başlatamıyorlar, öyle mi?" diye sordu Huxley.

"Evet," dedi Cabrillo. "Bu bakımdan Rus bombaları da bizimkilere benziyor... aletin işlemesi için bir dizi işlem gerekiyor. Ellerindekinin sadece belirli bir hedefi imha amaçlı, 'bebek bomba' olduğuna inanıyoruz. Bütün bir cihaz yaklaşık bir metreküplük bir sandığın içine sığabilir."

"Ağırlığı ne kadar olur?" diye sordu Franklin Lincoln.

"İki yüz kilodan az."

"O halde bisiklet falan gibi bir şeyle nakledemeyeceklerini biliyoruz," dedi Pete Jones.

"Bir vasıta kullanacakları kesin," dedi Cabrillo. "Bu da, mutlaka yollardan yararlanacakları anlamına geliyor."

Cabrillo haritada apartmanın yerini gösterdi.

"Apartmandan çıkınca," diye açıklamaya başladı. "Kullanabilecekleri birkaç yol var. Bunlardan biri bizim tam arkamızda. Savoy Caddesi'nden Thames'e doğru giderken Victoria Embankment'e sapıyor. Victoria Em- bankment'e varınca birkaç seçenekleri var. Northhumberland'a dönüp doğruca Mall'a gidebilirler ya da Bridge Caddesi ve Great George Caddesi boyunca ilerleyip Birdeage Yolu'na inebilirler. İkinci seçenekte sürücünün Charing Cross ve Trafalgar Meydanfndan geçmesi gerekiyor ki, buralarda trafik her zaman çok yoğundur. Üçüncü ihtimal de, bir dizi ara sokaktan yararlanarak gelmeleri; böyle bir hal yolu uzatır, ama takip etmesi de çok zorlaşır. Bu aşamada bizimki sadece tahmin yürütmek."

"Peki patron, sizin tahmininiz ne?" diye sordu Truitt.

"Bombayı Londra'nın bir yerinden buraya getireceklerini sanmıyorum," dedi

Cabrillo. "Bence şu anda Lababiti'nin yakınında bir yerde.

Başlangıç noktamız onun apartmanı veya ona çok yakın bir yer olmalı. Sürücünün yerinde olsam, bombayı kurduktan sonra ilk patlama bölgesinden bir ar. önce uzaklaşmaya bakardım. Victoria Embankment'ten girip konser alanına gider, ateşlemeyi başlatır, sonra gözüm saatte, deli gibi kaçardım. Dokuzuncu dakika dolunca da içine sığınabileceğim sağlam bir bina arardım."

"İlk patlama bölgesi ne kadar bir alanı kapsıyor?" diye sordu Truitt.

Cabrillo haritada bir daire çizdi. Kuzey ucu A40 ve Paddington'u alıyor, güney ucuysa Chelsea'ya, neredeyse Thames'e kadar uzanıyordu. Doğu tarafı Piccadilly Circus, batı tarafıysa Kensington ve Notting Hill'i içine almaktaydı.

"Bu daire içindeki her şey yok olacak. Bunun bir kilometre dışında kalan bölge, ki, İngiltere'nin çoğu devlet dairesi buradadır, ağır hasar görecek. Patlama noktasının 8 kilometre dışında kalan alanda binalar hasar görecek, insanlar yoğun radyasyona maruz kalacak."

Herkes haritaya bakmaktaydı.

"Bu neredeyse Londra'nın tamamı," dedi Murphy.

Cabrillo başını salladı.

"Tabi, biz de bu arada tost olacağız," dedi Sağlık Uzmanı Huxley.

"Bu tıbbi bir terim mi?" diye sordu Jones.

Larry King, Adams'ın Oregon"a yakın bir alana indirdiği helikoptere yürüdü. Robinson'un arka kapısını açıp içinde tüfeğinin olduğu kutuyu ve birkaç koliyi koltuğa bıraktı. Kapıyı kapatıp öne gitti ve yolcu koltuğuna yerleşti. Başına kulaklığı geçirip kapıyı killitleyene kadar konuşmadı.

"Günaydın, George."

"Günaydın, Larry," dedi Adams helikopteri havalandırırken. "Nasıl gidiyor?"

"Av için güzel bir gün," dedi King yan pencereden manzaraya bakarak.

Hanley tatil nedeniyle kapalı olan bir banka binasının tepesindeki helikopter alanının kullanılmasını sağlamıştı. Robinson orada pozisyon alacaktı.

Fakat daha önce Battersea Park'ta yapmaları gereken bir teslimat vardı.

Meadows, Seng ve Truitt ödünç Range Rover içinde beklerlerken gözleri gökyüzündeydi. Robinson'u gördükleri anda Meadows dönüp Truitt'e baktı.

"Majesteleri," dedi. "Yüzünüz geldi."

Truitt'i Prens Charles'ın dublörü olarak kullanmak Cabrillo'nun fikriydi ve Fleming de bunu onaylamıştı. Oregon[1] un Sihirli Dükkânı'nda Prens Charles'ın yüzüne tıpatıp uyan lateks bir maske yapmak mümkündü. Nbcon'un gemideki herkesin yüz kalıplarını bilgisayara kaydetmiş olması sayesinde, bu maske Şirket'te görevli herkesin yüzüne uydurulabiliyordu. Cabrillo'nun Truitt'i seçmesinin iki nedeni vardı; birincisi, Truitt'in müthiş soğukkanlı bir insan olması, ikincisiyse, Prens Charles'a boy pos ve duruş olarak en çok benzeyen kişi olmasıydı.

"Pekâlâ," dedi Truitt. "Şimdi biriniz gidin de tahtınızın vârisi için o maskeyi alıp gelin. Dışarısı ıslak ve soğuk, ben burada çok rahatım."

Meadows kahkahayı patlattıktan sonra dışarı çıkıp o sırada alana inen helikoptere yürüdü, maskenin bulunduğu kutuyu aldı ve Range Rover'a geri döndü. Adams hemen havalanmıştı.

Adams bir kez daha Thames Nehri'nin üzerinden uçup Westminster tarafına yol aldı. Orada, Palace Caddesi'nin biraz açığında bankayı buldu ve helikopteri terasa indirdi. King dışarı çıkıp kenara yürüdü ve alanı çevreleyen bel hizasındaki duvarın üstünden manzaraya baktı. Buckingham Sarayı kuzeybatıda, Hyde Park kuzeyde kalıyordu.

Aşağıda akşam yapılacak konser için hummalı bir faaliyet vardı.

Ben&Jerry's dondurma kamyonu ikisinin de pek ilgisini çekmedi, ama Starbucks'ın kahve standı iştahlarını kabartmıştı. King gülerek Robinson'a yürüdü.

"Bu kolilerden birinde yiyecek, soda ve su şişeleriyle kahve termosları var," dedi arka koltuğu göstererek. "Diğerinde de bir yığın kitap ve güncel dergiler."

"Sence ne kadar bekleriz?" diye sordu Adams.

King saat ne baktı. Daha saat 10.00'du. "En kötü ihtimalle on dört saat," dedi. "Ama dua edelim de bombayı daha önce bulsunlar."

Savoy Oteli'nde ekip Truitt'in satın almış olduğu elbiseleri giydikten sonra tek tek Cabrillo'nun süitine gelip görev talimatlarını aldılar. Haberleşme için ıepsinde çok kuvvetli mikroradyolar ve kulaklıklar vardı. Gönderme üniteleri boyunlarında ses kutularının yanına yerleştirilmişti. Birisi konuşacağı zaman parmağını boğazına değdirmesi yetiyor, böylece herkes söyleneni işitebiliyordu.

İki kişilik uç ekip Grcen Park ile St. James's Park arasında bir yarım daire

oluşturacaklardı.

En kuzeybatıda Kasım ve Ross, Piccadilly'de, Dover ve Berkley caddeleri arasını alacaklardı. Savoy'dan çıktıktan soma bir MI5 ajanı onları bu alana götürdü.

Bu yarım dairenin tam ortasında Jones ve Huxley vardı. Onların görev alanı Trafalgar Meydanı'nın tam karşısındaki caddede, Charing Cross metro istasyonu yakınındaydı. Eğer bomba Strand'dan diıckt olarak gelirse, onların önünden geçecekti. Son ekibi oluşturan Murphy ve Lincolne düşen görev ise Great George Caddesi'yle Horse Guards Yolu'nu kontrol altına almaktı. Bomba Victoria Embankment tarafından gelecek olursa, onlar müdahale edeceklerdi. Durdukları yere bağlı olarak, St. James's Park'taki bir hedefe rahat atış yapabilirlerdi.

Ekipler içinde sadece onların rahat silah atma imkânları olduğu için Murphy'nin yanında bir torba içinde küçük el füzeleri, tüfekler ve duman bombaları vardı. Diğer ekipler ise tabanca, bıçak ve herhangi bir vasıtanın lastiklerini patlatmak için yola serpiştirilecek sivri çivilerle donanmışlardı.

Cabrillo apartmana yakın bir yerde kalacaktı. Sokak onunla birlikte, olan MI5 ajanlarıyla doluydu. Sabah geçmiş, öğleden sonra olmuştu ve hâlâ bir hareket yoktu.

41

Lababiti aşağılık bir adamdı, fakat çok iyi eğitim görmüş bir teröristti. Bugün en kritik gündü ve hiçbir şeyi şansa bırakmaya niyeti yoktu. Öğleden sonra Amad'ı uyandırdı; elini ağzına götürerek kapadı ve bir kâğıt göstererek okumasını istedi. Kâğıtta Arapça olarak, bundan böyle hiç konuşmak yok, sadece yazarak haberleşeceğiz, diyordu. Amad başını sallayarak anladığını belirtti.

Lababiti'nin verdiği not defterini ve kalemi aldı, hemen bir şeyler yazdı.

Kâfirler bizi dinliyorlar mı?

Hiç belli olmaz, diye yazdı Lababiti.

Bunu izleyen iki saat içinde sadece yazıyla haberleştiler. Lababiti planı anlattı. Amad yapması gereken şeyi iyice anladı. Onlar bu işi bitirdiklerinde Londra'da hava kararmıştı. Lababiti'nin son notu kısaydı.

Benim birazdan gitmem gerekiyor. İntikam kılıcının nerede olduğunu ve onunla ne yapacağını biliyorsun. Sana iyi yolculuklar diliyorum.

Amad yutkunup başını salladı. Lababiti'nin onu sakinleştirmek için verdiği Arak kadehini alırken elleri titriyordu. Bundan sadece birkaç dakika sonra Cabrillo nihayet El-Halifa'nın telefonunu kullanarak apartman dairesini aramaya karar verdi. Ne ki, içerideki iki adamı artık sessizlik yemini etmişlerdi. Telefon dört kez çaldıktan sonra telesekreter çıktı. Cabrillo mesaj bırakmaya gerek görmedi.

Şirket'in en büyük koz olarak gördüğü şey fos çıkmıştı.

"Bir hareket var," diye telsizle duyurdu parabol biçimindeki mikrofonu kontrol eden M15 ajanı.

Saat 21.00 olmuştu ve Londra üzerine kar serpiştiriyordu. Hava sıfır derece civarında olduğu için kar tutmamış, sadece yerleri ıslatmıştı. Isı biraz daha düşecek olursa yolları buz tutacaktı. Binalar sanki bir tül perde arkasındaymış gibi görünürken, çatılardaki bacalardan buhar dumanları yükselmekteydi. Dükkânların cıvıl cıvıl Noel süsleri ışıldıyor, eğlenmek üzere yola dökülmüş insanlar caddeleri dolduruyordu.

Çok yakınlarda bir nükleer bombanın varlığı sayılmazsa, çok neşeli ve huzurlu bir hava hâkimdi.

Lababiti asansörle aşağıya indi. Amad'a showrootra nasıl gireceğini açıklamıştı. Bombanın götürüleceği araç, benzin deposu dolu, bakımı yapılmış halde hazır beklemekteydi. Yemenli çocuk zamanlayıcının nasıl kurulacağını öğrenmişti. Yapılacak başka bir şey yoktu.

Kaçmaktan başka...

Lababiti'nin planı basitti. Jaguar'ı ile şehrin içinden geçip M20'ye çıkacaktı. Yaklaşık kırk beş dakika sürerdi. M20've çıktıktan sonra güneye, aşağı yukarı 90 kilometre uzaklıktaki Folkcstone Tren İslasvonu'na gidecek, Jaguarı ile birlikte 23.30 trenine binecekti.

Tren Calais yakınındaki Coquclles'c 24.05'te varacağı için tam gece yarısı olduğunda denizaltı tünelinden çıkmış olacaktı. Lababiti bomba patladığı zaman türelin çökme tehlikesini atlatmış olacak, fakat yükselen ateş topunu da pencereden seyretme keyfini kaçırmayacaktı.

Çok iyi planlanmış, zamanlaması iyi yapılmış bir kaçıştı.

Tahi, etrafındaki birkaç düzine MI5 ajanıyla Şirket ekibinin her hareketini gözlediklerini bilmesi mümkün değildi. Lababiti tazıların giderek daralttığı çemberin ortasındaki tavşan gibiydi.

Asansörden çıkıp lobiye geçti ve oradan yan yola yürüdü. Etrafına bakındı; göze çarpan bir şey göremedi. İçini hafifçe kemiren bir gözetlenme hissinin haricinde güveni yerindeydi. O his de kuruntu olmalı, diye geçirdi içinden; ne de olsa yakında muazzam bir tahribat gerçekleşecekti. Bu düşünceleri aklından kovup otomobiline bindi.

Motoru bir dakika kadar ısıttıktan sonra yola çıktı.

'Takip başlıyor," dedi bir MI5 ajanı telsizle.

Truitt'in benzin deposuna iliştirdiği yer belirleyici cihaz mükemmel iş görüyordu.

Savoy Olcli'nin giriş kapısının yanında Fleming ve Cabrillo kaldırımda durmuşlar, Jaguar'ın köşeyi dönmesini bekliyorlardı. Fleming yola arkasını dönüp boğazına tutturulmuş mikrofona konuştu.

"Dort ve beş numaralı ekipler, uygun bir mesafeden takip edin."

Jaguar köşeyi dönünce yolun kenarından çıkan bir taksi güvenli bir ara bırakarak takibe başladı. Jaguar bir van tipi minibüsün yanından geçtikten soma, minibüs de uygun bir uzaklıktan takibe katıldı.

"Jaguar temizdi, içinde bomba yoktu," dedi Fleming, Cabrillo'ya. "Sence Lababiti nereye gidiyor olabilir?"

"Kaçıyor," dedi Cabrillo. "İşi diğer adama bırakıyor."

"Onu ne zaman durduralım?" diye sordu Fleming.

"Gideceği yere kadar gitsin," dedi Cabrillo. "Havaalanı, tren istasyonu, her nereye gidiyorsa... İşte o zaman adamların onu yakalasınlar. Ama yakalanmadan önce telefon kullanmasına kesinlikle fırsat vermesinler."

"Sonra?"

"Buraya getirtin," dedi Cabrillo buz gibi bir sesle. "Partiyi kaçırmasını islemeyiz."

"Harika," dedi Fleming.

"Bakalım davası uğruna ölmeye ne kadar hazırmış."

Vakit gece yarısına yaklaştıkça gerginlik daha da artıyordu.

Lababiti'nin dairesine çevrili mikrofonlardan Amad'ın yüksek sesle ettiği dualar duyulmaktaydı. Fleming yanında bir düz ne MI5 ajanıyla birlikte sokağın karşısındaki bir otelde yer almıştı. Üç Şirket ekibi de tam on üç saatten beri görev alanlarında tetikte beklemekteydiler. Beklemekten çok sıkılmışlardı. Cabrillo ise Bedford Caddesi'nde bir aşağı bir yukarı volta atarken aynı dükkânların ve mağazaların önünden yüzlerce kez geçmişti.

"Artık oraya girmemiz gerek," dedi bir MI5 ajanı, Fleming'e.

"Ya bomba birkaç sokak ötede bulunuyorsa?" dedi Fleming. "Ve bir başkası gecikmcii zamanlayıcıyı kurmuşsa? O zaman elimizden kaçırmış oluruz ve Londra yanar. Bekleyeceğiz... yapabileceğimiz başka bir şey yok."

Başka bir MI5 ajanı lobiye girdi. "Efendim," dedi Fleming'e. "Şu anda civar yolları kollayan yirmi aracımız var. Hedef nasıl bir otomobile bi- ncTse binsin, saniyesinde trafiği durdurabiliriz."

"Bomba uzmanları da hemen müdahaleye hazır mı?"

"Dört İngiliz uzman, iki tane de Amerikan Hava Üssü'nden gelen var."

Tam o anda Amad'ın duası kesildi ve ayak sesleri işitildi.

"Hareket var," dedi Fleming telsizle, beklemekte olan düzinelerce adama. "Gideceği son yere yönelene kadar kimse onu durdurmasın."

Fleming bu işin bir an önce bitmesi için dua etti. Saat 23.49'du.

Apartman binasının dört bir yanı MI5 ajanlarıyla kuşatılmıştı. Sokaktaki tüm otomobillere bir yer belirleyici iliştirilmiş, her birine elektronik donanımı felç eden cihaz yerleştirilmişti. Geiger sayacıyla yapılan tanımalar tümünün de temiz olduğunu gösteriyordu.

Herkes Amad'ın bombayı almak için başka bir yere gideceğini sanıyordu.

Fakat o sırada bomba alt katta, bir Rus yapımı Ural marka motosikletin sepetindeydi. Amad, Yemen'de aynı tip bir motosiklette uzun süre eğitim görmüşte.

Dairenin kapısı açılıp Amad dışarı çıkar çıkmaz bir MI5 ajanı lobide hemen asansör düğmelerine baktı. Çağrılan asansör Lababiti'nin katına çıktı; sonra aşağıya iniş başladı. Asansör ikinci katta durdu.

Ajan hemen telsizle bu bilgiyi duyurduktan sonra lobiden çıktı. Duyuruyu işiten herkes iyice gerildi... işte, büyük an gelmiş çatmıştı.

Serpiştiren kar ve soğuk hava sokaklardaki bira ve yiyecek tüketimini azaltmadığı gibi eğlenceye de sekte vurmamıştı. Hyde Park ve Green Park civarı bu muazzam açık hava partisine katılan on binlerce insanla doluydu. Sahne arkasındaysa bir MI5 görevlisi bir rock yıldızına buz gibi gerçeği anlatmaya çalışıyordu.

"Bizi daha önce uyarmalıydınız," dedi yıldızın menejeri yüksek sesle. "Biz de konseri ertelerdik."

"Bana daha önce açıklamıştı," dedi Elton John. "Ertelemekle teröristleri uyarmış olacaktık."

Parlak san tulumu, mücevherlerle süslü güneş gözlüğü ve yüksek tabanlı siyah çizmeleriyle Elton John'u gören biri onu hayatı boyunca pohpohlanmış, şımarık ve bencil bir müzisyen sanabilirdi. Oysa, gerçek hiç öyle değildi. Asıl adı Reginald Dwight olan bu adam bulunduğu noktaya gücüyle, azimliliğiyle ve onlarca yıl çok çalışarak gelmişli. Yeterince güçlü ve gerçekçi olmayan hiç kimse otuz yıl boyunca pop listelerinin ilk sıralarında kalmayı başaramazdı. Ellon John bunu başarmıştı.

"Kraliyet ailesi uzaklaştırıldı, değil mi?" diye sordu John.

"Buraya gelir misiniz, Bay Truitt?" diye seslendi MI5 ajanı treylerin dışına.

Truitt kapıyı açıp içeri girdi.

"İşte Prens Charles'ın yerine geçecek kişi," dedi MI5 ajanı.

John, Truitt'e bir bakıp güldü. "Çok benzemiş," dedi.

"Bakın, efendim," dedi Truitt. "Bombayı hiçbir sorun çıkmadan ele geçireceğinizi bilmenizi isterim. İşbirliğiniz için de çok teşekkür ederiz."

"MI5'e güvenim sonsuzdur," dedi John.

"Bu arkadaş MI5'ten," dedi Truitt. "Ben Şirket adında başka bir grupla çalışıyorum."

"Şirket mi?" dedi John. "Nedir bu?"

"Biz özel casuslarız," dedi Truitt.

"Özel casuslar mı?" dedi John başını sallayarak. "Şu işe bak. İyi misiniz bari?"

"Yüzde yüz başarı sicilimiz var."

John koltuğundan kalktı... artık sahne arkasına geçmesi gerekiyordu. "Bana bir iyilik yapın," dedi. "Ve bu defa % 110 başarılı olun."

Truitt başını salladı.

John kapıdan çıkmadan önce durup döndü. "Kameramanlara söyleyin de Prens Charles'a yakın çekim yapmasınlar kötü adamlar da izliyor olabilir."

"Sahneye çıkacak mısınız?" diye sordu menejeri şaşkınlıkla.

"Elbette," dedi John. "Dışarıda benim yurttaşlarım var, konsere gelmişler. Ya bu adamlar," diyerek eliyle Truitt'i ve M15 ajanını gösterdi. "Bu sorunu hallederler ya da ben çıkıp şarkılarımı söylerim."

Truitt güldü ve John'un ardından dışarı çıktı.

Bir odaya girmek için altı yol vardır. Dört duvar, ysr, veya tavan. Amad bunlardan sonuncusunu kullanıyordu. Lababiti'nin apartmanında ikinci katın sonunda bir malzeme dolabı vardı. İki ay önce Lababiti dolabın içinde büyük bir sabırla çalışarak tahta döşemeyi kesmiş, alt kattaki showroom'a tavanından giriş sağlamıştı. Ahşap macunu kullanarak kesik plakanın kenarlarını düzelttiği için dolabın içinde bu durum belli olmuyordu. Kapağın yanma bir de ip merdiven gizlemişti.

Amad, Lababiti'nin sağlamış olduğu anahtarla dolabın kapısını açtı.

Koridor boştu. Dolap kapısı açıkken yerdeki kapağı tornavidayla kanırtarak çıkardı ve duvara yasladı. Dolabın içine girip kapısını içeriden kapadıktan sonra

cebinden çıkardığı iki kancayı duvara vidaladı ve ip merdivenin uçlarını buna taktı.

Sonra merdiveni sarkıttı ve aşağıya indi.

Çatılara yerleştirilmiş bütün MI5 ajanları dürbünlerini ikinci kata çevirmişlerdi.

"Görünürde bir şey yok," diye seslendi herkes birbirine.

Daha öncc lobiden çıkmış olan MI5 ajanı tekrar binaya girdi ve asansör paneline baktı. Işık hâlâ ikinci katı gösteriyordu.

"Hâlâ ikinci katta," dedi telsizle Fleming'e.

Sokağın karşısındaki otelde bekleyen Fleming saatine baktı. Hedef asansörle ikinci kata indiğinden beri dört dakika geçmişti. "Üst kata çık," diye emretti ajanına.

Amad Arapça yazılı talimatlara baktıktan sonra kurma mekanizmasının üstündeki paneli açtı. Burada her şey Kiril Alfabesi'yle yazılıydı, aına Amad'ın elindeki talimatlarda her şey çok açıktı. Kanca şeklindeki bir kolu kaldırınca bir ışık yanıp sönmeye başladı. Bir düğmeyi çevirerek zamanlayıcıyı beş dakikaya ayarladı.

Sonra motosikletine binip gaz verdi. Motor çalışırken didona bantla tutturulmuş uzaktan kumandayı alıp garaj kapısını açtı. Kapı iki metre kadar yükseldiğinde Amad dışarı çıktı.

Ve her şey bir anda olmaya başladı.

İkinci kata çıkan ajan orasının boş olduğunu bildirdiği anda garaj kapısı açılmaya başladı. Fleming bulunduğu lobiden kapıya doğru fırlayarak, "Açılan bir kapı var," diye seslendi telsizle.

Tam cam kapıya vardığı sırada motosiklet ortaya çıktı ve sokağa girdi. Amad birkaç saniye içinde Strand'a sapıvermişti.

"Hedef bir motosiklet üstünde," diye haykırdı Flem.ıg telsize.

Keskin nişancılar hemen nişan aldılar, fakat ateş emri gelene kadar Amad köşeyi dönmüştü.

Strand Caddesi'nde MI5 ajanlarının kullandığı üç taksi telsiz duyurusunu almıştı. Derhal park ettikleri yerden çıkarak motosikletin yolunu tıkamaya çalıştılar. Amad hemen yana kırıp kaldırıma çıktı ve onları geçti; sonra büyük bir hızla tekrar caddeye indi. Taşıtların yanından slalom yaparak geçiyor, Ural'ı deli

gibi sürüyordu.

İleride bir MI5 ajanının kullandığı kamyon yolu tıkamaya çalıştı, ama Amad onun da yanından geçmeyi başardı.

Beni belikledi̇ler, diye düşündü. Artık bombayı seçtikleri alana götürmesi gerek yordu veya bu yolda ölecekti. Her iki halde de şehit olacaktı. Ama kendisiyle birlikte Londra kül olacaktı.

Calırillo caddeye bakınca MI5'in kullandığı araçların birer birer çalım yediğini gördü. Kimse hedefin bir motosiklet kullanacağını düşünememişti ve bu durum bütün hesaplan altüst etmişti. Yapılabilecek tek şey vardı... ve Cabrillo harekete geçmekte hiç tereddüt etmedi.

K;ıldırım<.aki bir gazete standını sokup çıkardı ve klasik motosikletlerin sergilendiği vitrin camına fırlattı. Hırsız alarmı avaz avaz çınlarken Cabrillo kırık camların arasından içeri daldı. Vitrindeki 1952 Vincent Black Shadowun anahtarı bağlantı halindeydi. Cabrillo çerçevede kalmış cam kırıklarını botuyla temizledikten sonra motosiklete binip gaz verdi. Vitese alıp Vincent'ın önünün havaya kaldırdı ve vitrinden dışarı, kaldırıma fırladı.

O anda mağazanın önünden tam gaz geçen Ural, Strand boyunca yoluna devam etti.

Cabrillo hemen peşine düştü. Ural hızlıydı fakat Black Shadow benzersiz bir motosiklettir. Eğer Ural yaklaşık bir sokak önde olmasaydı, Shadow, ona birkaç saniye içinde yetişirdi.

"Hedef koyu yeşil, sepetli bir motosikletle Strand Caddesi'nde ilerliyor," diye telsize seslendi Fleming. "Bomba yanında. Tekrar ediyorum, bomba motosikletin sepetinde."

Adams ve King hemen havalandılar. Trafalgar istasyonu yanında Jones ve Huxley hemen silahlarını çekip yolun gelişine doğrulttular. Önlerinde yüzlerce insan piyasa yaparken net bir atış imkânı yoktu. Murphy ve Lincoln. Victoria Embankment'ten ayrılıp Hyde Park yönüne koştular. Piccadiily Caddesi'nde Kasım ve Ross ayrılıp caddenin iki ucunu kontrol altına aldılar.

Sahneye çıkma anı gelene kadar Truitt sahne arkasında diğerlerinden uzak durdu.

"Şimdi çıkabilirsiniz," dedi John'un menajeri.

Truitt bir an MI5 ajanına baktı, fakat adam telsizle konuşmaktaydı; bunun üzerine sahneye adımını attı ve mikrofona yürüdü.

"Bayanlar ve baylar," dedi. "Sizleri yeni yıla İngiltere'nin en sevilen müzisyeniyle birlikte girmeye davet ediyorum, Sir Elton John."

Truitt'in üstüne vuran ışık dışında sahne karanlıktı. Sonra bir spot ışığı piyanosu başında oturan Elton John'a çevrildi. Üstünde hâlâ sarı tulumu, başındaysa askeri bir miğfer vardı.

Elton John şarkısına başlarken Truitt sahneden çıkıp MI5 ajanının yanına gitti.

"Hedef bir motosikletle buraya doğru geliyor," dedi ajan.

"Ben kalabalığın içine dalıyorum," dedi Truitt.

Ural yıldırım hızıyla Nelson's Column'u geçerken Cabrillo da Vincent ile ona iyice yaklaşmıştı. Cabrillo tabancasına uzar.mak için ceketini açmaya çalışıyordu fakat elini didondan kaldıramıyordu. Charing Cross'u geçerlerken iki motosiklet atbaşı gitmekteydiler. Jones ve Huxley ateş etmek istediler, fakat Cabrillo hedefe çok yakındı ve etraf çok kalabalıktı.

Cockspur Caddesi kavşağında Cabrillo iyice sokulup Aınad'a bir tekme savurdu. Yemenlinin yönü biraz şaşar gibi olduysa da, hemen tekrar dengesini buldu.

"Doğruca Mall'a gidiyorlar," diye duyurdu telsizle Jones.

Kasım ve Ross konser alanına doğru koşmaya başladılar.

Murphy asabi bir adamdı, fakat eline dürbünlü tüfeğini aldığı zaman son dereee sakin olabiliyordu, lincoln de ona rahat atış yapabileceği bir yer bulmak için bakınmaktaydı. "Oueen Victoria Memorial'a vardıkları zaman ağaçların arasından temiz bir atış yapabilirsin," dedi.

"Orada saat yönüne doğru bir dönüş var, değil mi?" diye sordu Murphy.

"Doğru," dedi Lincoln.

"Dönemeçle yavaşladığı zaman mıhlayacağım iti... tıpkı JFK'ye yaptıkları gibi," dedi Murphy.

"Onları görüyorum," dedi Lincoln iki motosikletin de an tarafları görüş alanına girince.

Adams, Mail Yolu'na girdi ve iki motosikletin ardından devam elti.

"Kafa ve omuzlara," dedi King.

"Şampuan reklamı mı?" diye sordu Adams.

"Hayır," dedi King. "O alçağı kafasından ve omuzlarından vuracağım."

Dürbünü ayarlayıp soluğunu düzenledi. Helikopterin açık kapısından giren soğuk hava gözlerini yaşartıyordu, fakat King'in aldırdığı yoktu.

Cabrillo önündeki yola bakınca Qucen Victoria Memorial dönemecinde bir dizi seyyar yiyecek satıcısı ve büfe olduğunu gördü. Konser alanına varmak üzereydiler. Cabrillo iyice yaklaşıp Ural'a atlamaya hazırlandı.

"Dört, üç, iki, bir," dedi Lincoln.

Murphy tetiğe bastığı anda King de helikopterden ateş açtı. Amad tam dönemece girdiği sırada kafasından, göğsünden ve omuzlarından kan fışkırmaya başladı. Bir saniye sonra ölmüştü; Cabrillo kendi motosikletinden Ural'a atladığında eline cansız bir ceset geldi.

Vincent kıvılcımlar çıkararak kaldırımda yuvarlana yuvarlana durdu. Cabrillo, Amad'ın cesedini yere attıktan sonra motorun debriyajına uzandı ve boşa atıp frenlere asıldı. Motosiklet seyyar satıcıların önünde durabildi.

Cabrillo hemen zamanlayıcıya baktı. Geriye sayış iki dakika geçtiğini gösteriyordu.

Truitt kalabalığın içinde ancak 20 metre ilerleyebildikten sonra maskesini çıkarmak zorunda olduğunu fark etti. Onu Prens Charles sanan insanlar ona dokunmak istiyorlardı... maskesini sıyırıp atınca herkes geriledi.

"Bay Cabrillo, Queen Victoria Memoıial'da bombayı kontrol altına aldı," diye duyurdu Lincoln telsizle.

Ne kadar sivil görevli MI5 aracı varsa hepsi portatif ışıklarını tepelerine takmışlar, siren sesleri arasında hızla Memorial'a doğru gelmekteydiler. Trafiği kesmek için bariyerler yerleştirilmişti. Cabrillo kabloyu kestiği anda Truitt yolun karşısından koşarak geldi.

"Bomba hâlâ etkin," dedi Cabrillo.

Truitt hemen etrafına bakındı. Yolun başında bir Ben & Jerry's dondurma kamyonu duruyordu. Koşarak gitti ve kamyonun arka kapısını açtı. Görevli bir şeyler söyleyecek oldu, ama Truitt içeri dalmıştı bile. Eldivenli ellerinin arasına bir buz bloku alarak o sırada kerpetenle bombanın huni şeklindeki burnunu sökmeye çalışan Cabrillo'ya koştu.

Truitt geldiğinde Cabrillo paneli ancak sökebilmişt:.

"Ateşleme mekanizmasını dondurmayı deneyelim," dedi Truitt.

Zamanlayıcı, on ikiye bir dakika kaldığını gösteriyordu.

"Hadi o zaman," diye bağırdı Cabrillo telaşla.

Truitt'in eldivenleri kuıu buz kütlesine yapışmıştı ve artık ellerini hissedemiyordu. Eldivenleriyle birlikte buz blokunu huni şeklindeki burun kısmına bıraktı ve artık grileşmiş ellerini ısıtmak için koltuk altlarına sıkıştırdı. Zamanlayıcı bir iki kez daha tıkladıktan sonra durdu.

Cabrillo başını kaldırıp Tıuitt'e baktı ve güldü. "Hayret, işe yaradı."

"Bütün icatların anası zorunluluktur," dedi Truitt dişlerinin arasından.

Cabrillo hemen telsizle duyuru yaptı. "Bomba uzmanları derhal Queen Victoria Memorial'a gelsinler."

Yeni yıla girilirken her bir yandan havai fişekler atılmaya başladı.

İki dakika sonra orada biten bir otomobilden bir İngiliz subayı indi. Az sonra başka bir otomobilden bu kez Amerikan Hava Kuvvetlcri'nden bir bomba uzmanı geldi. Beş dakika sonra iki uzman ateşleme mekanizmasını sökmüşlerdi. Artık bomba sadece zenginleştirilmiş uranyum küpü için zararsız bir mekândan ibaretti.

Kalbi vücudundan çıkarılmış, böylece ölüm getirebilecek gücü de yok olmuştu.

Uzmanlar bombayı etkisiz hale getirirlerken Cabrillo ve Truitt de kaldırımda bir kan gölünün ortasında yatan Amad'ın cesedi başına yürüdüler. O sırada telsizle Lababiti'nin tutuklandığı ve bir helikopterle Londra'ya getirildiği haberi verildi. Şarkı söylemeye devam eden Elton John'un sesi her yeri dolduruyoıdu. Motosikletin etrafı polis tarafından kordon altına alınmıştı; konserdekilerin çoğu olup bitenden habersizdi.

"Ufacık çocukmuş," dedi Cabrillo cesede bakarak.

Truitt başını salladı.

"Ellerini bir doktora gösterelim," dedi Cabrillo.

Bomba etkisiz hale getirildikten beş dakika sonra oraya gelen Kasını ve Ross epey hasar görmüş olan Black Shadow'u Cabrillo'ya doğru iterek getiriyorlardı. Klasik motosiklet hurdaya dönmüştü. Depoları ve yan panelleri çizik içinde, didonları bükülmüş ve bir lastiği patlamıştı. Motosiklet tarihinin kusursuz örneği harap haldeydi. Cabrillo üzüntüyle başını iki yana salladı.

"Bunu satan mağazaya gitmenizi istiyorum," dedi Ross ve Kasım'a. "Ve fiyatı neyse adama ödeyin. Sonra da nerede tamir ettirebileceğimi sorun."

"Sizde mi kalacak, patron?" diye sordu Ross.

"Hem de nasıl," dedi Cabrillo.

O sırada Fleming de geldi; Cabrillo bilgi vermek için yanına gitti. Lababiti, Londra'ya getiriliyordu, ama onun eksik parçaları tamamlaması haftalar sürecekti.

İKİNCİ BÖLÜM

42

Amerikan Deniz Kuvvetler' firkateyninde tutsak olan Free Enterprise kaptanı Scott Thompson ve mürettebatı hâlâ çözülmemişlerdi. Teslim oldukları andan beri firkateyn komutam yarbay tarafından sorgulanmalarına rağmen hiçbir bilgi vermemişlerdi.

Kumanda odasında Yarbay Timothy Gant sahilden gelecek olan bir helikopter beklemekteydi. Gökyüzü kararmış, şiddetli rüzgârın etkisiyle deniz köpüklü dalgalıydı. Radar ekranında yaklaşan helikopter belirdi.

"Yaklaşıyor, efendim," dedi serdümen. "Rüzgâr kuzey ve kuzeydoğudan yirmi ile otuz arası."

Gant telsize uzandı. "Kızakları oturur oturmaz hemen güverteye bağlansın," diye emretti güverte görevlisine. "Anlaşıldı, efendim," diye geldi cevap.

Helikopter iniş ışıkları yanar durumda bulutların arasından belirdi. Hızını azaltmadan doğruca geminin üstüne geliyordu. "İnişe hazırım," dedi pilot telsizle. Gemiye yirmi metre kala hız kesti; tam güvertenin üstündeyken el feneriyle aydınlık sağlayan erleri ve iniş noktasını gördü. Zemine değer değmez adamlar hemen zincirlerle kızakları güverteye bağladılar. Elinde çantasıyla bir adam pervanenin durmasını beklemeden dışarı çıktı. Onu karşılamak için aşağıya inmiş olan Gant kapıyı açtı.

"Hemen içeri gelin," dedi adam gemiye girerken. "Ben Yarbay Timothy Gant."

Kanca burunlu, yüzünde sivilce çukurları olan sırık gibi bir adamdı. "Dr. Jack Berg," diye tanıttı kendisini. "CIA'den."

"Tutsaklar hâlâ bilgi vermiyorlar," dedi Gant, doktora yol gösterirken.

"Dert etmeyin," dedi Berg kısık sesle. "Ben bunun için buradayım."

Tatil sırasında testereyi onaracak bir tamirci bulmak hiç kolay iş değildi. Sonunda Dwyer koruyucu giysi giyinerek izolasyon odasına girmiş ve onarımı kendisi yapmıştı. Neyse ki, sorun basitti... testerenin bıçağını tutan kayış yerinden kaymıştı. Dwyer bir somun anahtarıyla makarayı sıkıştırdıktan sonra

hâlâ odadayken testereyi denedi. Alet çalışıyordu, izolasyon odasından çıkıp koruyucu giysisini kimyasal banyoda yıkadıktan sonra üstünden çıkardı ve yerine astı.

Kontrol odasına döndüğü zaman teknisyen göstergelere bakmaktaydı. "Hiç sızıntı yok," dedi. "Testereyi düzelttiniz galiba."

Dwyer, "Evet," dedikten sonra yine testereyi çalıştıran düğmeye bastı. Bıçak dönmeye başlayınca denetim kolunun kontrolüyle Arizona kraterinden getirilen numunenin üstüne indirdi. Bıçak limon büyüklüğündeki metal kitleyi delerken kıvılcımlar saçtı.

Dwyer kitlenin yarısına indiği anda alarm çalmaya başladı.

"Negatif basınç," dedi teknisyen.

"Hava ekle," diye bağırdı Dwyer.

Teknisyen söyleneni yaptıktan sonra tekrar duvardaki göstergelere baktı. "Hâlâ düzelmedi," dedi.

İzolasyon odasında, küçük bir hortumda görülebilecek girdaplar oluşmaya başladı. Odada bulunan numuneler sanki hiç ağırlıkları yokmuşçasına havaya kalkıp dönerlerken, az önce Dwyer'ın kullandığı somun anahtarı tezgâhın üstünden uçmuş testerenin yanında dans ediyordu. Sanki dev bir hortum odadaki bütün havayı emiyor gibiydi.

"Tam hava ver," diye bağırdı Dwyer.

Teknisyen hava kontrol musluğunu sonuna kadar çevirdi. Negatif basınç hâlâ artmaktaydı.

Çift camlı pencerenin iç camı örümcek ağı gibi çatlamıştı. Parçalandığı takdirde Dwyer ve teknisyenle kesin ölüm arasında tek kat bir cam kalacaktı. Duvarın diğer yanına geçen Kevlar eldivenleri kendi içlerine çekilmişti. Dwyer hemen oradaki boşlukları metal plakalarla kapatıp emniyete aldı. Odadaki çalışma tezgâhı yere üç santimetre çapındaki vidalarla sabitlenmişti. Bunlardan biri gevşeyip yerinden söküldü ve havaya fırladı. Bu arada diğer vidalar da gevşedikçe te2gâh yerinde sallanmaya başladı.

'Tam güçle pozitif basınç vermeme rağmen, vakum artıyor," dedi teknisyen panik içinde.

Dwyer odaya baktı. Felakete saniyeler kalmıştı. Derken birden kafasında bir şimşek çaktı. Hemen lazerin düğmesini açtı. Aletin ucundaki alev deli gibi

dönmeye başladı. Odanın içini duman kaplarken Dwyer ucunu numunenin üstüne getirdi. Lazerin dokunduğu nokta hemen yanıyordu.

"Basınç düşüyor," dedi teknisyen bir saniye sonra.

"Giren havayı geri çek." dedi Dwyer.

Basınç normale düştükçe cisimler de yere konmaya başladılar. Birkaç dakika sonra her şey normale dönmüştü. Dwyer lazeri kapatıp odaya baktı.

"Efendim," dedi teknisyen. "Ne oldu burada, söyler misiniz, lütfen?"

"Galiba," dedi Dwyer. "Bu numunelerin içinde olan bir şey atmosferimizin tadını çok beğendi."

"Aman Tanrım," dedi teknisyen.

"Talihimiz varmış ki," dedi Dwyer. "Hem hastalığı, hem de tedavisini bulduk."

"Bu şeyden daha var mı, yoksa?" diye sordu teknisyen korkuyla.

"Elli kilo daha var."

Çok yakında hacılar uçaklarla, Ürdün üstünden gelen otobüslerle ve Kızıldeniz'i aşan gemilerle Suudi Arabistan'a dolmaya başlayacaklardı. Suud El-Şeyh'in hâlâ ilgilenmesi gereken bin bir tane ayrıntı vardı, ama en önemlisi seccadelerin teslim alınmasını sağlamaktı. Fabrikanın yeni sahibi yarın telefon edecek diye ona söz vermişlerdi. Suudi Ulusal Havayollarına telefon edip iki gün sonraki 747 kargo uçağında seccadelerin nakli için yer ayırdı.

Seccadeler buraya zamanında gelmezse, aile ilişkileri bile onu başına geleceklerden kurtaramazdı. Mekke'deki büyük deponun içinde bakındı. Yiyecek ve içecek dolu paletler tavana kadar yükseliyordu. Bir forklift geldi ve stadyuma gidecek olan kamyona yüklemek üzere içi çadır dolu konteyneri aldı.

Yarın ilk çadırlar kurulacaktı.

Ondan sonra da her şey çok hızla gelişecekti.

El-Şeyh çadır direklerinin, kazıkların ve çadır kurma talimatlarının da götürüldüğünü kontrol etmesi gerektiğini düşünerek, depodan dışarı çıktı.

Jeff Porte, Hickman'ın ofisinden alacağı belgeleri topladıktan sonra güvenlik şefine baktı. "Arama iznimiz incelemeye değer bulduğumuz her şeyi alma yetkisi veriyor."

Porte'un elindeki büyük zarf içinde belgeler, askeri künyeler ve çalışma masası üstünden topladığı birkaç saç tanesi vardı."

"Anlıyorum, Jeff," dedi güvenlik şefi.

"İki adamım burada kalacak," dedi Porte. "Belki başka bir şeye daha ihtiyacımız olabilir."

Güvenlik şefi başını salladı.

Porte oturma odasına geçti, iki memuru orada bekliyorlardı. "Benden onay almadan kimse girip çıkmasın," diye talimat verdi.

Porte binadan çıkıp kendi ofisine gelir gelmez künyelerin ve belgelerin fotokopilerini çıkarıp CIA'ye faksladı.

Overholt bunları alır almaz Oregon'a iletti.

Halpert kontrol odasına girdiğinde Hanley önündeki belgeleri okumaktaydı.

"Bay Hanley," dedi Halpert. "Raporum hazır."

Hanley, ona Overholt'un iletmiş olduğu belgeleri uzattı. Halpert bunları hemen okuyup geri verdi.

"Bu benim bulgularımı doğruluyor," dedi Halpert. "Hunt'ın doğum sertifikasını buldum. Annesi Michelle, babasının adını yazdırmamış, fakat doğduğu hastanenin eski kayıtlarına ulaştım ve faturanın Hickman'ın bir şirketi tarafından ödendiğini öğrendim. Artık Hunt'ın Hickman'ın oğlu olduğuna kuşku yok."

"Peki, bunun göktaşıyla ne ilgisi var?" diye sordu Hanley.

"Şuna bir baksanıza," dedi Halpert, ona bir dosya uzatarak.

Hanley yazıyı okuduktan sonra, "Hunt, Afganistan'da Taliban tarafından öldürülmüş," dedi.

"Bunun hemen ardından Hickman tuhaf davranışlar göstermeye başlamış," diye notlarından okudu Halpert.

"Demek ki, tek oğlunun ölümünden. Arap dünyasını sorumlu tutuyor," dedi Hanley.

"O halde Grönland'a yapılan keşif gezisini neden finanse etti?" diye sordu Stone.

"Göründüğü kadarıyla oğlunun ölümünden soma Hickman ülke çapında birçok üniversitenin arkeoloji bölümlerine para yardımı yapmış. Ackerman'm Las Vegas Üniversitesi adına yaptığı gezi o yıl finanse etmiş olduğu birkaç geziden sadece birisi. Asıl büyük para yardımı Muhammed'in peygamberliğini

çürütme iddiasıyla Suudi Arabistan'a gidecek bir bilimadamına verilmiş. Ackerman'ınki ilgi alanı dışında, ama yine de ona kaynak sağlamış. Göktaşının bulunması ise bence sadece şans."

"O halde Hickman önce Arap dünyasına tarihle saldırmayı düşünmüş," dedi Hanley. "Sonra da ilahlar göktaşını alıp kucağına bırakıvermişler."

"Ama bunun İslamla falan hiçbir ilgisi yok ki," dedi Stone.

"Doğru," dedi Halpert. "Bence o noktada Hickman daha dolaysız bir hamle yapmaya karar verdi. Ackerman'ın bulgusunu öğrendikten sonra internetten yapmış olduğu araştırmaların kayıtlarını buldum. İridyumun radyoaktif yapısını ve tehlikelerini öğrenmiş."

'Tamam, göktaşını ele geçirmeye karar verdi, sonra ne?" dedi Hanley. "Bir nükleer başlıklı bombayla birleştirip bir Arap ülkesini mi bombalayacaktı?"

"Bunu çözmek benim epey zamanımı aldı," dedi Halpert. "İlk başta ben de o yönde düşünüyordum... yani, göktaşı bir nükleer bombayla kullanılacak diye. Ama bunun sonu çıkmaza saplanıp kalıyordu. Hickman'ı kayıp Ukrayna bombasına bağlayacak hiçbir şey yoktu ortada. O zaman düşüncelerimde yan dallar geliştirmeye başladım."

"Radyoaktif toz mu?" dedi Hanley.

"Başka tek akla yatkın kullanma biçimi o," dedi Halpert.

"Başka ne buldun?"

"Hickman'ın İngiltere'de, Maidenhead kasabası yakınında bir tekstil fabrikası satın aldığını öğlendim."

"Göktaşının son izlendiği yer de orası," dedi Stone.

"Yani o tozu elbiselere serpiştirip Ortadoğu'ya göndermeyi mi düşünüyor?" diye sordu Hanley.

"Pek sanmıyorum, efendim," dedi Halpert. "Bu fabrikaya Suudi Arabistan'dan muazzam miktarda yün örgü seccade siparişi verilmiş ve hâlâ teslimat gerçekleşmemiş."

"O halde tozu seccadelere serpiştirecek ve namaz kılan Müslümanlara radyoaktif bulaştıracak," dedi Hanley. "Korkunç ve şeytanca bir plan."

"Hickman bu sabah erkenden kendi jetiyle Londra'ya vardı," dedi Halpert. "Bana kalırsa..."

Tam o anda Hanley'in telefonu çaldı ve Hanley, ona bir dakika beklemesini işaret etti. Arayan Overholt'tu ve hemen konuya girdi.

"Bir sorunumuz var," diye başladı Overholt.

"Hayır," dedi Dreamworld'ün güvenlik şefi. "Evimdeki telefondan arıyorum. Bunu dinlediklerini sanmam."

Adam devam ederek arama emriyle gelen dedektiflerin evden neler aldıklarını anlattı.

Hickman dinliyordu.

"Şu anda neredesiniz, efendim?" diye sordu güvenlik şefi. "Sizinle konuşmayı çok istiyorlar."

"Bilmemen daha iyi olur," dedi Hickman.

"Bizim yapmamızı istediğiniz bir şey var mı?"

"Şu anda benden başka kimsenin yapabileceği bir şey yok," dedi Hickman.

Telefonu kapattıktan sonra Maidenhead Mills'deki ofisinde arkasına yaslanıp düşünmeye başladı.

Demek ki, peşinde devlet vardı. Şu anda nerede olduğunu bulmaları uzun sürmezdi. Telefona uzanıp bir numara çevirdi.

Free Enterprise kuzeye gitmeden önce Calais'de kalan mürettebat o akşam Londra'ya varmıştı. Dört kişi kalmışlardı, bunlar Hickman'ın son adamlarıydı. Hickman telefon açıp onlara talimatlarını verdi.

"Üç tane kamyon çalmanız gerekecek," dedi Hickman. "Tatil nedeniyle kiralamak mümkün değil."

"Ne tip kamyon?" diye sordu adamların lideri.

"Yükümüz standart on metrelik nakliye konteynerleri, düz yataklı treyler üzerinde kaydırılarak yükleniyor," dedi Hickman. "Global Hava Kargo Şirketi'ndeki adamımı aradım, bana birkaç değişik tip kamyon tavsiye etti."

Hickman, adama listesini okudu.

"Kamyonları aldıktan sonra nereye gideceğiz?"

"Haritana bak," dedi Hickman. "Winsdor'un hemen kuzeyinde Maidenhead adında bir kasaba var."

"Görüyorum," dedi adam.

"Maidenhead'e vannea bu adrese gelin," dedi Hickman adresi verip yolu tarif etti.

"Ne zaman gelmemizi istersiniz?" diye sordu adam.

"En kısa zamanda," dedi Hickman. "Heathrow'da Global Hava Kargo'nun 747 jeti bu yükü almak için bekliyor."

"Yılbaşı arifesinde bunu nasıl ayarlayabildiniz?" diye sormadan edemedi adam.

"Şirketin sahibi benim."

"Bize en az bir saat süre verin," dedi adam.

"Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi."

Etrafındaki çember daralıyordu, fakat Hickman kendisini sıkıştırılmış hissetmiyordu.

Judy Michacls amfibik uçağı Oregon'un bordasına yanaştırdıktan sonra motoru kapatıp yük kapısına yürüdü. Geminin güvertesinde birini görene kadar bekledi; birisini görünce de halatı fırlattı. Güverte görevlisi uçağı küpeşteye bağlarken Cliff Hornsby de merdivenlerden aşağıya indi.

"İyi akşamlar, Judy," dedi Hornsby, ona uzatılan kolileri almaya başlayarak. "Yukarıda havalar nasıl?"

"Kar ve sulu kar," dedi Michaels kendisi de birkaç kutu alarak.

Rick Barrett elinde bir torbayla uçağa geçti ve Michaels'e, "İçinde yiyecek ve kahve var," dedi. "Ben yaptım."

"Sağ ol," dedi Michaels son paketi de alarak.

Halpert ve Rcycs de uçağa geçtiler.

"İçinizde pilotluk tecrübesi olan var mı?" diye sordu Michaels kokpite girmeden önce.

"Ben ders alıyorum," dedi Barrett.

"Şef aşçı ve pilot," dedi Michaels. "Ne müthiş bileşim. Gel öne o zaman, telsiz ve navigasyonda yardımcı olursun."

"Bizim ne yapmamızı istiyorsun?" diye sordu Halpert.

"Güverte elemanı halatı çözdükten sonra şu kancayla bizi geriye itin. Sonra kapıyı kapatıp yerlerinize oturun. Gemiden yeterince açıldığımızı söylediğiniz

zaman havalanırım."

Hornsby gemiden atılan halatı aldı, Halpert kancayla uçağı gemiden öteye itti, Rcyes de kapıyı kapadı. "Kalkabiliriz," dedi Halpert.

Michaels motoru çalıştırdı ve uçağı ilerleterek Oregon'dan uzaklaştırdı. 50 metre açıldıktan sonra da kolu iterek hız verdi. Deniz uçağı bir süre su üstünde hızla gittikten sonra havalandı.

Michaels, Londra'nın banliyölerine vardığında hâlâ yükseliyordu.

Hanley dış kameralardan amfibik uçağın uzaklaşmasını izledikten sonra Stone'a döndü.

"Nasıl gidiyor?"

"Şimdi Hickman'ın şirketlerini araştırıyorum," dedi Stone.

"Ben de, Hickman'ın pilotu başka uçuş planı kaydettirmiş mi, ona bakayım," dedi Hanley.

Heathrow Havaalanında Global Hava Kargo Şirketi'nin geniş hangarında iki pilot salon bölümünde çaylarını yudumlayıp televizyon seyretmekteydiler.

"Son hava durumunu aldın mı?" diye sordu pilot, yardımcısına.

"On beş dakika önce aldım," dedi yardımcı pilot. "Fırtına Fransa üzerinde patlıyor. Akdeniz açık, Riyad'a kadar da açık kalacakmış."

"İzin belgeleri ve diğer formlar tamamlandı mı?" diye sordu pilot. "Her şeyimiz tamam, gitmeye hazırız," dedi yardımcı pilot.

"Bir de yükümüz gelmiş olsaydı," dedi pilot.

"Eğer uçak sahibi bekle, diyorsa, bekleyeceksin," dedi yardımcı pilot.

Pilot başını salladı. "Bu gece televizyonda ne var?"

"Elton John'un Hyde Park konserini tekrar gösteriyorlar," dedi yardımcı pilot.

Pilot koltuğundan kalkıp mutfak olarak kullanılan alana yürüdü. "Mikrodalgada biraz mısır patlatayım."

"Benimki bol tereyağlı olsun," dedi yardımcı pilot.

Michaels nehri hizaladıktan sonra iniş yaptı ve kıyıya yanaştı. Adamlar halatları yakındaki ağaçlara bağlayarak uçağı emniyete aldıktan sonra yüklerini boşaltıp kıyıya çıktılar.

MI5'in bütün elemanları Londra'da görevde oldukları için onları karşılayan kimse yoktu.

"İçinizde düz kontakla otomobil çalıştırmayı bilen var mı?" diye sordu Halpert.

"Ben biliyorum," dedi Reyes.

"Cliff," dedi Halpert. "Tom'la gidin ve hem bizi hem malzemelerimizi alacak büyüklükte bir şey bulun."

"Tamam," dedi Hornsby. Reyes'le birlikte bankın üstünden atlayıp kasabaya doğru yürümeye başladılar.

Halpert beklerken haritayı inceledi. Gelirken Michaels'in Maidenhead Mills üzerinden uçmasını sağlamıştı... şimdi yapması gereken şey, haritada oraya giden yolu bulmaktı. Bulduktan sonra hâlâ uçakta olan Michaels'e döndü.

"O kahveden bana da bir fincan çıkar mı?" diye sordu.

Michaels kokpite girip bir fincana kahve boşalttı ve kıyıdaki Hal- pert'a uzattı. "Plan nedir?"

"Önce izliyoruz," dedi Halpert. "Sorn-a vuracağız."

O sırada Reyes eski bir düz yataklı Ford kamyonu bankın yanına park etti. Kamyonun kasasında birkaç tane tavuk kümesi, paslı gereçler ve bir miktar zincir vardı.

"Kusura bakmayın," dedi Rcycs dışarı çıkarak. "Dilencilerin seçme lüksü olmuyor."

"Hadi yükleyelim," dedi Halpert. İşaretlediği haritayı Reyes'e verdi.

"Ben telsize bakarım," dedi Michaels, adamlar malzemeleri kamyona yüklerken. "İyi şanslar."

Halpert gülümseyerek karşılık verdi, fakat bir şey söylemedi. Herkes kasaya çıktıktan sonra kasa yatağına vurup, "Hadi gidelim," dedi.

Hafif kar yağışı altında kamyon fabrikaya doğru yola koyuldu.

43

1 Ocak 2006, saat 01.00; Cabrillo bilgi vermek için Oregon'u ancak arayabiliyordu.

"Bombayı ele geçirdik," dedi Cabrillo. "MI5 ne yapıyor?" diye sordu Hanley.

"Mest oldular," dedi Cabrillo. "Hatta bana Şövalyelik unvanı verilmesi bile konuşuluyor."

"Son hamleyi sen mi yaptın?" diye sordu Hanley şaşkınlık içinde.

"Gemiye döndüğümüz zaman ayrıntıları anlatırım. Orada neler oluyor?"

"Siz bombayla uğraşırken, Halpert de göktaşıyla Halifax Hickman arasındaki ilişki hakkında daha çok bilgi çıkardı. Vardığımız sonuç: oğlu Afganistan'da Taliban tarafından öldürüldüğü için Hickman bütün İslam dinine saldırı planlıyor. Son günlerde batı Londra'da, hac sırasında kullanılacak seccade siparişi üzerinde çalışan bir fabrika satın almış."

"Hac, Mekke'ye yapılan ziyaret oluyor, değil mî?" diye sordu Cabrillo.

"Doğru," dedi Hanley. "Bu yıl ayın onuna denk geliyor." "O halde işi bitirmek için epey zamanımız var."

"Öyle olacaktı," dedi Hanley. "Ama siz Londra'da bombayla uğraşırken çok şey oldu."

Hanley, Overholt'tan gelen telefonu ve göktaşı parçalarına uygulanan testte neler olduğunu anlattı. Sonra da Halpert'ın ortaya çıkardığı bilgileri özetledi.

"Şu anda ne durumdayız?" diye sordu Cabrillo.

"Halpert ve üç kişiyi fabrikaya gönderdim," dedi Hanley. "Fabrika Maidenhead kasabasında."

"Göktaşı üstündeki vericiler?" diye sordu Cabrillo.

"Göktaşının hâlâ o alanda olduğunu gösteriyor."

"Demek ki, Hickman kürenin bütünlüğünü bozacak bir şey yaparsa, nükleer bombadan daha kötü bir durumla karşı karşıyayız," dedi Cabrillo.

"Stone bir araştırma yaptı; standart bir tekstil fabrikasında iridyumu ezebilecek veya öğütebilecek bir makine olmazmış," dedi Hanley. "Eğer Hickman'ın planı gerçekten buysa bunu ya fabrikada ya da yakınında bir yerde

gerçekleştirecek bir düzeneği olmalı."

Cabrillo bir süre düşündükten sonra, "Halpert'a destek gerekecek," dedi. "Seng ve Meadows'u burada bırakacağım... operasyon boyunca zaten M15 ile işbirliği yapıyorlardı; şimdi de olayın rapora dökülmesine yardımcı olurlar."

Hanley not tutmaktaydı. "Anlaşıldı," dedi. "Geri kalanlarınız ne yapacaklar?"

"Adams'ı ara, Robinson'u yarım saat içinde nehrin karşısındaki iniş alanına getirsin," dedi Cabrillo. "Sonra da Halpert'ı arayıp yardıma geleceğimizi söyle."

'Tamam, patron," dedi Hanley.

"Şirket bombayı ele geçirdi, başkanım," dedi Overholt. "Ve şu anda İngiliz istihbaratına teslim edilmiş durumda."

"Bravo onlara," dedi başkan sevinçle. "Onları yürekten kutladığımı söyle, lütfen."

"Söylerim, efendim," dedi Overholt. "Ama bilmeniz gereken başka bir sorun var."

Overholt, başkana göktaşı numunesine uygulanan test sonucunu anlattı.

"Bu hiç iyi değil," dedi başkan. "Biri çıkıp CIA çuvalladığı için göktaşı yanlış ellere geçti, diye öne sürebilir."

"Bana bir iyilik yapar mısınız, başkanım?" dedi Overholt. "Hickman'ın oğlunun annesini gizlice gözaltına almamız gerekiyor... savcılıktan izin gerekmeden, avukat falan işe karışmadan olmalı."

"Yani vatandaşlık haklarını askıya alarak mı?" diye sordu başkan.

"Evet, başkanım," dedi Overholt.

Başkan bir an düşündü. Bu sorunun bir an önce çözülmesini ne kadar çok istese de, Amerikan vatandaşlarının hiçbir açıklama yapılmaksızın evlerinden veya iş yerlerinden alınıp götürülmelerini diktatörlük olarak görüyordu. Başkan bu gücü ancak çok büyük bir tehdit karşısında kullanırdı.

"Pekâlâ," dedi başkan. "Ama bu işi sessiz sedasız yapın."

"Hiç merak etmeyin, efendim," dedi Overholt. "Kimsenin ruhu duymayacak."

CIA'in Operasyonlar Şubesi'nden altı adam o öğleden sonra Michelle Hunt'ın Beverly Hills'deki evinin etrafını sardılar. Michelle Hunt o akşam galerideki işinden evine döndüğü zaman, daha garajına bile girmeden kaçırıldı. Aynı akşam saat 19.00'da Santa Monika Havaalanı nda Londra'ya gidecek devlete ait bir jete

bindirildi. Uçak Colorado Nehri üzerinden geçerken CIA ajanlarından biri durumu açıklamaya başladı. Michelle Hunt açıklama bittikten sonra konuştu.

"O halde, şimdi ben yem miyim?"

"Henüz bunu kesin olarak bilmiyoruz," diye itiraf etti CIA ajanı.

Michclle Hunt başım sallayıp gülümsedikten soma, "Oğlumun babasını hiç tanımıyorsunuz," dedi. "Onun gözünde insanlar kullanılacak, işi bittiği zaman da bir yana atılacak eşya gibidir... beni tehdit etmek işinize yaramaz."

"Daha iyi bir fikriniz var mı?" diye sordu CIA ajanı.

Michelle Hunt bu soruyu düşünmeye başladı.

Yeni yıl arifesinde üç kamyon çalmak pek zor olmamıştı. Londra'da kamyonların bulunduğu bölge neredeyse tamamen boştu. Sadece bir tane nakliye şirketi açıktı, o da sadece bir personelle çalışıyordu. Free Enterpri- se'nin karada kalmış adamları hiç zorluk çekmeden içeri girip adamı bağladılar ve anahtarları aldılar. Ertesi sabaha kadar kimse onu aramazdı.

O zamana kadar da yük çoktan taşınmış, kamyonlan bir tarafa atılmış olurdu.

Free Enterprise mürettebatının lideri Scott Thompson o ana kadar çelik gibi bir dirençle, kendisini sorgulayanları çaresiz bırakmıştı. Firkateyn erlerinden biri onu bir masaya yatırıp ellerini ve kollarını kayışlarla bağlayana kadar da babalanmayı sürdürdü.

"Ne oluyor, bilmek istiyorum," diye çıkıştı Thompson, ama alnını ter damlacıkları kaplamaya başlamıştı.

Asker hiçbir şey söylemeden bekledi. O sırada kapı açıldı ve elinde sımsıkı tuttuğu bir çantayla Dr. Berg revire girdi. Lavaboya gidip ellerini yıkamaya başladı. Thompson, adamı görmek için çok uğraştı, fakat bağlı olduğu yerde sadece biraz boynunu oynatabildi. Musluktan akan suyun sesi Thompson'a kalbine saplanan bıçak gibi geliyordu.

Üç kamyon Maidenhead Mills'in park yerine girip binanın arka tarafındaki yükleme kısmına geçti. Sürücüler motorları kapatıp dışarı çıktılar.

Halpert ve Hornsby binanın arkasını, Barret ve Reyes ön tarafı göz- lüyorlardı. Ön kapının önündeki park yerinde duran bir Rolls Royce ve Daimler dışında tesis terk edilmiş gibiydi. Halpert, adamlar fabrikanın içine girene kadar bekledikten sonra telsizine fısıldadı.

"Biz biraz daha yaklaşıyoruz, belki bir şey görebiliriz."

"Biz de öne gidiyoruz," dedi Reyes.

Lassiter fabrikanın içindeki ön ofiste oturmuş, Hickman'a bakıyordu. "Tabi, tatil olduğu için paranın hesabıma yatırıldığını öğrenemedim."

İşi kabul ederken bunu biliyordun," dedi Hickman. "Bana güvenmek zorundasın."

İçinde göktaşının bulunduğu kutu iki adamın ortasında duran bir sehpadaydı.

"Ben pek kimseye güvenmem," dedi Lassiter. "Ama belli ki siz öyle değilsiniz."

"Hiç kuşkun olmasın," dedi Hickman. "Paranı alacaksın."

"Göktaşı nereye gidecek?"

Hickman bir an cevap vermemeyi düşündüyse de, "Kabe'ye," deyiverdi.

"Siz iliklerinize kadar kötüsünüz," dedi Lassiter ayağa kalkarak. "Ama ben de aynen öyleyim."

Lassiter ofisten ve binadan dışarı çıktı ve Daimler'e binip gitti. O sırada Reyes gizli gizli fotoğraflarını çekiyordu.

Hickman göktaşını makinelerin olduğu yere taşırken kamyonlarla gelen adamlardan ikisine rastladı.

"Nakliye konteynerlerini gördünüz mü?" diye sordu Hickman.

"Kapının yanında üç tane var, onları mı?" diye sordu adamlardan biri.

"Evet," dedi Hickman yürümeye devam ederek. "Ben onları hazırladıktan sonra kamyonlara yükleyip Heathrow'a götürmenizi istiyorum."

Hickman arka kapıya varmak üzereydi.

"Ismarladığınız kaplama boya burada," dedi adam, eliyle havaya kaldırarak.

"Çok iyi," dedi Hickman freze makinesinin yanında durarak. "Bana uzat onu."

Adanı çuvalı elinde bir salladıktan sonra Hickman'a uzattı.

44

Cabrillo ve adamları Battelsea helikopter alanında, ödünç Range Rover içinde beklerlerken Fleming'den bir telefon geldi. O sırada Adams da alana inişe geçmişti.

"Juan, dedi Fleming. "Az önce senin ilginç bulacağın bir şey öğrendik... senin göktaşınla ilgili. Bize bomba işindeki yardımın için bir karşılık gibi düşün."

Helikopterin gürültüsü giderek artıyordu. "Nedir o, efendim?" diye bağırarak sordu Cabrillo.

"Bu bilgi bizim Suudi Arabistan'daki şef ajanımızdan geliyor," dedi Fleming. "Müslümanların günde beş defa yönünde namaz kıldıkları nokta Mekke'dedir ve adı Kabe'dir. Bu özel mabedin içindeyse ilginç bir nesne vardır."

"Nedir o nesne?" diye sordu Cabrillo.

"İbrahim tarafından bulunduğu varsayılan siyah bir göktaşı. Bu alan İslam inancının kalbi sayılır."

Cabrillo bir an sessiz kaldıktan sonra, "Bilgi için sağ olun," dedi. "Yakında sizi ararım."

"Bilmende yarar var, diye düşündüm," dedi Fleming. "Bir yardımımız olursa MI5'i ararsın. Sana borcumuz var."

Halpert gemiden getirdiği sırt çantasının içinden yer belirleyici cihazları çıkarıp üç kamyona da iliştirdi. Sonra kapının yanındaki duvarın dibine bir mikrofon yerleştirdi. Hornsby'ye bir işaret verdikten sonra tek- rar gizlendikleri ağaçların ardına gittiler.

Kendini iyice gizledikten sonra telsizi açtı. "Tom, sizin durumunuz nedir?"

Reyes ve Barrett de ön kapıya yakın bir yere mikrofon yerleştirmişler, otoparkın bitimindeki duvarın ardına saklanmışlardı.

"Mikrofon tamam," dedi Reyes.

"Şimdi oturup dinleme yapacağız," dedi Halpert.

Hickman ve adamları sessizlik içinde çalışmaktaydılar. Portatif boya püskürtücüsünü kullanarak konteynerlerin üstünü sıvı plastikle kaplayıp hava geçirmez hale getirdiler. Sonra konteynerlerin metal yanlarında ikişer delik

açtılar. Deliklerden biri üstte, diğeriyse daha aşağıda, ayak bileği hizasındaydı.

Sonra deliklerin içinden küçük borular geçirildi.

Bu iş bitince Hickman, "Maskeler," dedi.

Getirdikleri çantanın içinden maskeler çıkarıldı ve beş adam da ağızlarını ve burunlarını kapatan maskeleri taktılar. Adamlardan biri bir hava pompasını alttaki boruya bağlayıp pompayı çalıştırdı. Konteynerin içindeki hava emilmeye başlamıştı. Hickman elindeki zehir şişesini üçe bölecek şekilde iki işaret koyduktan sonra içindeki zehiri paslanmaz çelikten bir sıvı kabı ile üst taraftaki borudan içeri boşaltmaya başladı. Bu sırada kolundaki saate bakarak zamanı ayarladı. Sonra kabı çıkarıp borunun ağzını hava geçirmez bir tıkaçla tıkadı.

Hafif bir vakum bırakması için hava pompasını otuz saniye daha çalıştırdıktan sonra pompayı çıkarıp borunun girişini tıkaçla tıkadı. Hickman diğer konteynere geçerken adamlardan biri boru girişlerine sıvı plastik püskürterek tam anlamıyla hava geçirmez hale getirdi. Hickman konteynerlerin içine zehir boşaltırken adamlardan biri de özel bir kaplama boyası püskürterek göktaşını ikinci kat boyuyordu. Her tarafının eşit miktarda kaplanması için küreyi birkaç kez döndürmek zorunda kaldı. İşi bittikten soma kutunun içine yerleştirdi.

Hickman konteynerle işini bitirdikten sonra boş zehir şişesini alıp bulundukları yerden uzağa götürdü ve boş bir noktada yere bıraktı. Üstüne benzin döktükten sonra bir kibrit çakıp ateşe verdi.

O sırada konteynerlerin yanındaki dört adam küçük, bütan gazlı kaynak cihazlarını çıkardılar. Uçlarını yakıp alevlerini yükselttikten sonra tam beş dakika boyunca havada salladılar.

"Pekâlâ," dedi Hickman, şimdi kapıları açın, ama maskelerinizi çıkarmayın."

Adamlardan biri çıkış kapılarına gitti ve elektrikli yükselteçleri üç çıkmaya yanaştırdı. Diğer üç adam kamyon kabinlerinin arkalarındaki vinç kablolarını uzatarak konteynerleri kamyonlara çekmeye başladılar. Üçü konteyner de yerleştikten sonra Hickman kamyonlardan birinin yolcu koltuğuna geçti ve sürücüye hareket etmesini söyledi.

Halpert ve Hoınsby gizlendikleri yerden adamların kamyonlara binip fabrikadan çıkışlarını izlerken enfrarujlu kameralarıyla alabildiğine fotoğraf çektiler; yapabilecekleri başka bir şey de yoktu. Adamlar fabrikanın çıkış kapılarını kapatmaya gerek görmemişlerdi.

Kar artık yağmura çevirmişti; kamyonlar ıslak zeminde suları şapırdatarak

binanın ön kapısına, oradan da yola çıktılar.

"Tom," dedi Halpert. "Binaya girmeye kalkmayın; az önce çıkan adamlar gaz maskesi takıyorlardı."

"Anlaşıldı." dedi Reyes.

"Oregon*u arayıp nc yapacağımızı soracağım," dedi Halpert.

Fleming'le konuşması biter bitmez Cabrillo öğrendiği bilgiyi iletmek için Hanley'i aradı.

"Stone hemen bir araştırsın," dedi Hanley.

"Belki de Hickman göktaşını yok etmeyi düşünmüyordur," dedi Cabrillo. "Belki bambaşka bir şey tasarlıyor dur."

Tam o sırada telsizden Halpert aradı. "Bekle," dedi Hanley Halpert'a. "Cabrillo da hatta, üçlü görüşme yapalım."

Üçü de birbirlerini duyabilir duruma geçince Halpert onlara olanları anlattı.

"Kamyonlardaki yer belirleyicilerden gelen sinyalleri alıyor musunuz?" diye Hanley'e sordu Cabrillo.

Hanley uzanıp Stone'un işaret ettiği ekrana baktı. Üç tane ışıklı nokta hareket etmekteydi. "Alıyoruz," dedi Hanley. "Ama başka bir sorun var."

"Nedir o?" diye sordu Cabrillo hemen.

"Birkaç dakika önce göktaşından gelen sinyaller kesildi."

"Lanet olsun," diye bağırdı Cabrillo.

Cabrillo düşünürken bir süre kimse konuşmadı. "Yapacağımız şey şu," dedi bir süre sonra. "Kimyasallara karşı koruyucu giysiler almaları için Adams ve Tnıitt'i gemiye yollayacağım. Michacl, sen ve ekibin onlar gelene kadar bekleyin."

"Tamam, patron," dedi Halpert.

"Jones ve ben burada Range Rover de bekleyeceğiz," diye devam etti Cabrillo. "Kamyonların yönü kesinleştiği zaman onları durdurmaya çalışırız. Öbür ekip Heathrow*a vardı mı?"

"Beş dakika önce Glulstream'da Gunderson ve Pilston'la buluştular," dedi Hanley.

"Bu iyi," dedi Cabrillo. "Gunderson'a söyleyin, motoru sıcak tutsun... her an

harekete geçebilirler."

"Anlaşıldı," dedi Hanley.

"Nixon koruyucu giysileri hazırlamaya başlasın," dedi Cabrillo. "Helikopter on dakika sonra orada olur."

•Tamam," dedi Hanley.

"Bu hattı hep açık tut ve bana kamyonların yönünü bildir," dedi Cabrillo.

"Tamam."

Cabrillo telefonun mikrofonunu eliyle kapatıp yanında oturan Truitt'e döndü. "Dick," dedi. "Adams'la birlikte Oregon'a gidip bir sandık koruyucu giysi almanız gerekiyor. Hickman'ın fabrikanın içine kimyasal bir zehir bıraktığını sanıyoruz. Giysileri aldıktan sonra doğruca Maidenhead'e gidin... Halpert ve üç kişi orada bekliyorlar."

Truitt hiçbir şey sormadan kapıyı açıp çıktı ve karanlığın içinde koşarak motoru rölantide çalışmakta olan Robinson'a gitti. Adams'a ne yapılacağını açıkladıktan sonra helikopter havalandı.

"Londra'ya giden M4 otoyoluna çıktılar," diye rapor etti Hanley.

"Bay Jones," dedi Cabrillo. "Bizi çok acele M4'e çıkarabilir misin?"

"Şu sıra herkes Londra merkezindeyken, pek çabuk olamayabiliriz," dedi Jones.

Range Rover i park yerinden çıkarıp Battersea Park'tan çıkış yoluna girdi. Niyeti Battersea Köprüsü'nü geçtikten sonra West Cromwell'e geçmek oradan da A4'e ve M4'e erişmekti. O geç saatte bile pek hızlı gidemeyecekleri belliydi.

Hickman ve üç kamyon için hayat daha kolaydı. Maidenhead'den Castle Hill yoluna girmişler, sonra da doğruca M4'e çıkan A308'e sapmışlardı. Fabrikadan çıktıktan tam on dört dakika sonra Heathrow'a giden 4 numaralı çıkışa varmak üzereydiler.

Kamyonlar M4'ten çıkış için hız kestikleri anda Adams helikopteri Oregon'a indirmişti. Nixon içinde koruyucu giysiler olan tahta bir sandıkla onları bekliyordu. Hemen koşup helikopterin arka kapısını açtı ve sandığı içeri yerleştirdi. Sonra ön kapıyı açıp giysilerin güvenli bir şekilde kullanılması için talimatların yazılı olduğu kâğıdı Truitt'e verdi.

İşi bittikten sonra yana çekilip Adams'a eliye "tamam" işareti yaptı. Robinson hemen havalandı.

Birkaç dakika içinde helikopter Maidenhead yönünde hızla yol alıyordu. Oraya varmaları on iki dakika sürecekti.

Kamyonlar tesisin önünde park ettikleri anda Global Hava Kargo Şirketi'nin iki pilotu hâlâ hangarın salon bölümünde beklemekteydiler. Yük almaya hazır durumdaki 747'nin burun kısmı havaya kalkıktı. Arka taraftaki rampa da yüklenmeye hazır durumda indirilmişti. Hickman yan kapıdan içeri girdiğinde pilotlar televizyon seyretmekteydiler.

"Ben Hal Hickman'ım," dedi Hickman. "Acele gidecek yükü getirdik."

Pilot yerinden kalkıp Hickman'a doğru yürüdü ve elini uzatarak, "Sizinle tanışmak benim için onurdur," dedi. "Yıllardan beri sizin için çalışıyorum, nihayet sizinle karşılaştığım için çok mutluyum."

"Ben de memnun oldum," dedi Hickman gülümseyerek. "Telefonda söylediğim gibi, hemen yola çıkması gereken öncelikli bir yüküm var. Hazır mısınız?"

"Yükleyicilerimiz yok," dedi pilot. "Gelmelerine daha bir saat var. Bu tatil bütün işleri altüst etti."

"Sorun değil," dedi Hickman. "Adamlarım konteynerleri kamyonla uçağa yükleyip yerleştirirler. Kalkış izinlerini aldınız mı?[n]

"Hemen telefon açarım, birkaç dakika içinde halledilir," dedi pilot.

"Hemen arayın," dedi Hickman. "Biz de yüklemeye başlayalım."

Hickman kapıdan çıkarken pilot da yardımcısına döndü. "Hava durumunu öğren, sonra da güzergâhı belirle. Hattımız Londra, Fransa üzerinden Akdeniz ve Riyad. Tabi, hava izin verirse... gerekirse rotayı değiştirirsin."

Hickman hangardan çıkar çıkmaz yere bırakmış olduğu gaz maskesini alıp ağzını ve burnunu örtecek şekilde taktı. Sürücülere yüklemenin nasıl yapılacağını anlatmıştı; adamlar ondan işareti alır almaz birinci kamyon konteyner yüklü kamyonu burnun altındaki girişten uçağın içine sürdü. Arka rampadan inerken durdu; konteyneri kasa yatağına bağlayan kancayı açtıktan sonra yatağın üstündeki raylarda tekerleklerin kolayca kayabilmesi için kasayı biraz yükseltti. Arka rampadan çıkarken ikinci kamyon geri giderek ön girişten girdi ve yükünü diğer konteynerin ucuna bıraktı. O çıkarken üçüncü kamyon uçağa giriyordu.

Üçüncü kamyon yükünü bırakırken Hickman ve birinci kamyonun sürücüsü uçağa girdi ve uzun kayışlarla konteyneri yere sabitlediler. Öncc biri kayışın ucunu yerdeki rayda bulunan delikten ve makaradan geçirip ucunu konteynerin üstünden diğer adama attı, o da kendi tarafındaki raya bağlayıp kayışı iyice gerdi. Sonra diğer iki konteyneri de güvenli bir şekilde bağladılar.

Hickman uçaktan çıktıktan sonra sürücülere kamyonları biraz ötede park etmelerini söyledi Ve tekrar hangara girdi.

"İşte belgeler," dedi Hickman beyanname formlarını pilota uzatarak. "Konteynerler yüklendi ve emniyete alındı. Kalkabiliriz."

"Çok mu acil durumdasınız, efendim?" diye sordu yardımcı pilot. "Akdeniz üstünde adamakıllı kötü hava varmış. Kalkmak için sabahı beklesek çok daha güvenli olur."

"Yükün dün orada olması gerekirdi," dedi Hickman.

Tamam," dedi yardımcı pilot. "Ama epey sallanacağız."

Hickman dışarı çıkarken yardımcı pilot arkasından ona baktı. Adamda bir tuhaflık vardı, ama o paçavra magazin dergilerinin yazdığı kadar da anormal bir durum yoktu doğrusu. Her bakımdan normal, hatta oldukça sıradan bir insan gibi görünüyordu. Nedense bu gece Hickman'ın ağzının kenarında halka gibi bir kırmızılık vardı.

Yardımcı pilot bunun üstünde durmadı; yapacak çok işi ve bunun için çok az zamanı vardı.

"Ayrıntılı bir harita çıkar," dedi Hanley, Stone'a.

Konteyner kamyonlarının üstündeki vericilerin sinyalleri birkaç dakikadır hareket etmemişti. Hanley nerede durduklarını bilmek istiyordu. Stone birkaç komut hışladıktan sonra ekranda sinyallerin bulunduğu alan belirmeye başladı.

"Heathrow'un kargo bölümü," dedi Stone.

Hanley hemen Halpert'ın oluşturduğu dosyayı aldı ve sayfaları karıştırmaya başladı. Hickman'ın bir nakliye şirketi olduğunu hatırlamıştı. Az sonra buldu. Global Hava Kargo. Şirketin Heathrow'daki hangarının telefon numarasını bulup Stone'a verdi.

"Bu numarayı bir ara, bakalım ne öğrenebileceksin," dedi. "Ben de Cabrilloyu arayayım."

"Her şey tamam," dedi pilot. "Kalkış izni aldık."

Yardımcı pilot hava raporlarını ve seyir defterini aldı; tam kapıdan çıkarlarken telefon çaldı.

"Bırak çalsın," dedi pilot, yardımcısı telefona bakmaya hazırlanırken. "Ödemem gereken ev taksitlerim var."

"O yöne doğru gidiyoruz, ama ağır ağır," dedi Cabrillo.

"Telefon açılmıyor," diye seslendi Stone.

"Hangara telefon açtık," dedi Hanley, Cabrillo'ya. "Ama cevap veren yok."

"Gunderson'u ara, kalkışa hazır olsun," dedi Cabrillo. "Ben de Fleming'i arayayım."

Cabrillo, Fleming'i ararken 747 de motorlarını çalıştırmıştı. Cabrillo. Fleming'e durumu anlattı.

"Sence taşıdıkları yük radyoaktif mi?" diye sordu Fleming.

"Bir şekilde zehir içeriyor," dedi Cabrillo. "Adamlarım bunu yükleyen kişilerin gaz maskesi taktıklarını görmüşler. Heathrow'u kapatmanız gerekiyor."

Fleming bir an düşündü. "Bence İngiltere'den ayrılmaları daha iyi olur."

Adams, Maidenhead Mills'in park yerine iniş yaptı ve motoru kapattı. Pervane durduktan sonra motor frenini kilitleyip dışarı çıktı ve sandığı indirmesi için Truitt'e yardım elti. O sırada Halpert ve diğerleri de yanlarına geldiler. Adams sandığın kapağını bir tornavidayla açtıktan sonra, "İşte uzay giysileriniz," dedi gülerek. "Kevin dört giysi göndermiş."

"Biz bunları giyelim," dedi Truitt. "Sen bizim el ve ayak bileklerimizi bağlarsın."

"Tamam," dedi Adams.

"Barret, sen bunda yoksun," dedi Tnıitt. "Diğerleri giyinmeye başlasın."

Sekiz dakika sonra Truitt, Halpert, Hornsby ve Rcycs koruyucu giysileri giyinmiş olarak arka kapıdan tesise girdiler. Truitt'in eldivenli elindeki dedektör çevredeki kimyasal maddeyi algılamış, çınlayıp duruyordu.

"Dağılın," dedi Truitt. "Ve her şeyi arayın."

Hornsby ön kapıya koşup sürgüyü açtı ve dışarı çıktı.

Cabrillo ve Jones Londra merkezinden uzaklaştıkça trafik açılmaya başlıyordu; M4'e çıktıklarında 150 kilometre hız yapar hale gelmişlerdi.

Fleming'le görüşmesi bittikten sonra Cabrillo yine Oregon'u aradı.

"Fleming, Heathıow'u kapatmak istemiyor," dedi Hanley'e. "Global Hava Kargo'ya en yakın çıkış nerede?"

Stone çıkış numarasını okudu, Cabrillo da bunu Jones'a söyledi.

"Oraya geldik sayılır, patron," dedi Jones, M4'ten çıkmak için hız keserek.

"Global Hava Kargo'yu gösteren işaret levhalarını takip el," dedi Cabrillo.

Jones gaza bastı ve hızla yan yollardan geçtikten sonra kenarında üç metrelik harflerle şirketin adının yazılı olduğu hangarı gördüler. Bir 747 hangarın önünden yavaş yavaş ilerleyerek ayrılıyordu. -

"Daha yaklaşabilir miyiz?" diye sordu Cabrillo.

Jones etrafa bakındı; bütün alan zincirlerden oluşan bir çitle çevriliydi. "Mümkün değil, patron. Tam güvenlik sağlamışlar."

"Binaların arasında kalan şu noktaya git," dedi Cabrillo.

Jones hızla o noktaya gelince Cabrillo yan gözden bir dürbün çıkarıp yük uçağına bakmaya başladı. Telefonda Hanley'e kuyruk numarasını yazdırdıktan sonra, "Gunderson, onu takip etsin," dedi üzgün bir sesle. 'Şu anda yapabileceğimiz başka bir şey yok."

'Hemen söylerim," dedi Hanley.

O sırada arayan Halpert ile Stone konuştu. Halpert ne bulduklarını anlatırken Stone bunları yazdı ve Hanley'e gösterdi.

Hanley bunu okuduktan sonra, "Başkanım," dedi. "Challenger 604'ü hazırlatıyorum. Sanınm, hemen Suudi Arabistan'a gitmek isteyeceksiniz.'

45

Global Hava Kargo'nun 747 yük uçağı Heathrow pistinden havalandığı sırada içinde Hickman'ın bulunduğu kamyon havaalanının başka bir noktasında dumyordu.

"Diğerleriyle buluşup kamyonları bir yere bırakın ve kaybolun," diye talimat verdi sürücüsüne. O sırada özel jetler terminalindeydiler. "Bir şey gerekirse sizi ararım."

"İyi şanslar, efendim," dedi sürücü, Hickman kamyondan inerken.

Hickman sürücüye el salladıktan sonra ön kapıya doğru yürüdü.

Sürücü kamyonu park yerinden çıkarırken telsizi açtı. "Patron ayrıldı. Sizinle randevu yerinde buluşuruz."

On iki dakika sonra üç kamyon Londra'nın batı yakasında, daha önce kaçış otomobilini bıraktıktan metruk bir fabrikada buluştular. Sürücüler kamyonlardan çıkıp eldivensiz dokunmuş olabilecekleri yerleri çabucak sildikten sonra otomobile binip oradan ayrıldılar.

Şehrin içinden geçip Manş kıyısına gelecekler, otomobili park yerinde bırakıp feribotla Belçika'ya gideceklerdi. Planda aksilik olması beklenmiyordu.

"Oregon'u hemen yolculuğa hazırlayın," dedi Cabrillo, Hanley'e, Joncs o sırada Heathrow'da V.I.P terminaline girmekteydi. "Rotanız Akdeniz üzerinden Süveyş Kanalı, oradan da Kızıldeniz. Geminin Suudi Arabistan'a mümkün olduğunca yakın olmasını istiyorum."

Hanley hemen gemideki alarmı açtı. Cabrillo bu sesi telefonda duyabiliyordu. "Gunderson ve diğerleri havadalar," dedi Hanley. "Yük uçağı Paris yönüne gidiyor."

"Jones'la ben birkaç dakika sonra Challenger 604'e binmiş olacağız," dedi Cabrillo. "Maidenhead'deki ekibi geri çek ve amfibik uçağa bindir. Michaels da Oregon[3]la Manş Denizi'nde buluşsun,"

"Fabrika ne olacak?" diye sordu Hanley.

"Fleming'e ne bulduğumuzu anlat," dedi Cabrillo. "Bırak onlar gereğini yapsınlar."

"Devamlı oyun alanımızı değiştiriyoruz," dedi Hanley.

"Oyunun yeni sahnesi Suudi Arabistan oldu artık," dedi Cabrillo.

Hickman'ın Hawker 800XP uçağının yardımcı pilotu terminalde beklemekleydi.

Hickman'ı görünce onu pisle doğru yönlendirdi. "Pilot yakıt ikmalini ve uçuş öncesi kontrollerini yaptı, gerekli kalkış izinlerini de aldık. Hemen kalkabiliriz."

Uçağa bindikten üç dakika sonra piste doğru ilerlemeye başlamışlardı. Üç dakika sonra da havadaydılar. Manş üzerine geldiklerinde pilot kabin kapısını açtı.

"Efendim, istediğiniz hızla uçarsak bir ton benzin yakarız," dedi.

Hickman güldü. "Bunu dert etme," dedi. "Zaman her şeyden önemli."

"Nasıl isterseniz, efendim," dedi pilot ve kapıyı kapadı.

Uçuş planına göre Fransa üzerinden Belçika sınırına, oradan da Zürih üstünden İsviçre'yi geçecekler, Alpler'i aştıktan sonra İtalya'nın doğu kıyıları, sonra Yunanistan, Girit ve Mısır üzerinden uçacaklar, Kızıldeniz'i aştıktan sonra da sabah erken saatlerde Suudi Arabistan'da, Riyad'da olacaklardı.

Hanley'den talimatı alır almaz Truitt. ve ekibi fabrikadan ayrılmak için hazırlandılar. Büyük bir titizlikle her şeyin fotoğrafını çektiler, içeriye girilmemesi için kapılara ve pencerelere bantlar yapıştırıp el yazısıyla uyarı notları astılar.

Bu işler bittikten sonra yine çalıntı kamyona doluşup, nehirde onları bekleyen amfibik uçağa doğru yola koyuldular.

Ağaçların bitimindeki çalıların arasından küçük bir kızıl tilki korka korka başını çıkardı. Birkaç kez havayı kokladıktan sonra fabrikanın yükleme alanına doğru yürümeye başladı. Açık kapıdan dışarı gelen sıcak havayı hissederek orta kapının önüne kadar geldi.

Herhangi bir tehdit algılamayınca içeri giriverdi.

Hayatı insanlara yakın yerlerde geçtiği için, insan olan yerde yiyecek bulunduğunu biliyordu.

Burnunda insan kokuları, yiyecek bulma ümidiyle aranmaya başladı. Bir ara bütün ellerine ve ayaklarına bulaşan siyah bir maddenin üstüne bastı. Yürümeye devam ettikçe ayaklarına yapışan kaplama boyası virüsten kalan parçacıkları topluyordu.

O anda tepedeki ısıtıcılar devreye girip ses çıkarınca tilki ürktü ve hemen yükleme kapısına koştu. Bir şey olmamıştı. Bir süre beklemeye karar verdi. Bu arada ön ayağındaki siyahlığı temizlemek için yalamaya başladı.

Birkaç dakika sonra vücudu kasılmaya başladı. Gözleri kan çanağı gibi olmuş, burnundan bir sıvı akmaktaydı. Elektrik verilmiş gibi sarsılırken ayağa kalkmaya çabaladı, fakat bacaklarında güç yoktu. Artık ağzından beyaz köpük geliyordu.

Kızıl tilki yattığı yerde ölümü bekledi.

Alarm çanlarının sesi Oregon[7]un her bir köşesini kaplıyordu.

Adamlar bataryalarına koşuştururken gemi an kovanına dönmüştü. "Halatlar alındı, Bay Hanley," dedi Stone.

"Gemiyi limandan çıkarın," dedi Hanley, serdümene.

Oregon yavaş yavaş limandan açıldıktan sonra hız almaya başladı.

"Rotayı belirledin mi?" diye sordu Hanley, Stone'a.

"Bitirmek üzereyim, efendim," dedi Stone duvardaki geniş monitörü işaret ederek.

Avrupa ve Afrika'yı kapsayan büyük harita üstündeki kırmızı çizgi izlcnecck rotayı gösteriyordu. Kırmızı çizgi boyunca zaman dilimleri de belirtilmişti.

"En çabuk Kızıldeniz'e ne zaman varabiliyoruz?" diye sordu Hanley.

"4 Ocak sabahı, saat on birde," dedi Stone.

"Michaels ve amfibik uçakla buluşmamızı koordine et, Adams'ı gemiye çağır," dedi Hanley. "Sonra da yolculuk sırasındaki nöbet çizelgesini hazırla."

"Anlaşıldı, efendim."

Hanley telefona uzandı.

Seccade nakliyesinin Fransa'dan çıkmış gibi belgelenmesi isteği, taraflardan birinin çok işine yararken, diğerine epey zorluk çıkaracaktı. Global Hava Kargo 747 kolayca alana iniş izni aldı. Yükün tekrar etiketlenmesi ve uçağın havalanması bir saati bile bulmadı.

Gunderson ve Gulfstrcam ekibi için işler pek öyle kolay olmayacaktı. Alana iner inmez Fransız gümrük görevlileri uçağın içine doldular. Hickman evine hırsız girdiği saatte Las Vegas McCarran Havaalanı'nda bulunan bütün özel jetlerin listesini almıştı. Sonra da, uçuş planlarını araştırarak bu listeden hangisinin akabinde İngiltere'ye gittiğine baktı.

Tek bir uçak vardı: Gulfstream.

Hickman hemen kimliğini vermeden Interpol'u aradı ve bu uçağın uyuşturucu taşıdığını ihbar etti. Gulfstream ekibinin serbest bırakılması Hanley ve diğerlerinin onca çabasına rağmen tam iki gün sürdü. Fransızlarla uğraşmak kolay değildi.

Cabrillo daha şanslıydı. Onu ve Jones'ı taşıyan Challenger 604, Hickman'dan yarım saat sonra Heathrow'dan havalanmış, pilot hemen başkent Riyad'a rotasını belirlemişti. On iki bin metre irtifada, saatte sekiz yüz kilometre hızla uçacaklardı.

Yanm saat önde olan ve o anda Fransa üzerinde uçan Hickman'ın Hawker 800XP'si en fazla hız, yedi yüz elli kilometre yapabiliyordu. Cabrillo ve Jones'ı taşıyan Challenger'in hedefe daha önce varması gerekirdi, ama öyle olmayacaktı. Hickman gideceği yeri daha önceden biliyordu; oysa Cabrillo bunu daha yeni öğrenmişti.

Normal koşullarda bile Suudi Arabistan vizesi almak kolay değildir. İşlem çok yavaş ve keyfidir; turizm sadece teşvik edilmemekle kalmaz, yasaklama bile vardır. Birkaç şirketi geçmişte krallıkla ticaret yapmış olduğu için, Hickman ülkede tanınmış bir kişiydi. Vize başvurusunun onaylanması birkaç saati geçmedi.

Cabrillo'nun işi o kadar kolay olmayacaktı.

1 Ocak sabahı erken bir saatte Suud El-Şeyh evindeki bilgisayarında e-posta alındığını duyuran sesle uyandı. İngiltere'deki tekstil şirketi beklemekte olduğu seccadelerin gümrükten geçtiğini ve çıkışın Paris olarak belgelendiğini bildiriyordu. Seccadeler bir 747 ile Riyad yolunu tutmuştu.

Riyad havaalanındaki kargo terminaline geldikten sonra bunların kamyonlara yüklenip Mekke’ye nakliyesi gerekiyordu. Orada konteynerler açılacak, bütün seccadelere haşarat ilacı püskürtülecek, stadyuma yerleştirmeden önce de bir iki gün havalanmaya bırakılacaktı.

El-Şeyh masasının üstündeki defterine baktı. Seccadelerin kesin olarak hangi gün geleceğini bilmediği için bütün kamyonları başka görevlere göndermişti. Nakliyatı 7 Ocak'tan önce yapamayacaktı. Artık ilaçlamayı sekizinde yapar, birkaç saat havalandırdıktan sonra dokuzunda da stadyuma gönderirdi.

Böylece haccın resmen başlamasına yirmi dört saat kala işi bitirmiş olacaktı. Aslında ucu ucuna ve riskli bir plandı, fakat başka seçeneği de yoktu. İlgilenmesi gereken milyonlarca ayrıntı vardı ve zamanı çok azdı.

Her şey yoluna girer, diye düşündü tekrar yatağına dönerken... hep de öyle olmuştu. Allah yardım ederdi. El-Şeyh tekrar uyumaya çalıştı, fakat beyni hep sorunları nasıl çözeceği ile meşguldü. Baktı, uyuyamıyor, yataktan kalkıp çay demlemek üzere mutfağa gitti.

Challenger 604 Akdeniz üstünde seyrederken pilot kabin kapısını açıp arkaya doğru seslendi.

"Başkanım," dedi. "Gerekli belgelerimiz olmadığı taktirde Suudiler bize giriş izni vermiyorlar. Ne yapacağımıza şimdi karar vermemiz gerekiyor."

Cabrillo bir an düşündü. "Rotanı Katar'a çevir," dedi. "Birkaç dakika sonra emirin temsilcisini ararım. Hiç merak etme, ricamızı geri çevirmezler."

"Rotamız Katar'a," dedi pilot ve kapıyı kapadı.

Hickman'ın uçağı Kızıldeniz'i aşıp Suudi Arabistan'a girdikten sonra Riyad'a vardığında güneş yeni doğuyordu. Pilot inişi yapıp terminale doğru ilerledi.

"Deponu doldur ve hazır bekle," dedi Hickman, pilota.

Kapıyı açıp basamaklardan indi ve elinde göktaşı kutusuyla Suudi topraklarına ayak bastı.

"Demek, yok edeceğim ülke burası," diye tısladı dişlerinin arasından. "İslam'ın kalbi."

Yere tükürüp şeytan gibi sırıttı.

Sonra da onu otele götürmek için bekleyen limuzine yürüdü.

Hickman oteline yerleşmiş, uyurken, Challenger Hint Okyanusu'na uzandıktan sonra Hürmüz Boğazı'nı ve İran Körfezi'ni aşıp Katar'a vardı. Emir, Cabrillo'nun ricasını seve seve kabul etmişti. Temsilcisi vize ve giriş izinlerini çıkarmış, Cabrillo ve adamları için en iyi otelde süitler ayarlanmıştı. Programa göre Cabrillo birkaç saat uyuduktan sonra öğlen emirle görüşecek, sorunu yüz yüze konuştuklarında açıklayacaktı.

Pilot kabin kapısını açıp arkaya doğru seslendi. "Kuleden iniş izni aldık, efendim."

Cabrillo pencereden bakarak Körfez'in mavi sularını seyretti. Sakin deniz üstünde irili ufaklı tekneler seyrediyordu. Biraz uzakta güneye doğru giden bir petrol tankeri vardı. Dev uskurlarının dümen suyu kilometrelerce uzanmaktaydı.

Challenger hız kesti ve iniş için alçalmaya başladı.

46

On iki Hindu Riyad şehrinin ortasında bir yerde ucuz bir apartman dairesine tıkılmışlardı. Kendilerini işçi olarak gösteren çalışma vizeleriyle bir hafta önce Suudi Arabistan'a gelmişler, sınırda giriş ve göçmenlik işlemleri bittikten sonra onları buraya getirten şirketi bir daha aramamışlardı.

Birer birer Hickman'ın onlar için tutup, içinde haftalarca yetecek gıda ve her türlü gerekli malzemeyi stok ettiği daireye yerleşmişlerdi. Onlarla temas kurulana kadar ne dışarı çıkacaklardı ne de kimseyle görüşeceklerdi.

Hickman, Suudi Arabistan'da uygulayacağı planı sadece bu on iki adamla yürütecekti. Hickman'ın aklındaki plan ilk bakışta çok basit, ama uygulaması epey karmaşık bir eylemdi. İlk aşamada o ve on iki Hindu birlikte Mekke'ye gideceklerdi. Plana göre Kabe içindeki, Siyah Taş'ı çalıp yerine Grönland'da bulunan göktaşını yerleştireceklerdi. Hazreti İbrahim'in bulduğu rivayet edilen Siyah Taş İslamın en kutsal nesnelerinden biriydi. Hickman daha sonra Hazreti İbrahim'in göktaşını başka bir yere götürüp yok edecekti.

Böylece İslam dünyasının kalbine hançer sokmayı tasarlamıştı.

Riyad'daki otel odasında Hickman notlarını gözden geçiriyordu.

Mekke İslam dünyasının merkeziydi. Bu şehir Hazreti Muhammed'in doğduğu ve dinini kurduğu yerdi. Kızıldeniz'e altmış beş kilometre uzaklıktaki tozlu bir ovada yer alan Mekke bir zamanlar Akdeniz ülkelerinin Arabistan, Afrika ve Asya'ya açılan ticaret yolu üzerinde bir vahaydı. Efsaneye göre İsa'dan iki bin yıl önce Tanrı, İbrahim'e burada bir mabet yapmasını emretmişti. Yüzyıllar boyunca bu mabet defalarca yıkılıp tekrardan inşa edilmişti. 630 yılında Muhammed Peygamber Mekke'yi ele geçirmiş ve bu yapıyı bütün putlardan arındırmıştı. Kabe'de bıraktığı tek şey, bu tı. Muhammed burasını yeni kurduğu dinin merkezi yaptı.

Bunu izleyen yüzyıllar içinde taşın etrafındaki alan bir dizi duvarla ve son derece süslü yapılarla çevrildi. Yirminci yüzyılda inşa edilen son büyük yapı Suudi kraliyet ailesi tarafından finanse edilen ve dünyanın en büyük camisi olan Mescid-i Haram'dı.

Caminin tam ortasında küçük bir yapı olan Kabe vardır. Üzerinde altın ipliklerle Kuran'dan ayetler yazılı siyah ipek bir örtüyle üstü kapanmıştır. Bu ipek örtü her yıl değiştirilir ve etrafındaki alan tevazu gösterisi olarak Suudi kralı

tarafından süpürülür.

Hacılar ı öpmek için gelirler ve yanındaki Zemzem suyundan içerler.

Bir haftadan kısa bir zaman içinde bir milyondan fazla insan buraya gelip Kabe önünden geçecekti.

Fakat şu anda, hazırlık nedeniyle kapalıydı.

Hickman otelindeki bilgisayarla Brezilya'daki sahip olduğu bir havacılık şirketinin ana sistemine bağlandı. En önemli dosyalarını burada saklamıştı. İstediği fotoğrafları ve belgeleri yükledikten sonra bunları incelemeye başladı.

Mekke'deki caminin havadan çekilmiş fotoğrafına uzun uzun baktı.

Mescid-i Haram Camii devasa bir yapıdır. Alan taştan inşa edilmiş muazzam duvarlar ve kemerlerle çevrilidir. Duvarların etrafında yedi tane minare gökdelen gibi yükselirken, hacıların girişi için tam altmış dört kapı vardır. Tüm alan yaklaşık altmış beş bin metrekaredir.

Boyutları yirmi metreye yirmi metre olan Kabe bu dev yapının içinde ufacık kalır.

Hickman ve adamlarının yapmayı düşündükleri tek şey, Kabe'yi örten perdeden içeri girip güneydoğu köşesinde yerden bir metre yükseklikte bir gümüş çerçeve içinde sergilenen ı almak, yerine Grönland'dan getirilen göktaşını koymaktı. Sonra da kaçacaklardı.

Nereden bakılsa, imkânsız gibi bir şeydi.

Oda telefonu çaldı. Resepsiyondan arayan adam aşağıda onun adına bir paket olduğunu bildirdi. Hickman resepsiyon görevlisinden paketi bir komiyle odasına göndermesini rica etti. Birkaç dakika sonra oda kapısı tıklatıldı.

Hickman kapıyı açtı, komiye bahşişini verip paketi aldı.

Oregon Fransa açıklarında hız kesti.

"Radarda göründü," dedi Stone, Hanley'e.

Hanley harici kameralardan amfibik uçağın bulutların arasından görünüp suya inişini ve ilerleyerek gemiye bordalayışmı seyretti. Güverte görevlileri uçağı gemiye bağlarlarken içindeki ekip de gemiye çıktı. Hanley telsizini aldı. "Bayan Michaels," diye seslendi pilota.

"Buyrun, efendim."

"Gemi Kızıldeniz'e gidiyor. Son zamanlarda ne kadar uyuyabildiniz?"

"Pek fazla değil, efendim," dedi Michaels.

"İspanya'da karaya çıkın ve bir otele yerleşin," dedi Hanley. "İyice dinlendikten sonra güneye doğru yola çıkın. Şimdilik güney İtalya'da bir havaalanında bekleyin... Böylece size ihtiyacımız olduğunda bize yeterince yakın olursunuz."

Amfibik uçak çok yararlı bir gereçti, fakat gemiye alınamayacak kadar büyüktü.

"Anlaşıldı, efendim," dedi Michaels.

"Adamlarımızdan biri size içinde yüz dolarlık banknotlar olan iki çuval getiriyor," dedi Hanley. "Tamamı on bin dolar. Tek başına uçabilecek misiniz, yoksa yanınızda biri olsun ister misiniz?"

"Tek başına uçabilirim, efendim," dedi Michaels.

"Daha fazla para gerekirse arayın," dedi Hanley. "Her nerede olursanız oraya havale edebiliriz. Şimdi gidip dinlenin, ama uçağın deposu hep dolu ve uçuşa hazır olsun."

"Anlaşıldı, efendim."

"Bayan Michaels," dedi Hanley. "Çok başarılı bir iş çıkardınız. Bunun sizin ilk tek pilotlu seferiniz olduğunu biliyorum. Performansınız şirketi son derece memnun etti; bunu bilmenizi isterim."

"Elendim," dedi Stone. "Robinson'la Adams geliyor."

Michaels yan kapıdan başını dışarı uzatarak kameranın bulunduğu yere baktı ve Hanley'e başparmaklarıydı "lamam" işareti yaptıktan sonra içeri girip kapıyı kapadı. Kokpite geçip motorlarını çalıştırdıktan sonra telsiz ayarını yaptı.

Telsizde Adams'ın sesini duyuyorum," dedi. "Ben hemen burasını boşaltıyorum."

Uçağı Oregon'a bağlayan halatlar çözüldükten sonra Michaels ağır ağır gemiden açıldı. Az sonra havalanmış, İspanya yönünde yola koyulmuştu.

"Şimdi Adams'ı güvenli bir şekilde gemiye 'indirelim," dedi Hanley. "Sonra da hızımızı artırırız."

İki dakika sonra Robinson gemideki iniş noktasına konmuştu. Helikopter güvenli bir şekilde güverteye bağlandıktan sonra Hanley tam yol emri verdi.

Cabrillo saat on bire kadar deliksiz uyuduktan sonra resepsiyondan gelen

telefonla uyandı. Kahvaltı siparişi verdikten sonra Jones'ın odasını aradı.

"Ben uyanmıştım, efendim," dedi Jones.

"Duşunu yap, giyin ve kahvaltı için süitime gel," dedi Cabrillo.

"Yirmi dakika sonra oradayım, efendim," dedi Joncs.

Oda servisi kahvaltıyı getirdiğinde Cabrillo duş yapmış, tıraş olmaktaydı. Üstünde bornozuyla kapıyı açtı ve garsona tepsileri nereye bırakacağını gösterdi. Dolaptaki cüzdanından para çıkarıp garsona vermek istedi.

"Özür dilerim, alamam," dedi garson. "Emir her şeyin ödemesini yaptı."

Cabrillo cevap veremeden garson kapıdan çıkıp kayboldu. Tıraşını bitirip giyindikten sonra bir haber kanalı bulmak için televizyonun başına geçtiğinde Jones kapıyı tıklattı. Birlikte kahvaltıya oturdular.

Omletinin yarısını bitirdikten sonra Jones, "Emiri hiç görmedim, patron," dedi. "Nasıl bir adamdır?"

"Ellili yaşlarının ortasında, ileri fikirli bir adamdır," dedi Cabrillo. "Burada, Amerika Birleşik Devletleri ordusuna birkaç yıllığına bir üs kurma izni verdi. Aslında İkinci Körfez Savaşı bu üsteki havaalanından başlatıldı."

"Suudi Arabistan la bağlantıları nasıldır?" diye sordu Jones.

"Genelde iyidir," dedi Cabrillo. "Ama bu durum günden güne değişebilir. Suudiler Batı yanlısı görünmekle, fanatik köktendincileri barındırma arasında ince bir çizgi bulunduruyorlar. Arap dünyası emiri son zamanlarda fazlasıyla Batı yanlısı olarak görüyor. Suudilerin bu ince çizgi- siyse birkaç kez silinecek gibi oldu."

Cabrillo tabanındaki son patatesi ağzına atarken telefon çaldı.

"Limuzin gelmiş," dedi Cabrillo telefonu kapadıktan sonra. "Onunla karşılaştıktan sonra kendi fikrini oluşturursun."

Sofradan kalkan Jones, Cabrillo'nun ardından kapıdan çıktı.

Langley, Virginia'da Overholt, şirketin etkisiz hale getirdiği nükleer bombayla ilgili MI5'ten gelen raporu okumaktaydı. İngiltere artık emniyetteydi, fakat göktaşı hâlâ ele geçirilememişti. Michelle Hunt İngiltere'ye götürülmüştü, fakat Overholt hâlâ onu nasıl kullanacağını bilmiyordu.

Bir saat önce Hanley aramış ve son durumu rapor etmişti, fakat Amerikan yönetiminin son günlerde İsrail'e destek çıkması, Suudilerle işbirliği yapılmasını

çok güçleştiriyordu. Overholt, Suudi gizli polis başkanını arayıp zehirli seccadelerle ilgili iddiayı anlatmış, fakat hâlâ ondan bir cevap alabilmiş değildi.

Galiba artık başkanı arayıp yardım istemesi gerekecekti.

Overholt'un aklını en çok karıştıran şey, Şirket elemanlarının Maidenhead Mill'de her yeri taradıkları halde göktaşını veya düşünüldüğü gibi, onun işlemden geçtiğini gösteren herhangi bir iz bulamayışlarıydı.

Tam o sırada telefon çaldı.

"İstediğiniz uydu bilgileri hazır, efendim," dedi Ulusal Güvenlik Teşkilatındaki görevli memur. "Hemen size gönderiyorum."

"İyi olur," dedi Overholt. "Ama bana Hawker'in nereye gittiğini telefonda söyle."

"Suudi Arabistan'da Riyad'a," dedi memur. "Bu sabah erken saatlerde oraya vardı ve hâlâ orada. Size onun pistteki fotoğrafını gönderiyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Overholt ve telefonu kapadı.

Arkasına yaslanıp çekmecesinden tenis topunu çıkardı ve karşısındaki duvara atıp tutmaya başladı.

Beş dakika sonra telefona uzandı ve bir numara çevirdi.

"Araştırma," dedi karşıdaki ses.

"İslam dini ve Mekke'deki kutsal alanlar hakkında çabuk bir özet istiyorum." Yıllar önce girdiği bir tarih dersinde İslam ve bir göktaşıyla ilgili bir şeyler hatırlar gibi olmuştu.

"Ne kadar çabuk ve ne kadar ayrıntılı istersiniz?" diye sordu karşıdaki ses.

"Kısa olsun ve bir saat içinde gelsin," dedi Overholt. "Bana teşkilatta çalışan bir İslam bilimcisi bulun ve ofisime gönderin."

"Başüstüne, efendim."

Overholt yine tenis topunu duvara atmaya başladı. Kaybettiği oğlunun hayaleti beynini kemiren bir baba gibi düşünmeye çalışıyordu. Bu ölümün öcünü almak için işi nereye vardırırdı acaba?

Emirin İran Körfezi'ne bakan bir tepe üzerine kurulu sarayından zenginlik akıyordu. Yüksek taş duvarlarla çevrili muazzam alanda çimle kaplı geniş bir park, garajlar, birkaç tane de yüzme havuzu bulunuyordu. İngiltere ve Avrupa'daki çoğu benzerinin tersine, bu sarayın sıcak, canayakın bir havası

vardı.

Limuzin ana kapıdan girip sarayın ön kapısına giderken yol üstündeki birkaç tavuskuşu ve flamingo şikâyetçi sesler çıkararak kaçıştılar. Yolun bir yanında üstünde haki renkli tulumuyla bir garaj işçisi spor bir Lamborghini'yi sabunlarla yıkamaktaydı. Diğer taraftaysa iki bahçıvan şamfıstığı ağacından fıstık topluyorlardı.

Limuzin kapının önünde durunca içeriden takım elbiseli bir adanı çıktı. "Bay Cabrillo," dedi elini uzatarak. "Ben Ahmet-el-Tani, emirin özel kalem müdürüyüm. Sizinle telefonda görüşmüştük."

"Bay El-Tani," dedi Cabrillo, adamın elini sıkarak. "Nihayet sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Sizi yardımcım Peter Jones ile tanıştırayım."

Jones el-Tani'yle el sıkıştı.

"Sizleri şöyle alayım," dedi El-Tani kapıya doğru yürüyerek. "Emir sizi salonda bekliyor."

Cabrillo ve Jones el-Tani'nin ardından yürüdüler.

Her iki yanında üst katlara çıkan merdivenlerin bulunduğu mermer döşeli geniş bir fuayeye girdiler. Üstü büyük bir çiçek aranjmanıyla süslü kocaman bir maun masanın etrafında zevkli bir şekilde yerleştirilmiş mermer heykeller vardı. Bir uşak duvardaki Renoir tablosuna yöneltilecek spot ışığını ayarlamaya çalışıyordu.

El-Tani fuayeyi geçip tüm duvarları cam olan ve suya bakan muazzam bir odaya girdi. Çok sayıda oturma grubu ve çeşitli yerlerdeki plazma televizyonların arasında saksılar içinde yükselen bitkiler vardı. Kuyruklu piyano köşeye yerleştirilmişti.

Emir piyanonun başındaydı; konuklarının geldiğini görünce ayağa kalktı.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim." Cabrillo'ya doğru yürüyüp elini uzattı. "Juan," dedi. "Seni görmek ne güzel."

"Ekselans," dedi Cabrillo gülümseyerek. Sonra Jones'a döndü. "Yardımcım Peter Jones."

Emir, Jones'ın elini sıkarak, "Memnun oldum," dedi ve yakındaki kanepeleri gösterdi. "Böyle oturalım."

Hepsi oturduktan sonra hemen bir garson belirdi.

"Çay ve pasta," dedi emir.

Garson ortaya çıktığı hızla aniden kayboldu.

"Ee, İzlanda hadisesi nasıl sonuçlandı?" diye sordu emir.

Cabrillo, ona ayrıntılarıyla her şeyi anlattı.

"Eğer sizler orada olmasaydınız ve o değişikliği yapmasaydınız," dedi emir. "Şimdi ben kim bilir neredeydim."

"El-Halifa öldü, ekselans," dedi Cabrillo. "Böylece artık o sorun kalmadı."

"Yine de," dedi emir. "Şirket'in en kısa zamanda güvenliğim ve devletime yönelik tehditlerle ilgili tam bir değerlendirme yapmasını istiyorum."

"Bunu seve seve yaparız," dedi Cabrillo. "Fakat şu anda sizinle görüşmek istediğim daha acil bir sorun var."

Emir başını salladı. "Lütfen, anlatın."

Cabrillo anlatmaya başladı.

47

İçi zehir bulaştırılmış seccadelerle dolu üç konteyner Riyad Havaalanında kargo terminalinin bir yanında taşınmayı bekliyordu. Eğer haccın başlama gününe bu kadar kısa bir zaman kalmasaydı, seccadeler çoktan taşınmış ve konteynerlerden boşaltılmış olurdu. Fakat, gecikme vardı ve bu yüzden öncelik sırasında listenin altında kalmıştı. Haccın başlamasından bir gün önce bunların Kabe yakınında bir yere boşaltılmış olması bile El-Şeyh'in gözünde başarı sayılacaktı.

Şu anda El-Şeyh daha acil sorunlarla boğuşmaktaydı.

Seccadelerden başka yerleştirilmesi gereken bir milyona yakın plastik şişe suyu, alandaki mevcut olanlara ilave on bin portatif hela, altı adet ilkyardım çadırı ve on bin adet portatif çöp kutusu vardı.

Sandık sandık el ilanları, parasız Kuranlar, kartpostallar ve güneşten koruyucu krem tüpleri paletler üzerinde nakledilmeyi bekliyordu. Hacılar için yiyecek, günlük temizlik için altı bin süpürge, yağmur ihtimaline karşı şemsiyeler, Mescid- i Haram etrafına havalandırma için yerleştirilecek on iki sandık dolusu fan da El-Şeyh'in sorumlulukları arasındaydı.

Buna karşılık güvenlik konusu onun sorunu değildi.

Bu işle Suudi Arabistan gizli polisi ilgileniyordu.

Kargo terminalinin ayrı bir alanında kamyonlar güvenlikle ilgili gereçleri Mekke'ye taşımaya başlamışlardı. Canlı video ve telsizlerle donatılmış eksiksiz bir kumanda kontrol tesisatı, herhangi bir çatışma ihtimaline karşı yüz bin adet mermi ve gözyaşı gazı, bin adet plastik kelepçe, yiyecekleri, tasmaları ve kafesleriyle birlikte kırk tane eğitilmiş köpek, on iki tane zırhlı personel taşıyıcı, dört tank ve bin kişilik bir asker gücü.

Yıllık hac muazzam bir etkinlikti ve faturayı her yıl Suudi kraliyet ailesi karşılardı.

El-Şeyh terminalden ayrılan bir kamyonu elindeki listeden sildi.

Emir yirmi dakika boyunca hiç sözünü kesmeden Cabrillo'yu dinlerken, bir yandan da çayını yudumladı. Sonunda bir sessizlik oldu.

"İzin verirseniz size İslamın kısa bir tarihçesini anlatayım," dedi emir.

"Elbette," dedi Cabrillo.

"İslam dininde, ikisi Suudi Arabistan'da, biri İsrail'de bulunan üç tane önemli mekân vardır. Bunlardan ilki ve en önemlisi, içinde Kabe'yi barındıran Mescid-i Haram Camii'dir. İkincisi, Medine'de, içinde peygamberin türbesinin bulunduğu Mescid-i Nebevi, yani, Peygaınbcr'in Cami'sidir. Üçüncüsü, Kudüs'te bulunan Mescid-i Aksa'dır. Muhammed Allah ile konuşmak için buraya at sırtında gelmiştir." Emir çayından bir yudum aldıktan sonra devam etti.

"Kabe'nin Müslümanlar için çok büyük bir önemi vardır; her gün beş defa onun yönüne dönerek namaz kılarlar. Dinimizin ışık saçan feneridir. Kabe'yi örten perdenin gerisinde, binasının içinde yüzyıllar önce Hazreti İbrahim'in bulup oraya yerleştirdiği bir siyah taş vardır." Cabrillo ve Jones başlarını salladılar.

"Sizin de söylediğiniz gibi," diye devam etti emir. "Yaygın inanç bu taşın Allah taralından müminlere gönderilen bir göktaşı olduğudur."

"Taşı tarif edebilir misiniz?" diye sordu Jones.

"Tabi," dedi emir. "Ona defalarca dokundum. Bu taş otuz beş santimetre çapında, yuvarlak ve siyahtır. Tahminimce ağırlığı aşağı yukarı elli kilo vardır."

"Grönland'da bulunan göktaşı da aşağı yukarı bu boyutlarda," dedi Cabrillo.

Emirin yüzünde bir telaş ifadesi be lirdi.

"Size henüz açıklamadığım bir şey var, ekselans," dedi Cabrillo. "Bilim adamlarımız Grönlaıid göktaşı kesildiği taktirde içinden bir virüs salınacağını düşünüyorlar."

"Ne çeşit bir virüs?" diye sordu emir.

"Müthiş bir hızla havadaki oksijeni tüketen bir tür," dedi Cabrillo. "Çevresindeki her şeyi emerek bir vakum yaratıyor."

"Kıyamet," dedi emir.

"Suudi Arabistan'a girip onu durdurmalıyım," dedi Cabrillo hemen.

"Bu iş göründüğünden daha zor, dostum," dedi emir. "2003 Körfez Savaşı'ndan beri Kral Abdullah'la olan ilişkilerimiz çok zayıf. Benim Amerika'yı sürekli olarak desteklemem, burada onlara büyük bir üs ve havaalanı kurmalarına izin vermem dostluğumuzda büyük bir gedik açtı... en azından görünürde. Ülkesindeki katı tutum yanlılarını memnun etmek ve iktidarını korumak için benim kararlarımı açıkça kınamayı gerekli gördü."

"Ama ona nasıl bir tehditle karşı karşıya olduğunu söylerseniz, anlayış gösterir, herhalde," dedi Jones.

"Bir denerim," dedi emir. "Ama şu sıralarda sadece elçiler aracılığıyla haberleşiyoruz. Bu da çok yavaş ve bezdirici bir sü ı eç oluyor."

"Dener misiniz?" diye sordu Cabrillo.

"Elbette. Ama kral yardım etmenize izin verse bile başka bir sorun var," dedi emir. "Çok da ciddi bir sorun."

"Nedir o?" diye sordu Cabrillo.

"Mekke şehrine sadece Müslümanlar girebilir.[1]'

Scott Thompson'u soğuk ter basmıştı.

Dr. Berg az önce gözlerinin üstüne video oyunlarında kullanılan başlıklara benzeyen bir şey geçirmiş, kayışını da sımsıkı germişti. O ana kadar Thompson iyi dayanmıştı. Doğruyu söyleten aşçı verilmiş, bir işe yaramamıştı. Son birkaç gün içinde saatlerce sorguya çekilmişti. Amerika'daki ailesinden telefonlar gelmiş, eğer işbirliği yapmazsa başlarına neler geleceğini söylemişlerdi.

Hiçbir şey onu konuşturamamıştı.

Thompson böyle durumlar için eğitim görmüştü ve beyni bir doktrinle yıkanmıştı.

Doğruyu söyleten aşıya karşı direnmeyi ve sorgu sırasında nasıl davranacağını çok iyi bellemişti. En önemlisi, Amerika Birleşik Devletlerinin, konuşturmak için masum insanlara zarar vermeyeceğine katıksız bir şekilde inanmasıydı.

Fakat, böyle bir şeye karşı ne yapabileceği hiç anlatılmamıştı.

Thompson kulağının dibinde Berg'in soluğunu hissediyordu. "Scott," dedi Berg. "Birazdan gözlerinin önünde renkli ışıklar göreceksin. Zamanla bunlar sara krizindeki gibi kasılmalara ve beynine çiviler çakılıyormuş gibi hissetmene yol açacak. Kusmak istersen, ki kusacaksın, başını oynatman mümkün olmayacaktır, bu yüzden dikkat et, kusmuğunla boğulma. Bir hemşire yanında durup bunu vakumlayacak. Anlaşıldı mı?" Thompson hafifçe başını oynattı.

"Simdi bu işlem başlamadan önce konuşman için sana son hir ln s.ii vermek istiyorum. Bilmeni isterim ki. bıı tekniği çok ender kullanırız, çünkü bu uygulama sırasında çok sayıda hasta kaybettik. Yani, belli .savı üa ölümün yanı sıra, bitkisel hayata girenleri kastediyorum. Bunun ne demek olduğunu anlıyor musun?"

Yarbay Gant revirin bir köşesinde durmaktaydı. Bu sahneyi seyredemeyeceğine karar verince odadan çıkacağını işaret etti. Berg, ona elini salladıktan sonra bilgisayarın başına oturup gerekli komutları girdi.

Thompson'un vücudu seyirmeye başladı, sonra sırtı yay gibi gerildi.

Masanın üstünde sudan çıkmış bir balık gibi hopluyordu.

O anda Katar'da saat on dört, Washington D.C.'de. Oveıholt telefona cevap verdiğindeyse, sabahın dokuzuydu. Cabrillo hiç vakit kaybetmedi.

"Ben Katar'dayım," dedi. "Hickman'ın Işkımın en önemli üç mekânından birine saldıracağım düşünüyoruz."

"Kabe, Muhammed'in türbesi veya Mescid-i Aksa." diye saydı Overholt. "Ben de bunları inceliyordum."

Overholt önceki gün saatlerce teşkilatın İslam bilimcisiylc birlikte olmuş, araştırma bölümünün hazırladığı sayfalarca belgeyi okumuştu.

"Bravo," dedi Cabrillo.

"Ayrıca, Hickman'ın son birkaç hafta içinde yaptığı bütün görüşmelerin kayıtlarını çıkarttım," dedi Overholt. "Pieter Vanderwald ile temasları olmuş... hatta az önce Vanderwaldın paravan şirketlerinden biri Suudi Arabistan'a bir paket göndermiş."

"Zehirci Pieter mi?" diye sordu Cabrillo.

"Ta kendisi," dedi Overholt.

"Birisi artık o alçağı haklasa," dedi Cabrillo.

"Bunun için bir emir çıkarttım," dedi Overholt. "Peşinde bir temizlik ekibi var."

"Yakınlarda Hanley ile konuştun mu?" diye sordu Cabrillo.

"Evet," dedi Overholt. "Adamlarının Maidenhead'de ne bulduğunu anlattı. Bunun Vanderwald'ın sağladığı zehir olduğuna eminiz."

"Ve bu zehiri seccadelere püskürttüler," dedi Cabrillo.

"Mutlaka konteynerleri hava geçirmez biçimde kapatmıştır, yoksa pilotlar İngiltere'den uçuş sırasında hastalanıp yere çakılırlardı. Hickman kaçık, ama budala değil. Bizim sorunumuz o konteynerler açıldığı zaman başlıyor."

"Bu da her an olabilir," dedi Cabrillo.

Tam o anda Overholt'un faks makinesi çalışmaya başladı. Tekerlekli koltuğuyla oraya erişip gelen sayfaları aldı ve çabucak göz gezdirdi.

"Galiba Kudüs'teki Mescid-i Aksa'ya saldırıp bütün suçu İsrail'e yükleyecek," dedi Overholt.

"Bu sonuca nasıl vardın?" diye sordu Cabrillo.

"Göktaşını Faeroe Adalarfna götüren ve bizim firkateynimiz tarafından durdurulan yatı hatırlıyor musun?"

Tabi," dedi Cabrillo.

Teşkilattan bir uzman göndermiştim," dedi Overholt. "Nihayet liderlerini konuşturabildi."

"Ve?"

"Birkaç hafta önce Hickman, Mescid-i Aksa'ya patlayıcılar ve video kameralar yerleştirmeleri için İsrail'e ayrı bir ekip göndermiş. Eğer İbrahim'in Taşı'nı çalabilirse, planı bunu Kudüs'e götürüp o patlamada yok etmek ve video filmini bütün dünyaya sergilemek olmalı."

"Peki, Suudi Arabistan'daki operasyonlar ne olacakmış?" diye sordu Cabrillo.

"O konuda hiç bilgi vermiş mi?"

"O konuda bir şey bilmediği belli. Hickman iki operasyonu birbirinden ayrı tutmuş ve farklı ekipler kullanmış."

"Bana bir iyilik yapmanı isteyeceğim," dedi Cabrillo.

"Nedir o?"

"Katar da görevli bütün Amerikalı askeri personelin hizmet kayıtlarını çıkar."

"Neden?"

"Elimizde olan bütün Müslümanlara ihtiyacım var," dedi Cabrillo.

"Mekke'de onların başına kim geçecek?"

"Merak etme," dedi Cabrillo. "Bu iş için çok uygun bir adamım var."

Hanley, Cabrillo ile telefon görüşmesini bitirdiği sırada Oregon Cebelitarık Boğazı'nı geçmekteydi. Dahili haberleşme sistemini açtı.

"Kasım ve Adams, acele kontrol odasına," dedi. "Kasım ve Adams, acele

kontrol odasına."

Onların gelmesini beklerken Stone'a döndü. "Rotayı İsrail'e çevir, Kudüs'e en yakın kıyı olsun."

Stone ekrana bir harita getirdi. En uygun liman Ashdod'du. Komutları yükledikten sonra program rotayı hazırlayıverdi. O sırada Adams içeri girdi.

"Buyrun, efendim."

"Helikopteri hazırlayıp Kasım'ı Fas'ın Tanca şehrine götürmeni istiyorum."

"Sonra nereye gitmemi istiyorsunuz?" diye sordu Adams.

"Yakıt ikmalini yap ve Oregon'a dön."

"Hemen hazırlanıyorum," dedi Adams ve odadan çıktı.

Birkaç dakika sonra Kasım geldi.

"Bir operasyon yönetmeye hazır mısın?" diye sordu Hanley. "Evet, efendim," dedi Kasım gülerek.

"Personel dosyalarını sadece Cabrillo görebilir," dedi Hanley. "Ama bana senin Müslüman olduğunu söyledi. Bu doğru mu?" "Evet, efendim."

"Güzel," dedi Hanley. "Challenger Katar dan Fas'a gelecek. Senin Mekke'de bir ekibe liderlik etmeni istiyoruz." "Amaç nedir, efendim?"

"İslamın en kutsal mekânlarını yok edilmekten kurtaracaksın," dedi Hanley.

"Bundan onur duyarım," dedi Kasım.

48

Hickman bir gayrimüslim olarak Mekke'de bulunmakta hiçbir sakınca görmüyordu.

İslam dininden ve temsil ettiği her şeyden nefret ederdi. Saat on altıda Hindularla Riyad'daki apartman dairesinde buluştu ve planını açıkladı. Sonra da bir yanında Arapça olarak "Kraliyet Temizlik İşleri" yazılı bir çalıntı minibüsle Mekke ve Kabe'ye olan on saatlik yolculuğa çıktılar. Hepsi uzun beyaz, bol giysiler giymişti ve yanlarında süpürge, kova, alçı malasıyla fırça vardı.

Hickman para verip sahte bir resmi görev belgesi yazdırmıştı. Bu belge onların bölgede çiklet gibi şeyleri temizlemekten sorumlu olduğunu gösteriyordu. Hickman parlak sarı renkli, temizlikçi el arabası içinde hem göktaşını hem de Vanderwald'ın son anda göndermiş olduğu aerosol kutularını gizlemişti. Hinduların her birinde kenarlarına zamanlayıcı yapıştırılmış C-6 patlayıcılar vardı. Bir terslik olması ihtimaline karşı, hepsinin bacaklarında, uzun giysiler altında gizlenmiş tabancalar bulunuyordu.

Van büyük camiye açılan bir kapının önünde durdu.

Hickman ve adamları araçtan inip el arabasını, süpürgeleri ve kovaları alıp nöbetçiye doğnı yürüdüler. Hickman bu an için usanmadan çalışmış, hem Arapça hem de vücut dili öğrenmişti. Elindeki görev kâğıdını uzattıktan sonra konuştu.

"Allah'ın rızasıyla kutsal mekânı temizlemeye geldik," dedi.

Vakit epey geçti, nöbetçi yorgundu ve cami kapalıydı.

Bu adamların söylediklerinden başka bir amaçları olacağını düşünmesi için hiçbir neden yoktu... bir şey demeden geçmelerine izin verdi. Hickman el arabasını mabedin içine açılan kemerli bir geçiş yoluna doğru sürdü.

Geçite girdikten sonra Hickman küçük bir maske ve filtreyle ağzını, burnunu kapadı. Başındaki sarıkla da sadece gözleri açıkta kalacak şekilde yüzünü örttü. Hindulara işaret edip patlayıcıları yerleştirmeleri için talimat verdikten sonra Kabe'nin yolunu tuttu.

Yapının her bir köşesinde tören üniformaları içinde dört tane uzun boylu asker nöbet tutuyordu. Nöbetçiler her beş dakikada bir abartılı tören adımlarıyla saat yönünde hareket ederek bulundukları köşeden diğerine geçip bekliyorlardı. Tam yeni pozisyon aldıkları sırada Hickman el arabasıyla yaklaştı.

Aerosol kutularından birini çıkardı, kapağını açıp nöbetçinin ayakları dibine itti. Nöbetçi bir saniye kadar hareketsiz kaldıktan sonra, önce dizleri üstüne çöktü, ardından yüzüstü mermer zemine kapaklandı. Hickman hemen el arabasıyla birlikte örtünün altından geçip içeri girdi.

Hemen İbrahim'in Taşı'na koşup yanında getirdiği demir çubukla kanırtarak onu gümüş çerçevesinden çıkardı ve yerine Grönland göktaşını yerleştirdi. İbrahim'in Taşı'nı el arabasına koyduktan sonra belirli noktalara patlayıcılar gizledi. İşini bitirince tekrar örtünün altından geçip dışarı çıktı.

Vanderwald bu bayıltıcı gazın iiç dört dakikalık etkisi olduğunu söylemişti. Bu süre sonunda gazı soluyan kimse ayılmaya başlıyordu. Hickman cl arabasını hızla geçite doğru sürdü.

Hinduların da eli çabuktu. Kısa sürede onlar da işlerini bitirdiler buluşma noktasına geldiler.

Arkasından gelen Hindularla Hickman el arabasını sürerek girişteki nöbetçinin yanından geçtiler.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu nöbetçi.

"Özür dilerim," dedi Hickman Arapça; cl arabasını sürmeye devam etti. "İçeridekiler temizliğin yarın yapılacağını söylediler."

Baygın nöbetçi kendine geldiği sırada Hickman ve adamları minibüse binmiş oradan ayrılıyorlardı. Adam şöyle bir silkindikten sonra oturduğu yerden etrafına bakındı... neyse ki, kimse görmemişti. Diğer taraftaki nöbetçi, nöbet talimatı gereği, onun bulunduğu tarafa bakmıyordu. Ayağa kalkıp saatine baktı. Değişime bir dakika otuz saniye vardı. Bayıldığını kimseye söylemeyecekti. Birisine söylediği taktirde, tam hac öncesi mutlaka onu görevden alırlardı.

Bütün hayatı boyunca bir gün tören nöbetçisi olmayı hayal etmişti. Küçük bir kalp sıkıntısı veya gıda zehirlenmesi yüzünden bu hayali suya düşmemeliydi.

Hickman araç sürücüsüne Kızıldeniz kıyısındaki Rabigh şehrine gitmesini söyledi.

Oraya varınca, Hindular onun daha önce kiralamış olduğu evde saklanacaklar, ertesi gece de Medine'ye yola çıkacaklardı. Hickman'ın geceyi Rabigh'de geçirmeye niyeti yoktu. Gün ışırken limanda onu bekleyen bir gemiye binip kuzeye gidecekti.

Overhol Oval Ofis'te başkana brifing vermiş, yerine oturmuştu.

'Bu adamakıllı kötü bir durum, Langston." dedi başkan.

Overhol ı yavaşça başını salladı.

"Suudi Arabistan'la ilişkilerimiz zaten genel olarak pek iyi değil," diye devam etti başkan. "Senatör Gant'ın 11 Eylül teröristlerini barındırdığı için krallığı lanetleyen kararı çıkarması ve Kongre'nin Suudi ham petrolüne özel vergi bindirmesinden bu yana diplomatlarımız randevu almakta bile zorlanıyorlar. Son kamuoyu yoklamalarında Amerikan vatandaşlarının büyük çoğunluğu, Irak yerine Suudi Arabistan'a saldırmalıydık, diyorlar. Sen de şimdi bana kaçık bir Amerikalı milyarderin bu ülkenin en kulsal mekânına bir darbe vuracağını söylüyorsun."

"Hassas bir durum." dedi Overholt.

"Hassas mı?" diye patladı başkan. "Çok daha vahim. Eğer Hickman seccadeleri zehirleyip. İbrahim'in Taşı nı değiştirdiyse ve sizin teorinizde- ki gibi bir şey gerçekleşirse, başımıza gelebilecek üç ciddi tehlike görüyorum. Birincisi zaten belli. Suudiler Amerika'ya petrol sevkiyatını kesecekler. Bu bizi ekonomik durgunluğa götürecek; zaten son durgunluktan zor bela çıkar gibi olurken yeni bir sarsıntıyı ülke kaldıramaz. İkincisi, Hickman'ın Amerikalı olması, bütün teröristleri bizim üstümüze çekecek. Ülkeyi kana bulamak için dört bir yandan saldıracaklar. Gerçek şu ki, Amerika-Kanada ve Amerikan-Meksika sınırları kevgir gibi. Etrafımıza yüksek duvarlar çekmedikçe, ülkemize girmeye kararlı birine engel olamayız. Üçüncüsü hepsinden kötü. Eğer Grönland göktaşı parçalanırsa ve Arizona numunesindeki gibi bir virüs ortaya çıkarsa, zaten ilk iki tehlikenin anlamı kalmıyor. Atmosferdeki oksijen tükeniyor ve hepimiz toz soluyoruz."

Overholt yine başını salladı. "Eğer CIA doktorunun yat kaptanından öğrendiği doğruysa, ilk iki tehlike savuşturulabilir. Buna göre, Hickman'ın planı her şeyi İsrail üstüne yıkmakmış."

"Maalesef, İsrail'e yapılan Amerikan yardımını kesmeye ne kadar çalıştıysam da, başarılı olamadım. Arap dünyası Amerika ve İsrail arasında güçlü bağlar olduğuna inanıyor... yanlış da değil. Eğer suç İsrail'in üstünde kalırsa, askeri olan her Arap ülkesinin ordusu İsrail'e saldınr. O zaman da ne olacağını biliyoruz."

"İsrail nükleer bomba kullanır," dedi Overholt.

'Tapabileceğimiz bir şey var mı?" dedi başkan. "Bana çıkış yolu göster."

"Bu durumu düzeltmenin tek yolu var," dedi Overholt. "Seccadeleri bulup yok edelim, bir şekilde Hickman ı yakalayalım ve eğer değiştirmeyi

gerçekleştirmişse, göktaşlarını tekrar değiştirelim, sonra da kutsal mekânlara yerleştirilmiş patlayıcıları bulalım."

"Ve bütün bunları Suudi Arabistan devleti bizim nc yaptığımızı bilmeden gerçekleştirelim," dedi Başkan. "Çok iddialı bir istek listesi."

"Sayın başkanım," dedi Overholt. "Daha iyi bir fikriniz var mı?"

4 Ocak 2006, Katar'da saat sabahın beşi. Otel odasında çalan telefon Cabrillo'yu uyandırdı.

"Benim, Juan," dedi Overholt. "Balkanla toplantıdan yeni çıktım, sana emirlerini ileteceğim."

Cabrillo yatağında doğruldu. "Nedir karar?"

"Her şeyin Suudilerin işbirliği olmadan yapılmasını istiyor," dedi Overholt. "Üzgünüm ama başka çare bulamıyoruz."

Cabrillo uzun ve sesli bir soluk verdi. "Haccın başlamasına altı gün kaldı, başladığı zaman Mekke ve Medine yaklaşık iki milyon hacıyla dolup taşacak ve sen benden içeriye bir ekip gönderip ne yapmamı istiyorsun?"

"Önce Hickman'ı bulacaksın," dedi Overholt. "Ve göktaşının nc durumda olduğuna bakacaksın... eğer Onu İbrahim'in Taşı ile değiştirmişse, bir değişiklik de sen yapacaksın. Sonra Mescid- i Haram ve Mescid-i nebevi camilerine patlayıcı yerleştirilmiş mi, diye kontrol edeceksin. Sonrada da sen ve adamların orada bulunduğunuza dair en küçük bir iz bırakmalıdan Suudi Arabistan'dan çıkacaksınız."

"Sen böyle hayallere kapılmışken ciddileşmek istemem," dedi Cabrillo. "Ama böyle bir şeyin Amerika'ya kaça mal olacağı hakkında hiç fikrin var mı?"

"Sekiz haneli bir sayı mı?" diye sordu Overholt.

"Belki dokuzu bulur," dedi Cabrillo.

"O halde, bu yapabilirsin mi demek oluyor?"

"Belki, ama Savunma Bakanlığı nın tüm kaynaklan ve istihbarat teş-:-kilatının bütün birimleri bana açık olmalı."

"İstediğin anda ne gerekirse yapacaklar," dedi Overholt. Cabrillo telefonu kapatıp bir numara çevirdi.

Bir saat sonra, Cabrillo otelde duşunu yaptığı sırada, Hali Kasım Kantar daki Amerikan Hava Üssü'nde bir hangarın önünde piste doğru yürüyordu. Hint

Okyanusu'ndaki Diego Garcia'dan, Afrika kıtasına kadar nerede Amerikan birliği varsa taranmış, Müslüman olan otuz yedi kişi bulunmuştu. Bu askerler bağlı bulundukları birliklerden bir gün önce asker-i jetlerle getirilmişti.

Buraya neden gönderildiklerini bilmiyorlardı.

"Arkadaşlar," dedi Kasım. "Tabura geçin."

Adamlar tabur olup tören rahatında beklemeye başladılar.

Kasım elindeki listeyi inceledikten sonra başım kaldırıp tabura baktu. "Benim adım Hali Kasım. Sivil sektöre geçmeden önce Amerikan Deniz Kuvvetlerinde yedi yıl gedikli erbaş olarak sualtı tahrip birimlerinde görev yaptım. Bu operasyon için başkanlık emriyle faal göreve çağrıldım yarbay rütbesine yükseltildim. Elimdeki listeye göre burada en kıdemli ikinci adam Hava Kuvvetleri'nden Yüzbaşı William Skutter. Yüzbaşı Skutter, öne çıkın, lütfen."

Hava Kuvvetleri üniforması içinde uzun boylu zayıf bir zenci iki adım öne çıktı.

"Yüzbaşı Skutter ikinci komutan olarak görev yapacak," dedi Kasım. "Yüzbaşım, lütfen böyle gelin ve yüzünüzü tabura gösterin."

Skutter oraya gidip topuk üstünde döndükten sonra Kasım'ın yanında durdu.

"Yüzbaşı Skutter bir iki saat sonra sizleri hizmet alanlarınıza ve rütbelerinize göre takımlara ayıracak," dedi Kasım. "Şimdi neden her birinizin seçilerek buraya getirildiğinizi açıklamak istiyorum. Her şeyden önce ve önemlisi, sizler Amerika Birleşik Devletleri'nin askeri personelisiniz; ikinci ve bu misyon için çok önemli neden, sicil dosyalarınızda her birinizin Müslüman olarak kayıtlı olması. Peki, şu anda aranızda artık Müslüman olmayan kimse var mı? Varsa, lütfen öne çıksın?"

Kimse kımıldamadı.

"Pekâlâ, arkadaşlar," dedi Kasım. "Özel bir operasyon için sizlere ihtiyacımız var. Lütfen benimle hangara gelin. Herkes oturduktan sonra bir brifing verip sizlere her şeyi ayrıntılarıyla açıklayacağım."

Kasım önde Skutter arkada hangara doğru yürüdüler.

Adamlar tek sıra halinde peşlerinden giderek hangara girdiler. Podyumun yanında birkaç karatahta, katlanabilir uzun bir masa üstünde sergilenen bir silah ve su sebili vardı. Oturma yeri olarak birkaç sıra siyah plastik katlanabilir iskemle bulunuyordu.

Herkes oturduktan sonra Kasım ve Skutter podyuma yürüdüler.

49

Suudi Arabistan gibi son derece gelenekçi bir ülkede bile modern dünyanın geçmişe el uzattığı durumlar vardır. Medine'deki Peygamber in Camisi buna iyi bir örnektir. 1985 yılında başlayıp 1992'de tamamlanan muazzam bir inşaat projesi bütün tesisi büyüterek günün ihtiyacına karşılık verecek hale getirdi. Tam on beş kat büyütülerek 600.000 metrekarelik bir alana yayıldı. Bu ilaveler sonucu yedi yüz elli bin kişinin aynı unda mekânda bulunabilmesi sağlandı. Üç yeni binanın yanı sıra, geometrik desenlerle süslü mermerden yapılmış dev bir avlu ilave edildi. Üstleri zarif kubbelerle kaplı yirmi yedi yeni avludan başka, tepelerinde havaya bağlı olarak açılıp kapanabilen mekanik şemsiyelerle donatılmış iki büyük alan daha yapılmıştı.

Tepelerinde beş tonluk dev pirinç hilallerin bulunduğu altı minare, yüz yirmi metrelik boylarıyla göğe yükseliyordu. Çeşitli yerlerde çinili ve yaldız kaplamalı süslemeler spot ışıklarıyla aydınlatılmaktaydı.

Hacıları üst katlara taşıyan yürüyen merdivenler ve dev bir klima da tesis edilmişti. Bugüne kadar yapılan en büyüklerinden biri olan soğutma sistemi zemin katın altındaki tünelde bulunan borulara dakikada on yedi bin galon soğuk su pompalıyordu.

Bütün bu sistem camiden altı kilometre uzaktaki bir kontrol merkezinden yönetilmekteydi.

Peygamber'in Camisi'nin yeniden yapımı ile Mekke'deki Kabe etrafında inşa edilen ek yapıların Suudi Arabistan devletine maliyeti 20 milyar dolar olarak tahmin ediliyordu. Peygamber'in Camisi inşaatında işi üstlenen başmüteahhit, Usame bin Ladin'in ailesinin sahip olduğu bir şirketti.

Hinduların lideri olan adam elindeki şemalara bir kez daha baktı. Hickman, Rabigh limanında gemiye binmeden önce Peygamber'in Camisi içinde bulunan Muhammed'in türbesini mutlaka yok etmeleri talimatını vermişti. Bu inşaattan bin Ladin'in para kazandığını düşünmek Hickman'ı deli ediyor, yapının gezegenden silinmesini istiyordu.

Başarılı oldukları taktirde, sözleşme yaptıkları ücretin on katı prim alacaklardı.

O ana kadar zaten altın halinde bir milyon dolar ödeme almışlardı, ki bu zaten muazzam bir miktardı. On ikiye bölündüğü zaman bile her biri ömrünün sonuna

kadar refah içinde yaşayabilirdi. Vaat edilen on milyonluk prim ise onları çok zengin sınıfına sokardı.

Yapacakları şey, bir şekilde Medine'ye ulaştıktan sonra caminin altındaki soğutma borularının bulunduğu tünele girmek, şemada gösterilen noktalara patlayıcıları yerleştirip tekrar Rabigh'e dönmekti. Hickman'ın sağladığı bir gemi onları Kızıldeniz'in karşısına geçirip Mısır'daki Port Sudan limanına bırakacaktı.

Orada onları birkaç muhafız ve altınların olduğu bir jet bekliyordu. Üç gün Port Sudan'da bekleyeceklerdi. 10 Ocak sabahı hac başladığında Peygamber'in Camisi imha olunca, jet onları alımlarıyla birlikte Hindistan'a götürecekti. İş bitirilmeden son ödemeyi yapmamak Hickman'ın onlarca yıl önce öğrendiği bir dersti.

Bir operasyonun başarılı olabilmesi için işin anahtarı asla tek bir sisteme bel bağlamamaktır. 1980 yılında İran rehine krizi sırasında yapılan Çöl Bir operasyonu bu doktrini kanıtlamıştı. Başkan asgari sayıda helikopterle işi bitirmek istemiş, bunlardan bir tanesi sorun çıkarınca da bütün operasyon dağılıvermişti.

Tek bir silah mı, yoksa bin tane mi sorusuyla karşılaşınca daima en fazla sayıyla tercih etmek gerekir. Sistemler bozulabilir, bombalar patlamayabilir, silahlar tutukluk yapabilir.

Kasım da Skutter de bu gerçeğin farkındaydılar.

"Şu anda en önemli hedefimiz Riyad'daki nakliye konteynerleri, efendim," dedi Skutter. "Bunların teslim edildiğini söylediniz. Bu konteynerler açıldığı anda da, ki bu hac başlamasından önce olacak, başka hiçbir şeyin önemi kalmıyor. Bu operasyon tamamen dağılır."

"İlk zehirlenme hadisesi olduğu anda Suudi Arabistan her şeye kısıtlama getirecek," diye katıldı Kasım bu görüşe.

İki adam hangarın içinde bir panoya asılı harita önünde konuşmaktaydılar. Yandaki masanın üstünde Kasım ve otuz yedi adamın her biri için Katar pasaportları ve hacı belgeleri vardı. Emirin memurları bunları çıkarmak için bütün gece çalışmışlardı. Sahte olmadıklarından Suudi yetkililerince yapılan her türlü denetimden geçebilirlerdi. Suudiler, Katar vatandaşlarına sorun çıkarmadan vize verdikleri için, adamlar kolayca krallığa girebileceklerdi.

mO zaman dört kişilik iki takım göndeririz," dedi Kasım. "Böylece Mekke'ye girmek için elimizde otuz adam kalır."

Skutter NSA tarafından faksla Kasım'a gönderilmiş bir hava haritasını gösterdi. Resimde Riyad Havaalanı Kargo Tesisi'ndeki konteyner dolu görülüyordu. "Arkadaşlarınızın İngiltere'de elde ettiği numaralar sayesinde burada konteynerleri bulabiliriz."

Skutter resimdeki üç konteyneri keçeli kalemle daire içine aldı.

"İyi ki, vinç operatörleri görsün diye tepelerine boyayla numaralarını yazıyorlar," dedi Kasım. "Yoksa o yığın içinde aradığımızı bulmak için çok zaman kaybederdik."

"Oraya iki tatam gönderdikten sonra, işin nasıl yapılmasını istiyorsunuz?" diye sordu Skutter.

"Önce emniyete alıp soma götüreceğiz," dedi Kasım. "Hâlâ mühürlü olduklarını gördükten sonra onları kamyonlara yükleyip çöle götürmeliyiz. Kararı o zaman veririz... ya imha ederiz ya da güvenli bir yere taşırız."

"Personel sicillerine baktım," dedi Skutter. "Kara Kuvvetlerinden Colgan adında bir gedikli erbaş var. Ordu İstihbarat'ta çalışmış, bazı gizli operasyonlarda görev almış."

"Colgan mı?" dedi Kasım. "İrlandalı adı gibi."

"Okuldayken din değiştirip Müslüman olmuş," dedi Skutter. "Örnek bir sicili var; sağduyulu ve düzenli bir eleman olduğu not edilmiş. Bence bu işi en iyi o yapar."

"Tamam o zaman," dedi Kasım. "Ona gerekli açıklamayı yap; takımın geri kalanını da seçtikten sonra onlan Katardan Riyad'a gidecek ilk uçağa bindir. Emirin adamları saat on sekizde kalkan bir uçak olduğunu söylediler."

"Çok iyi, efendim."

"O halde elimizde Mekke ve Medine'deki camiler kalıyor," dedi Kasım. "Ben Mekke'ye girecek takımın başına geçerim, sen de Medine takımını alırsın. İkimizin de emrinde on döıt adam var; ilk hedefimiz Hickman'ın yerleştirdiğine inandığımız patlayıcıları bulup etkisiz hale getirmek. Mekânlara girip patlayıcıları buluyoruz ve etkisiz hale getirdikten sonra hiç iz bırakmadan çıkıp gidiyoruz."

Ta Hickman göktaşlarını değiştirmişse?"

"Benim grubumun geri kalanı şu anda o işle meşgul," dedi Kasım.

Güneş batmak üzereyken Hinduların lideri Rabigh'deki evin penceresinden

dışarı baktı. Rabigh'den Medine'ye dört saatlik bir yol vardı. Oraya vardıktan sonra birkaç saat içinde etrafı gözden geçirecekler, Hickman'ın şemada işaret ettiği, yeraltı tüneline giriş noktasını bulup içeri gireceklerdi.

Patlayıcıları yerleştirip tünelden çıkmaları bir saati bulurdu.

Sonra yine dört saatlik bir yolculukla Rabigh e döneceklerdi. Yarın, 6 Ocak günü planlandığı gibi Mısır'a kalkacak gemiye binmek istiyorlarsa, bir an önce harekete geçmeleri gerekiyordu.

İçinde patlayıcıların olduğu sandığı bir kez daha kontrol ettikten sonra lider Hindu adamlarına bunu kamyonun arkasına taşımalarını emretti. Sekiz dakika sonra Medine yoluna koyulmuşlardı.

Hanley artık Overholt'un sözünün altın değerinde olduğunu anlıyordu. Ne istese yerine getirilmekteydi. Hem de süratle...

"Yayına başlıyoruz," dedi Overholt telefonda. "Hattı açıp resim kalitesine bir bakın."

Hanley'in işareti üzerine Stone monitörlerden birine görüntüyü aldı. Süveyş Kanalı'nın girişinde ve çıkışında bulunan kameralar gelip giden gemileri inanılmaz bir netlikle gösteriyordu.

"Harika," dedi Hanley.

"Başka neye ihtiyacın var?" diye sordu Overholt.

"CIA'in Suudi Arabistan'da Müslüman ajanı var mı?"

"Altı kişi var," dedi Overholt.

"Göktaşının değiştirilip değiştirilmediğini bilmemiz gerek," dedi Hanley.

"Bizim adamlarımız bile perdeden içeri giremezler," dedi Overholt. "Kabe etrafında aralıksız dolaşan dört nöbetçi var."

, "Ama adamlarınız Mescid-i Haram a girebilirler," dedi Hanley. "Bir adam üstüne gizlediği Geiger sayacıyla perdeye sokulabildiği kadar yaklaşsın, sonra orada namaz kılmaya başlasın. Eğer Grönland göktaşı perdenin gerisindeyse sayaç radyoaktiviteyi hemen algılar."

"Çok iyi fikir," dedi Overholt. "Hemen o işe koyulup sonuç alır almaz size haber veririz. Başka bir şey var mı?"

"Her iki caminin de uydu fotoğrafları gerek. Mümkün olduğunca ayrıntılı olsun; ayrıca mühendislik şemaları, yer planları ve projeleriyle birlikte başka ne

bulursanız, hepsi gerekli."

"En kısa zamanda bir paket hazırlatır, sana uydu vericisiyle iletirim," dedi Overholt. "Ardından da kuryeyle gönderirim."

"Çok iyi," dedi Overholt. "Planımız kendimizi Hickman'ın yerine koymak. Sizden gelecek belgeleri aldıktan sonra ekip halinde toplanacağız ve camileri imha etmek işi bize verilseydi, nasıl bir yol izlerdik, onu düşüneceğiz."

"Ben hep ofisimde olacağım," dedi Overholt. "Bir şey duyarsanız ya da bir şeye ihtiyacınız olursa herhangi bir saatte beni arayabilirsiniz."

"Teşekkür ederim, efendim," dedi Hanley. "Bu işi sizin için halledeceğiz."

Cabrillo Tel Aviv havaalanına iner inmez bir otomobil kiralayıp Kubbetu's Sahra'ya en yakın yere kadar gitti. Mescid-i Aksa Camii'nin yanındaki kapıdan girdikten sonra Kubbetu's Sabra'nın merkezinde bulunduğu avluya geçti. Bahçesi, çeşmeleri ve çeşitli ibadet yerleriyle bütün külliye on sekiz dönümlük bir alana yayılmıştı. Avlu turistler ve din adamlarıyla doluydu.

Cabrillo Kubbe binasına yürüdü ve spot ışığı verilen kayaya baktı.

Bir zamanlar bunun bir tepenin uç noktası olduğu belliydi. Peygamberin buradaki kayaya ayak bastığına inanılmaktaydı. Kayanın kendisi değil, ona atfedilenler taşı bu kadar kutsal ve değerli kılıyordu.

Cabrillo sonra yeraltındaki Musalla Mervan'a girdi.

Külliyenin güneydoğu köşesinde yer alan Musalla Mervan uzun duvarlarla bölünmüş, kemerlerle birbirine bağlanan kolonları ve kubbesi olan geniş bir alandı. Halen cuma namazlarında camiyi dolduran binlerce kişiye namaz kılacak fazladan yer sağlamaktaydı.

Cabrillo bu yeraltı serinliği içinde tarihi iliklerine kadar hissediyordu. Yüzyıllar boyunca milyonlarca insan tanrılarına daha yakın olabilmek için buradan geçmişti. Bütün alan sessizlik içindeydi; sadece uzaktan bir yerde bir kaynaktan gelen su damlaları işitiliyordu. Bir an Cabrillo, Hickman'ın planının ne kadar korkunç olduğunu düşündü. O anda oralarda bulunan bir adam nefret ve öç duygularıyla öyle bir hale gelmişti ki, burası gibi üç kutsal yeri dünyadan silmek istiyordu. Cabrillo ürperdi. Milyonlarca insan buralarda savaşmış ve ölmüştü; ruhları hâlâ buralardaydı.

Hickman'ın alçakça planı, her ne ise, buradan başlayacaktı ve onu durdurmak Cabrillo ve Şirket'e düşüyordu. Taş merdivenlerden çıkıp tekrar avluya geldi. Kuru bir rüzgâr vardı. Çıkış kapısına doğru yürüdü.

Mısır'da, Port Said yakınında bir havaalanında Pieter Vanderwald kullandığı eski bir Douglas DE-3'ü pistte ilerlettikten sonra durdurdu. Bu uçak bütün Afrika kıtasına yük taşıyarak uzun ve çok yararlı bir ömür sürmüştü. Çift motorlu DE-3 havacılık tarihinde bir efsanedir. 1935'tcn itibaren binlercesi yapılmış, hâlâ faal olan yüzlercesi vardır. Bunların askeri versiyonu olan C-47'lcr İkinci Dünya Savaşı'nda, Kore'de, hatta Vietnam'da bile kullanılmıştı. Değişik adları, Dakota, Skytrain, Skytrooper ve Doug'du, ama en çok Gooney Bird olarak bilinirdi.

Vanderwald'ın pilotluğunu yaptığı Gooney Bird'in bir ayağı, havacılık mezarında sayılırdı.

Uçabilirlik sertifikası olmadığı için Güney Afrika'daki hurdalığa gönderilmek üzereyken Vanderwald onu neredeyse bedava denecek bir fiyata satın almıştı.. Kuzeye yaptığı bu yolculuğu çıkarabilmesi Vanderwald'ı bile şaşırtmıştı. Şimdi bu yaşlı uçak bir yolculuk daha çıkarabilirse, onurlu bir ölümü hak edecekti.

DE-3'ün kokpiti ön kısımda yüksekte kalır; yük bölümü geriye doğru uzanırken piste doğru bir açı yapar. Uzunluğu yirmi iki metre, kanat genişliği doksan bir metredir.

1000 beygir gücündeki radyal motorlarıyla uçuş menzili iki bin iki yüz elli kilometredir; normal hızı saatte 200 - 300 kilometreyi bulur. İniş sırasında Hapları açıldığı zaman neredeyse havada duracak kadar yavaşlayabilir.

Modern uçakların bıçak gibi görünen tasarımlan yanında DE-3 balta gibi kalır. Ama sağlamdır, pes etmez ve her zaman göreve hazırdır. Asgari bakım ister, her türlü göreve koşar. Corvette dolu bir otoparktaki pikap kamyonete benzer.

Vanderwald motoru susturup yanındaki pencereyi açtı. "Tekerleklere takoz koy, depoyu doldur," dedi Mısırlı alan görevlisine. "Yağı da yenile. Birazdan birisi gelip onu alacak."

Vanderwald uçaktan inip pistte yürüdü. İki saat sonra Kahire havaalanında onu Johannesburg'a götürecek uçağı bekliyordu. Parası hesabına havale edildiği anda onun bu işteki rolü bitecekti.

Cabrillo kiralık otomobiline binmek üzereyken telefonu çaldı.

"Anladığımız kadarıyla Hawker Roma'ya gidiyor," dedi Hanley.

"Overholt'u ara, uçak Roma'ya iner inmez el koysunlar," dedi Cabrillo. "Belki de Hickman planından caymıştır."

"Pek sanmam," dedi Hanley.

"Ben de," dedi Cabrillo. "Aslında öyle olmadığına bahse girerim."

"O hal de kaçışını nasıl yapmayı düşünüyor?"

Cabrillo bir an durdu. "Kaçmayı düşündüğünü sanmıyorum... bence bir intihar misyonu düşünüyor."

Hatta bir sessizlik oldu. "Bunu da hesaba katarız." dedi Hanley sonunda.

"Benim şimdi Mossad'la buluşmam gerek," dedi Cabrillo. "Seni sonra ararım."

Hickman'ı taşıyan gemi gün batarken Kızıldeniz'in kuzey ucuna varmıştı. Rabigh'den çıkıştan beri yedi yüz elli kilometrelik yolculuk yavaş fakat olaysız geçmişti. Planlandığı gibi de o akşam Süveyş Kanalı'na varmış olacaklardı. Hickman yol boyunca kumanda köprüsünde kalmış, ama sık sık da kaptanın aralıksız içtiği sigara dumanından kaçmak için kıç güverteye sığınmıştı.

İbrahim'in Taşı bir muşambaya sarılı olarak güvertede, Hickman'ın çantasının yanında duruyordu. Çantasında bir takım giyecek, tıraş gereçleri ve ikide bir çıkarıp incelediği klasörü vardı.

"İşte bunu çıkarabildim," dedi Huxlcy kontrol odasına girerken. "Halpert ve diğerlerinin Maidenhead'de çektikleri fotoğrafları alıp yüzündeki gaz maskesini sildim, biyometrik bilgisayar programını kullanarak bunu elde ettim."

Hanley diski alıp Stone'un yanına gitti. Stone bunu hemen ana bilgisayarın disk sürücüsüne yerleştirdi. Ekranda bir görüntü belirdi.

"Vay canına," dedi Hanley. "Söylcntilerdeki adama hiç benzemiyor."

'Tuhaf," dedi Huxley. "Ama akla yatkın. Ben de Hickman gibi insanlardan uzak durmayı seven biri olsaydım, elimden geldiğince sıradan görünmeye çalışırdım... bu sayede hiç dikkati çekmeden istediğim yere giderdim."

"Demek ki, Howard Hughes söylentileri de böyleymiş," dedi Stone. "Sadece söylenti."

"Öne alsana, Stoney," dedi Huxley.

Stone komutları girdi. Bir adamın üç boyutlu görüntüsü belirdi.

"Bu onun hareketlerinin yeniden yapılmışı," dedi Huxley. "Her insanın sadece kendine özgü bazı hareketleri ve jestleri vardır. Kumarhanelerdeki güvenlik ekipleri hilekârları tanıtlamak için ne kullanırlar, biliyor musunuz?"

"Ne kullanırlar?"

"Onların yürüyüşlerini," dedi Huxley. "Bir insan kılık değiştirebilir,

görünüşünü tamamen değiştirebilir, hatta bazı jestlerini bile... ama kimse yürüyüşünü değiştirmeyi aklına getirmez."

Stone bilgisayarla oynadıkça görüntü yürüdü, döndiî ve kollannı salladı.

"Bundan bir kopya yapıp Overholt'a gönderelim," dedi Hanley. "O da İsrailli yetkililere dağıtsın."

"Ben bunu canlı kameralarla Süveyş'e gönderebilirim," dedi Stone.

"Hemen yap o zaman," dedi Hanley.

Hanley ekranda Hickman'ın fotoğraflarına bakarken Katar'dan Riyad'a gelen ticari uçaktan sekiz adam çıktı ve hiçbir engelle karşılaşmadan gümrükten geçtiler. Bagajlannı aldıktan sonra dışarıda onları bekleyen, Dışişleri Bakanlığı'nın bir petrol şirketinden ödünç aldığı beyaz Chevrolet Suburban'a bindiler.

Sonra da geceye kadar bekleyecekleri güvenli bir eve gittiler.

"İstediğin şeyi bu gece yapabiliriz," dedi İsrail İstihbarat Teşkilatı Mossad'm başkanı. "Ama köpek kullanamayız... onun yerine ellerinde kimyasal koku algılayıcıları taşıyan ajanlarımızı göndeririz. Cami alanında köpek bulunamaz."

"Bir sorun çıkar mı?" diye sordu Cabrillo.

"Birkaç yıl önce İsrail başbakanı Kubbetu's Sahra'ya gitti diye haftalarca protesto gösterileri yapıldı. Bu işi süratle ve sessizce yapmak zorundayız."

"Adamlarınız bütün alanı tümüyle koruyabilirler mi?"

"Bay Cabrillo," dedi Mossad başkanı. "İsrail her hafta bir terörist bombasının tehdidi altında. Eğer Harem-i Şerif içinde patlayıcı varsa, bunu yarın güneş doğana kadar öğrenmiş olacaksınız."

"Bir şey bulursanız, etkisiz hale getireceksiniz, değil mi?" diye sordu Cabrillo.

"Ya öyle yaparız ya da alıp götürürüz," dedi adam. "Hangisi daha güvenli olursa."

"Arkadaşlar, lütfen yerlerinize oturun," dedi Kasım.

Kalan yirmi sekiz adam yerlerine oturdular. Skutter yazı tahtasının önünde Kasım'ın yanındaydı. "İçinizde motosiklete hiç binmemiş olan var mı?" diye sordu Kasım.

On kişi el kaldırdı.

"Bu sizin için kolay olmayacak," dedi Kasım. "Ama hızlı kurs için buraya eğitmen getirdik. Toplantımız bittikten sonra sizler dışarı çıkıp pratik yapmaya başlayacaksınız. Dört saat içinde temel bilgileri edinmiş olmanız gerekiyor."

On adam başlarını salladılar.

"Durum şöyle," dedi Kasım. "Ticari bir uçak seferiyle Suudi Arabistan'a giremiyoruz. Durdurulmamız ihtimali çok yüksek. Katar'dan Mekke'ye bin iki yüz kilometrelik bir yol var; çölü aşmak gerekiyor ve aı aıla benzin istasyonu yok. Planımız şöyle: emir bir kargo uçağıyla ycnıen'deki El-Hidayah'a gitmemizi sağlayacak; oradan Suudi Arabistan'daki Cidde'ye olan uzaklık yedi yüz kilometreden az ve Kızıldeniz boyunca uzanan asfalt bir yol var. Emir bizim ulaşımımız için motosiklet ayarladı. Motosikletin birçok avantajı var... ilki, çölden giderek sınırdaki kontrol noktasını sorunsuzca geçme kolaylığı. Suudi Arabistan'a girdikten sonra tekrar yola dönebiliriz. İkinci avantajı, benzin durumu. Yol boyunca benzin alabileceğimiz birkaç tane şehir var... motosikletle bir şehirden diğerine gidebiliyoruz. En büyük avantajı ise hepimiz motosikletimizin üstünde tek başımıza olacağız. Eğer yetkililer içimizden birini durduracak olurlarsa, operasyon sekteye uğramaz."

Kasım adamlara baktı. "Herhangi bir sorunu olan var mı?"

Kimseden ses çıkmadı.

"Güzel," dedi Kasım. "O halde pratik yapacak arkadaşlar lütfen Yüzbaşı Skutter ile gitsinler; dışarıda motosikletler ve eğitmenler sizi bekliyorlar. Diğerleri de dinlensinler, bu gece saat yirmi ikide yola çıkıyoruz."

Vanderwald burnunun altına biraz kolonya sürdü. Yolculuğunun ilk ayağı Kahire-Nairobi arasıydı ve uçak tıklım lıklımdı. Jetin içinde terli vücutlarla yemekte verilen kuzu etinin kokusu hakimdi.

Vanderwald uçakta uyumaya çalışırken, iki adam onun Johanncs- burg'daki banliyö evine yaklaşmaktaydılar. Sessizce arka tarafa geçtikten sonra telaş etmeden evin güvenlik sistemini etkisiz hale getirdiler ve kilidi açıp içeri girdiler. Ağır ağır ve sistemli bir şekilde evin her yanını aradılar.

İki saat sonra arama bitmişti.

"Merkezi arayıp telefonunu ana sisteme yükleyeceğim," dedi adamlardan biri. "Böylece bütün görüşmelerini tarayabilirler."

Adam Langley'deki merkezde bulunan bir numarayı çevirdikten sonra bir şifre girdi ve karşıdan bip sesi bekledi. Bir CIA bilgisayarı bu numarayı alıp Güney

Afrika telefon şirketinin ana sistemine girccek, son bir ayda buradan yapılan bütün görüşmelerin kaydını alacaktı. Sonuç birkaç saat içinde gelirdi.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu diğer adam.

"Beklerken nöbetleşe uyuyabiliriz."

"Ne kadar bekleyeceğiz?"

"Gelene kadar," dedi ilk adam buzdolabını açarken. "Ya da bizden öncc birisi onu haklayana kadar."

50

Medine'de Peygamber'in Camisi altındaki tünele ve su soğutma *bo- rulanna açılan kapak, toprak bir otoparkla bir apartman arasındaydı. Otoparkta hemen hiç otomobil yokken, apartmanın çevresinde birkaç tane görülebiliyordu.

Hinduların lideri arkası kapağın yanına gelecek şekilde kamyonu park ettikten sonra kesiciyle asma kilidi koparıp kapağı açtı. Adamlarıyla birlikte demir merdivenden inerek tünele girerken iki kişi kapağın başında gözcülük edecekti.

Beton tünelin çapı iki metreydi ve üstünde Arapça bilgiler yazılı borular döşenmişti. Tabandaki borular dirseklerle bağlanarak yukarı doğru yükseliyordu ve bakım yapılması için yol boyunca dar bir geçit uzanıyordu. İçerisi serin ve karanlıktı, ıslak beton ve küf kokusu vardı. Lider el fenerini yaktı, tek sıra halinde camiye doğru yürümeye başladılar. Bir kilometre kadar yürüdükten sonra ilk çatala geldiler. Lider GPS'ye baktı, fakat sinyal çok zayıf olduğu için bundan yararlanamadı. Hickman'ın vermiş olduğu tünel şemasını çıkardı ve adamlarına talimat verdi.

"Siz beşiniz şu yana gideceksiniz," dedi eliyle beş kişiyi göstererek. "Tünel bir yay biçiminde açıldıktan sonra bir dikdörtgen oluşturacak. Yol boyunca, daha önce kararlaştırdığımız aralıklara patlayıcıları yerleştirin ve sonunda öbür tarafta bizimle buluşun."

Bir grup tünelin sağındaki yoldan giderken lider ve adamları sol tarafa yöneldiler.

Kırk beş dakika sonra tünelin uzak ucunda buluştular.

"Şimdi tarafları değişiyoruz," dedi lider. Sizler bizim tünelimizden geçip bizim patlayıcılarımızı kontrol edin. Biz de sizin taraftan geçip aynı şeyi yapacağız."

Adamlar yer değiştirerek bir kez daha tünele girdiler.

Geçit boyunca altı noktada, C-6 ve dinamit çubuklarından oluşan paketler yapışkan bantla borulara tutturulmuştu. Her birinin saatleri geriye sayan dijital zamanlayıcıları vardı.

Birinci zamanlayıcıda şu saat görülüyordu: 107 saat: 46 dak. Bombalar ayın onunda tam öğlen vakti, cami belki de bir milyon hacıyla dolmuşken patlayacaktı. Hindulann yerleştirmiş olduğu patlayıcının gücü camiyi yerle bir

etmeye yeterdi. Diğerlerinin iki katı C-6 ve dinamit bulunan paket, şemada Muhammed'in türbesi olarak görünen yerin altına yerleştirilmişti.

Eğer bu bombalar patlarsa, beş günden daha az bir zaman sonra yüzlerce yıllık tarih silinmiş olacaktı.

Hindulann kamyonu tünele açılan kapağı gizleyecek biçimde tam üstünde durmaktaydı. Adamlar tünelin sonuna gelince liderleri sürünerek kamyonun altından çıktı ve sürücü penceresini tıklattı. Sürücü camı indirdi.

"Öne çek," dedi lider.

Adamların hepsi kamyona bindikten sonra lider yanında getirdiği asma kilitle kapağı yeniden kilitledi.

Dört dakika sonra Rabigh yolunu tutmuşlardı.

O sabah saat 06.00'da Hanley bütün Şirket yöneticilerini Oregon'un toplantı odasında toplamıştı. Gemi Akdeniz'de, Tel Aviv açıklarında alargadaydı. Hanley televizyon ekranında geminin pruvası tarafından yaklaşan Robinson'a baktı.

"Başkanımız geliyor," dedi ekranı göstererek. "Toplantıyı o yönetecek. O gelene kadar herkesin notlarını gözden geçirmesini istiyorum. Yan masada kahve ve kuru pasta var. Bir şeyler atıştırmak istiyorsanız, bunu şimdi yapın. Bay Cabrillo başladıktan sonra ara vermek istemiyorum.[n]

Hanley son raporları almak üzere kontrol odasına gitti. Odadan çıktığı anda Cabrillo ve Adams'la karşılaştı.

"Herkes hazır, toplantı odasında sizi bekliyor," dedi onların ardından yürüyerek.

Cabrillo önde, hep birlikte toplantı odasına girdiler. Üstünde uçuş tulumuyla Adams hemen masaya otururken Cabrillo podyumun arkasına geçti, Hanley de onun yanında yer aldı.

"Sizleri tekrar görmek çok güzel," diye başladı Cabrillo. "Özellikle de Gunderson ve ekibini. Neyse, sonunda sizi serbest bıraktılar." Gunder- son'a bakıp güldükten sonra devam etti. "Yakında olacaklar için herkese ihtiyacımız var. Tel Aviv'den geliyorum, Mossad'la görüşmeler yaptım. Kubbetu's Sahra'da ve çevresindeki camide patlayıcı aramak için bu sabah erkenden kalabalık bir ekip gönderdiler. Hiçbir şey bulunmadı...nükleer, konvansiyonel ya da biyolojik hiçbir şey yoktu. Fakat, orada olmaması gereken bir video kamera buldular. Bir ağaca gizlenmişti."

Kimseden ses çıkmadı.

"Kamera görüntüleri kablosuz bir linkle cami dışındaki bir işlem ünitesine gönderiyor, oradan da normal bir kabloyla yakındaki bir binaya iletiyor. Ben oradan ayrılırken Mossad binaya girme planı yapıyordu. Yakında onlardan bir rapor bekliyorum."

Herkes dikkatle dinliyordu.

"Bu kameranın ilginç yam, Kubbetu's Sahra'nın üstüne, yani yapının tepesine çevrilmiş olması. Buradan anlıyoruz ki, Hickman eğer İbrahim'in Taşı'nı ele geçirdiyse, hem taşı hem de Kubbetu's Sahra'yı aynı anda tahrip edecek bir hava saldırısı tasarlıyor. Bu yıkımı videoya çekip televizyondan bütün dünyaya göstermek istiyor." Kısa bir sessizlik oldu.

"Mekke ve Medine'de ise durum şöyle," diye devam etti Cabrillo. "Kasım'la bir Hava Kuvvetleri subayının komuta ettiği ve hepsi Müslüman Amerikan askeri olan iki ekip bomba arayacaklar. Pete Jones'ı, bize her türlü yardıma hazır olan emir ile koordinasyon sağlaması için Katar'da bıraktım. Bay Hanley şimdi size neler yapılacağını anlatacak."

Hanley podyum gerisinde Cabrillo'nun yerine geçti. Cabrillo kahve makinesine gidip iki kahve aldı, birini Adams'a uzattı.

"Hepinizin bildiği gibi Mekke ve Medine İslamın en kutsal iki yeridir. Bu nedenle, Müslüman olmayanların bu iki yere girmeleri yasaktır. Aramızda sadece Kasım Müslüman olduğu için görevli ekiplerin başına o getirildi. Emir bir kargo uçağı ayarlayarak Kasım ve adamlarıyla birlikte çok amaçlı kullanılabilen otuz motosikletin Yemen'e ulaşımını sağladı. Ekiplerimiz, bu sabah Yemen'e vardılar ve motosikletleriyle kuru bir nehir yatağı üzerinden Suudi Arabistan sınırını geçtiler. Son gelen haberde Sabya kasabasını geçmiş, kuzeye doğru ilerlemekteydiler. Sonra şehir otobüslerine binerek iki camiyc gidecekler, ikiye ayrılıp patlayıcıları arayacaklar."

"Konteynerler ne olacak?" diye sordu Halpert.

"Bildiğiniz gibi," diyerek devam etti Hanley. "Maidenhcad'deki ekibimiz, seccadelere püskürtüldüğünc inandığımız bir zehirin izini buldu. Kasım'ın Riyad'a gönderdiği sekiz adam konteynerlerin Mekke'ye gönderilmek üzere bekletildiği kargo alanında pozisyon almış durumdalar. Aslında, burada şansımız vardı. Eğer bu konteynerler zamanında teslim edilmiş olsaydı kapaklan açılmış, zehir de havaya bulaşmış olurdu. Hickman teslimatta gecikince nakliye kamyonlan başka görevlere verildi. NSA'nın, organizatörün bilgisayarından

aldığı çizelgeye göre, Mekke'ye nakliyesi yarına, aym yedisine kaydırılmış. Planımıza göre adamlarımız kargo alanına girip konteynerleri kendileri alacak ve Mekke yoluna çıkacaklar. Riyad'la Mekke arasında bir yerde de ya imha edecekler ya da ülke dışına çıkaracaklar."

Tam o anda telefon çaldı, Cabrillo gidip açtı. "Anlıyorum," dedikten sonra telefonu kapadı. Hanley heyecan içinde ona bakıyordu.

"Arayan Overholt'tu," dedi Cabrillo. "Ajanı Kabe'yi örten perdenin gerisinde radyasyona rastlamış. Demek ki, Hickman göktaşlannı değiştirmeyi başarmış."

Londra'da Michelle Hunt son birkaç gününü CIA ajanları tarafından sorguya çekilerek geçirmişti. Yorulmuştu, fakat hâlâ işbirliği içindeydi. Aslında CIA artık ondan bir yarar sağlanamayacağını anlamaya başlıyordu. Hickman'a telefon açması fikrini daha en baştan elemişlerdi. Yanında bir telefonu olsa bile, Hunt'ın her zamankinden başka bir telefonla aradığını görünce bir terslik olduğunu anlardı.

Michelle Hunt'ın tekrar Amerika'ya götürülmesi için bir uçak ayarlanmıştı ve bir saat içinde hareket edecekti. Sorgu boyunca Hunt'ın verebildiği tek bilgi Hickman'ın hayatı üzerine biraz ışık tutmaktan ibaret kalmıştı.

Doğrusu, bunu da ince ayrıntılarına kadar anlatmıştı. Kendisini sorgulayanlar hemen her şey hakkında sorular sormuşlar, kadın da bunları cevaplamıştı. Sorgulamadan sorumlu ajan raporunu yazabilmek için son birkaç ayrıntıyı toparlamaya çalışıyordu.

"Şimdi tekrar başa dönecek olursak," dedi ajan. "İlk tanıştığınızda, onun satın almayı düşündüğü bir petrol yatağını görmek için Los Angeles e uçtuğunu söylemiştiniz, değil mi?"

"Evet," dedi Michclle Hunt. "O gün Casen'de öğle yemeğinde tanıştık. Aslında ben o zamanlar öyle pahalı yerlerde öğlen yemeği bile yiyemezdim, ama son doğum günümde armağan olarak bir arkadaşım bana yemek kuponu vermişti."

"Sonra ne oldu?"

"Masama gelip kendini tanıttı, ben de bana katılır mısınız, diye sordum. Bütün öğleden sonrasını orada geçirdik. Lokanta sahiplerini tanıyor olmalıydı, çünkü öğlen yemeği kalabalığı lokantayı çoktan boşaltmasına rağmen kimse bize kanşmadı. Akşam yemeği için sofralar hazırlanırken bile kimse ses çıkarmadı."

"O akşam yemeğini de orada mı yediniz?"

"Hayır," dedi Hunt. "Hal petrol yatağını gün batarken görmek istediğini söyleyerek bir uçak ayarladı. Sanınm beni hayran bırakmak istiyordu."

"Böylece petrol yatağı üzerinden uçarken uçağın penceresinden aşağıya baktınız, öyle mi?"

"Pencere yoktu," dedi Hunt. "İki kişilik bir uçaktı, ben arka koltukta oturuyordum."

"Bir dakika," dedi ajan. "Uçak iki koltuklu muydu?"

"Yanılmıyorsam, eski model bir Stearman'dı," dedi Hunt

"Uçağı kim kullanıyordu?" diye sordu ajan.

"Hal, tabi, başka kim kullanacaktı?"

"Bay Hickman pilot mudur?" dedi ajan.

"Eh, o zamanlar öyleydi," dedi Hunt. "Howard Hughes uçabiliyorsa, Hal'in de mutlaka denemesi gerekirdi."

Ajan yıldınm hızıyla telefona koştu.

"Bu bizim işimizi daha da zorlaştıracak," dedi Hanley. "Artık sadece İbrahim'in Taşı'nı Hickman'dan almamız yetmiyor, bir de bunu kimsenin haberi olmadan yerine bırakmamız gerekiyor. Başkan mümkünse Suudi yönetimini bu operasyonun dışında tutmak istiyor."

O sırada kontrol odasında bulunan iki yüz elli santimlik ekranlardan biri aydınlandı. Ekran dikey olarak ikiye aynlmış, sol tarafında Stone görünmekteydi. "Bağışlayın, efendim," dedi Stone. "Rahatsız edilmek istemediğinizi biliyorum, ama bu çok önemli. Lütfen ekranın diğer tarafını izleyin."

Ekranın sağ yanını bir görüntü kapladı.

"Bu görüntü CIA'in Süveyş Kanalı loklarına yerleştirdiği iki kameradan geliyor. Son on beş dakika içinde kaydedildi."

Kamera dönerek eski bir yük gemisini boydan boya gösteriyordu. Gemi loklardan geçerken birkaç tayfa halatlarla meşguldü. Kıç güvertede tek başına bir adam kahve içmekteydi. Kamera onu tam başını kaldırdığı sırada yakalamıştı.

"Bunu Huxley'in yarattığı programla örtüştürdüm," dedi Stone. Üç boyutlu görüntü adamın üstünde dolaşmaya başladı. Hatlar kusursuz bir biçimde uyuşuyordu. Gemideki adam hareket ettiği zaman bilgisayarda üretilen yeniden-

yaratım, bu hareketlerle tıpatıp örtüşüyordu. "Efendim," dedi Stone hemen. "Bu adam Hickman." "Gemi nerede şimdi Stoney?" diye sordu Cabrillo. Ekranın sol tarafında Stone başka bir monitöre bakarken görüldü. "Loklardan çıkmış, Mısır'da, Port Said'e girmek üzere hız kesiyor." "George..." diye başlayacak oldu Cabrillo. "Hemen yakıt alıp hazır olurum," dedi Adams yerinden kalkarak. Dört dakika sonra Robinson güverteden havalanmıştı. Oregon'un bulunduğu yerden Port Said'e üç yüz kilometre uzaklık vardı. Fakat Robinson Mısır'a hiç varamayacaktı.

51

Vanderwald'ın uçağı Johannesburg havaalanına beklenenden yarım saat erken varmıştı.

Trafiğin de yoğun olmadığı bir saate denk geldiği için, uçaktan indikten on beş dakika sonra evinin önündeydi. Posta kutusundaki mektup* larını koluna sıkıştırdı ve elindeki tek çantayla kapısına yürüdü.

Hole girdikten sonra çantasını yere koyup mektuplarını masanın üstüne bıraktı.

Tam dönüp kapıyı kapatacağı sırada yanında bir adam belirdi; aynı anda mutfak tarafından gelen ayak sesleri duydu.

"Günaydın, bok herif," dedi adam, namlusuna susturucu takılmış tabancasını Vanderwald'ın başına dayayarak.

Adam başka bir şey söylemedi. Tabancayı aşağıya doğrultup Van- denvald'ı iki dizinden vurdu. Vanderwald yere kapaklanıp acıyla bağırmaya başladı. Diğer adam da hole gelmişti; yerde kıvranan Vander- wald'ın yanına eğildi. "Bilgisayarında bulduğumuz bu DE-3 faturasının ne olduğunu açıklamak ister misin?"

Bilgiyi almaları için iki dakika ve iki el daha ateş etmeleri yetecekti.

Bir dakika sonraysa birinci adam Vanderwald'ın acılarına son veren atışı yaptı.

Adamlar arka kapıdan çıktıktan sonra iki sokak ötede park etmiş oldukları kiralık otomobillerine ulaştılar. Koltuklarına oturduktan sonra, yolcu koltuğundaki adam eldivenlerini sıyırıp çıkardı ve cep telefonunu tuşladı.

"Hedef bir DE-3'ü Mısır'da Port Said'e bırakmış, az önce buraya geldi. Artık sorun çıkarmayacak."

"Anlıyorum," dedi Overholt. "Artık eve dönebilirsiniz."

"Mısır'da Port Said havaalanını canlı görmek istiyorum," dedi Overholt, Ulusal Güvenlik başkanına. "Bir DE-3 uçağı arıyoruz."

Ulusal Güvenlik başkanı uydu teknisyenlerine talimatları seslendi. "Yeniden yönlendiriyoruz," dedi. "Biraz bekleyeceksiniz."

Beklerken Overholt yine ucuna lastik topun bağlı olduğu tahta raketini çıkardı ve öfkeyle oynamaya başladı. Aslında birkaç dakikadan fazla sürmeyen bekleyiş ona saatler kadar uzun gelmişti. Nihayet güvenlik başkanı aradı.

"Hazır olun, görüntüyü size yönlendiriyoruz."

Overholt kendi ekranına baktı. Havaalanının yüksekten görünümü ekranı doldurmuştu. Yavaş yavaş yakın çekim başlayınca DE-3 göründü. Pistte, battaniyeye sarılı bir şeyi göğsüne bastırmış bir adam DE-3'e doğ- nı yürümekteydi. Overholt'un bakışları arasında uçağın yan kapısını açmaya başladı.

"DE-3'ün üstünde kalın," diye emretti Overholt. "Havalanırsa, izlemeye çalışın."

"Anlaşıldı," dedi güvenlik başkanı ve telefonu kapadı.

Telefon çaldığında Hanley kontrol odasında Stone ile oturmaktaydı.

"Son gelişme şöyle," dedi Overholt. "Bayan Hunt az önce ajanlarıuıfa Hickman'ın eskiden pilot olduğunu açıkladı. İki adamım Güney Afrikalı silah tacirini ele geçildiler ve onun dün Port Said'e Hickman için bir DE-3 götürdüğünü öğrendiler. Şu anda karşımda uydudan gelen görüntü var; bana gönderdiğiniz üç boyutlu profile aynen uyan bir adam uçağın kapısını açıyor."

"Tamam o zaman," diye atıldı Hanley. "Hedefi Kubbetu's Sahra/

"Onu vurup düşürmeye kalkarsak İbrahim'in Taşı'nı kaybederiz," dedi Overholt. "Uçaktan bırakmasına izin vermek zorundayız."

"Tamam, efendim," dedi Hanley. "Cabrillo'yu uyarayım."

Hanley telefonu kapatır kapatmaz telsizle Robinson'u aradı.

"Hemen dönüş yap," dedi Cabrillo, Adams'a, Hanley'i dinledikten sonra. Adams geniş bir açıyla sola döndü.

"Murphy ve Lincoln dışında herkesin karada olmasını istiyonım; derhal Kubbetu's Sahra'ya gitsinler," dedi Cabrillo. "O ikisi de füzeleri hazırlasınlar."

"Tamam," dedi Hanley.

"Overholt'u ara, İsraillilerin tetikte beklemelerini sağlasın," dedi Cabrillo. "Havada uçak ya da Hickman'a ensesinde olduğumuzu belli edecek herhangi bir şey olmasın."

"Anlaşıldı."

"Kevin Nixon derhal beni arasın. Onun yaptığı o şeyi bir kez daha denemek istiyorum."

"Nereye, efendim?" diye sordu Adams.

"Kudüs'e, şehir merkezine," dedi Cabrillo. "Kubbetu's Sahra'ya."

Helikopter yine kıyıya ulaştığı sırada Adams GPS'in tuşlarına dokundu.

Oregon'da bulunan elemanlar geminin koridorlarında koşuştururlar- ken Nixon da zorbela kendini kontrol odasına attı.

Hanley hemen Cabrillo'yu aradı. "Nixon yanımda," diyerek mikrofonu ona verdi.

"Kevin?"

"Evet, efendim."

"Yaptığın şeyin işleyeceğine emin misin? Eğer kuşkuların varsa, şimdi bilmem gerek."

"Bana verdiğiniz ağırlık ve tahmini yüksekliği iki kat fazla almama rağmen hâlâ sınırda çıktı," dedi Nixon. "Bildiğiniz gibi, hiçbir şey kusursuz değildir... ama ben bunun işleyeceğini söylüyorum."

"Yüklenmesi ne kadar sürer?"

"Bir dakikadan daha az," dedi Nixon.

"Malzemeden yeterince var mı?"

"Evet, efendim," dedi Nixon. "Bize gerekeceğinden fazlasını yaptım."

"Pekâlâ," dedi Cabrillo. "Senin planını uygulayacağız. Yedek planımız yok, bu nedenle seninki mutlaka işe yaramalı."

"Yarayacak, efendim," dedi Nixon. "Yalnız bir sorun var."

"Nedir o?"

"Eğer Kubbe'ye isabet ederse taşı kaybedebiliriz."

Cabrillo bir an düşündükten sonra, "O işi bana bırak," dedi.

Hickman yirmi yıldan beri uçak kullanmamıştı, ama pilot koltuğuna oturunca hiç yabancılık çekmedi. Uçuş öncesi kontrollerini yaptıktan

Kutsal Ta§

sonra motoru rölantide çalıştırdı ve göstergelere baktı. Otopilot faaldi. Kuleyi

arayıp kalkış izni istedi.

Havaalanı sakindi, izin hemen geldi.

Yavaşça ilerlerken frenleri denedi. Biraz süngersiydi, ama tutuyordu.

Hickman frenlerin yumuşak olmasını dert etmedi... nasılsa bu, uçağın son seferi olacaktı. Ağır ağır dönerek piste çıktı ve sıraya girdi.

Göstergeleri son bir kez kontrol ettikten sonra gaz koluna asıldı ve hızlandı. DE-3 güçbela yerden kesildikten sonra havalandı. Hickman'ın üç yüz kilometrelik yolu vardı.

Son hızla ve biraz da rüzgârın yardımıyla hedefine yarım saatte varacaktı.

"Botlar suya indirildi," dedi Stone. "İsraillilerden de ekibimizi Tel Aviv'den Kubbetu's Sahra ya götürecek helikopter istedim. Helikopter çok büyük olduğu için bizim gemiye inemiyor. İşte, bakın, orada."

Stone'un gösterdiği ekranda Oregon'un pruvasındaki kameranın görüntüsü vardı. Kıyıda iki rotorlu büyük bir helikopter kumsala iniş yapıyordu.

"Ben toplantı odasına gidiyorum," dedi Hanley.

Koşarak koridoru geçti ve kapıyı açıp içeri daldı. "Pekâlâ, arkadaşlar," dedi. "Botlar hazır, sahilde de sizi götürecek olan helikopter bekliyor. Yapacaklarımız konusunda sorusu olan var mı?"

Kimseden ses çıkmadı.

"Komuta Bay Seng'de," dedi Hanley. "İyi şanslar."

Adamların her birinin elinde irice bir karton kutu vardı. Tek sıra halinde odadan dışarı çıkarlarken Hanley, Nixon'u durdurdu.

"İp merdiveni aldın mı?" diye sordu.

"Bu kutuda, en üstte."

Tamam, o zaman," dedi Hanley ve onun peşinden kıç güverteye yürüdü.

Adamlar iki bota binip karşı kıyıya hareket edene kadar Hanley onları kıç güverteden seyretti. Sonra da Murphy ve Lincoln'a bakmak üzere içeri döndü.

"Sizi nerede bırakacağım?" diye sordu Adams.

"Şimdi doğruca Kubbetu's Sahra'ya gidiyoruz," dedi Cabrillo. "O zamana kadar Oregon'dan gelen ekip de oraya varmış olacak."

"Sonra?"

"Açıklayayım," dedi Cabrillo.

Birkaç dakika sonra Cabrillo açıklamasını bitirmişti. Adams'ın ağzından bir ıslık çıktı. "Şirket'in elinde onca yüksek teknoloji ürünü varken iş buna kaldı, demek..."

"Sirkteki ip cambazının numarasına benziyor," dedi Cabrillo.

Oregon'dan gelen ekip Kubbetu's Sahra yakınındaki trafiğe kapatılan bir sokakta helikopterden indi. İsrail tankları civardaki bütün sokakları bloke etmiş, askerler yollardaki ve camideki insanları uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. Kutsal mabetlerinin nasıl bir tehdit altında olduğunu bilmeyen yığınla Filistinli protesto gösterilerine başlamıştı. İsrail askerleri basınçlı su sıkarak onları dağıtmaya çalıştılar.

Seng ekibini caminin girişine götürdü. "Dağılın ve yerlerinizi alın," dedi adamlarına. "Kevin, önce ip yerinde mi, ona bak."

"Tamam, efendim," dedi Nixon diğerleri koşar adım cami avlusuna girerlerken.

Seng yakınında duran bir İsrailli subaya döndü.

"Her taraftaki yangın musluklarına hortum takılsın ve caminin içine salınsın," dedi Seng. "İçeride istediğimiz yere çekilebilecek kadar hortum olsun."

Subay adamlarına emirler yağdırmaya başladı.

Hickman Akdeniz üzerinde süzülen uçağının içinde hayatının sonuna gelmiş olmanın duygularını yaşıyordu. Ve hayatı başarısızdı. Onca servet, şöhret ve iş başarısı son kertede hiçbİT şey ifade etmiyordu. Doğru yapmak istediği tek şeyi yüzüne gözüne bulaştırmış, oğluna iyi bir baba olamamıştı. Kendine aşırı değer verip insanlarla arasına hep mesafe koymuş, çocuğunun ona olan sevgisini de kabuğundan içeri sokmamıştı.

Sadece Chris Hunt'ın ölümü bu kabuğu açabilmişti.

Hickman'ın duyduğu müthiş ıstırap ancak buz gibi bir nefrete dönüştüğü zaman yatışabilmişti. Fanatikleri ve gözü dönmüş canileri beslemekle suçladığı bir dine ve o dini temsil eden her simgeye karşı amansız bir öfke duyuyordu.

Yakında bu simgelerin tümü yok olacaktı... her ne kadar çabalarının sadece ilk meyvesini görebilecekse de$_s$ çok geçmeden diğer hedeflerinin de çökeceğini bilmenin mutluluğuyla ölecekti.

Kıyı göründüğü sırada, çok kalmadı, diye düşündü.

İslamın paramparça dağılmasına çok kalmamıştı.

Nixon ve Gannon bir karton kutudan ip merdiveni çıkarıp Kubbetu's Sahra önündeki avluda yere serdiler. Merdiven kısa gelecekti.

"Yedek merdiveni çıkarayım," dedi Nixon. İkinci kutunun bantını ça- kısıyla açıp içinden yedek merdiveni çıkardı. "Düğüm atmayı bilir misin?"

"Yelkenlim var," dedi Gannon. "Biraz bilirim, tabi."

Gannon iki merdivenin uçlarını bağlamaya başladı. Kubbetu's Sahra etrafında ekibin elemanları diğer karton kutulardan içinde beyaz toz olan büyük plastik torbaları çıkarıyorlardı.

Silsile Minaresi yakınındaki girişte İsrailliler hortumları girişten içeri çekmeye çalışırken Seng. "Onları orada bırakın," diye seslendi. "Bundan sonrasını adamlarım yapar."

Muazzam külliyenin dört bir yanını dolaşan Seng talimatları tekrarladı. Az sonra Şirket ekibi hortumları içeri çekmeye başladı.

"Oldu işte," dedi Gannon az sonra. "Uçlar sımsıkı tutturuldu."

"Şimdi bu yanından başlayıp dikkatle kangal etmemiz lazım," dedi Nixon.

Bir ucundan Gannon gererken, Nixon merdiveni özenle sarıp düzgün bir kangal haline getirdi.

Murphy bilgisayar ekranındaki mermi hatlarına 112un uzun baktıktan sonra Hanley'e döndü. 'Tapacağımız bu işin bütçesi sınırlı mı?"

"Hayır," dedi Hanley.

"İyi," dedi Murphy. "Çünkü eğer başarı garantisi istiyorsak yapacağımız atışlar milyon dolara yakın bir şey tutar."

"Oynarsan, büyük oynayacaksın," dedi Hanley.

Lincoln o anda limana giren DE-3'ün çizdiği yol hattına bakıyordu. "Dua edelim de rotası aynı kalsın," dedi. "Ve sizin varsayımınız doğru çıksın."

"Kamerasının açısına bakacak olursak," dedi Hanley. 'Taşı bırakmak için alçaktan gelecek. Böylece İbrahim'in Taşı'nın parçalanması daha kolay görünmüş olacak. Yüksekten bırakırsa kameranın merceğini geniş açıya ayarlaması gerekir, ki bu da parçalanması sırasında ayrıntılı bir görüntü vermez."

"Benim derdim o değil," dedi Lincoln. "İkinci geçiş beni korkutuyor."

"Uçağın Kubbe'yi parçalayabilmcsi için en az bir kilometre yükseldikten sonra dalış yapması gerektiğini mutlaka biliyordur," dedi Hanley.

"DE-3'ün tırmanma hızını bilgisayara girdik," dedi Murphy. "Ve fazladan altı yüz metre yükselişinin de parametrelerini kurduk. Bu şekilde şurada bir yere gidiyor."

Murphy eliyle ekranı gösterdi.

"Harika," dedi Hanley.

Murphy güldü. "Lincoln ve ben de öyle düşünüyoruz."

Adams Robinson'u Kubbetu's Sahra'yı çevreleyen avlunun üstünden geçirip Nixon'un el salladığı noktaya doğru alçalırken, Hickman'ın daha dokuz dakikalık yolu vardı. Nixon hâlâ dönmekte olan pervanelerin altından koşup halatın ucunu açık kapıdan uzanan Cabrillo'ya uzattı, sonra da koşarak geri çekildi.

"Şimdi çok yavaş yüksel," dedi Cabrillo.

'Tamam, patron," dedi Adams.

Büyük bir dikkatle yükselen Adams kontrolleri bir ccrrah hassaslı- ğıyla yönetiyordu. Robinson'u yavaşça havalandırdıktan sonra yengeç gibi yan giderken Cabrillo da halatı salıverdi. Kubbe'nin üstünde örümcek ağına benzer bir file oluştu. Öbür uca giden Adams burada bir metre kadar yüksekte havada durunca Cabrillo merdivenin ucunu salıverdi. Aşağıda Meadows ve Ross birer yanından yakalayıp merdiveni gergin bir şekilde tuttular. İp merdivenlerden aşağıya fileler sarktı.

"Şimdi beni Kubbe'nin tepesine indirirsen, çok makbule geçer," dedi

Cabrillo gülerek.

Adams yavaş yavaş yükselip Kubbe'yc yanaştı. Cabrillo kapıyı açtı ve dikkatle kızağa basıp indi. Adams'a el salladıktan sonra kenara gidip ip merdivenin basamak değneğini aldı.

Adams yakındaki bir caddeye iniş yaptı.

Cabrillo Kubbe'nin tepesindeydi. Başını kaldırdığı zaman yaklaşmakta olan uçağı gördü ve fileyi bütün gücüyle gergin tutmaya çalıştı.

"Hadi, şimdi, çabuk," diye bağırdı Seng yedi adamına.

Adamlar hemen tozları avluya serpiştirmeye başladılar. Bu iş bittikten sonra

yangın hortumlarına koşup talimat beklemeye başladılar.

Hortumlardan birinde Nixon ve Gannon vardı. Ucunu Nixon tutuyordu. "Bunun işe yarayacağına emin misin, dostum?" diye sordu Gannon.

"Evet," dedi Nixon. "Ama temizlemesi hiç kolay olmayacak."

Hiçbir İsrail jetinin ona engel olmaya kalkmaması Hickman'ın dikkatini çekmedi. Alçaktan uçtuğu için DE-3'ün radara yakalanmadığını düşünüyordu. Kumandayı otomatik pilota devrederek arkadaki kargo bölümüne geçti.

İbrahim'in Taşı hâlâ battaniyeye sarılıydı. Hickman battaniyeyi açıp taşı iki eliyle kaldırdı.

"Sonun geldi," dedi dişlerinin arasından. "Senin ve temsil ettiğin her şeyin."

Yan pencereden cami külliyesine yaklaşmakta olduğunu görüyordu. Yaptığı hesaba göre bu hızla uçarken, uçağın burnu ilk duvara vardığı sırada bırakırsa taş tam Kubbe'nin üstüne düşecekti.

Hickman çarpma anını göremeyecekti, ama kameralar bu iş içindi.

Yaklaşan DE-3'ün sesini duyunca Seng. "Şimdi, şimdi şimdi," diye bağırdı.

Hortumların başındaki adamlar muslukları açarak yerdeki tozları sulamaya başladılar. Su katalizör görevi yapıyordu. Tozla buluştuğu anda küçük toz tanecikleri şişerek birbirlerine kenetlendiler ve köpük gibi bir madde oluşturdular. Böylece bir metreye yakın yükseklikte bir köpük tabakası yeri kaplamıştı. Ayaklarının altındaki tozlar suyla şişince Gannon havaya yükseldiğini hissetti.

Hickman pencereden bakarak taşı atacağı anı bekledi. Camiyi çevreleyen duvarı gördüğü anda da İbrahim'in Taşı'nı aşağıya attı. Taş döne döne aşağıya düşerken hemen kokpite koştu. İntihar dalışı için uçağı yükseğe çıkaracaktı.

Bu bir filmde olsaydı, Cabrillo elindeki ip merdivenle vurarak taşın yönünü değiştirir ve Kubbeyi zarar görmekten korurdu. Yahut, İbrahim'in Taşı fileye düşer ve hiç zarar görmezdi. Sonuçta, Cabrillo'nun Kubbe tepesine çıkması bir işe yaramadı.

Hickman'ın atışı kısa geldi.

Eğer yer köpükle örtülü olmasaydı, taş mermer zemine çarpınca parçalanırdı. Ama Kubbe'yc üç metre kala düştü ve köpüğe otuz beş santimetre kadar batarak saplandı. En küçük bir hasar yoktu.

Seng hemen oraya koştu ve taşa baktı. "Kimse dokunmaya kalkmasın," diye

bağırdı. "Müslüman olan bir CIA ajanı gelip alacak."

Seng telsizini çıkarıp Oregon'da Hanley'i aradı.

"Ayrıntıları sonra anlatırım, ama taş şu anda emniyette," dedi Seng. "Adams'ı arayıp başkanı almasını söyler misiniz?"

Hanley, Stone'a döndü. "Hemen arayıver," dedi.

Stone telsize yönelirken Hanley de Murphy ve Lincoln'la birlikte atış rampasında duruyordu. Oregon'un kıç tarafında bilgisayar güdümlü bir füze bataryası ağır ağır DE-3'ü izlemekteydi.

DE-3 dakikada beş kilometre hız yapıyordu. Hickman kokpitc koşup uçağı yükseltmeye başlayana kadar Kudüs'ten on beş kilometre uzaklaşmış, Ölüdeniz'e de o kadar bir mesafe kalmıştı.

Hickman yükselmeye devam ediyordu.

"Otuz saniye sonra uçağın parçaları Filistin yerleşim alanının dışına düşecek," dedi Lincoln.

Hickman için insan hayatının önemi yoktu; Şirket ise katillerden oluşmuyordu. Eğer Hickman Ürdün'e doğru devam etseydi, onu yere indikten sonra yakalamaya çalışacaklardı. Eğer dönmeye kalkışırsa, o zaman başka çare kalmayacaktı. Hickman'ın Kudüs yönüne dönmesinin tek bir amacı, intihar dalışı yapmak olurdu.

DE-3'ün Ölüdeniz'e varmasına birkaç saniye kalmıştı.

"Efendim," dedi Murphy. "Bilgisayar, uçağın dönmeye başladığını saptadı."

"Atış iznin var," dedi Hanley.

"Zaman kaydı," dedi Lincoln günün tarihi ve saatini okuyarak.

"Kamerayla izliyoruz," dedi Lincoln.

Atış rampasında, içinde bir radar izleme ünitesi olan küçük bir cam kubbenin iki yanından, iki füze fırlatıldı. Gemiden DE-3'e doğru bir çizgi gibi havayı delerek yol aldılar. Bir savaşçının yayından çıkan oklar gibi dümdüz hedefe yönelmişlerdi.

Füzeler başının üstünden geçerken Adams, Cabfillo'yu Kubbe'nin tepesinden almaktaydı. Tepedeki halatı çıkarıp yerdekilere attıktan sonra Adams havalandı ve camiden uzaklaştı.

Hickman uçağını yana çevirdiği anda, çok kısa bir an için iki minik ışığın

uzaktan gelişini gördü. Beyni bunların nc olduğunu algılayamadaıı füzeler DE-3'ün gövdesine isabet etti.

Uçağın parçaları Ölüdeniz'e düşerken Hickman çoktan ölmüştü.

Füzeler hedefe isabet ettiği anda Robinson'un burnu o yöne dönüktü.

"Taşı emniyete alın," dedi Cabrillo telsizle Hanley'e. "Ben enkaz yerine gidiyorum."

52

"Pirinç unundan aldığım nişastaya biraz doğal olarak oluşan bir hızlandırıcı madde katınca şişiyor," diye açıkladı Nixon.

Seng, Kubbetu's Sahra'nın etrafındaki avluya baktı. Müslüman bir CIA ajanı köpüğe gömülü olan İbrahim'in Ta^ı'nı büyük bir özenle bulunduğu yerden çıkarmaya çalışıyordu.

CIA ajanı taşı aldıktan sonra Seng'e baktı ve baş işaretiyle taşın hasarsız olduğunu belirtti.

"Bu maddeyi avludan nasıl çıkaracağız?" diye sordu Seng.

"Bunu deneyecek zamanım olmadı," dedi Nixon. "Ama sirkeyle çıkar herhalde."

Seng belinden çakısını çıkarıp yerdeki beyaz battaniyeden kare biçiminde bir parça kesti ve eline aldı.

"Pirinç pastası gibi," dedi Seng tüy gibi hafif parçayı havaya atıp tutarak.

"Bunu birisi küreklerle kesip büyük parçaları alırsa," dedi Nixon. "Ardından bütün avluyu sirkeyle ıslatırız ve süpürgeyle temizleriz. Sonra da hortumla su basınca pırıl pırıl olur."

Robinson caminin üstünden geçip yakındaki bir sokağa indi. Cabrillo kemerli giriş kapısından girip avluya yürüdüğü sırada Seng İsraillilere temizliğin nasıl yapılması gerektiğini anlatıyordu.

"DE-3'ün enkazı Ölüdeniz'e düştü," dedi Cabrillo, Seng'e. "Deniz yüzeyinde gözüken en büyük parçası bir somun ekmek kadardı."

"Ya Bay Hickman?" diye sordu Seng.

"Geriye ne parçası kaldıysa, artık balıklarla beraber uyuyacak," dedi Cabrillo.

"Efendim," dedi Seng. "Taş emniyete alındı ve caminin temizlik işi havale edildi. Ekipler çekilmeye hazır."

Cabrillo başını salladı. "Çekilebilirsiniz," dedi ve CIA ajanına döndü. "Taşı alıp benimle gelin."

Özenle örtülmüş taşı bahçıvanların kullandığı bir el arabasına yerleştiren CIA ajanı, arabayı sürerek Cabrillo'nun peşinden kapıya doğru yürüdü.

Cabrillo, Robinson'a doğru yürüdüğü sırada Hanley de telefonda Overholt'la görüşmekteydi.

"Taşı ele geçirdik; artık İsrail'den çekiliyoruz," dedi Hanley. "Mısır' daki kontaklarınız nasıldır?"

"Çok iyidir," dedi Overholt.

"Ya Sudan'da?"

"Sudan'daki adamımız birinci sınıftır."

"Şimdi bize neler gerekeceğini söyleyeyim," dedi Hanley.

Hanley anlatırken Overholt not tuttu. Hanley bitirdiği zaman. "Tamam," dedi. "El Gardakah, Asvan ve Sudan'da Ras Abu Şagara. Her bir dutakta giriş izinlerini ve yüz oktanlık yakıtınızı sağlarım."

Hanley telefonu kapatmak üzereyken kolunda bir klasörle odaya Halpert girdi ve. "Medine işini hallettim, sanıyorum," dedi. "Müteahhitin bilgisayarına girip projeleri buldum; bir saattir de onları inceliyorum."

"Ne projesi?" dedi Hanley. "O cami yüzlerce yıl önce inşa edilmiş."

"Ama büyütülmesi ve yenilenmesi 1985'lc 1992 arasında olmuş," dedi Halpert. "O zaman klima sistemi için yeraltına su borusu hatları döşe- mişler. Bana Hickman gibi düşünmemi söylemiştiniz... onun yerinde olsam bombalan buraya yerleştirirdim."

Hanley bir süre şemalara baktı. "Michael," dedi sonra. "Sanırım cevabı buldun."

"Bunu ikramiye zamanı hatırlayın," dedi Halpert gülerek.

Halpert odadan çıkarken Hanley de telefona sarıldı. Numara çalarken Stone'a döndü. "Bana Medine'nin bir uydu görüntüsünü indirsene."

Stone bilgisayara komutları girerken Hanley'in aradığı numara cevap verdi.

"Evet, efendim," dedi Kasım.

"Nc durumdasınız?"

Kasım o sırada Cidde otobüs terminalindeki kalabalığın biraz açığında durmaktaydı.

"İki ekip de kazasız belasız buraya kadar geldi," dedi Kasım. "Motosikletleri Cidde dışında bırakıp kendi imkânlarımızla şehre geldik. Medine operasyonuna

komuta eden Skutter ve ekibi onları Medine'ye götürecek otobüse binip gittiler. Ben ve ekibim de kendi otobüsümüzü bekliyoruz."

"Skutter'in yanında uydu telefonu var mı?"

"Var, efendim."

"Onun otobüsünün Medine'ye varmasına ne kadar var?"

"Dört beş saat," dedi Kasım.

"O halde onu o zaman ararım. Peygamber'in Camisi'nde bombaları nereye yerleştirdiklerini bildiğimizi sanıyoruz."

Kasım'ın otobüsü gelmişti.

"Benim otobüsüm geldi," dedi Kasım. "Ne yapmamızı istiyorsunuz?"

"Mekke'de sizi bir CIA elemanı karşılayacak ve bir güvenli eve götürecek," dedi Hanley. "Seni orada aranm."

"Anlaşıldı."

Pete Jones, Katar emirine baktı. "Ekselans, Bahreyn'lilcrle aranız nasıldır?"

"Çok iyidir," dedi emir. "Çok sevdiğim dostlanmdır."

"Hiç durdurulmadan kamyonların gümrükten geçmelerini sağlayabilir misiniz?"

"Eminim sağlayabilirim."

"Onları Bahreyn'deki limanda alabilecek bir yük geminiz var mı?"

Emir dönüp yaveri El-Tani'ye baktı.

"Ya buradan ya Bahreyn'de bir tane hemen ayarlarım," dedi El-Tani.

"Her şeyin hazır olması için altı saat kadar zamanımız var," dedi Jones.

"Olacak, Bay Jones," dedi emir. "Olacak."

Riyad Havaalanı'nın çitle çevrili kaTgo bölümünde Amerikan Kara Kuvvetleri Gedikli Erbaşı Patrick Colgan ve ekibi talimat bekliyorlardı. Konteynerlerin altında gizlenerek tam üç gece geçirmişler, yanlarında getirdikleri yiyecekleri yiyip şişelerindeki suyu içmişlerdi. Artık hem yiyecekleri hem de içecekleri tükenmek üzereydi; onların gizlenmesini sağlayan konteynerlerin sayısı da giderek azalmaktaydı".

Bir an önce bir şeylerin olması gerekiyordu... hem de gecikmeden.

Jones, El-Şeyh'in bilgisayarından çalınan dosyayı inceledikten sonra telefona uzandı.

"Efendim," dedi telefonuna cevap alınca. "Konteynerlerin nakliye za- manıyla ilgili bir değişiklik olmuş mu?"

"Değişiklik yok," dedi Hanley.

"Tamam, o zaman," dedi Jones. "Yolunu buldum."

Jones planını anlattı, Hanley dinledi.

"Beğendim," dedi Hanley. "Basit ve tatlı bir plan."

"Onaylıyor musunuz?"

"Evet," dedi Hanley.

Konteynerlerin bulunduğu alanda adamların gizlendikleri yer yavaş yavaş açılıyordu. Sol tarafta hâlâ sağa sola dağılmış konteyner vardı, ama sağ taraf tamamen boşaltılmıştı.

Colgan'm telefonu sessizce çaldı. Düğmeye basıp. "Colgan," dedi.

"Katar'dan arıyorum, ben Jones."

"Bizi ne yapacaksınız, Bay Jones? Neredeyse gizlenecek bir yerimiz kalmadı. Bir an önce bir şeyler yapmamız gerek."

"On dakika içinde konteynerleri almak için üç kamyon gelecek," dedi Jones. "Kamyonların kabinlerinin arkasında GPS yer belirleyicileri var. Bu cihazlar sigara paketi büyüklüğündedir ve kabinlere mıknatısla tutturulmuştur. Adamlarından üçü kamyonların kancalanmasına yardım ediyor gibi yapsınlar. Kamyonlar geri manevra yaparken yer belirleyicilerini çıkarsınlar, yoksa sizin yeriniz belirlenir."

"Anladım," dedi Colgan.

"Yer belirleyicileri alan adamların bunları temiz bir konteynere takıp başka bir kamyona atlasınlar ve Mekke'ye gitsinler. Nakliyatı izleyenler kamyonların yakın arayla yol aldıklarını sanacaklardır."

"Adamlarım Mekke'ye varınca ne yapsınlar ?"

"Boşaltma terminaline gelmeden önce kamyondan atlasınlar ve yer belirleyicilerini gördükleri ilk çöp bidonuna atsınlar. Sonra Cidde'ye giden bir otobüse binip limana gitmeleri gerekiyor. Oraya varınca Ekber II. adı yazılı bir işkampavya bulacaklar. Buna bindikten sonra kıyıdan uzaklaşmış olacaklar."

"Ekber II," diye tekrar etti Colgan.

"Kalan beş kişinin sürücüleri alt edip kamyonlara el koyması gerekiyor. Adamları sımsıkı bağlayıp ağızlarına tıkaç sokun ve kamyonun yolcu koltuğunun önüne yatırın. Sonra da kapıdan çıkıp gidin. Anayola çıkınca batıya değil, doğu yönüne gidin. Varacağınız yer Bahreyn."

"Tamam," dedi Colgan.

"Şimdi," diye devam etti Jones. "Üç kişi sizden önce Mekke yolunu tuttuktan sonra beş kişi kalmış oluyorsunuz; iki kamyonda adam fazlanız olacak... sürücü, yolcu, bağlı ve ağzı tıkaçlı kişi. Fazla adam kapıdan geçerken fark edilmemek için mutlaka battaniye altına saklansın."

"Bizi durdurup kontrol etmezler mi?" diye sordu Colgan.

"Bugün bir adamımız kapıyı izledi," dedi Jones. "Kapıdaki görevliler içeri giren kamyonlara, doğru kamyon mu, diye bakıyorlar, sonra çıkışta da sadece konteyner numarasını kaydediyorlar."

"Peki yükün kaybolduğunu anlayıp yer belirleyicileri buldukları zaman ne olacak?" diye sordu Colgan. "Bizi aramaya başlamazlar mı?" "

"Riyad'dan Mekke'ye yol altı saat sürüyor," dedi Jones. "Bahreyn'e ise dört saat. Onlar konteynerlerin yokluğunu fark ettikleri zaman sizler bir yük gemisi içinde Katar yolunda olacaksınız."

"Bahreyn sınırında da sorun çıkmayacağına eminsiniz, değil mi?"

"Hepsi halledildi."

"Tatlı plan," dedi Colgan. "İyi şanslar."

On beş dakika sonra Bahreyn yolcusu olan Colgan ve dört adamı kargo terminalinden kolayca çıkmışlar ve yola koyulmuşlardı. Bundan yedi dakika sonraysa Perkins adında bir Sahil Koruma assubayı ve iki kişi yer belirleyicileri altı kamyonluk bir konvoyun üç kamyonuna iliştirmişler, kendileri de sonuncu kamyona binmişlerdi.

İçinde oldukları kamyon su şişeleıiyle doluydu; böylece hiç olmazsa yol boyunca susuzluk çekmeyeceklerdi.

Adams, Cabrillo ve İbrahim'in Taşı'nı taşıyan CIA ajanı ilk yakıt durağı olan Mısır'daki El-Gardakah'da iniş yaptılar.

Overholt vaat ettiği gibi yakıt, yiyecek-içecck ve kahvenin yanı sıra, helikopterin bakımını yapacak askeri bir teknisyen bile sağlamıştı. Teknisyen

yarım kutu yağ ekleyip aracı muayene ettikten sonra Robinson'un taş gibi olduğunu söyledi. Üç adam tuvalet ihtiyaçlarını giderdikten sonra tekrar yola koyuldular.

İkinci durak, üç yüz kilometre uzaklıktaki Asvan'dı. Bu mesafeyi saatte yüz doksan kilometre hız yaparak iki saatten az bir zamanda kat ettiler. Yeni yağ ilavesi ve yakıt ikmalinden sonra yola devam edildi.

Asvan'dan, Kızıldeniz'e uzanmış bir yarımada olan Ras Abu Şaga- ra'ya olan yol en uzun olanıydı. Beş yüz kilometrelik yol yaklaşık üç buçuk saat sürecekti.

Asvan'dan ayrıldıktan yanm saat sonra Adams. "Bir sonraki durağımıza daha birkaç saatlik yolumuz var," dedi. "Uyumak isterseniz benim için sakıncası yok."

CIA ajanı bu öneriyi beğendi; şapkasını gözlerinin üstüne çekip arka koltukta kıvrıldı.

"Sen iyi misin, George?" diye sordu Cabrillo. "Epey uzun zamandan beri uçuyorsun. Dayanabilecek misin?"

"Ben iyiyim, patron," dedi Adams gülerek. "Öncc Sudan'a gidiyoruz, sonra Kızıldeniz'i aşıp sizi bırakacağım. Tekrar Sudan'a döndüğüm zaman biraz kestiririm."

Cabrillo başını salladı. Helikopter güneye doğru yoluna devam ederken o da uykuya daldı.

Hanley Oregon'dan uydu telefonuyla Skutter'i aradığında saat on altıydı. Kesin bir talimat verilmemiş olan Skutter ve ekibi otobüs terminalinde dolanıp duruyorlar, kendileriyle birinjn temas kurmasını bekliyorlardı.

"Adım Max Hanley, Bay Kasım'ın amiriyim."

"Ne yapmamızı istiyorsunuz?" dedi Skutter hemen.

O ana kadar birkaç kişi onlara yaklaşmış bir şeyler söylemişlerdi; aralarında sadece bir kişi kırık dökük Arapça konuşabiliyordu. Bıı az daha orada kalacak olurlarsa fark edilebilirlerdi.

"Sol yanına bak," dedi Hanley. "Elinde teneke bir tabakla uyur gibi duran bir dilenci göreceksin."

"Evet," dedi Skutter.

Bu adam son yirmi dakikadır uyuma numarası yaparak Skutter'in ekibini gözetlemekteydi.

"Yanına git ve tabağına bozuk para bırak," dedi Hanley.

"Hiçbirimizde bozuk para yok," dedi Skutter. "Bize sadece kâğıt para verildi."

"O halde en küçük banknotu kullan," dedi Hanley. "Adam sana dini broşür gibi bir şey verecek. Bunu aldıktan sonra terminalden çık ve bir ara sokağa gidip kimsenin gözetlemediği bir yerde oku."

"Soma ne yapacağım?"

'Talimatların bunun içinde."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Şimdilik," dedi Hanley. "İyi şanslar."

Skutter telefonu kapadıktan sonra adamlarından birine bir şeyler fısıldadı. Dilencinin yanına giderek cebinden bir banknot çıkardı ve adamın tabağına bıraktı.

Dilenci, "Allah razı olsun," dedikten sonra ona broşürü uzattı.

Skutter eğildiği yerden doğrulurken dilencinin belli belirsiz göz kırptığını fark etti. Birden içi ümitle doldu. Ardında adamları, otobüs terminalinden çıkıp boş bir alan buldu ve talimatlarını okudu. Gitmesi istenen yer birkaç sokak ötedeydi. Oraya doğru yürürken Skutter bütün broşürü çiğneyip yuttu.

"Dışarı çıkmayın," dedi CIA ajanı, Kasım ve adamlarına. Mekke'de bir güvenli evdeydiler. "Dikkatleri üzerinize çekecek hiçbir şey yapmayın, Mutfakta yiyecek, içecek var."

"Gerektiği zaman sizinle nasıl temas kuracağız?" diye sordu Kasım.

"Benimle temas kurmayacaksınız," dedi ajan. Talimat almak için kendi adamlarınızı bekleyeceksiniz. Bana evde gıda stoku yapmam ve sizi otobüs terminalinde karşılayıp buraya getirmem söylendi. Benim işim bu kadar. Sizlere iyi şanslar dilerim."

CIA ajanı kapıdan çıkıp gitti.

"Biraz tuhaf değil mi?" diye sordu Kasım'ın ekibinden bir karacı asker.

"Birbirinden ayrı birimler var," diye açıkladı Kasım. "Bu operasyonun her bir parçası toplama zamanı gelene kadar birbirinden ayrı kalacak. Şimdi hepimizin dinlenmeye ihtiyacı var. Sırayla yıkanacağız. Herkesin sağlam bir yemek yiyip dinlenmesini istiyorum. Yakında bizi arayacaklar; o zaman harekete geçeceğiz."

Ekiptekiler hep birlikte onayladıklarını belli edercesinc başlarını salladılar.

Adams Kızıldeniz üstünde Ekbefe yaklaşırken güneş batmak üzereydi. Mürettebatı uyarmak amacıyla yatın üstünden bir kez geçtikten sonra kıç tarafından hizalayıp yavaşça alçaldı. İniş alanında hâlâ El-Halifa'nın Kawasaki helikopteri bulunuyordu, bu yüzden Adams bir boşluk bulup, yerden bir metre yüksekte havada kaldı. CIA ajanı önce muhafazalı kutu içindeki İbrahim'in Taşı'nı güverteye bıraktı, sonra kendisi atladı.

"Overholt'un adamları seni Ras Abu Şagara'da bekliyorlar," dedi Cabrillo. "Yapabilecek misin?"

"Evet, efendim," dedi Adams.

Cabrillo da güverteye atladı; rotorlann altında eğilerek uzaklaşırken Adams tekrar havalandı.

O sırada Cabrillo'nun telefonu çaldı.

"Birinci tehdit bertaraf edildi," dedi Hanley. "Konteynerler şu anda Bahreyn'den Katar'a hareket eden bir gemide."

"Hiç sorun çıkmadı mı?"

"Her şey planlandığı gibi gitti," dedi Hanley. "Üç adamımız Cidde'de EkbeSin işkampavyasına binecekler; onları yata alırsınız, operasyondaki görevleri bitti."

Ekbef 'm kayıtlarını Şirket'in adına geçirmesi görevi verilen Kent Jo- seph o sırada güverteye çıkmaktaydı. Cabrillo, ona bakıp gülümsedi ve eliyle bir dakika beklemesini işaret etti.

"Skutter?"

"Şemalar ona ulaştırıldı; onu ve ekibini bu akşam yolluyoruz," dedi Hanley. "Bu da hallolursa, ikisi gitti biri kaldı." "O plan nasıl gidiyor?" diye sordu Cabrillo. "Sizi birazdan ararım."

Cabrillo telefonu cebine soktuktan sonra gülerek elini Joseplı'e uzattı. "Juan Cabrillo," dedi adamın elini sıkarak. "Ben Şirkettenim." "Yani, CIA anlamında Şûicet mi?" diye sordu Joseph. "Yok canım," dedi Cabrillo gülerek. "Ben casus değilim." Joseph başını salladı ve kapıyı işaret etti.

"Ama o casustur," dedi Cabrillo eliyle kapıdan girmekte olan CIA ajanını göstererek.

53

Konvoydaki son kamyonda bulunan Sahil Konıma Assubayı Perkins ve iki arkadaşı aracın yavaşladığını hissettikleri zaman hava kararmıştı. Perkins kargo kapılan arasındaki açıklıktan baktı. Yol boyunca tek tük binalar görünüyordu ve kamyonun arkasından gelen bir otomobil vardı. Otomobil beş dakika sonra nihayet bir boşluk görünce gaza bastı ve kamyonu sollayabildi.

'Tamam, arkadaşlar," dedi Perkins. "Artık atlamamız gerekiyor."

İçeri binerlerken Perkins kapıyı içeriden de açılacak hale getirmiş olduğu için çıkmaları sorun olmayacaktı. Sorun kamyonun hızıydı... hâlâ elli kilometre hızla yol almaktaydı. Perkins yolun yan tarafına baktı.

"Arkadaşlar," dedi. "Bu iş pek kolay olmayacak gibi görünüyor. Yapabileceğimiz tek şey, yolun solunda kumlu bir alan görene kadar beklemek. O zaman siz ikiniz kapının üstüne tutunursunuz, ben de var gücümle itip açanm. O savrulma sizi yolun yanına kadar atar."

"Sürücü fark etmeyecek mi?" diye sordu adamlardan biri.

"Eğer tam o sırada dikiz aynasına bakıyorsa, fark edebilir," dedi Perkins. "Ama kapı tekrar geriye savrulacak ve sürücü bunu hemen fark etmediği taktirde, kapının açık olduğunu anlayana kadar epey yol almış olur."

"Ya sen?" diye sordu üçüncü adam.

'Yapabileceğim tek şey," dedi Perkins. "Koşarak mümkün olduğu kadar uzağa atlamak."

Mekke'nin biraz dışında, nispeten daha tenha olan bir bölgeye gelmişlerdi. Perkins bir kez daha yola baktıktan sonra. "Bence burada atlayabiliriz," dedi.

Adamlar üstüne tutunduktan sonra Perkins kapıyı iterek açtı. Kapı savrulurken iki adam kendilerini bırakıp yerde yuvarlanmaya başladılar. Perkins de mümkün olduğunca gerilip hız kazandıktan sonra atladı.

Kapısı tekrar geriye doğru çarpan kamyon uzaklaşıyordu. Artık birkaç kilometre mesafedeki Mekke'nin ışıkları çöl gccesindeki tek aydınlıktı. Etrafta kimsecikler yoktu.

Perkins'in dizi burkulmuş ve yarılmıştı. Yolun kenarına uzandı. Diğerlerinde hafif sıyrıklar vardı; Perkins'in kalkmasına yardım ettiler.

Perkins'in dizi tutmuyordu; kendini yere bıraktı.

"Bana verdikleri telefonu al," dedi telefonu cebinden çıkararak. "Ve 1 numaraya bas. Karşına kim çıkarsa ne olduğunu anlat."

O sırada Oregon'da Hanley çalan telefona uzandı.

"Tamam, bir saniye bekleyin," dedi adam durumunu anlattıktan sonra.

"Bana bu sinyalin GPS'sini çıkar," dedi Stone'a. Stone hemen bilgisayara komutları girdi.

"Tam üstündeyim," dedi Stone bir dakika sonra.

"Yolun kenarında sizi gizleyebilecek bir şey var mı?" diye sordu Hanley, adama.

"Biraz yukanda bir kum tepesi var," dedi adam.

"Hemen o tepeye tırmanıp gizlenin," dedi Hanley. "Bu hat açık kalsın... sizi birkaç dakika içinde arayacağım."

Hemen başka bir telefona uzanan Hanley, Overholt'tan aldığı numarayı tuşlayaı ak CIA'in Suudi Arabistan'daki şef ajanını aradı. "Şirket'tcn arıyorum," dedi cevap alınca. "Şu anda Mekke'de ajanınız var mı?"

"Elbette," dedi şef ajan. "Kadromuzda bir Suudi vatandaşı bile var."

"Otomobili var mı?"

"Pcpsi dağıtım kamyonu kullanıyor."

"Onun şimdi vereceğim GPS koordinatlarına gitmesi gerekiyor," dedi Hanley. "Oradan üç kişi alacak. Bunu yapabilir misiniz?"

"Bir saniye bekleyin," dedi şef ajan; o arada Pepsi dağıtım sürücüsünü cep telefonundan aradı.

Hanley, ajanın, adama yaptığı açıklamayı duyabiliyordu.

"Şimdi yola çıkıyor," dedi şef ajan. "Yirmi dakikalık bir uzaklıktay- rnış."

"Oraya vardığında korna çalmasını söyleyin," dedi Hanley. "Adamlarımız gizlendikleri yerden çıkacaklar."

"Onları nereye götürsün?" diye sordu şef ajan.

"Cidde'ye."

"Bir sorun çıkarsa sizi ararım."

"Sorun istemiyoruz," dedi Hanley. "Sorunlardan hoşlanmayız."

Hanley telefonu kapadıktan sonra diğer telefonu aldı ve planı anlattı.

Hanley sorun istemiyordu belki, ama sonınlardan da kaçış yoktu.

Toplantı odasında Seng, Ross, Reyes, Lincoln, Meadows, Murphy, Crabtree, Gannon, Hornsby ve Halpert vardı. On kişi aynı anda bir şeyler söylüyor gibiydi.

"Havadan bir şey yapamayız," dedi Lincoln. "Bunu hemen görürler."

Tünel açacak zaman yok," dedi Ross.

"Bu işin anahtarı," dedi Halpert. "Hickman'ın ilk başta onu nasıl oradan çıkardığını bulmak."

"Dikkatleri dağıtmak için piroteknik bir gösteri ayarlayabilirim," dedi Murphy yanındaki Hornsb/ye bakıp gülerek. "Ama biz burada, Akdeniz'de Oregon'dayız, onlar da orada, Suudi Arabistan'da."

"Gözyaşı gazı?" diye önerdi Reyes.

"Enerji hatlarını keselim," dedi Meadows.

"Pekâlâ arkadaşlar," dedi Seng ayağa kalkarak. "Biraz toparlanalım artık."

En yüksek rütbeli olarak, beyin fırtınası toplantısını o yönetiyordu.

Seng kahve almak için masaya yürürken bir yandan da konuşuyordu. "Bu işi bu gece bitirmek istiyorsak, ki istiyoruz, bir saat içinde oradaki ekibin uygulayabileceği tutarlı bir plan yapmamız gerekiyor."

Kahvesini alıp masadaki yerine döndü. "Halpert'ın az önce söylediği gibi... Hickman göktaşlannı değiştirmeyi nasıl başarmış olabilir?"

"Bir şekilde nöbetçileri safdışı bırakmış olmalı," dedi Meadows. "Başka türlü bu işi beceremezdi."

"O zaman, neden daha sonra hırsızlık ortaya çıkmadı?" diye sordu Seng. "Rapor edilen hiçbir şey yok."

'içeriden bir adamı vardı," dedi Murphy. "Tek yolu bu."

"Nöbetçilerin durumuna baktık," dedi Seng. "Eğer aralarından biri suç ortağı olsaydı, şimdiye kadar çoktan Mekke dışına çıkmış olurdu. Hepsi hâlâ göreve devam ediyor."

Herkes düşünürken toplantı odasını bir sessizlik kapladı.

"Nöbetçilerin durumunu kontrol ettik, demiştiniz," dedi Linda Ross. "O halde nöbet listeleri, çizelgeleri falan var mı?"

Tabi," dedi Seng.

"Bence en iyisi bu dört nöbetçiyi birden değiştirmek," dedi Ross.

"Bu iyi fikir," dedi Halpert. "Nöbet değiştirince baskın yapıp yeni gelen nöbetçilerin yerine adamlarımızı geçiririz."

"Sonra ne olacak?"

"Bütün Mekke'nin enerji hatlarını keseriz," dedi Reyes. "O sırada göktaşları değiştirilir."

!"Ama sonraki nöbet değişikliğinde nöbetçileri bulacaklar," dedi Seng.

"Patron," dedi Gannon. "O zamana kadar bizim Katar ekibi çoktan kaçmış olur; Suudiler de ne isterlerse yapsınlar."

Oda yine sessizliğe büründü.

Seng epey düşündükten sonra, "Biraz ham bir plan," dedi. "Ama uygulanabilir."

"Bazen biraz süt çıkarabilmek için hindistancevizini taşla kırmak gerekir," dedi Gannon.

"Bu planı Hanley'e götürüyorum," dedi Seng yerinden kalkarak.

Oregon*daki planlama toplantısı bitmek üzereyken, Skutter ve ekibi Peygamber'in Camisi altındaki tünele açılan kapaklardan birini bulup içeri daldılar. Yeraltında beş dakika ilerledikten Sonra ilk patlayıcı paketini buldular.

"Dağılıp arayın," dedi Skutter, diğerlerine. "Bakalım bunun gibi kaç tanesini daha bulacağız."

Sonra da ekibinde patlayıcılar konusunda eğitim görmüş olan tek adama döndü. "Ne düşünüyorsun?"

Adam gülüp cebinden tel kesicisini çıkardı. Uzanıp bir teli çekti ve kesti. Bulduğu birkaç tane daha teli çekip kestikten sonra paketi boruya saran yapışkan bantı söktü.

"Basit bir düzenek ama çok güçlü," dedi adam, C-6 ile dinamiti ayn yerlere bırakarak.

"Hepsi bu mu?" diye sordu Skutter.

"Hepsi bu," dedi adam. "Ama bir şey var."

"Nedir o?"

"Dikkat edin, dinamiti elinizden düşürmeye veya ayağınızla çarpmaya kalkmayın. Çok eskiyse patlayabilir."

"Merak etme," dedi Skutter. "Onu burada bırakacağız."

İki saat içinde bütün patlayıcılar etkisiz hale getirilecek, emin olmak için tünel baştan sona iki kez daha gözden geçirildikten sonra Skutter telefon edip rapor edebilecekti.

Patlayıcı uzmanı birinci paketteki telleri keserken, Hanley de Cabrillo ile konuşmak için Ekber'ı arıyordu.

"İşte planımız bu, patron," dedi Cabrillo'ya planı anlattıktan sonra. "Çok incelikli bir şey değil, biliyorum."

"Kasım'la konuştun mu?" diye sordu Cabrillo.

"Önce sizin onayınızı almak istedim."

"Ben onaylıyorum," dedi Cabrillo. "Bana her şeyi faksla gönder, buradaki CLA ajanına açıklayayım. Bu arada, Kasım'ı arayıp planımızı anlatırım."

"Hemen fakslıyorum."

"Çok çabuk olman gerekecek," diye açıkladı Cabrillo, Kasım a. "Nöbet değişimi sabah ikide."

"Ya patlayıcılar?" diye sordu Kasım.

"İbrahim'in Taşı'nı getiren CIA ajanı bir düzine kadar kimyasal algılayıcı da verecek. Sen taşları değiştirirken adamların da dağılıp bombaları arasınlar."

Tamam," dedi Kasım.

"Bir saat kırk dakika içinde sen ve adamların Mescid-i 1 laram'u gidip işlemleri öğrenmek için nöbetçileri gözlemleyeceksiniz, sonra yeni gelen nöbetçileri bulup safdışı edecek, onların yerini alacaksınız. Gözün kesiyor mu?"

"Başka çare yok herhalde."

"Her şey sana bağlı, Hali," dedi Cabrillo.

"Sizin için ve dinim için mutlaka başaracağım," dedi Kasım.

"Şimdi CIA ajanını bilgilendirip sana gönderiyorum," dedi Cabrillo. "Onu

Mekke'ye götürecek bir otomobil hazır bekliyor. İkiyi on geçe Mescid-i Haram'a girmiş olur."

"Orada olacağız," dedi Kasım.

Hat kapandıktan sonra Kasım adamlarına döndü. "Pekâlâ arkadaşlar, harekât emrimiz geldi."

Cabrillo faksa gelen sayfaları alıp CIA ajanına planın ayrıntılarını anlattı. Bu iş bittikten sonra ajanla birlikte işkampavyaya binip Cidde'ye doğru yola çıktılar. Yirmi beş derece sıcaklıkla sakin ve güzel bir geceydi. Ay ışığı çarşaf gibi denizin üstüne mat bir aydınlık veriyordu.

Ekber"in ışıkları giderek solgunlaşmaya başlarken Cidde'ninkiler parıldamaya başlamıştı.

Pepsi kamyonu kum tepesinin yanına gelip korna çaldığı anda Perkins ve iki adam başlarını çıkardılar, başka araç gelmediğine emin olduktan sonra yola inmeye başladılar. Perkins'in dizi fena halde şişmişti; adamlardan biri ona destek olurken diğeri kamyona gitti.

"Bizim için mi geldin?" diye sordu sürücüye.

"Çabuk içeri gelin," dedi sürücü uzanıp kabin kapısını açarak.

Üçü de bindikten sonra sürücü bir U dönüş yaparak tekrar Mekke'ye doğru yöneldi. Otoyolda şehre giden yola sapmadan düz gitti ve Cidde yoluna girdi.

"Eagles müziğini sever misiniz?" diye sordu sürücü CD çalara bir CD takarak.

Cevap gelmeden Hotel Califomia şarkısı kabinin içini doldurmaya başladı.

İşkampavya karaya ulaşır ulaşmaz CIA ajanı hemen koşup onu beklemekte olan Chevrolet Suburban'a bindi. Bir dakika sonra araç yerden çakılları savurarak manevra yaptı ve hızla uzaklaştı.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu işkampavyayı kullanan, Ekber[1] in Florida'lı personeli.

"Şimdi manevra yapıp açılıyorsun ve bir Pepsi kamyonunu bekliyoruz," dedi Cabrillo.

Serdümcn tornistan yaparken, "Demek Pepsi kaçakçılığı yapıyorsunuz," dedi.

"Radyon var mı?" diye sordu Cabrillo.

"Nasıl bir istasyon istersiniz?" diye sordu adam.

"Bana haberleri bul," dedi Cabrillo.

Cabrillo ve serdümen teknenin güvertesinde oturup mehtabı seyrettiler.

Ters yönden gelen Pepsi kamyonu anayoldan Cidde Limanı'na giden yola sapmadan, Chevrolet Suburban klakson çalarak onun yanından geçti. Şoför aldığı talimata göre yan yola saparak kamyonun burnunu denize doğru çevirip durdu. Ve farlarını üç kez yakıp söndürüp bekledi.

Biraz ötede bir teknenin pruvasından küçük kırmızı ışıklar karşılık verdi.

"Tamam, arkadaşlar," dedi kamyon sürücüsü. "Benim işim burada biter. Sizi alacak olan tekne burada."

Birinci adam indikten sonra Perkins'e yardım etti. Onlar biraz öteye çckilincc üçüncü adam da indi. Kapıyı kaparken, "Yardımın için sağ ol," dedi.

"Faturayı gönderirim," dedi sürücü açık pencereden. Sonra manevra yapıp oradan uzaklaştı.

Üç adam Ekber'm işkampavyasına doğru yürüdüler. Cabrillo onların tekneye binmesine yardım etti.

Serdümene, "Rotayı eve çevir," dedi James.

Sahilden uzaklaşmaya başlayan serdümen, "Adımın James olduğunu nerden biliyorsun," diye sordu.

Perkins ve adamları yata çıktıktan sonra Cabrillo yat kaptanına kıyı boyunca kuzeye doğru tam hızla gitmesini emretti.

Oregon[1] da Hanley çeşitli operasyonları yönetmekteydi. Saat 01.00'de Skutter ve adamlarını almak için gönderilen kamyondan Cidde yoluna girdikleri bilgisi geldi.

Mesafe yüz elli kilometreden azdı.

Hiç beklenmedik bir şey olmadığı taktirde, ikinci operasyon da tamamlanmış sayılırdı.

Hanley telefonu alıp Cabrillo'yu aradı.

"Jones seccadeleri getiren ekiple buluştu, her şey yolunda," dedi. "Adamlar antiviral ilaçlarla banyo yaptılar, şimdi uyuyorlar. Medine'deki ikinci ekip görevlerini tamamladı, şimdi size gelmek üzere yoldalar. Birkaç saat sonra orada olurlar."

"Patlayıcı bulmuşlar mı?" diye sordu Cabrillo.

"Peygambeı 'in Camisi'ni yerle bir edecek kadar," dedi Hanley. "Bunları etkisiz hale getirip tünelde bırakmışlar. Bir ara CIA ya da birilerinin onları alması gerekecek."

"O halde her şey Kasmı'da bitiyor," dedi Cabrillo.

"Öyle görünüyor."

İşte tam o sırada Kasım ve ekibi Kabe'nin içinde bulunduğu eamiyc gelmek üzereydiler. Amerikan vatandaşı olmaları bile gerginliklerini azaltmıyordu... idam cezasının kelle uçurmak olduğu yabancı bir ülkenin en kutsal yerinde bulunuyorlardı. Terör eylemi için burada oldukları sa- nılabiliıdi. On dört asker ve Kasım bu durumun farkındaydılar.

Tek bir hata, bir yanlış adım bütün operasyonun hüsranla bitmesine yol açardı.

Kasım Kabe'ye çıkan kapılardan birinden girerken asker sevkıyatı için kullanılan bir C-17A, Katar'daki üsten havalanmaktaydı. Lockhe- ed-Martin C-130'laın yerini alan bu Boeing yapımı jetler 102 asker veya seksen beş ton yük taşıyabiliyordu.

Kısa ve pürüzlü toprak zeminli pistlere inebilccek şekilde tasarımı olan C-17A'lara üç kişilik mürettebat gerekiyordu. Uçuş menzili beş bin kilometreydi. Bu gece bu menzilin hakkını verecekti.

İran Körfezi'nde Katar'dan kalktıktan sonra, Oman Körfezi üstünden uçup Hint Okyanusu'na gidecek, orada dönüp Arabistan Denizi'ni aşarak Aden Körfezi'ne, oradan da Kızıldeniz'e ulaşacaktı. Buraya vardıktan sonra göreve çağrılmayı bekleyecekti.

C-17A operasyonun son kozuydu; herkesin dileği ona gerek kalma- masıydı.

Kasını ve dört adamı caminin içinde biraz daha ilerledikten sonra güvenli bir mesafeden nöbetçilerin rutin hareketlerini izlediler. Kolay görünüyordu. Her beş dakikada bir, saat yönünde bir köşeden diğerine yürüyorlardı. Attıkları abartılı adımları taklit etmek de zor olmayacaktı.

Kasım elindeki planlara baktı. Nöbetçilerin günlük giysilerini çıkarıp üniformalarını giydikleri bir taş bina olmalıydı. El çizimi şemada bunu bulduktan sonra yanındakilere oldukları yerde kalmalarını işaret etti ve ekipteki diğerlerinin gizlendikleri yere yürüdü.

"Sen gözcülük yap," dedi bir adamına. "Bizi uyarman gerektiğinde ıslık çal."

"Ne gibi durumlarda uyarayım?" diye sordu adam.

"Sana ters gelen ne olursa."

Adam başını salladı.

"Diğerleri benimle gelsin," dedi Kasım. "Şu binaya gidip ilk nöbetçinin gelmesini bekleyeceğiz. Kapının kilidini açarken onu bayıltacağım."

Adamlar başlarıyla anladıklarını ifade ettiler.

Sonra dağılıp gizlice küçük taş binaya doğru ilerlediler. Birkaç dakika sonra hepsi orada toplanmıştı.

Abdul Ralmein yorgundu. Nöbet çizelgesi ay içinde devamlı değişmekteydi. Dört saatlik vardiyası bazen günün en sıcak saatlerine denk geliyor, bazen en sevdiği vardiya olan gün doğumuna, bazen de bugünkü gibi sabahın ikisine geliyordu. Bu geç saatlerdeki vardiyalara bir türlü uyum sağlayamamıştı... vücut saati hep aynı kalıyordu. Gecenin bir vakti uyanıp nöbete giderken uyanık kalmak için çok uğraşmak zorundaydı.

Bisikletini caminin yakınındaki park yerine bırakıp zincirlc kilitledikten sonra giriş kapısına doğru yürüdü.

Avlunun ortasına geldiği sırada tiz bir kuş ıslığı duydu. Taş binaya birkaç adım kala cebinden anahtarlığını çıkardı. Asma kilidi bir eline alıp anahtarı yuvasına sokarken bir elin ağzını kapattığını ve koluna bir iğne batırıldığını hissetti.

Ralmein çok derin bir uykuya daldı.

Kasım kapıyı açtı ve baygın Ralmcin'i içeri çekti. Duvardaki düğmeye basınca odadaki tek ampul etrafı aydınlattı. Plastik kılıflar içinde üniformaların asılı olduğu bir askılık, büyükçe bir lavabo ve bir perde arkasında küçük bir hela vardı.

Duvardaki mantar pano üstünde gelecek haftanın nöbet çizelgesi asılıydı. Karşısındaki duvardaysa Kral Abdullah'ın çerçeveli bir resmiyle, Mescid-i Haram'ın hac sırasında havadan çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Bunlardan başka tek şey, siyah yuvarlak bir duvar saatiydi ve 01.51'i gösteriyordu.

Kasım baykuş uğultusuna benzer bir ses duyunca ışığı söndürüp bekledi.

İkinci nöbetçi açık kapıdan içeri girip elektrik düğmesine uzandı. Oda aydınlanınca birden karşısında Kasım'ı gördü. Bu onun için o kadar şaşırtıcıydı ki, bir an anlamakta zorlandı. Anlayana kadar da Kasım üstüne atılıp iğneyi baurdı.

Bu nöbetçi de Ralmein'in yanma yerleştirildi.

Tam o sırada Kasım yaklaşmakta olan iki adamın seslerini duydu. Ne elektriği kapatacak ne de gizlenecek zamanı vardı. İki adam kapıdan içeri girdiler ve Kasım'a baktılar.

"Sen de kim..." diye başlayacak oldu bir tanesi, ama o anda Kasım'm dışanda gizlenmekte olan iki adamı kapıda belirdi.

Mücadele neredeyse başladığı anda sona erdi.

"Sen," dedi Kasım adamlardan birine. "Giriş. kapısına git ve diğerlerini getir."

Adam koşarak gitti.

"Sizler dağılın ve bomba arayın," dedi Kasını, altı adamına. "Algılayıcılar gelincc hemen size yollayacağım. Şimdilik sadece bakının. Bir şey bulursanız, dokunmayın."

Adamlar karanlığın içinde dağıldılar.

"Diğerleri benimle kalsın. Bizimkiler üniformalarını giyip nöbeti devraldıktan sonra vardiyası bitenleri halletmemiz gerekiyor." Üç dakika sonra sahte nöbetçiler giyinmişlerdi.

"Nöbetçilerin ne yaptığını iyice izlemiştiniz, değil mi?"

Adamlar başlarını salladılar.

"Onlar ne yaptıysa aynisini yapın."

"Hepimiz aynı anda mı gideceğiz?" diye sordu biri.

"Hayır," dedi Kasım. "Planda adamların birer birer değiştiği yazılı. Kuzeydoğu köşesinden başlıyor ve saat yönüne dönüyor."

Saat 01.57 olmuştu.

"Önce sen gidiyorsun," dedi Kasım, adamlarından birine. "Biz arkandan gelip belli bir mesafeden seni izleyeceğiz."

Birinci sahte nöbetçi avluda yürürken, Kasım ve diğerleri Kabe'ye eri yakın binanın yanma gizlenip onu izlediler.

Bazen en iyi tasarlanmış planlar bile, sadece kâğıt üstünde iyi bir . plan olarak kalabilir. Aceleye getirilmiş ve Şirket'in kılı kırk yaran titizliği yansıtılmamış olan bu plan da ucuz bir süveter gibi çözülmek üzereydi. Ralmein'in nöbeti devralacağı nöbetçi onun aynı zamanda en iyi arkadaşı çıkmıştı. Ralmein yerine

başka birinin gelmesi ciddi bir soru işaretiydi. Gerçek nöbetçi bir şeyler olduğunu anlamıştı.

"Sen kimsin?" diye Arapça bağırarak sordu.

Kasım bunu duyunca sorunların çıkmaya başladığını anladı. Nöbetçi boynuna zincirle bağlı düdüğünü almaya çalıştı, fakat sahte nöbetçi hemen üstüne atlayıp onu etkisiz hale getirdi.

"Herkes birini haklasın," diye bağırdı adamlarına Kasım. "Kimse ka- çamasın."

Kasım, üç sahte nöbetçi ve diğer dört adam gizlendikleri yerden fırlayıp Kabe'ye doğru koştular. Nöbetçilerden ikisini daha safdışı ettiler, fakat biri kaçmayı başardı ve giriş kapısına doğru koşmaya başladı.

Kasım hemen peşine düştü, fakat nöbetçi çok hızlı koşuyordu. Avluyu kal etmiş, dışarı açılan kemerin altına ulaşmak üzereydi. O anda gölgelerin içinden bomba arayan adamlardan biri çıkıverdi ve kaçan nöbetçiye sert bîr yumruk attı.

Nöbetçi taş zemine düşüp bayıldı. Başının kenarından ince bir çizgi halinde kan sızıyordu.

"Onu hemen nöbetçi binasına çekin," dedi Kasım oraya koşarken. "Başını da sarın."

Adamlar baygın nöbetçiyi çekerek götürdüler.

Kasım koşarak Kabe'ye döndü ve sahte nöbetçilerin binaya taşınmasına yardım etti. Bu iş bittikten sonra saatine baktı. 02.0S'di. CIA ajanıyla buluşmak için giriş kapısına koştu. Bir dakika sonra ajan Suburban içinde oraya geldi. Araçtan inip önce algılayıcıların olduğu kutuyu çıkardı. Bunu yere bıraktLktan sonra hâlâ kutusu içinde olan İbrahim'in Taşı'nı aldı.

"Benim adım Kasım, Taşı bana ver."

Ajan duraksadı.

"Ben Müslümanım," dedi Kasım hemen. "Taşı bana ver."

Ajan kutuyu Kasım'a verdi.

"Algılayıcıları içeri götürüp gördüğün ilk adama ver," dedi Kasım. "Sonra da hemen buradan kaç. İşler planladığımız gibi düzgün gitmiyor."

"Peki," dedi ajan.

Kasım kutuyu kucaklayıp giriş kapısından geçti; CIA ajanı da arkasın- daydı.

Kapıdan girdikten sonra ajan elindeki kutuyu yanlarına gelen bir adama verdi. Sonra bir an durup Kasım'ın Kabe'ye doğru koşmasını seyretti. Kasım ipek perdeyi açıp içeri girdiği anda ajan dönüp Suburban'a gitti.

Perdenin ötesine geçtiği anda Kasım'ın içi daha önce hiç bilmediği bir huzur ve rahatlama hissiyle doldu. O anda Grönland göktaşının bulunduğu gümüş çerçeve üzerine tek bir spot lambadan ışık geliyordu.

Kasım yaklaşıp elindeki kutuyu yere bıraktı ve üstündeki yapışkan bantı çakısıyla kesip açtı. Grönland göktaşını çıkarıp yere koyduktan sonra İbrahim'in Taşı'ni özenle kutusundan aldı.

Yavaş yavaş ve saygıyla taşı olması gereken yere yerleştirdi.

Kasım bir adım geri çekilip bir dua okudu. Grönland göktaşını kutuya koyduktan sonra perdenin altından geçip hemen nöbetçi binasına koştu. Adamları algılayıcılarla birlikte bombaları aramaya başlamışlardı. Kasım telefonunu çıkardı.

Skutter kamyonun yolcu koltuğunda oturmaktaydı. Adamları kamyonun arkasına doluşmuşlardı. Telefon çaldı.

"Sizi yukarıdan izliyoruz," dedi Hanley. "Planda küçük bir değişiklik yapıldı... Cidde'ye gitmenizi istemiyoruz. Sizi daha önce oradan çıkaracağız."

"Nereye gitmemizi istiyorsunuz?" diye sordu Skutter.

Oregon'un kontrol odasında Hanley kamyonu kızılötesi uydu görüntüsünden izlemekteydi. "Tam dokuz kilometre daha güneye gidip kamyonu yolun kenarına çekin," dedi Hanley. "Şu anda açıkta beklemekte olan bir gemi var. Sizi oradan almak üzere bir işkampavya gönderecekler. Bütün adamlarınızı gemiye bindirin, Yüzbaşı Skutter, gerisini bize bırakın."

"Kasım telefon ettiğinde kaç tane patlayıcı bulmuşlardı?" diye sordu

Stone.

"Beş," dedi Hanley.

"Efendim, yerinizde olsam geri kalanları bulma işini Suudilere bırakır, Kasım'a hemen oradan ayrılmasını emrederdim. Az önce bir telefon görüşmesini yakaladım. Nöbetçilerden birinin eşi, kocası hâlâ eve dönmedi diye polisi arıyordu."

"Bir bu eksikti," diye bağırdı Hanley.

"Kadınlar 150 dedi Stone. "Bazen onlarla yasamak imkânaz oluyor.

Hanley hemen telefona uzandı.

Telefonu biplediğinde Kasım eğilmiş bir C-6 paketini etkisiz hale getiriyordu.

"Hemen orayı terk edin!" dedi Hanley.

"Daha tamamı..." diye başladı Kasım.

"Hemen çekilmenizi emrediyorum," dedi Hanley. "İşler rayından çıktı. Sizi ikinci kaçış noktasına götürecek bir kamyom ön tarafta bekliyor. Anlaşıldı mı?"

'Tamam, patron."

"Çabuk olun."

Kasım telefonunu ccbine koyduğu sırada dört çekerli bir Ford kamyonet içinde bir CIA ajanı caminin önüne gelip park etti. Saniyeler geçerken adam heyecanla direksiyonu sıkıyordu.

"Hepsi bu kadar," diye bağırdı Kasım avluda. "Herkes kapıya gitsin."

Dört sahte nöbetçi yerlerini bırakıp kapıya doğru koşarken, diğerleri de bir bir duvarların ve kolonların gerisinden ortaya çıkarak kapıya yöneldiler. Kasım kamyonetin yanına geldi.

"Şimdi hepsi geliyor," dedi.

"Arkaya binsinler," dedi sürücü. "Brandayla üstlerini kapatın."

Kasım kasanın arka kapağını açtı; adamlar içeri doldular. Bu arada Kasım onları sayıyordu. On üç kişi gelmişti... bir kişi hâlâ içerideydi. Hemen tekrar giriş kapısına koşup avluya baktı. Sonuncu adam koşarak geliyordu.

"Özür dilerim," dedi adam koşarken. "Siz seslendiğinizde işim yarım kalmıştı."

Kasım adamın koluna yapışıp çekiştirdi. Kamyonete vardıklarında, "Arkaya atla hemen," dedi. Brandayı gererek adamlarını gizledikten sonra sürücünün yanına oturdu.

"Nereye gittiğimizi biliyor musun?" diye sordu Kasım.

"Elbette," dedi CIA ajanı sürücü.

Amerikan Hava Kuvvetlerinden Binbaşı Hamilton Recves askeri ciddiyetin gereğine inanırdı, ama bir yandan da mürettebatıyla ilişkilerinde senli-benli olmayı seviyordu. Telsiz mikrofonunu yerine koyduktan sonra yardımcı pilotuna ve uçuş mühendisine döndü.

"Bu akşam bağımsız bir ülkenin hava sahasına sızmaya var mısınız, arkadaşlar?"

"Benim bir programım yok," dedi yardımcı pilot.

"Maaş nasıl olsa fark etmeyecek," dedi uçuş mühendisi. "Pekâlâ, o zaman," dedi Reeves. "Hadi, Suudi Arabistan'a bir ziyaret yapalım."

Cabrillo sahilden onlara doğru koşarken Skutter ve adamları da kamyondan indiler.

"Kamyonu bırak, sen de bizimle gel," dedi Cabrillo, sürücüye. "Gerçek kimliğin yakında açığa çıkar."

Sürücü kamyonun motorunu kapatıp aşağıya indi.

Sonra on altı adam ve Cabrillo kıyıda onları bekleyen işkampavyaya geldiler. Adı James olan serdümen herkesin tekneye binmesine yardım etti. En son Cabrillo da bindikten sonra James dümene geçti.

"Bay Cabrillo," dedi James. "Bu durum hiç güvenli değil... buradaki herkes için can yeleğim yok."

"Bütün sorumluluğu ben alıyorum," dedi Cabrillo.

James motoru çalıştırıp yata doğru yola koyuldu.

"Hava Kuvvetlerini devreye sokmak zorunda kaldık," dedi Hanley. "Kabe'de işler biraz karıştı."

"İbrahim'in Taşı yerine kondu mu?" diye sordu Overholt.

"O iş tamam," dedi Hanley. "Ama bomba temizlemesini tamamlayamadılar."

"Başkanı arayacağım," dedi Overholt. "Saat yedide Dışişleri Bakanlığı'nın bir yemeğine katılacak, ama onu şimdi yakalayabilirim."

"Suudi kralını arayıp C-17'yc ateş açılmasını önleyebilirse, bu işi tertemiz bitirmiş olacağız."

Sirenleri avaz avaz bağıran, tepedeki falşörü yanar halde iki Suudi polis otosu Ford kamyonetin yanından geçip ters yönde yıldırım hızıyla gittiler. Camiden üç kilometre uzaktaydılar ama Kasım ve adamları onların nereye gittiklerini tahmin edebiliyorlardı.

Ford'ıın sürücüsü yüz elli kilometre hızla yol alıyordu. Ön panele yerleştirilmiş olan GPS seyir sistemine baktı. "Bir kilometre yolumuz kaldığını gösteriyor," dedi. "Kuzey yönüne giden toprak bir yolu gözden kaçırmayın."

Kasım karanlığın içine baktı. Anayoldan ayrılan bir şey görür gibi olduğu anda sürücü yavaşladı. 'Tamam, gördüm," dedi sürücü.

Aniden frene asılınca kamyonet kayarak durdu. Sürücü kumlu yola sapar sapmaz yine gaza bastı. Az sonra arazi vitesini devreye sokmak zorunda kaldı. Deniz yönüne doğru ilerledikçe sağda ve solda giderek yükselen tepeler görünmeye başlamıştı. Sürücü seyir sistemine baktı.

"Şimdi buradan sağa dönüp, şu tepenin arkasına gideceğiz."

Birkaç dakika sonra kamyonet durdu. Sürücü koltukların arasındaki bölmeden bir spot lambası çıkarıp bunu elektrik girişine taktı.

Sonra tepenin ardındaki alana ışığını verdi.

Birkaç kilometre uzunluğunda, bir kilometre genişliğinde geniş bir alan vardı.

"Şunu bir çevireyim," dedi sürücü; aracı geri alıp yüzünü batıya bakacak biçimde döndürdü.

"Adamları indireyim mi?" diye sordıı Kasım.

"Gerek yok," dedi sürücü. "Kamyonetle beraber gireceğiz."

Recves C-17A'yı tehlikeye girmeyecek şekilde, olabildiğince alçaktan uçuruyordu. Buna rağmen Suudilerin Amerika'dan satın aldıkları son derece hassas radara yakalandılar. Suudi hava sahasına girdikten on dakika sonra ve neredeyse iniş yapacakları sırada Suudi Kraliyet Hava Kuvvetlerinin iki savaş jeti Dahran'daki üslerinden kalkıp çölü Mach hızıyla akmaya başladılar.

C-17A'nın sesini duyan sürücü hemen ışığıyla flaşlar yapmaya başladı. Recves ışıklan gördü, bir kez üstünden geçtikten sonra dönüp ineceği alana doğru uçağını hızlandırdı.

"Ama şu anda gece yarısı," diye sızlandı Kral Abdullah'ın yaveri.

"Beni dinleyin," dedi başkan. "Şimdi dışişleri bakanımı oraya gönderiyorum... yarın sabah orada olacak ve neler olduğunu açıklayacak. Şu anda hava sahanız içinde bir Amerikan Hava Kuvvetleri jeti var. Eğer bu uçağa ateş açılırsa biz de karşılık vermek zorunda kalacağız."

"Anlamıyorum, ben..."

"Kralı uyandırın," dedi başkan. "Yoksa bunun çok vahim sonuçlan olacak."

Birkaç dakika sonra telefonda Kral Abdullah'ın uykulu sesi duyuldu. Başkan durumu açıkladıktan sonra kral başka bir telefona uzanıp hava kuvvetleri

komutanını aradı.

"Ülke dışına çıkana kadar onlara eskort yapın, ama düşmanca davranmayın," dedi Arapça.

Kral tekrar başkanla konuştuğu hatta döndü. "Sayın başkan," dedi. "Eğer dışişleri bakanınız bu olanlara doyurucu bir açıklama getiremezse, yurttaşlarınız çok soğuk bir kış geçirecekler."

"Olanları duyunca bana hak vereceksiniz."

"Bunu duymak için sabırsızlanıyorum," dedi Kral Abdullah ve telefonu kapadı.

Reeves uçağı indirdikten sonra ters yöne döndürdü.

"Kapıyı indirin," dedi uçuş mühendisine.

Kapı ağır ağır inerken Ford kamyonet de oraya doğru hareket etti. Uçağın arkasına vardığında kapı inmiş ve bir rampa halini almıştı. Sürücü kolayca kamyoneti rampadan çıkarıp uçağın kargo bölümüne girdi.

Hemen araçtan çıkıp kokpite gitti ve, "Uçağa girdik, efendim," dedi.

"Kapı yukarı," dedi Reeves.

Kapı yukarı kalkarken Reeves son kontrollerini yaptı. Kontrol panelinde kapının kapanıp kilitlendiğini gösteren yeşil ışığı görünce gaz kolunu iterek kumdan pistte hız almaya başladı.

İki dakika sonra tekrar havadaydılar.

"Kızıldeniz yüz kırk kilometre ötede," diye seslendi Reeves, arkadakilere. "Yaklaşık beş dakika var."

"İki savaş jeti yaklaşıyor," dedi yardımcı pilot.

"Karşılık vermeye hazırlanın," dedi Reeves.

Fakat jetler ateşleme bilgisayarlarını devreye sokmadılar. C-17A denize varana kadar takip ettikten sonra dönüp üslerine yöneldiler.

"Suudi hava sahasından çıktık," diye seslendi Reeves, arkadakilere. "Ömer'e iki saat yolumuz var."

Kasım kamyonetin arkasına gidip branda örtüyü kaldırdı. "Pekâlâ, arkadaşlar," dedi. "Başardık... Katar'a dönüyoruz."

Uçağın kargo bölümünü sevinçli sesler doldurdu.

"Kumandayı sen al," dedi Reeves, yardımcı pilota.

Reeves kargo bölümüne geçti. "Size bir kasa bira getirecektim, ama anladığım kadarıyla içki içmiyorsunuz. Bu nedenle aşçıya sizin için bir kasa buzlu soda ve yiyecek hazırlattım. Burada hamburger, sosisli sandviç, patates salatası falan gibi şeyler var. Hazırlanalı birkaç saat oldu, ama folyo torbalar içinde hâlâ soğumamıştır. Afiyet olsun."

Reeves tekrar kokpite döndü.

"Pekâlâ, arkadaşlar," dedi Kasım bir torbanın fermuvarını açarak. "Yumulun."

Son Söz

10 Ocak günü güneş doğmadan üç saal önce Amerikan askeri teknisyenleri, Suudi askeri ve istihbarat uzmanlarıyla birlikte üç camiyi karış karış aradılar. Buldukları patlayıcıları götürüp imha etliler. Bölge artık hac için tamamen güvenli bir duruma getirilmişti.

Eski seccadeler avluya yerleştirilirken Suud El-Şeyh acı acı bakıyordu. Keşke yeni gelenleri bulabilseydi, ta kal ııc olmuşsa, aniden hepsi yok oluvermişti. Bu yüzden depodan çıkarttığı eski seccadeleri bu yıl da kullanacaktı.

Kabe'yi saran perdenin ardında İbrahim'in Taşı müminleri bekliyordu.

Gün doğarken beyaz giysileriyle binlerce hacı kutsal mekânları doldurmaya başladı.

Hac olaysız geçecekti.

10 Ocak 2006 doğudan gelen hafif bir meltem ve 20 derecelik bir sıcaklıkla başladı. Yaklaşık bir milyon hacı Medine'ye doluştu ve Muham- med'in türbesini ziyaret etti. Sonra üstü açık vagonları olan bir tren onları dört yüz yirmi kilometre uzaklıktaki Mekke'ye taşıdı.

Tren Kabe'nin bulunduğu kutsal şehre yaklaşırken hacılar üstlerindeki giysileri çıkarıp önlüklerini fiydiler; sol omuzlan üstünde bir bez yerleştirilmişti. Tren durunca ilk grup indi ve camiye doğru yürümeye başladı. Mescid-i Haram'a girdikten sonra Tavaf yapıldı. Hacılar saat yönünde yürüyerek Kabe'nin etrafında yedi kez döndüler; bitince İbrahim'in Taşı'ni öpmek için Kabe'nin içine girdiler.

Birinci grup çıkarken caminin kapısında bekleyen binlercesi içeri girmeye hazırlanıyordu.

Bunu izleyen günler içinde hacılar Zemzem Suyu içecekler, Şeytan Taşlama töreni yapacaklar ve civardaki kutsal mekânları ziyaret edeceklerdi.

Günler duayla, tefekkürle ve Kuran okuyarak gcçecekti. Hac sırasında her hacı için bu deneyimlerin bir anlamı olacaktı. Ve bunu ömrünün sonuna kadar hatırlayacaktı.

Bugün de, geçmişte binlerce benzeri olan, gelecekte de binlerce benzeri olacak günlerden biriydi.

Son Notlar

Sonunda her şey istendiği gibi sonuçlandı. Zehirli seccadelerin bulunduğu konteynerler Hint Okyanusu'na götürülüp derin bir çukura bırakıldı, sonra da suaitı bombalarıyla imha edildi. Cabriollo de skutter ve Colgan'ın ekipleri Ekberle Katar'a gittiler ve burada büyük bir coşkuyla karşılandılar. Otuz yedi askeri personelin her biri bir yıl kıdem ve o rütbenin maaşıyla ödüllendirildi. Skutter ve colgana iki yıl kıdem önerildi. Skutter yarbay oldu, fakat subaylığa geçmesi teklif edilen Colgan bunu reddetti. Rütbesinden memnundu. Ona ıkı yıl kıdem verildi. Ertesi gün Cabrillo, Kasım ve Jones şirketin jetiyle Barselona'ya uçup Oregon'la buluştular.

Ekbeı'i Akdeniz'deki tersaneye teslim etmek amacıyla Florida'da tutulan mürettebata, yolculuğu tamamlamaları için ücretlerinin iki katı teklif edildi. Evlerine iki hafta geç döndüler, ama ceplerinden de para taşıyordu.

Yaralanan tek Suudi, kaçarken yediği yumrukla düşüp başını yaran nöbetçi olmuştu. Birkaç ay bulanık gördüyse de sonra tamamen düzeldi. Kahramanca davranışı için Kral Abdullah, onu tam maaşla emekli ederek ödüllendirdi.

Michelle Hunt bin bir özür dilenerek ve bu meseleden kimseye bahsetmemesi için bin bir kez uyarıldıktan sonra Califomia'ya götürüldü. Halifax Hickman'ın ölümüne üzülmüştü, ama bu duyguyu onunla paylaşan başka kimse yoklu.

Grönland göktaşı Fort Detrick'deki laboratuvara götürüldü; üzerinde hâlâ bazı testler uygulanıyor. Woody Campbell tedavinin sonuna kadar başarıyla dayandı ve artık ağzına içkinin damlasını sokmuyor. Ellon John ara sıra arkadaşlarına Yeni Yıl konserinden bahsedecek olsa da ona inanan pek çıkmıyor. Lababiti gizli bir mahkemede yargılandı ve müebbet hapse mahkûm oldu. Billy Joe Shea sevgili MG'siyle İngiltere'ye döndükten sonra çok parlak bir iş teklifi aldı.

ingiltere'de kalabalık bir atölyede bir adam büyük bir özenle bir Vincent Black Shadow'u toplamaya çalışıyordu.

Ve Atlantik Okyanusu'nun ortasında Oregon Güney Amerika'ya doğru seyrediyordu.